

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

A woman with long dark hair, wearing a vibrant red, long-sleeved dress, is sitting on a large, dark rock. She is looking down at her hands, which are resting on her lap. The background is a lush, green landscape with a body of water, possibly a pond or a small lake, and some flowers. The overall scene is romantic and serene.

ONCE A
PRINCESS

Mục lục

<u>Giới Thiệu</u>	
<u>Mở Đầu</u>	
<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Phản Kết</u>	

NGÔI SAO LẠC LOÀI

Johanna Lindsey
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Hoàng đế của Cardinia sắp chết và chuẩn bị nhường ngôi cho người con trai duy nhất của ông, Thái Tử Stefan. Ông buộc Stefan phải đi đến Mỹ để rước vị hôn thê của anh, công chúa Tatania, là người đã được hứa hôn với anh từ thuở lọt lòng.

Vì phải trốn tránh kẻ thù, Tatania đã được đưa đến Mỹ sống lúc cô vừa chào đời, nhưng éo le thay, người duy nhất đi chung với cô đã qua đời khi cả hai vừa đặt chân đến Mỹ.

Cô được nuôi dưỡng bởi một kẻ được người đời gọi là rác rưởi, ông ta nuôi lớn cô trong một quán rượu và xem cô như là một kẻ nô lệ không mất tiền mua.

Liệu Stefan có nghe lời cha anh, từ Cardinia đến nước Mỹ xa xôi ngàn dặm để rước cô không, khi mà đa số đàn bà đều kinh sợ anh, nếu không vì tiền hay vì địa vị của anh thì họ sẽ không lại gần anh? Liệu anh có tìm được vị hôn thê của anh không và liệu cô có tin mình là một cô công chúa không? Và làm thế nào Stefan mang được cô về lại Cardinia để hoàn thành di nguyện của cha anh, nếu cô không tin vào câu chuyện Cinderella này?...

Mở Đầu

Luân Đôn, không xa nhà thờ St.George, quảng trường Hanover, mùa hè 1827

Hai lá phổi của anh bốc cháy.

Gregory Bridgerton đang chạy. Lao qua những con phố của London, mặc kệ những cái nhìn chòng chọc đầy hiếu kỳ của khách qua đường, anh đang chạy.

Có một nhịp điệu kỳ lạ, mạnh mẽ trong những chuyển động của anh – một hai ba bốn, một hai ba bốn – thúc anh, xô anh tiến lên phía trước cùng lúc tâm trí anh vẫn chỉ dồn vào một thứ và chỉ một thứ duy nhất đó thôi.

Nhà thờ.

Anh phải tới nhà thờ.

Anh phải dừng đám cưới lại.

Anh đã chạy bao lâu rồi? Một phút? Năm? Anh làm sao mà biết được, ai mà tập trung nổi vào cái khác trừ cái đích của anh ra.

Nhà thờ. Anh phải tới nhà thờ.

Nó bắt đầu vào lúc mười một giờ. Chính nó. Chính là cái nghi lễ đó. Nó là cái thứ không bao giờ nên xảy ra. Nhưng đầu sao đi nữa thì cô cũng đang thực hiện nó. Anh phải ngăn cô. Anh cũng chẳng biết làm bằng cách nào, và chắc chắn cũng không hiểu vì sao nốt, nhưng cô đang tiến hành rồi, và điều đó là một sai lầm.

Cô phải biết là nó sai.

Cô là của anh. Họ thuộc về nhau. Cô biết điều đó. Quý tha ma bắt, cô thừa biết điều đó.

Một nghi lễ đám cưới thường diễn ra trong bao lâu? Năm phút? Mười? Hai mươi? Trước đây anh nào có để ý, đã bao giờ anh nảy ra ý định kiểm tra đồng hồ vào lúc bắt đầu với kết thúc đâu mà biết.

Anh chạy được bao lâu rồi? Hai phút? Hay mười?

Anh cua một vòng quanh góc phố và lao về phía trên đường Regent, cần nhả điều gì đó là một hành động đáng xấu hổ khi tới nơi của những "Xin thứ lỗi cho tôi", ấy thế mà anh đã làm vậy khi đâm sầm vào một quý ông ăn mặc chỉnh tề và làm văng cả cái túi của ông ta xuống đất.

Bình thường ra thì Gregory ắt hẳn sẽ dừng lại để giúp đỡ quý ông đó, rồi cúi xuống nhặt giúp chiếc túi lên, nhưng không phải hôm nay, không phải sáng nay.

KHÔNG PHẢI BÂY GIỜ.

Nhà thờ. Anh phải đến nhà thờ. Nghĩ được cái gì khác nữa đây. Anh phải không. Anh phải...

Chết tiệt! Anh đành dừng lại khi có một chiếc xe ngựa chặn ngay trước mặt. Hai tay anh thả lỏng

trước đùi – không phải bởi vì anh muốn thế, nhưng phần nào là bởi cơ thể dữ dội của anh đòi hỏi điều đó – anh hóp một ngụm lớn không khí, cố gắng làm dịu đi sự gấp gáp đang gào thét trong lồng ngực, nó bùng cháy một cách khủng khiếp, thiêu vụn mọi cảm xúc như là...

Chiếc xe ngựa vừa vượt qua anh lại tiếp tục chạy. Anh giờ đã ở rất gần rồi. Anh có thể làm được điều đó. Không thể nhiều hơn năm phút từ lúc anh rời nhà. Có lẽ là sáu. Hình như là sáu phút rưỡi, nhưng không đời nào nhiều hơn bảy được.

Anh phải dừng nó lại. Nó sai lè lè ra đấy. Anh phải dừng nó lại. Anh sẽ dừng nó lại.

Anh đã có thể trông thấy nhà thờ. Cách đó một đoạn, tháp chuông xám của nó in dần lên bầu trời trong xanh. Có ai đó đã treo những bông hoa lên bên trên những chiếc đèn. Anh không rõ chúng là hoa gì – vàng và trắng, chủ yếu là vàng. Chúng đổ tràn về phía trước với sự buông thả liều lĩnh, đầy ăm ắp trong các cái giỏ. Ôi trông mới hơn hờ, tràn trề hứng khởi làm sao và là tất cả những gì không ổn. Hôm nay không phải là ngày để chúc mừng. Càng không phải một sự kiện để sau này kỷ niệm.

Và anh sẽ ngăn nó xảy ra.

Anh giữ cho mình chậm lại đủ để có thể bước những bước nhịp nhàng và giấu nhem đi sự suy sụp đang chinh ỉnh trên bản mặt, sau đó giật mạnh cánh cửa, rộng ra, rộng hơn nữa, rồi nghe tiếng nó đóng sầm lại rõ ràng như thể nó đã phá tan tành bức tường phía ngoài kia. Có lẽ anh nên nín thở. Có lẽ anh nên đi vào một cách trật tự, tự cho mình vài giây để đánh giá hoàn cảnh, để đo khoảng cách của mình với họ mới đúng.

Nhà thờ im phắc. Bài nói tế nhạt của ông mục sư cũng ngừng lại, và mọi cái cạnh của những băng ghế dài đều đan lại với nhau cho đến khi tất cả mọi người quay mặt về phía sau lưng họ.

Hướng về anh.

"Đừng", Gregory hôn hên, nhưng tại hơi thở của anh quá ngắn, nên anh có thể nghe thấy từ đó thật rành rọt.

"Đừng", anh nói, lần này to hơn, nín chặt lấy cái gờ của những băng ghế khi anh loạng choạng tiến về phía trước. "Đừng đồng ý".

Cô không nói gì, nhưng anh nhìn cô. Anh nhìn cô, miệng cô há ra đầy kinh ngạc. Anh thấy bó hoa cưới của cô trượt dần khỏi tay, và anh biết – thế có Chúa, cô ngừng thở rồi.

Cô thật xinh đẹp. Mái tóc vàng của cô như chứa những tia nắng, và ánh sáng của nó mạnh mẽ bao trùm lấy anh. Anh đứng thẳng dậy, dù vẫn hít thở một cách khó khăn nhưng bây giờ anh có thể bước đi mà không cần giúp đỡ, anh rời tay ra khỏi những chiếc ghế.

"Đừng đồng ý", anh nói lại một lần nữa, di chuyển đến trước mặt cô với vẻ mặt rụt rè của một người đàn ông biết anh ta khao khát cái gì.

Biết cái gì là nên.

Cô vẫn không nói gì. Không một ai. Đúng là ngược đời. Những ba trăm con người chuyên ngồi lê đôi mách ở London đang tụ tập trong một tòa nhà, và không ai trong đó thốt nổi một lời. Ai cũng tròn mắt nhìn anh ngay khi chàng bước vào giữa hai hàng ghế.

"Anh yêu em", anh nói, ngay ở đây, ngay trước mặt tất cả mọi người. Ai thêm quan tâm? Anh sẽ

không giữ nó như một bí mật nữa. Anh sẽ không để cô lấy một kẻ nào đó mà không chắc chắn rằng đã làm cho cả thế giới biết rằng cô là người sở hữu trái tim anh.

"Anh yêu em", anh nhắc lại, ở góc phòng phía xa anh có thể nhìn thấy mẹ và em gái anh, cứng đờ trên ghế với những cái mồm há hốc.

Anh tiếp tục bước tới. Đi vào giữa hai hàng ghế, mỗi bước thêm liều, mỗi bước thêm chắc chắn.

"Đừng đồng ý", anh nói, dần bước ra khỏi hai hàng ghế để tiến về phía điện thờ. "Đừng lấy anh ta".

"Gregory" cô thì thào "Sao anh lại làm thế?"

"Anh yêu em", anh trả lời, bởi vì đó là điều duy nhất để nói. Là điều duy nhất làm nên toàn bộ vấn đề.

Mắt cô trở nên lấp lánh, và anh có thể thấy cô đang dần tìm lại được hơi thở của mình. Cô ngược nhìn người đàn ông cô cố gắng lấy làm chồng. Lòng mày của anh ta khẽ nhướn lên, rồi nhún một bên vai, như muốn nói rằng đó là sự lựa chọn của cô.

Gregory hạ một đầu gối xuống "Hãy lấy anh", anh nói thật chân thành "Hãy lấy anh".

Anh nín thở. Toàn bộ nhà thờ nín thở.

Cô hướng đôi mắt về phía anh. Đôi mắt trong veo của cô mở to, và tất cả những điều anh từng nghĩ thật tuyệt vời, là thật.

"Hãy lấy anh", anh thì thầm, lần cuối.

Đôi môi cô run rẩy, nhưng giọng nói thật rõ ràng khi cô trả lời...

Chương 1

Thực ra thì nam chính của chúng ta đã sa vào lưới tình.

Hai tháng trước.

Không giống như tất cả những người đàn ông mà anh quen, Gregory Bridgerton tin vào tình yêu đích thực.

Anh hẳn là một thằng ngố nếu không nghĩ thế.

Theo nhận xét của những người sau đây:

Anh cả, Anthony.

Chị cả, Daphne.

Các anh trai Benedict và Colin, không kể các chị em gái Eloise, Francesca và (rất đáng cáu nhưng đó là sự thật) Hyacinth, tất cả những người – tất cả những con người hiện phải nói là đang mù cả người trong hạnh phúc với những bà vợ, ông chồng của họ.

Đối với đám mây râu, tình trạng yêu đương chẳng sản sinh ra cái gì nhiều như sự cáu bẳn, nhưng với Gregory, người đã được sinh ra với sự hứng khởi đặc biệt, nếu thi thoảng (theo em gái anh) có gây phiền phức, hay khích lệ ai thì đơn giản đó chỉ là anh không có sự lựa chọn nào khác ngoại trừ luôn tin vào một điều hiển nhiên:

Tình yêu tồn tại.

Nó không phải là những thêu dệt lừa thừa của trí tưởng tượng, được thiết kế để giữ cho những nhà thơ khỏi chết đói nhăn răng. Nó có thể không phải là cái gì đó mà người ta có thể nhìn, ngửi hay chạm vào, nhưng nó vẫn tồn tại ngoài kia, và nó chỉ còn là vấn đề thời gian trước anh mà thôi, tìm ra người phụ nữ trong mộng rồi sống một cuộc sống ổn định, con đàn cháu đống và giải quyết những sở thích rắc rối như giấy dán tường hay bộ sưu tập bàn nạo củ quả.

Dù vậy, nếu một ai đó muốn cho đánh giá cao điều đó, thì đích thị đúng là đang cho điểm một khái niệm không thực tế, những giấc mơ của anh không chính xác bao gồm cả một người phụ nữ. À thì có ai hội tụ đầy đủ những thuộc tính rõ ràng và tương tự như vậy đâu. Anh chẳng biết tí gì về người phụ nữ của đời anh, người được cho rằng phải biến đổi cuộc đời anh một cách toàn diện, khiến anh trở thành một trụ cột hạnh phúc bất kể khó khăn hay hoạn nạn. Anh cũng không biết cô lùn hay cao, đen hay trắng nốt. Anh thích nghĩ rằng cô là người thông minh, đẹp tinh tế và hài hước nữa, nhưng ngoài điều đó ra, làm cách nào mà anh biết được? Cô có thể e thẹn hoặc nhiều lời một tí. Cô có thể thích hát. Hoặc không. Có thể cô là một người phụ nữ cười ngửa với nước da bầm sinh đã ửng hồng do dành quá nhiều thời gian ở ngoài trời.

Anh không biết nữa. Khi điều đó xảy đến với người phụ nữ ấy, thì cô hẳn là người phụ nữ tuyệt vời mà hiện thời không có tồn tại trên cõi đời này, anh sẽ biết tất cả những điều đó thôi, ngay khi anh tìm thấy cô...

Anh sẽ biết.

Anh không rõ sao anh lại biết, nhưng anh chắc chắn là anh sẽ biết. Một điều quan trọng đến thế này, có thể làm rung chuyển mặt đất và thay đổi số phận, ừm, đương nhiên là nó sẽ không xuất hiện một cách nhẹ nhàng rồi. Nó sẽ đến một cách tràn trề và mạnh mẽ, như câu thành ngữ một tấn gạch vậy đó. Câu hỏi duy nhất chỉ là khi nào thôi.

Và trong thời gian chờ đợi, anh thấy chẳng có lý do nào để anh không tận hưởng một chút khoảnh khắc vui vẻ trong khi mong ngóng sự xuất hiện của cô cả. Xét cho cùng, một gã đàn ông không cần phải sống thanh đạm như một thầy tu trong khi đợi tình yêu đích thực của đời mình.

Gregory là, bằng tất cả ghi chép, một mẫu đàn ông thực sự điển hình của Luân Đôn, với sự sung túc – mặc dù không đến mức hoang phí – phải nói là cũng phần nào bị hạn chế, bận bịu đông đảo, và đủ thông minh để biết khi nào cần rời khỏi bàn đánh bạc. Anh được biết đến là người khá hòa nhã trong Mùa Lễ hội. Nếu không chính xác được ở đầu danh sách (có bốn cậu con trai chẳng bao giờ được đoái hoài đến), thì anh luôn là người được ưa chuộng khi các quý phu nhân cần một quý ông đủ tư cách để cho đủ cặp trong các bữa tiệc chiêu đãi.

Điều khiến sự công nhận về anh đi xa hơn một chút – luôn luôn là thu nhập của anh.

Có lẽ anh nên đặt ra một ít mục đích cho đời mình. Vài loại phương hướng, hoặc chỉ là một nhiệm vụ có ý nghĩa để hoàn thành. Nhưng chúng có thể đợi, phải vậy không? Sớm thôi, anh chắc chắn, mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng. Anh sẽ biết anh muốn thực hiện việc gì, và người nào anh muốn thực hiện cùng với anh, và trong lúc đợi, anh sẽ không có khoảng thời gian để chịu. Không, ít nhất thì cũng chỉ thời điểm này thôi.

Giải thích đây này:

Gregory hiện tại đang ngồi trong một chiếc ghế bọc da, một chiếc khá là thoải mái, quả thực không gây vấn đề gì ngoài sự thật rằng bởi nó không mang đến chút bất tiện nào đã dẫn đến việc mơ giữa ban ngày, dẫn đến điều tiếp theo là không thèm nghe anh trai anh nói, người mà, chú ý nhé, đang đứng xa chừng một mét rưỡi, khò khè về điều gì đó, gần như chắc chắn dính líu đến những biến tấu của các cụm từ như bồn phận và trách nhiệm.

Gregory không thực sự chú ý lắm. Hiếm khi anh chú ý.

Ồ, không, cũng thì thoáng chú ý, nhưng...

"Gregory? Gregory!"

Anh nhìn lên, chớp mắt. Hai cánh tay Anthony khoanh lại, chưa bao giờ là dấu hiệu tốt. Anthony là Tử tước Bridgerton, và đã được hơn hai mươi năm rồi. Và trong khi anh là, Gregory sẽ là người đầu tiên nhấn mạnh, người anh trai tốt nhất, anh cũng sẽ biến thành chúa tể còn hơn cả chuyên quyền.

"Thiết tha mong em thứ lỗi cho việc xâm nhập vào tâm trí em nhé," Anthony nói bằng cái giọng khô khan, "nhưng em có, giả sử thôi – chỉ giả sử thôi – nghe thấy anh nói bất cứ điều gì không?"

"Chăm chú í chứ," Gregory nhắc lại như vẹt, gật đầu với cái anh cho rằng vừa đủ trọng lực. "Phương hướng."

"Thế hử," Anthony trả lời, và Gregory hoan hô bản thân gì đã diễn xuất rõ là truyền cảm. "Thật mừng vì cuối cùng em đã chịu tìm hướng đi tiếp cho cuộc đời mình."

"Đương nhiên rồi," Gregory lầm bầm, phần lớn là bởi anh đã bỏ bữa tối, nên anh đói lắm, và anh đã nghe thấy chị dâu anh đang cho phục vụ bữa ăn nhẹ ở trong vườn. Và lại, không bao giờ là thông minh nếu

cải lại Anthony. Không bao giờ.

"Em phải thay đổi. Chọn một con đường mới đi."

"Thực vậy." Có lẽ nên có bánh sandwich. Anh có thể ăn khoảng bốn mươi cái bánh bé tí lỏ bịch ấy với những lớp vỏ cứng được ngắt bỏ ngay sau đó.

"Gregory."

Giọng Anthony nén lại. Điều đó, trong khi thật khó mà mô tả, lại đủ dễ dàng để nhận ra. Và Gregory biết đã đến lúc phải để ý thực sự.

"Được rồi," anh nói, bởi vì quả thực, đúng là xuất sắc khi một âm tiết đơn giản có thể trì hoãn cho một câu ra trò. "Em cho rằng em sẽ tham gia vào giới tăng lữ."

Câu đó đã khiến Anthony lạnh người. Chết, đông, lạnh. Gregory dừng lại để thưởng thức khoảnh khắc ấy. Quá tệ khi anh phải trở thành một mục sư chết dẫm để đạt được điều đó.

"Nhắc lại xem," Anthony cuối cùng cũng lẩm bầm.

"Không phải em có nhiều lựa chọn," Gregory nói. Và khi những từ đó hiện ra, anh chợt thấy đó là lần đầu tiên anh nói chúng. Không hiểu làm sao điều đó đã khiến chúng trở nên chân thực, và còn lâu bền hơn nữa. "Là quân đội hoặc tăng lữ," anh tiếp tục, "và, ờ, phải nói là – em là một tay súng cực tệ."

Anthony không nói gì. Họ bọn họ đều biết đó là sự thật.

Sau một phút im lặng lúng túng, Anthony lẩm bầm, "Còn có kiếm nữa."

"Vâng, nhưng với vận may của em thì em sẽ bị đi đóng quân ở Sudan* cho xem," Gregory nhún vai. "Không đến mức chán quá, nhưng quả thực, nóng chết đi được. Liệu anh có muốn đi không?"

Sudan*: là một nước ở Đông Bắc Châu Phi, là đất nước lớn nhất Châu Phi.

Anthony ngay lập tức chần chừ. "Không, dĩ nhiên là không."

"Và," Gregory thêm vào, bắt đầu tự khoái chí, "còn có mẹ nữa."

Ngừng một chút. Rồi: "Mẹ thì có liên quan gì đến Sudan hả?"

"Mẹ sẽ không thích chuyến đi của em đâu, và rồi anh, anh hẳn cũng biết, sẽ là người phải nắm tay mẹ tất cả những lúc mẹ lo lắng, hoặc có những cơn ác mộng khủng khiếp về..."

"Đừng nói nữa," Anthony ngắt lời.

Gregory tự cho mình cười thầm trong bụng. Thực là không phải với mẹ anh, người mà, chỉ cần chú ý để nhận ra, chưa bao giờ từng một lần tin vào điệp báo tương lai với bất cứ thứ gì mơ hồ như một giấc mơ. Nhưng bà sẽ căm ghét chuyến đi của anh đến Sudan, và Anthony sẽ phải lắng nghe điều phiền muộn của bà hết lần này cho đến lần khác cho xem.

Và bởi Gregory không đặc biệt muốn rời khỏi biển sương mù ở nước Anh, để nêu ra điểm đó, dù gì thì gì.

"Thôi được," Anthony nói. "Thôi được. Anh rất vui, vậy thì, chúng ta cuối cùng cũng có thể kết thúc được cuộc thảo luận này rồi."

Gregory nhìn lên cái đồng hồ.

Anthony hắng giọng, và rồi khi anh nói, có một chút nôn nóng trong giọng anh. "Và bởi em cuối cùng cũng nghĩ đến tương lai của bản thân."

Gregory cảm thấy có gì đó siết lại phần sau hàm anh. "Em hai sáu rồi" anh nhắc anh mình. "Chắc chắn đủ trẻ để cuối cùng cũng hữu dụng với thế giới."

Anthony chỉ nhắc một chiếc lông mày lên. "Vậy để anh liên hệ với tổng giám mục nhé? Để tìm cho em một giáo khu nào đó?"

Ngực Gregory xoắn lại trong một cơn ho co thắt không mong đợi. "Ồ, không," anh nói khi anh có thể. "Vẫn chưa, ít nhất là thế."

Một góc miệng Anthony chuyển động. Nhưng không nhiều lắm, và không, với bất kì một định nghĩa mở rộng nào, cho đó là một nụ cười. "Em có thể kết hôn," anh êm ái nói.

"Em có thể," Gregory đồng ý. "Và em sẽ. Thực tế là em sẽ lên kế hoạch."

"Thật ấy?"

"Khi em tìm thấy đúng người." Và rồi, trước vẻ mặt nghi ngờ của Anthony, anh thêm vào, "Chắc chắn là anh, trong tất cả mọi người, sẽ dẫn em rằng một cuộc hôn nhân xuất phát từ tình yêu còn hơn cả thích hợp."

Anthony hơi bị nổi tiếng là mê mụ vợ mình, người ngược lại dĩ nhiên là cũng mê người đến không giải thích nổi với anh. Anthony còn nổi tiếng vì tận tụy với bảy đứa em của mình nữa, vì thế Gregory không cần phải cảm thấy xúc động trào dâng khi nghe anh trai mình nhẹ nhàng nói, "Anh ước em sẽ có được tất cả những niềm hạnh phúc mà anh được trải qua."

Gregory được cứu khỏi phải trả lời bằng chính tiếng rột rột cỡ lớn từ bụng anh. Anh trao cho anh mình một cái mặt bẽn lèn. "Xin lỗi. Em lỡ mất bữa tối."

"Anh biết. Bọn anh đã mong em đến sớm hơn."

Gregory tránh bản thân mình co rúm lại. Vừa kịp.

"Kate hơi buồn."

Thôi thế là xong. Khi Anthony thất vọng là một chuyện. Chứ khi anh ấy cho rằng vợ mình đang phiền lòng vì điều gì đó thì...

Ồ, đó là lúc Gregory biết anh gặp rắc rối thật rồi. "Xuất phát muộn từ Luân Đôn," anh lảm bảm. Đó là sự thật, nhưng tuy vậy, không thể bào chữa cho cách xử sự tệ hại thế này. Anh đã được mong sẽ đến bữa tiệc ở trang viên vào đúng giờ ăn tối, và anh đã không đến. Anh gần như đã nói, "Em sẽ lên tinh thần cho chị ấy," nhưng phút cuối anh lại ngậm miệng lại. Anh biết thế nào cũng tệ hơn cho mà xem, suýt thì anh đã tôn vinh cái tính lè mề của anh, ngạo mạn cho rằng anh có thể đổ xuôi cho bất kì một tội lỗi nào với một nụ cười và một lời giải thích liến thoắng.

Điều mà anh vẫn thường làm, nhưng không phải những lúc như thế này...

Anh không muốn thế.

Bởi vậy anh chỉ nói, "Em xin lỗi." Và anh cũng thực sự hối lỗi.

"Cô ấy ở trong vườn," Anthony nói cộc cằn. "Anh nghĩ cô ấy định có một buổi khiêu vũ - ở sân trong, nếu em tin nổi."

Gregory có thể. Nghe chính xác như chị dâu của anh. Chị ấy không phải kiểu người sẽ để bất kì một giây phút hứng khởi nào trôi vèo qua chị ấy, và với thời tiết đẹp lạ kì như thế này, tại sao lại không tổ chức một buổi khiêu vũ ngẫu hứng ngoài trời chứ?

"Thế nào em cũng nhảy với người nào cô ấy muốn cho xem," Anthony nói. "Kate không thích bất cứ tiểu thư trẻ nào cảm thấy lẻ loi đâu."

"Đương nhiên là không rồi," Gregory lầm bầm.

"Anh ra sẽ với em trong mười lăm phút nữa," Anthony nói, rồi quay lại chiếc bàn, nơi có vài chồng giấy đang đợi anh. "Anh có một số mục phải hoàn thành đã."

Gregory đứng. "Em sẽ qua đó với chị Kate." Và cuối cùng, cuộc nói chuyện riêng rõ ràng đã kết thúc, anh rời căn phòng và hướng thẳng ra khu vườn.

Đã lâu rồi anh mới trở lại Aubrey Hall, ngôi nhà mà tổ tiên Bridgerton truyền lại. Cả đại gia đình đã tụ họp tại vùng Kent ở đây vào lễ Giáng sinh, đương nhiên, nhưng sự thật là, đây không phải là nhà đối với Gregory, và chưa bao giờ thực sự là nhà. Sau khi cha anh mất, mẹ anh đã đi ngược lại truyền thống cũng như những quy ước thông thường bằng cách dành hầu hết thời gian trong năm ở Luân Đôn. Bà chưa bao giờ nói, nhưng Gregory luôn ngờ rằng ngôi nhà cổ trang nhã này đã lưu giữ quá nhiều kỉ niệm khiến bà đau buồn.

Bởi vậy, Gregory lúc nào cũng có cảm giác ở nhà khi ở trong thành phố hơn là ở vùng quê. Ngôi nhà Bridgerton, ở Luân Đôn, là mái nhà suốt thời thơ ấu của anh, không phải là Aubrey Hall. Tuy vậy, anh vẫn thích những chuyến viếng thăm của anh, và anh vẫn chơi mãi những trò đuổi bắt thôn dã, như cưỡi ngựa hay bơi lội (khi cái hồ đủ ấm), và cũng khá kì quặc, anh thích thay đổi không gian. Anh thích không khí yên tĩnh và trong lành sau hàng tháng trời ở thành phố.

Và anh cũng thích cái cách anh có thể bỏ tất cả lại phía sau khi nơi này trở nên quá yên tĩnh và quá trong lành. Đêm vũ hội được tổ chức ở bãi cỏ phía nam, hoặc chỗ nào đó khi anh được người quản gia thông báo cho biết lúc anh mới đến. Đúng là một nơi thích hợp để tổ chức khiêu vũ ngoài trời, hướng tầm nhìn ra chiếc hồ, và một sân sau thật rộng với đầy ắp những ghế ngồi cho các hoạt động ít vận động hơn.

Khi anh lại gần phòng khách dài được mở ra phía ngoài, anh có thể nghe thấy những âm thanh rì rầm nho nhỏ lan qua cánh cửa kiểu Pháp. Anh không chắc có bao nhiêu người được chị dâu anh mời đến – có lẽ khoảng giữa hai mươi hoặc ba mươi. Đủ nhỏ để tạo không khí ấm cúng, nhưng vẫn đủ lớn để một người có thể trốn thoát đi tìm vài phút thanh bình và im ắng mà không để lại một lỗ hổng lớn trong buổi hội họp.

Khi Gregory đi qua phòng khách, anh hít một hơi dài, cố gắng tỏ ra không quá chờ đợi để xem xem chị Kate đã quyết định phục vụ thứ thức ăn gì. Sẽ không có nhiều; đương nhiên, bởi chị ấy đã khoản đãi các vị khách một bữa thịnh soạn trong bữa tối rồi.

Kẹo, Gregory biết ngay, mang hương quế khi anh bước tới những phiến đá màu xám nhạt ở sân trong. Anh phì ra một hơi thở thất vọng. Anh chết đói đây này, và giờ phải một tảng thịt lớn thì nghe có vẻ mới là thiên đường với anh.

Nhưng anh đã đến muộn, và đó chẳng phải lỗi của ai ngoài chính anh, và Anthony sẽ ngắt đầu anh nếu

anh không chịu tham gia bữa tiệc ngay lập tức, bởi thế những chiếc bánh ngọt và bánh quy cũng được lăm rỏi.

Một làn gió ấm áp thổi nhẹ lên làn da anh khi anh bước ra phía ngoài. Đúng là đợt nóng khác thường với tháng năm; tất cả mọi người đều bàn tán về nó. Đây là kiểu thời tiết có vẻ sẽ nâng tinh thần – dễ chịu không khiến đến nỗi không một ai có thể ngừng mỉm cười. Và thực vậy, những vị khách đi loanh quanh ngoài kia ai nấy đều trông rõ là vui vẻ; cuộc chuyện trò rì rầm nhỏ dần nổi lên những tràng cười vang rền một cách thường xuyên hơn.

Gregory nhìn quanh, vừa tìm các món ăn vừa tìm những người anh quen biết, và nhất là chị dâu Kate của anh, người rõ ràng anh được lệnh phải đến trình diện đầu tiên. Nhưng khi đôi mắt anh quét tới quét lui, thay vào đó anh đã nhìn thấy...

Cô ấy.

Cô ấy.

Và anh biết. Anh biết cô chính là người anh hằng tìm kiếm. Anh đông cứng cả người, chết đứng. Không khí không bay đến chỗ anh; hơn thế nữa, nó dường như còn chậm chậm lần đi chỗ khác cho đến khi nơi này chẳng còn lại gì, và chỉ có mình anh đứng đó, đói meo, và đau đớn nhiều hơn nữa.

Anh không thể nhìn thấy mặt cô, không cả nét mặt nhìn nghiêng. Chỉ thấy mỗi lưng cô, chỉ thấy mỗi đường cong hoàn hảo đến ngoạn mục ở cổ cô, và một búi tóc vàng óng bóng bệ cuộn lại phía trên bờ vai cô.

Và tất cả những gì anh có thể nghĩ là -Minh yếu quá.

Với tất cả phụ nữ, anh đều thấy yếu. Cường độ này, ngọn lửa này, cảm xúc mãnh liệt về sự đúng đắn này – anh chưa bao giờ cảm thấy thứ gì như thế.

Có thể ngớ ngẩn. Có thể điên. Chắc chắn bao gồm cả hai thứ đó. Nhưng anh đã chờ đợi. Cho giây phút này, quá lâu rồi, và anh vẫn đợi. Và đột nhiên lại trở nên rõ ràng – lý giải tại sao anh không gia nhập quân đội hay làm tăng lữ, hoặc nhận một trong những lời đề nghị thường xuyên của anh trai anh về việc quản lý một điền trang nhỏ hơn của dòng họ Bridgerton.

Anh vẫn chờ. Tất cả là thế đấy. Quý, anh thậm chí còn chưa nhận ra làm sao anh có thể chẳng làm cái gì mà chỉ chờ đợi cho đến giây phút này.

Và đây rồi.

Cô ấy đây.

Và anh biết.

Anh biết chứ.

Anh di chuyển từ từ qua bãi cỏ, quên hết cả thức ăn lẫn chị Kate. Anh xoay sở để lăm bầm lời chào của anh với một hoặc hai người khi anh vượt qua họ, tiếp tục giữ lấy bước chân của anh. Anh phải đến bên cô ấy. Anh phải trông thấy mặt cô ấy, hít vào mùi hương của cô ấy, và biết được giọng nói của cô ấy.

Và rồi anh cũng ở đó, đứng chỉ cách xa không đến nửa nét. Anh không thờ, sợ hãi, và chẳng hiểu sao chỉ đơn thuần thỏa mãn khi đứng trước sự hiện diện của cô ấy.

Cô đang nói với một tiểu thư trẻ khác, với lòng nhiệt tình đủ để khẳng định hai người là bạn thân. Anh đứng đó trong chốc lát, chỉ ngắm nhìn họ cho đến khi họ chậm rãi quay lại và nhận ra anh đang đứng đó.

Anh mỉm cười. Dịu nhẹ, nhưng chỉ một tí tẹo thôi. Và anh nói...

"Xin chào!"

Lucinda Abernathy, biết thừa rồi, à, mọi người đều biết cô, là Lucy, bít đi một tiếng rên khi cô quay lại phía quý ông đã âm thầm đi qua cô, có lẽ để giương đôi mắt bê về phía Hermione, giống như, hừm, tất cả những người gặp Hermione đều làm.

Đúng là hơi bị mạo hiểm khi kết bạn với Hermione Watson. Cô ấy đã thu thập được cả đồng trái tim tan vỡ trên con đường vị cha sở già xuôi xuống tu viện để sưu tầm những con bướm vậy.

Chỉ duy một điều khác biệt, thuộc bản chất, đương nhiên, đó là Hermione không xiên bộ sưu tập của cô ấy với những chiếc đinh ghim nhỏ bé xấu xí. Công bằng mà nói, Hermione không muốn chiến thắng trái tim của các quý ông, và cô ấy chắc chắn cũng không bao giờ định đập vỡ bất cứ trái nào trong số ấy. Nó chỉ là... tự xảy ra. Lucy bây giờ đang được chứng kiến này. Hermione là Hermione, với mái tóc vàng nhạt như bơ, gương mặt hình trái tim, và một đôi mắt to, tròn xanh sẫm đến giập mình.

Lucy, mặt khác, là... ừ, cô không phải là Hermione, quá rõ ràng. Cô đơn giản chỉ là chính cô, và trong hầu hết thời gian, vậy là đủ.

Lucy là, theo mọi mặt có thể trông thấy được, chỉ một chút kém hơn Hermione. Tóc ít vàng hơn một chút. Ít mảnh khảnh hơn một chút. Đôi mắt ít sắc sảo hơn một chút với màu hơi xanh nhuộm xám, quả thật, hoàn toàn quyến rũ khi đem so sánh với bất cứ ai khác ngoài Hermione, nhưng điều đó chẳng ích lợi nhiều, khi cô không bao giờ đi đâu mà không có Hermione.

Cô đã chấm dứt điều sùng sốt đến choáng váng này một ngày nọ trong khi không chú ý đến bài học của mình trong môn Văn học và tác phẩm Anh tại trường Tiểu thư Moss dành cho các quý cô quyền quý, nơi cô và Hermione đã theo học trong ba năm trời.

Lucy kém hơn một chút. Hoặc có lẽ, nếu ai đó muốn đặt một tiêu chuẩn kỹ lưỡng hơn, cô đơn giản là không xinh đẹp.

Cô là người, cô cho là thế, quyến rũ vừa phải, theo kiểu khỏe mạnh, cổ điển, mang dáng vẻ của một bông hồng Anh, nhưng đàn ông hiếm khi (ồ, thôi được rồi, chưa bao giờ) trở nên cảm như hén trước sự hiện diện của cô.

Hermione, dù sao đi nữa... ừm, thật tốt khi cô ấy là một người đáng yêu. Nếu không cô đã không thể nào kết bạn được với cô ấy rồi.

À mà chuyện đó và sự thật đơn giản rằng cô ấy không thể khiêu vũ nữa. Van, điệu vũ bốn cặp, điệu minuet – thực sự không thành vấn đề.

Nếu có cái gì dính đến âm nhạc và chuyển động, thì Hermione đều không thể làm được gì.

Và thật là đáng yêu.

Lucy không nghĩ mình là một người đặc biệt nông cạn, và cô dám khẳng định như thế, nếu có ai hỏi, cô sẽ tự nguyện ném bản thân mình ra trước xe ngựa của người bạn thân nhất, nhưng thẳng thắn mà nói thì có một sự thỏa mãn nào đó trong sự thật rằng cô gái xinh đẹp nhất nước Anh chỉ đứng cách cô chưa đến

một mét, ít nhất thì cũng thuộc một trong số câu lạc bộ những người đẹp nhất ấy rồi. Nói một cách ẩn dụ ấy.

Và giờ ở đây còn có một người khác nữa. Đàn ông, tất nhiên, không cách đến nửa mét. Đẹp trai nữa. Cao, mặc dù không cao quá, với mái tóc nâu ấm áp và một nụ cười còn hơn cả dễ chịu. Và ánh lấp lánh trong đôi mắt anh ta nữa, màu sắc của nó khiến cô khó mà đoán rõ trong không gian buổi đêm mờ tối này.

Không kể đến cô không thể thực sự nhìn vào đôi mắt anh ta, khi anh ta không hề nhìn cô. Anh ta đang nhìn Hermione, như những người đàn ông khác lúc nào chả thế.

Lucy mỉm cười lịch sự, mặc dù cô không thể tưởng tượng được anh ta sẽ chú ý, và đợi anh ta cúi đầu và tự giới thiệu về mình.

Và rồi anh ta đã làm cái điều đáng ngạc nhiên nhất ấy. Sau khi hé lộ tên – cô nên biết anh ta là một người nhà Bridgerton từ những nét tương đồng – anh ta đã cúi xuống và hôn tay cô trước.

Hơi thở của Lucy tắc nghẽn.

Và rồi, dĩ nhiên, cô nhận ra được anh ta đang làm gì.

Ồ, anh ta thật giỏi. Anh ta thực sự giỏi ấy. Không gì, không gì có thể khiến một người đàn ông chiếm được cảm tình của Hermione nhanh hơn bằng cách tán tụng Lucy.

Quá tệ cho anh ta là trái tim Hermione mặt khác đã được đính ước mất rồi.

Ồ mà thôi. Ít nhất cũng rất là thú vị khi quan sát tất cả mọi chuyện diễn ra.

"Tôi là Hermione Watson," Hermione đang nói, và Lucy nhận ra chiến thuật của công tử Bridgerton (mạn phép cho em được học theo các chị bên vietlove:D) còn thông minh gấp bội. Bằng cách hôn bàn tay Hermione sau, anh ta có thể nấn ná với bàn tay, và cô ấy, thực sự, và rồi cô ấy sẽ là người đòi hỏi cần phải giới thiệu.

Lucy gần như bị ấn tượng. Nếu không kể đến những thứ khác nữa, riêng chuyện này đã khiến người đàn ông mảnh khảnh này được đánh giá là thông minh trên mức trung bình rồi.

"Và đây là bạn thân nhất của tôi," Hermione tiếp tục, "Quý cô Lucida Abernathy." Cô ấy nói theo cái cách mà cô ấy luôn nói, với tình yêu và lòng tận tụy, và có lẽ chính xác là với nét mặt tràn trề đến tuyệt vọng, như muốn nói – Vì Chúa, hãy nhìn Lucy một cái đi xem nào.

Nhưng đương nhiên chẳng bao giờ bọn họ làm thế. Chỉ trừ khi bọn họ muốn tìm lời khuyên liên quan đến Hermione, đến trái tim cô ấy, và để chiến thắng được nó. Khi chuyện đó xảy đến, mức yêu chuộng của Lucy luôn ở bậc cao. Công tử Bridgerton – công tử Gregory Bridgerton, Lucy thầm sửa lại, bởi vì ở đây, như những gì cô biết, có tổng cộng ba người Bridgerton cả thảy, nếu không tính đến vị Tử tước, đương nhiên rồi – quay sang và khiến cô ngạc nhiên với một nụ cười thắng lợi và đôi mắt ấm áp. "Cô thấy thế nào, quý cô Lucinda?" anh thì thầm.

"Rất tuyệt, cảm ơn anh," và rồi cô có thể tự đá mình vì cô đã thực sự lấp bắp trước chữ cái "r" trong từ "rất", nhưng vì Chúa, bọn họ chả buồn nhìn lấy cô một lần sau khi đã quay sang nhìn chăm chú vào Hermione, chưa bao giờ.

Làm sao anh ta có thể thấy hứng thú với cô cơ chứ?

Không, không đời nào. Có bao giờ bọn họ thế đâu.

Và thực ra, có vấn đề gì đâu nhỉ? Đương nhiên sẽ hay hơn nhiều nếu một người yêu cô say đắm và điên cuồng cho có sự khác biệt. Thật đấy, cô sẽ không ngại để bạn tâm đầu. Nhưng sự thật là, Lucy trên thực tế đã được đính ước với ngài Haselby và chuyện này đã được nhiều năm, và nhiều năm và nhiều năm rồi, bởi thế chẳng việc gì phải chìm trong mộng tưởng với người hâm mộ của cô cả. Chẳng dẫn đến đâu.

Và bên cạnh đó, chắc chắn đó không phải là lỗi của Hermione khi cô ấy được sinh ra với gương mặt của một thiên thần.

Bởi thế Hermione là nàng tiên cá, và Lucy là người bạn đáng tin cậy, và tất cả đều phù hợp với thế giới này. Nếu không phù hợp, vậy thì ít nhất cũng có thể đoán trước được kết cục rồi.

"Chúng tôi có lẽ nên tính anh vào những người chủ trì phải vậy không?" Lucy cuối cùng cũng hỏi, bởi vì chẳng ai chịu nói gì một khi tất cả bọn họ đều đã hoàn thành những thủ tục chào hỏi cần thiết. "Rất hạnh được gặp anh."

"Tôi e là không," công tử Bridgerton trả lời. "Tôi cũng thích được chịu trách nhiệm cho các buổi tiệc tùng, nhưng tôi trú ngụ ở Luân Đôn."

"Anh thật may mắn khi có Aubrey Hall trong gia đình anh," Hermione lịch sự nói, "dù cho nó có là của anh trai anh đi nữa."

Và đó là lúc Lucy biết công tử Bridgerton yêu mến Hermione. Quên đi việc anh đã hôn bàn tay cô trước, hoặc anh đã thực sự nhìn cô khi cô nói điều gì đó, điều mà hầu hết những người đàn ông khác chẳng mấy bận tâm. Chỉ duy nhìn cái cách anh để ý đến Hermione khi cô ấy nói cũng đã biết rằng anh, cũng đã gia nhập vào đám đông xung quanh rồi.

Đôi mắt anh thoáng đờ đẫn. Đôi môi hé ra. Và có một cảm xúc mãnh liệt ở đây, như thể anh muốn nhắc Hermione lên và bước dài xuống ngọn đồi cùng với cô ấy, chết tiệt đám đông và khuôn phép đi.

Bởi vì dám phản đối cái cách anh nhìn cô ấy, điều sẽ rất dễ dàng được liệt vào danh sách những việc không mấy đúng đắn. Hoặc có lẽ thế này – Tại sao các người lại cản đường ta, để ngăn ta không được ôm Hermione vào lòng và sải chân xuống ngọn đồi với nàng, hỡi đám đông với khuôn phép chết tiệt kia?

Đó không phải là sự thất vọng, đúng vậy. Chỉ là...không...không – không cảm thấy thoải mái mà thôi.

Nên dùng một cụm từ khác cho chuyện này. Thật đấy, nên dùng từ khác thôi.

"Lucy? Lucy?"

Lucy nhận ra với một chút xấu hổ khi cô không để ý đến cuộc trò chuyện.

Hermione tò mò nhìn chằm chằm vào cô, đầu cô ấy nghiêng đi theo kiểu của riêng cô ấy mà những người đàn ông luôn cho rằng rất là quyến rũ. Lucy đã thử một lần. Và cô chóng hết cả mặt.

"Sao cơ?" cô nói khẽ, bởi có vẻ cô nghe thấy một lời đề nghị nào đó.

"Công tử Bridgerton đã mời mình khiêu vũ," Hermione nói, "nhưng mình đã nói với anh ấy là mình không thể."

Hermione mãi mãi giả vờ chứng đau mắt cá chân và cái đầu bị cảm lạnh đã khiến cô ấy không thể ra sàn khiêu vũ. Chuyện đó cũng tốt thôi, ngoại trừ tất cả những người hâm mộ cô ấy đều được cô ấy thấy qua cho Lucy. Chuyện đó đầu tiên thì cũng tốt, nhưng đã trở nên thường xuyên khiến Lucy ngờ rằng các quý ông bây giờ bắt đầu nghĩ họ đang bị xô thẳng sang cho cô vì lòng thương hại, điều mà không thể xa hơn sự

thật là bao nhiêu. Lucy, nếu cô nói theo ý kiến hơi cá nhân một tí, nhảy hơi bị giỏi. Và cũng là người nói chuyện hơi bị có duyên luôn đấy nhé.

"Tôi rất lấy làm vinh hạnh khi được mời quý cô Lucinda một bản," công tử Bridgerton nói, bởi vì, cũng đúng thôi, anh ấy còn thể nói điều gì khác nữa đây?

Và thế nên Lucy mỉm cười, không phải với toàn bộ sự chân thành, nhưng dù sao đi nữa cũng là một nụ cười, và đồng ý để anh dẫn cô vào sân trong.

Chương 2

Trong chương này nữ chính của chúng ta quyết định bày tỏ thái độ thiếu tôn trọng với tất cả những gì gọi là lãng mạn.

Gregory nếu không là một quý ông thì còn là gì, thế nên anh đã giấu sự thất vọng của mình rất tốt khi anh đưa cánh tay cho quý cô Lucinda và hộ tống cô đến sàn nhảy tạm thời. Cô là, anh chắc chắn, một quý cô trẻ hoàn toàn quyến rũ và đáng yêu, nhưng cô không phải là tiểu thư Hermione Watson.

Và anh đã đợi cả đời để được gặp tiểu thư Hermione Watson.

Tuy nhiên, chuyện này xem như cũng có lợi cho động cơ của anh. Quý cô Lucinda rõ ràng là cô bạn thân nhất của tiểu thư Watson – tiểu thư Watson cực kì tích cực tuôn trào mọi thổ lộ về cô ấy trong suốt cuộc chuyện trò vắn tắt của bọn họ, trong suốt khoảng thời gian quý cô Lucinda nhìn chăm chăm vào cái gì ấy ở phía bên kia vai anh, hình như chẳng lắng nghe một từ nào cả. Và với bốn người chị em gái, Gregory biết chút đỉnh về phụ nữ, điều tối quan trọng và lúc nào cũng là ý tưởng cực kì là đối xử thật tốt với bạn bè, với điều kiện họ thực sự là bạn, và không phải cái việc lạ lùng mà phụ nữ làm ở chỗ họ vờ trở thành bạn tốt và thực sự chỉ chực chờ đến thời điểm hoàn hảo để thọc dao vào xương sườn của kẻ kia.

Những sinh vật kì bí, ôi đàn bà. Nếu họ có thể chỉ cần học được cách nói điều họ nghĩ thôi, thế giới này đã có thể trở thành một nơi đơn giản hơn nhiều rồi.

Nhưng tiểu thư Watson và quý cô Lucinda bộc lộ tất cả mọi vẻ của một tình bạn tuyệt vời và lòng tận tụy đối với nhau, đã bỏ sự đáng trí của quý cô Lucinda qua một bên. Và nếu Gregory muốn tìm hiểu thêm về tiểu thư Watson, quý cô Lucinda Abernathy là một mốc hiển nhiên để bắt đầu.

"Các cô đã làm khách ở Aubrey Hall lâu chưa?" Gregory lịch sự hỏi khi họ đợi âm nhạc nổi lên.

"Mới từ ngày hôm qua thôi," cô đáp. "Còn anh? Chúng tôi không trông thấy anh ở bất kì cuộc hội họp nào."

"Tôi chỉ mới đến từ tối nay," anh nói. "Sau bữa tối." Anh nhăn nhó. Giờ anh không còn nhìn đắm đắm vào tiểu thư Watson nữa, thành ra anh liền nhớ anh còn hơn cả đối đây này.

"Anh hẳn phải đói sắp xỉu rồi," quý cô Lucinda la lên. "Anh có muốn đi một vòng quanh sân thay vì khiêu vũ không? Tôi hứa chúng ta có thể tản bộ qua dãy bàn nghị."

Gregory có khả năng sẽ ôm chầm lấy cô. "Cô, quý cô Lucinda, là một quý cô tuyệt vời."

Cô mỉm cười, nhưng đó là một nụ cười dịu dàng là lạ, và anh không thể đoán được nó có ý nghĩa gì. Cô giống như lời nhận xét của anh, điều mà anh hoàn toàn đảm bảo, nhưng cũng còn có điều gì đó khác, điều gì đó mang một chút buồn bã, có thể là một chút phờ phạc.

"Cô hẳn phải có một anh em trai," anh nói.

"Vâng," cô thừa nhận, mỉm cười trước suy luận của anh. "Anh ấy lớn hơn tôi bốn tuổi và lúc nào cũng đói. Sự kinh ngạc của tôi khi chúng tôi nhận ra chẳng còn chút thức ăn nào trong chạn khi anh ấy ở trường về chắc sẽ đủ dùng cho đến hết đời."

Gregory đặt tay cô lên khuỷu tay mình rồi họ cùng nhau bước đến phần rìa của sân sau.

"Lỗi này," quý cô Lucinda nói, hơi giật một chút cánh tay anh khi anh cố lái họ theo chiều ngược kim đồng hồ. "Trừ khi anh thích những chiếc kẹo hơn."

Gregory cảm thấy khuôn mặt anh sáng rỡ lên. "Có đồ ăn mặn không?"

"Có bánh sandwich. Chúng nhỏ lắm, nhưng mà cực ngon, đặc biệt là trứng."

Anh gật đầu, hơi lơ đãng. Anh đang cố bắt lấy hình ảnh của tiểu thư Watson ngoài đuôi mắt của anh, và điều đó gây chút khó khăn để tập trung vào bất cứ thứ gì khác. Đặc biệt là khi cô ấy đang bị vây quanh bởi những người đàn ông.

Gregory chắc chắn là bọn họ chỉ chờ cho ai đó kéo quý cô Lucinda ra khỏi chỗ bên cạnh của cô ấy trước khi chuyển sang thể tấn công.

"À, cô biết tiểu thư Watson lâu chưa?" anh hỏi, cố gắng để ý định nghe sao không quá rõ ràng. Có một quãng ngập ngừng nho nhỏ, và rồi cô nói, "Ba năm rồi. Chúng tôi cùng là nữ sinh ở trường Tiểu thư Moss. Hoặc có thể nói là đã học chung trường với nhau. Chúng tôi hoàn thành khóa học vào đầu năm nay."

"Tôi có thể đoán là các cô định lập kế hoạch lần đầu ra mắt ở Luân Đôn vào cuối mùa xuân này phải không?"

"Vâng," cô trả lời, gật đầu hướng về chiếc bàn nặng trĩu những phần ăn nhẹ bé tẹo. "Chúng tôi đã dành vài tháng cuối cùng để chuẩn bị, như mẹ của Hermione thích gọi như thế, tham dự những bữa tiệc gia đình và những cuộc hội họp nho nhỏ."

"Để đánh bóng thêm bản thân các cô chẳng?" anh hỏi với một nụ cười.

Môi cô cong lên trả lời. "Chính xác. Tôi nên trở thành một cái chân cắm nến thượng hạng ngay từ bây giờ."

Anh thấy bản thân rất lấy làm thích thú. "Chỉ là một cái chân cắm nến thôi sao, quý cô Lucinda? Lạy trời, đừng hạ thấp giá trị của cô thế. Ít nhất thì cô cũng là một trong những chiếc bình trà bằng bạc đắt cắt cổ mà tất cả mọi người dường như đều cần trong phòng khách cách đây không lâu đây."

"Thế thì tôi là một cái bình trà," cô nói, gần như biểu lộ sẽ cân nhắc đến ý kiến đó. "Vậy tôi thắc mắc Hermione là gì?"

Một viên châu. Một viên kim cương. Một viên kim cương gắn trên vàng. Một viên kim cương gắn trên vàng được viền quanh bởi...

Anh buộc phải ngưng lại những ý nghĩ của anh. Anh có thể trình diễn khả năng thơ phú của anh sau, khi anh không mong đi đến cái kết của cuộc chuyện trò. Một cuộc chuyện trò với một tiểu thư trẻ khác biệt. "Tôi quả thật không biết," anh nói khẽ, đưa cho cô chiếc đĩa "Tôi chỉ mới quen biết tiểu thư Watson, sau tất cả."

Cô không nói gì, nhưng đôi lông mày của hơi hơi nhướn lên. Và rồi, đương nhiên, là lúc Gregory nhận ra anh đang liếc qua vai cô để có cái nhìn rõ hơn về phía tiểu thư Watson.

Quý cô Lucinda buông một tiếng thở dài khe khẽ. "Anh chắc chắn nên biết rằng cậu ấy đang yêu người khác."

Gregory lê ánh nhìn quay trở lại người phụ nữ anh định dành cho sự chú ý của mình. "Xin lỗi cô nói gì cơ?"

Cô tế nhị nhún vai khi cô đặt vào một vài chiếc sandwich nhỏ trên đĩa của cô. "Hermione. Cậu ấy đang yêu người khác. Tôi nghĩ anh muốn biết."

Gregory há hốc miệng với cô, và rồi, chiến đấu đến giọt cuối cùng của óc phán đoán của anh, nhìn trở lại phía tiểu thư Watson. Đó là một hành động hết sức rõ ràng, lại cực kì thống thiết, nhưng anh không ngăn nổi bản thân anh. Anh chỉ... Chúa nhân từ ơi, anh chỉ muốn nhìn cô, nhìn cô và không bao giờ ngừng mà thôi. Nếu đây không phải tình yêu, thì anh chẳng thể hình dung nổi tình yêu là cái gì nữa.

"Thịt lợn xông khói nhé?"

"Cái gì cơ?"

"Thịt lợn xông khói." Quý cô Lucinda chia một mảnh sandwich nhỏ trong một chiếc kẹp. Gương mặt của cô ngăm ngăm phật ý. "Anh có muốn một cái không?" cô hỏi.

Anh cắn nhẩn và gior đĩa của anh của anh ra. Và rồi, bởi vì anh không thể để cho vấn đề đó như thế được, anh nói cứng, "Tôi chắc đó không phải việc của tôi."

"Về bánh sandwich hả?"

"Về tiểu thư Watson," anh quệt quệt chân.

Dù vậy, dĩ nhiên rồi, anh đâu hề có ý ấy. Miễn là anh còn liên quan nhé, Hermione Watson chắc chắn cực kì là vấn đề của anh, hoặc ít nhất cô ấy cũng thế, sắp thôi. Cũng hơi một chút rối lòng khi thấy cô ấy có vẻ không bị đánh phải một tia sét giáng thẳng vào anh. Chuyện này chưa bao giờ xảy đến với anh rằng khi anh yêu, vợ sắp cưới của anh có thể không có cảm giác giống hệt như anh, và với sự gần gũi ngang bằng nữa chứ. Nhưng ít nhất với lời giải thích này – cô ấy nghĩ rằng cô ấy đang yêu ai đó khác – cũng xoa dịu phần nào lòng tự trọng của anh. Nghĩ cô ấy mê tí ai đó còn dễ chịu hơn nghĩ cô ấy hoàn toàn lãnh đạm với anh. =)) logic của đàn ông!

Tất cả những suy nghĩ kiểu ấy đều dẫn đến việc sẽ khiến cô ấy nhận ra rằng cái gã kia dù có là ai, thì anh cũng không phải là người đàn ông dành cho cô.

George không hề nhồi đầy tính kiêu ngạo rằng anh nghĩ anh có thể thắng được bất kì người phụ nữ nào anh đặt trọn ánh mắt, nhưng anh chắc chắn anh chưa bao giờ gặp khó khăn với cái giới đẹp hơn kia, và tỏ phản ứng tự nhiên của anh hướng về tiểu thư Watson, đơn giản đến kì lạ rằng cảm xúc của anh có thể không được đền đáp trong khoảng thời gian rất dài. Anh có thể sẽ phải hành động để chiếm được trái tim và bàn tay của cô, nhưng điều đó chỉ càng khiến tất cả chiến thắng trở nên ngọt ngào hơn mà thôi.

Hoặc là anh tự nói với bản thân mình như thế. Sự thật là, cú sét đánh qua đánh lại còn lâu mới là ít phải băn khoăn.

"Đừng cảm thấy tệ quá," quý cô Lucinda nói, hơi vươn cổ lên khi cô xem xét những chiếc bánh, ngó nghiêng, đoán chừng, cho thứ gì đó lạ miệng hơn thịt lợn Anh quốc.

"Tôi không có," anh ngoạm một miếng, rồi đợi cô thực sự quay sang chú ý đến anh. Khi cô không làm thế, anh nói lại, "Tôi không có."

Cô quay ra, nhìn thẳng vào anh, và chớp mắt. "Ồ, thật là mới lạ, tôi phải nói thế đấy. Hầu hết những

người đàn ông đều trở nên nhàu nhĩ."

Anh nhăn mày. "Ý cô là gì, hầu hết những người đàn ông đều trở nên nhàu nhĩ ấy?"

"Chính xác với điều tôi nói đó," cô trả lời, trao cho anh một ánh nhìn thiếu kiên nhẫn. "Hoặc giả họ không nhàu nhĩ, họ sẽ trở nên giận dữ không tài nào giải thích cho nổi." Cô buông một tiếng khụt khịt quý phái. "Như thể xem đó là thiếu sót của cậu ấy không bằng."

"Thiếu sót á?" Gregory ngen, bởi vì thật sự là, anh đang có một khoảng thời gian khốn khổ để đối phó theo cô ấy đây.

"Anh không phải là quý ông đầu tiên tưởng tượng bản thân đem lòng yêu Hermione," cô nói, về mặt của cô quá ư là chán nản. "Chuyện thể này lúc nào chả xảy ra."

"Tôi không tưởng tượng bản thân đem lòng..." Anh cắt ngang bản thân, hy vọng rằng cô không hề để ý đến việc nhấn mạnh lên từng từ giàu hình ảnh. Lạy Chúa, chuyện gì đang xảy ra với anh thế này? Anh đã từng có khả năng hài hước. Kể cả với chính anh. Đặc biệt là về chính anh.

"Anh không hả?" cô nghe có vẻ sùng sốt đến thú vị. "Hèm, thật là mới lạ."

"Tại sao," anh hỏi với đôi mắt hẹp lại, "điều đó lại thú vị?"

Cô đáp lại với "Tại sao anh lại hỏi nhiều thế?"

"Tôi không có," anh phản đối, dù cho anh có thật đấy.

Cô thờ dài, rồi làm anh ngạc nhiên hoàn toàn bằng việc nói, "Tôi xin lỗi nhé."

"Gì cơ?"

Cô liếc nhìn chiếc bánh sandwich sa lát trứng trên đĩa của cô, rồi quay lại nhìn anh, trật tự trước sau này anh thấy chẳng muốn ca tụng chút nào. Anh vẫn thường được xếp hạng trên sa lát trứng đấy chứ. "Tôi đã nghĩ anh muốn nói chuyện về Hermione," cô nói. "Nếu tôi nhầm thì cho tôi xin lỗi."

Chuyện này đã đặt Gregory vào tình thế khó xử hay ho đây. Anh có thể đâm đầu thừa nhận rằng anh cảm tiêu thư Watson – sẽ khiến anh hơn cả xấu hổ, kể cả với một kẻ lăng mạn đến vô vọng như anh. Hoặc anh có thể phủ nhận sạch trơn, mà rõ là cô còn lâu mới tin. Hoặc anh có thể dàn xếp, và nhận có hơi mê tít thật, cái này anh vẫn thường xem như một giải pháp hoàn hảo nhất, ngoại trừ nó có thể chỉ xúc phạm đến quý cô Lucinda mà thôi.

Anh gặp cả hai cô gái cùng một lúc, sau mọi chuyện. Và anh không thể đại dột mà nói anh gục xuống yêu một cô được.

Nhưng rồi, như thể cô đọc được những suy nghĩ của anh (điều mà anh sợ chết khiếp đây này), cô vẫy vẫy tay và nói, "Xin đừng lo đến những cảm xúc của tôi. Tôi quen rồi mà. Như tôi nói ấy, chuyện này lúc nào chả xảy ra."

Mở toác trái tim, cắm phập con dao cùn vào. Ngoáy.

"Không sao đâu," cô tiếp tục một cách phũ phàng, "bản thân tôi thực tế đã đính hôn rồi." Và cô cắn một miếng sa lát trứng.

Gregory thấy anh tự hỏi không biết loại đàn ông nào đã nhận ra bản thân anh ta gắn bó với cái con

người kì quặc này. Anh không có ý thương hại cho anh chàng đó, chính xác ra, chỉ là... tự hỏi thôi.

Và rồi quý cô Lucinda kêu nhỏ "Ồi!"

Anh mắt anh dõi theo cô, đến vị trí tiểu thư Watson đã từng đứng.

"Tôi chỉ thắc mắc cậu ấy đi đâu," quý cô Lucinda nói.

Gregory ngay lập tức quay ngoắt về cánh cửa, hy vọng sẽ tóm được hình dáng cuối cùng của cô trước khi cô biến mất, nhưng cô đã đi hẳn rồi. Đúng là tâm trạng bực mình đáng nguyên rủa mả. Có lý luận nào cho sự thu hút tức thì, tàn tệ, điên cuồng nếu một người không thể làm gì với nó không?

Và quên đi rằng tất cả đều từ một phía. Chúa nhân từ.

Anh không chắc ai là người thờ dài qua kẽ răng nghiền chặt, nhưng đó chính xác là việc anh làm.

"A, quý cô Lucinda, em đây rồi."

Gregory nhìn lên để thấy chị dâu anh đang lại gần.

Và nhớ rằng anh đã quên sạch sành sanh về chị ấy. Kate không hề trông có vẻ bực mình; chị dâu anh là người có tinh thần thượng võ phi thường. Nhưng dù sao đi nữa, Gregory vẫn thường cố gắng để cư xử sao cho đàng hoàng hơn với những người phụ nữ mà anh không có liên hệ máu mủ với anh.

Quý cô Lucinda khẽ nhún gối chào một cách đẹp mắt. "Phu nhân Bridgerton."

Kate cười âm áp đáp lại. "Tiểu thư Watson đã nhờ tôi báo cho em rằng cô ấy cảm thấy không khỏe và đã đi nghỉ sớm rồi."

"Vậ ả? Cậu ấy đã nói – ời, không có gì đâu." Quý cô Lucinda hơi vẩy tay – kiểu đẩy mang thông điệp hơi lạnh nhạt, nhưng Gregory đã trông thấy dấu hiệu lộ liễu của sự thất vọng xoắn lại ở một bên góc miệng cô.

"Một cơn đau đầu, tôi tin là thế," Kate thêm vào.

Quý cô Lucinda gật nhẹ đầu. "Vâng," cô nói, trông ít thông cảm hơn một chút mà Gregory tưởng tượng, cho những hoàn cảnh thế này, "có lẽ vậy."

"Và em," Kate tiếp tục, quay sang Gregory, "vẫn chưa đến chào chị đấy nhé. Em thế nào rồi?"

Anh nâng đôi tay của chị dâu anh lên, hôn lên chúng như một lời xin lỗi. "Lề mề."

"Đó là điều chị biết." Gương mặt cô giả bộ biểu lộ vẻ cáu gắt, chỉ một chút trầm trọng thôi. "Em thế nào về mặt khác ấy?"

"Các mặt khác đều dễ thương." Anh cười toe. "Như mọi khi."

"Như mọi khi," cô lặp lại, trao cho anh cái nhìn rõ ràng hứa hẹn sẽ tra vấn vào tương lai. "Quý cô Lucinda," Kate tiếp tục, giọng cô ít khô hơn nhiều, "Tôi tin rằng em đã làm quen với em trai của chồng tôi, cậu Gregory Bridgerton rồi?"

"Thực vậy," quý cô Lucinda đáp. "Chúng em đều đang ca ngợi thức ăn. Những chiếc bánh sandwich đều rất thơm ngon."

"Cảm ơn em," Kate nói, rồi thêm vào, "Gregory đã hứa nhảy với em một bản chưa? Tôi không thể đảm bảo âm nhạc thuộc dạng chuyên nghiệp, nhưng chúng tôi đã gắng sắp xếp quay vòng những nhóm bốn nhạc công giữa các vị khách."

"Anh ấy có ả," quý cô Lucinda đáp, "nhưng em đã tha cho bốn phận của anh ấy để anh ấy có thể làm dịu bớt cơn đói của mình."

"Em hẳn phải có các anh em trai," Kate nói với một nụ cười.

Quý cô Lucinda nhìn Gregory với vẻ mặt thoáng giật mình trước khi trả lời, "chỉ một thôi ả."

Anh quay sang Kate. "Em cũng có nhận xét tương tự từ lúc này," anh giải thích.

Kate bật một tràng cười ngắn. "Tư tưởng lớn gặp nhau, chị phải thừa nhận." Cô nhìn người thiếu nữ trẻ rồi nói, "Đúng là hiểu biết đáng giá về cách xử sự của những người đàn ông, quý cô Lucinda ả. Đó là không bao giờ nên đánh giá thấp sức mạnh của đồ ăn."

Quý cô Lucinda mở tròn đôi mắt. "Vì lợi ích của tâm trạng dễ chịu ả?"

"Ừm, cái đó đó," Kate nói, gần như không chút khách sáo, "nhưng thật sự không nên coi nhẹ công dụng của nó cho mục đích thắng một vụ tranh cãi. Hoặc đơn giản hơn là để có được thứ gì mà em muốn." :lol:

"Cô ấy vừa mới chi tốt nghiệp trường nữ sinh thôi, chị Kate," Gregory trách.

Kate lờ anh đi và thay vào đó mỉm cười thật rộng với quý cô Lucinda. "Không bao giờ là quá trẻ để lượm lặt cho mình những kỹ năng quan trọng."

Quý cô Lucinda nhìn Gregory, rồi nhìn Kate, và rồi đôi mắt cô bắt đầu trở nên lấp lánh vì hài hước. "Em hiểu vì sao quá nhiều người lại tìm đến với phu nhân, thừa phu nhân Bridgerton."

Kate phá lên cười. "Em thật quá tốt bụng đó quý cô Lucinda."

"Ôi, làm ơn đi chị Kate," Gregory cắt ngang. Anh quay sang quý cô Lucinda và thêm vào. "Chị ấy sẽ đứng đây cả buổi tối nếu cô tiếp tục đưa ra những lời khen tụng đấy."

"Đừng quan tâm đến cậu ta," Kate nói với một nụ cười nhảu nhở. "Cậu ta trẻ con, ngốc nghếch và chẳng hiểu được cậu ta nói gì đâu."

Gregory đang định buông một câu bình luận khác – anh không thể chấp nhận được nhiều cho lắm việc để Kate kết thúc với nó nhưng rồi quý cô Lucinda chen ngang.

"Em sẽ hát một cách sung sướng những lời ca tụng cho phu nhân trong phần còn lại của tối nay, phu nhân Bridgerton, nhưng em tin rằng đã đến lúc để em đi nghỉ. Em muốn đi xem Hermione thế nào. Cậu ấy đã ở ngoài trời cả ngày, và em mong được quả quyết với bản thân rằng cậu ấy ổn."

"Đương nhiên rồi," Kate đáp. "Làm ơn gửi đến cô ấy những lời chúc của tôi, và chắc chắn nhớ rung chuông nếu các em cần bất cứ thứ gì nhé. Người quản gia của chúng tôi hay tưởng tượng bản thân bà ấy như một nhà bào chế thảo dược hay nghề gì tương tự ấy, và bà ấy luôn trộn các loại thuốc. Một vài trong số chúng khá là công hiệu." Cô cười ngoác miệng, và nét mặt của cô thân thiện đến mức Gregory ngay lập tức nhận ra rằng chị dâu mình chấp thuận quý cô Lucinda. Điều có nghĩa gì đó. Kate chưa bao giờ có thể chịu đựng được những kẻ xuẩn ngốc, hơn ha hơn hờ hay những thứ khác.

"Tôi sẽ tiễn cô đến cửa," anh nói nhanh. Ít nhất anh cũng có thể đề nghị với cô hành động nhã nhặn này, và bên cạnh đó, nó sẽ không làm mất thể diện người bạn thân thiết nhất của tiểu thư Watson.

Họ nói lời từ biệt, và Gregory đặt cánh tay cô lên khuỷu tay anh. Họ bước đi trong im lặng tới cánh cửa dẫn đến phòng tranh, và Gregory nói, "Tôi tin cô sẽ có thể tự đi từ đây chứ?"

"Dĩ nhiên rồi," cô đáp lại. Và rồi cô nhìn lên – đôi mắt cô xanh xanh, anh chú ý gần như là lơ đãng và hỏi, "Anh có muốn tôi chuyển một lời nhắn đến Hermione không?"

Môi anh tách ra với sự ngạc nhiên. "Tại sao cô lại làm thế?" anh hỏi, trước khi anh có thể nghĩ một cách bình tĩnh câu trả lời của anh.

Cô chỉ nhún vai và nói, "Anh là kẻ ít đáng ngại hơn giữa hai tên ác quỷ, công tử Bridgerton à."

Anh muốn đến liêu lĩnh hỏi cô cho rõ về lời nhận xét đó, nhưng anh không thể, không thể với một sự quen biết mong manh thế này, bởi vậy thay vào đó anh đã thể hiện sao cho giữ một nét mặt trung tính khi anh nói, "Gửi đến cô ấy lời chúc của tôi, vậy là đủ rồi."

"Thật à?"

Quý, nhưng cái nhìn vào đôi mắt cô rõ là đang khó chịu. "Thật."

Cô nhún cái chào nhẹ nhất rồi bước đi.

Gregory nhìn chằm chằm qua khung cửa nơi cô biến mất trong một lúc, rồi quay lại với bữa tiệc. Các vị khách bắt đầu khiêu vũ với số lượng nhiều hơn, và những tiếng cười gần như chắc chắn đã lấp đầy những lỗ trống trong không gian, nhưng dù sao đi nữa cảnh đêm có cảm giác buồn tẻ và không còn sức sống.

Thức ăn, anh dứt khoát. Anh ăn hơn hai mươi cái bánh sandwich bé tẹo rồi cũng lui đi nghỉ.

Tất cả mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng vào sáng mai.

Lucy biết Hermione không hề bị đau đầu, hoặc bất cứ loại đau đớn nào trong trường hợp này, và cô không hề ngạc nhiên tí gì khi thấy bạn mình đang ngồi trên giường, mãi mê đọc thứ gì đó có vẻ là bức thư dài bốn trang giấy.

Được viết bằng nét viết tay vô cùng cứng nhắc.

"Một người hầu đã mang đến cho mình," Hermione nói, không hề ngược lên. "Anh ta bảo nó được gửi đến hôm nay, nhưng họ đã quên mang nó đến cho mình sớm hơn."

Lucy thở dài. "Từ anh Edmond, mình đoán thế?"

Hermione gật đầu.

Lucy băng qua căn phòng cô và Hermione hiện đang chia sẻ và ngồi xuống chiếc ghế ở bàn trang điểm. Đây không phải mảnh đầu tiên trong những bức thư Hermione nhận được từ Edmond, và Lucy theo kinh nghiệm biết rằng Hermione cần đọc nó hai lần, rồi một lần nữa cho việc phân tích sâu hơn, và thêm một lần cuối cùng, chỉ để sàng lọc bất cứ một ẩn ý nào trong lời thăm hỏi và gắp nó lại.

Điều đó nghĩa là Lucy sẽ không có việc gì để làm ngoại trừ xem xét những móng tay của cô ít nhất trong vòng năm phút.

Điều mà cô làm, không phải bởi vì cô hứng thú kinh khủng với những móng tay của cô, cũng không phải cô là một người kiên nhẫn đặc biệt, mà là bởi cô hiểu tình cảnh vô dụng khi cô thấy việc như thế này xảy ra, và cô nhìn được chỉ có một tí sức thuyết phục trong việc dành năng lượng thu hút Hermione vào cuộc hội thoại khi Hermione rõ ràng là sẽ không quan tâm vào bất cứ thứ gì cô phải nói.

Những móng tay có thể chỉ làm một cô gái bận rộn được một chút thời gian, dù sao đi nữa, đặc biệt là khi họ đã tỉ mỉ kì cọ và chải chuốt, bởi thế Lucy đứng dậy và bước đến tủ quần áo, nhìn chăm chú một cách lơ đãng vào những thứ thuộc về cô.

"Ôi, khi thật," cô lẩm bẩm, "mình ghét khi cô ấy làm thế." Cô hầu gái của cô đã để một đôi giày sai quy cách, với một chiếc bên trái ở bên phải và chiếc bên phải ở bên trái, và trong khi Lucy biết chẳng có gì ảnh hưởng đến hòa bình thế giới nếu đặt sai như thế, nó đã gây bực mình cho vài góc nhỏ kì lạ (và cực kì nhỏ thôi) trong tâm trí cô, bởi vậy cô đặt lại đôi dép đi trong nhà, rồi đứng lùi lại để xem xét việc làm của cô, sau đó chống hai tay lên hông và quay lại. "Cậu đã đọc xong chưa?" cô hỏi gặng.

"Sắp rồi," Hermione nói, và nó nghe như thể câu chữ đã nghỉ ngơi trên đầu lưỡi cô ấy trong suốt quãng thời gian, như thể cô ấy đã để nó sẵn sàng ở đấy để cô ấy có thể gạt Lucy ra mỗi khi cô hỏi.

Lucy giận dỗi ngồi lại xuống. Đó là cảnh tượng mà họ diễn đi diễn lại không biết bao lần mà kể trước đây. Hoặc ít nhất là bốn lần.

Phải rồi, Lucy biết chính xác bao nhiêu lá thư Hermione nhận được từ anh Edmond lãng mạn. Cô thích không biết hơn; thực tế, cô còn hơn cả một chút tức tối rằng cái điều đó đã lấy đi khoảng không giá trị trong đầu cô mà có lẽ có thể dành cho thứ gì khác hữu dụng, như thực vật hoặc âm nhạc, hoặc Chúa trời, kể cả một trang khác trong cuốn De-Brett's, nhưng sự thật đáng buồn là, những lá thư của anh Edmond không là gì nếu nó không phải một sự kiện trọng đại, và khi Hermione có một sự kiện trọng đại, ờ, Lucy cũng bị buộc phải có nó thôi.

Họ đã chung phòng trong ba năm ở trường tiểu thư Moss, và bởi Lucy không có người phụ nữ thân thuộc nào có thể giúp cô làm chiếc cầu vòng vào giới thượng lưu, mẹ của Hermione đã đồng ý để làm người đỡ đầu cho cô, và bởi thế nên hiện giờ, họ vẫn đi cùng với nhau.

Đó là một chuyện dễ thương, thực là như vậy, ngoại trừ lúc–nào–cũng–hiện–diện (trong tâm tưởng, ít nhất là thế) anh Edmond. Lucy đã gặp anh ta duy nhất một lần, nhưng chắc chắn có cảm giác dường như anh ta luôn ở đây, lờn vờn khắp nơi quanh họ, nguyên nhân cho một tiếng thở dài lạ lẫm bất chợt của Hermione và ánh nhìn băng khuâng xa tít tắp như thể cô ấy đang gửi gắm một bài thơ tình vào trong kí ức đến mức cô ấy có thể tính đến cả nó trong lời đáp tiếp theo của mình.

"Cậu có nhận ra," Lucy nói, mặc dù Hermione không biểu lộ là cô ấy đã kết thúc việc đọc lá thư của mình, "rằng cha mẹ cậu sẽ không bao giờ chấp nhận cậu kết hôn với anh ta chưa."

Điều đó đủ để Hermione đặt lá thư xuống, đầu vậy chỉ nói vắn tắt. "Có," cô nói về cái kính, "cậu nói nhiều rồi."

"Anh ta là một thư kí," Lucy nói.

"Mình nhận thức được điều đó."

"Một thư kí," Lucy lặp lại, dù cho họ đã nói chuyện này nhiều lắm rồi. "Thư kí của cha cậu."

Hermione nhặt lá thư lên trong một cố gắng lơ Lucy đi, nhưng cuối cùng cô từ bỏ và đặt nó xuống, xác nhận những ngờ vực của Lucy rằng cô đã đọc xong nó từ lâu và giờ là lần đầu tiên, hoặc có thể là lần

thứ hai, đọc lại.

"Anh Edmond là một người đàn ông tốt bụng và đáng trọng," Hermione nói, đôi môi nhăn lại.

"Mình chắc anh ta là thế," Lucy đáp, "nhưng cậu không thể kết hôn với anh ta. Cha cậu là một tử tước. Cậu có thực sự nghĩ rằng ông sẽ cho phép đưa con gái duy nhất của mình kết hôn với một anh thư kí không xu dính túi không?"

"Cha mình yêu mình," Hermione lẩm bầm, nhưng giọng cô không chính xác với đầy đủ sự thuyết phục.

"Mình không cố gắng can ngăn cậu khỏi một mối tình đang nảy nở," Lucy bắt đầu, "nhưng..."

"Đó chính xác là điều cậu đang cố làm," Hermione cắt ngang.

"Không phải. Mình chỉ không hiểu tại sao cậu lại không thể thử yêu ai đó mà cha mẹ cậu có thể thực sự tán thành."

Chiếc miệng xinh xắn của Hermione xoắn lại thành một đường vô vọng. "Cậu không hiểu đâu."

"Có cái gì ở đây để hiểu nào? Cậu không nghĩ rằng cuộc sống của cậu có thể trở nên dễ dàng hơn nếu cậu yêu ai đó thích hợp sao?"

"Lucy, chúng ta không thể chọn người để yêu được."

Lucy vòng hai cánh tay quanh mình. "Mình không hiểu tại sao không được."

Mồm của Hermione thực thụ há hốc. "Lucy Abernathy," cô nói, "cậu chẳng hiểu gì hết."

"Phải," Lucy nói khô khan, "cậu đã đề cập rồi."

"Làm sao cậu có thể nghĩ rằng con người ta có thể lựa chọn người để yêu được cơ chứ?" Hermione mạnh mẽ nói, mặc dù không mạnh mẽ đến mức cô ép mình vùng bản thân dậy khỏi vị trí nửa tựa vào giường. "Người ta không thể chọn. Nó chỉ xảy ra thôi. Trong khoảnh khắc."

"Ừm, nó vậy đấy," Hermione khẳng định. "Mình biết, bởi vì nó xảy đến với mình. Mình không mong đợi việc yêu."

"Không sao?"

"Không." Hermione liếc nhìn cô. "Mình không có. Mình đã hoàn toàn có ý định tìm một người chồng ở Luân Đôn. Thật đấy, có người nào lại đi mong đợi gặp ai đó ở Fenchley chứ?"

Nói với cái kiêu khinh khi chỉ tìm thấy duy nhất ở một người nguyên gốc ở Fenchley.

Lucy đảo tròn con mắt và nghiêng đầu sang một bên, đợi Hermione tiếp tục.

Việc đó Hermione không hề đánh giá cao. "Đừng nhìn mình như thế," cô ngắt ngang.

"Như thế nào?"

"Như thế?"

"Mình lặp lại, như thế nào?"

Toàn bộ gương mặt của Hermione xô hết vào nhau. "Cậu biết chính xác mình đang nói đến cái gì."

Lucy vỗ một tay lên gương mặt cô ấy. "Ôi lạy Chúa," cô hồn hển. "Cậu trông hết như mẹ cậu lúc này."

Hermione giật lùi lại vì mất thể diện. "Thật xấu bụng."

"Mẹ cậu dễ thương mà!"

"Không khi cả mặt bà đều cau có."

"Mẹ cậu dễ thương ngay cả với một cái mặt cau có," Lucy nói, cố gắng kết thúc chủ đề. "Giờ thì, cậu có định kể cho mình nghe về anh Edmond hay không?"

"Cậu có định chế nhạo mình không?"

"Đương nhiên là không."

Hermione nhắc cả đôi lông mày lên.

"Hermione, mình hứa mình sẽ không chế giễu cậu."

Hermione vẫn trông có vẻ nghi ngờ, nhưng cô nói, "Thôi được rồi. Nhưng nếu cậu..."

"Hermione."

"Như mình nói với cậu," cô nói, trao cho Lucy một cái nhìn cảnh báo, "mình không mong tìm thấy tình yêu. Mình còn không biết cả việc cha mình đã thuê một thư kí mới. Mình chỉ đang đi dạo trong khu vườn, quyết định xem những bông hồng nào mình muốn cắt để đặt lên chiếc bàn, và rồi... mình thấy anh ấy."

Nói đủ kịch để có giấy chứng nhận cho một vai diễn trên sân khấu.

"Ôi, Hermione," Lucy thở dài.

"Cậu đã nói cậu sẽ không cười nhạo mình," Hermione nói, và cô thực sự đâm một ngón tay thẳng về hướng Lucy, điều đánh vào Lucy như thể cô ấy đã vượt quá tính cách thông thường và nên lắng xuống.

"Đầu tiên mình còn không nhìn thấy cả mặt anh ấy," Hermione tiếp tục. "Chỉ nhìn thấy sau đầu anh ấy, cái cách tóc anh ấy uốn cong trên phần cổ áo của chiếc áo khoác." Rồi cô thở dài. Cô quả thực là thờ dài khi cô quay về phía Lucy với vẻ mặt cảm động nhất. "Và sắc màu. Thật đấy, Lucy cậu đã từng trông thấy ánh vàng đẹp mắt đến nhường ấy chưa?"

Cần nhắc đến số lần Lucy bị ép phải nghe các quý ông bày tỏ điều tương tự về mái tóc của Hermione, cô đã nghĩ điều đó nói có hơi quá nên cô kìm lại không bình luận gì thêm.

Nhưng Hermione chưa xong. Chưa gần xong. "Rồi anh ấy quay sang," cô nói, "và mình đã nhìn thấy nét mặt nghiêng nghiêng của anh ấy, và mình thề với cậu mình đã nghe thấy âm nhạc."

Lucy muốn chỉ ra rằng phòng nhạc của gia đình Watson được đặt ngay kế bên phải vườn hồng, nhưng cô ngậm lưỡi lại.

"Và rồi anh ấy quay hẳn lại," Hermione nói, giọng cô dịu dàng hẳn và đôi mắt nói lên cái vẻ tôi-đang-nhớ-lại-bài-thơ-tình-yêu-đó-đây, "và tất cả mình có thể nghĩ là – mình đã bị hủy hoại."

Lucy hần hển. "Đừng nói thế. Đừng, ngay cả bóng gió về nó cũng không được."

Hủy hoại không phải là thứ bất cứ một tiểu thư trẻ nào được đề cập khe khẽ với nhau.

"Không phải cái bị hủy hoại đó," Hermione sốt ruột nói. "Lạy Chúa trên cao, Lucy, mình ở trong vườn hồng, hoặc là cậu không nghe gì đấy à? Nhưng mình biết – mình biết rằng mình đã bị hủy hoại với tất cả những người đàn ông khác. Không bao giờ có một ai khác có thể đem ra so sánh được nữa."

"Và cậu biết tất cả những điều ấy từ phần gáy của anh ta à?" Lucy hỏi.

Hermione bắn cho cô vẻ mặt cực kì là cáu. "Và khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ấy, nhưng không phải vấn đề."

Lucy đợi kiên nhẫn cho cái vấn đề, mặc dù cô cực chắc nó không phải là một với điều cô sẽ đồng ý. Hoặc có lẽ ngay cả hiểu được.

"Vấn đề là," Hermione nói, giọng cô trở nên dịu dàng hơn nữa đến mức Lucy phải nghiêng người về phía trước để nghe thấy, "mình có lẽ không thể hạnh phúc khi không có anh ấy. Không thể nào."

"Hừm," Lucy chậm rãi nói, bởi vì cô không hoàn toàn dám chắc cô định thêm gì vào nữa, "giờ dường như cậu đang hạnh phúc mà."

"Chỉ là bởi mình biết anh ấy đang đợi mình thôi. Và" - Hermione nâng lá thư lên – "anh ấy viết rằng anh ấy yêu mình."

"Ôi trời đất ơi," Lucy nói với bản thân cô.

Hermione hẳn đã nghe thấy cô, bởi vì miệng cô ấy mím chặt, nhưng cô ấy không hề nói bất cứ điều gì. Hai người họ chỉ ngồi đấy, trong không gian của riêng từng người, trong tròn một phút, và rồi Lucy hắng giọng và nói, "Công tử Bridgerton tử tế đó dường như cảm cậu đấy."

Hermione nhún vai.

"Anh ấy là con thứ, nhưng mình tin anh ấy có khoản thừa kế hấp dẫn. Và nhất định anh ấy đến từ một gia đình tốt."

"Lucy, mình đã nói với cậu là mình không hứng thú rồi mà."

"Ừm, anh ấy vô cùng đẹp trai," Lucy nói, có lẽ hơi chút nhấn mạnh hơn dụng ý của cô.

"Vậy cậu theo đuổi anh ta đi," Hermione vặn.

Lucy nhìn chằm chằm bạn mình trong cơn sốc. "Cậu biết mình không thể. Mình trên thực tế đã được đính hôn với ngài Haselby rồi."

"Trên thực tế," Hermione nhắc cô.

"Nó có thể cũng đã được chính thức hóa rồi," Lucy đáp. Và đó là sự thật. Chú của cô đã thảo luận vấn đề này với bá tước Davenport, cha của tử tước Haselby, một năm trước. Haselby lớn hơn Lucy khoảng mười tuổi, và tất cả bọn họ đơn giản chỉ đang đợi cô lớn lên.

Điều cô cho là cô đã hoàn thành. Chắc chắn đám cưới sẽ không thể trì hoãn lâu tính từ bây giờ. Và đó là một mối môn đăng hộ đối. Haselby là một chàng trai hoàn toàn dễ chịu. Anh ta không nói chuyện với cô như thể cô là một con ngốc, anh ta dường như đối xử rất tốt với động vật, và vẻ ngoài của anh trông đủ dễ

chịu, mặc dù mái tóc anh ta bắt đầu thưa hơn. Dĩ nhiên, Lucy chỉ thực sự gặp chồng sắp cưới của cô ba lần, nhưng tất cả mọi người đều biết rằng ấn tượng đầu tiên cực kì quan trọng và thường là căn cứ chuẩn xác.

Bên cạnh đó, chú cô đã là người giám hộ cho cô từ khi cha cô qua đời mười năm trước, và nếu ông không thể hiện chính xác cho cô và anh Richard của cô thấy tình yêu và cảm xúc của ông, ông đã hoàn thành bổn phận của ông với họ và nuôi dạy họ rất tốt, và Lucy biết bổn phận của cô là tuân theo những mong ước của ông và cảm thấy vinh dự với lời hứa hôn mà ông sắp đặt.

Hoặc trên thực tế đã sắp đặt.

Thực sự, điều đó chẳng tạo khác biệt nhiều lắm. Cô sẽ kết hôn với Haselby. Tất cả mọi người đều biết điều đó.

"Mình nghĩ cậu đã dùng anh ta như một lời bào chữa," Hermione nói.

Xương sống của Lucy cứng lại. "Gì cơ?"

"Cậu dùng Haselby như một lời bào chữa," Hermione lặp lại, và gương mặt cô ấy chứa cái vẻ kiêu căng mà Lucy không thích một chút nào. "Vậy nên cậu không để trái tim cậu cam kết bất cứ nơi nào khác."

"Và cái nơi nào khác ấy, một cách chính xác, cho mình có thể cam kết trái tim mình là nơi nào?" Lucy gặng. "Mùa vũ hội vẫn còn chưa bắt đầu!"

"Có lẽ," Hermione nói, "nhưng chúng ta đã được tham dự ở ngoài, được 'đánh bóng' như cậu và mẹ mình thích gọi thế. Cậu không phải sống dưới một tảng đá, Lucy ạ. Cậu đã gặp một số người đàn ông rồi."

Thực chẳng có cách nào để chỉ ra rằng không một ai trong số những người đàn ông đó từng nhìn cô khi Hermione đứng gần. Hermione sẽ cố gắng phủ nhận, nhưng họ đều biết rằng cô ấy đang cố nói dối để bảo vệ cho những cảm xúc của Lucy. Thế nên thay vào đó Lucy câu nhàu vãi điều dưới hơi thở để trả lời mà không thực sự đang trả lời.

Và rồi Hermione không nói gì nữa, cô ấy chỉ nhìn vào cô theo cái kiểu tinh nghịch mà cô ấy chưa dùng với bất cứ ai khác, và cuối cùng Lucy đành phải biện hộ cho chính mình.

"Đó không phải một lời bào chữa," cô nói, khoanh hai cánh tay, rồi thả rơi hai bàn tay lên hông cô khi cảm thấy không đúng lắm. "Thực sự thì có vấn đề gì với chuyện đó chứ? Cậu biết rằng mình sẽ cưới Haselby. Nó đã được lên kế hoạch hàng năm trời rồi."

Cô lại khoanh tay. Rồi thả rơi chúng. Và sau đó cuối cùng thì ngồi xuống.

"Đó không phải một mối tệ," Lucy nói. "Chân thành mà nói, sau những chuyện xảy đến với Georgiana Whiton, mình nên quỳ xuống và hôn chân chú mình vì đã tạo nên mối thông gia đáng hài lòng như vậy."

Có một giây phút khiếp sợ, gần như im lặng của sự tôn kính. Nếu họ là người theo đạo Thiên chúa họ hẳn đã làm dấu thánh rồi. "Chẳng còn trông vào gì ngoài ơn của Chúa trời," Hermione cuối cùng nói.

Lucy từ từ gật đầu. Georgiana đã kết hôn với một ông già bảy mươi tuổi khô khốc bị bệnh gút. Và thậm chí không phải với một ông già bảy mươi tuổi bị bệnh gút có tước hiệu. Chúa trên cao, cô ấy ít nhất cũng nên kiếm được cụm từ "quý bà" trước tên của cô ấy cho sự hy sinh của cô ấy chứ.

"Cậu thấy đấy," Lucy kết thúc, "Haselby thực sự không phải là người xấu. Tốt hơn nhiều so với phần lớn, thực thế."

Hermione nhìn cô. Tỉ mỉ. "Ừm, nếu đó là điều cậu muốn, Lucy, cậu biết rằng mình sẽ ủng hộ cậu không chút nghi ngờ. Nhưng là mình..." cô ấy thở dài, và đôi mắt xanh lá của cô ấy hướng cái nhìn xa xăm vẫn khiến những người đàn ông trưởng thành ngất xỉu. "Mình muốn điều gì đó khác."

"Mình biết," Lucy nói, cố gắng mỉm cười. Nhưng cô không thể kể cả bắt đầu tưởng tượng việc làm sao Hermione đạt được những giấc mơ của cô ấy. Trong thế giới mà họ đang sống, những cô con gái của các vị tử tước không kết hôn với những thư kí của các vị tử tước. Và dường như với Lucy việc điều chỉnh lại những giấc mơ của Hermione còn vượt xa tưởng tượng hơn nhiều so với việc tái tạo lại tầng lớp quý tộc. Cũng đơn giản hơn nhiều.

Nhưng ngay lúc này cô cảm thấy mệt mỏi. Và cô muốn đi ngủ. Cô sẽ giải quyết mấy việc đó với Hermione vào buổi sáng.

Bắt đầu với công tử Bridgerton. Anh ấy sẽ hoàn hảo cho bạn của cô, và Chúa biết rằng anh ấy có quan tâm.

Hermione sẽ chối quanh. Lucy xin đảm bảo chắc chắn.

Chương 3

Trong chương này, nam chính của chúng ta phải phấn đấu hơi bị nhọc nhằn.

Buổi sáng hôm sau trời trong xanh và quang đãng, và khi Gregory đang tự mình phục vụ bữa sáng, chị dâu của anh đã xuất hiện ngay bên cạnh anh, mỉm cười nhẹ nhàng, rõ ràng đang có dự tính điều gì đó.

"Buổi sáng tốt lành," cô nói, hồ hởi và phấn khởi hơi quá mức bình thường.

Gregory gật đầu chào khi anh chắt trứng vào đĩa của anh. "Chị Kate."

"Chị nghĩ, với thời tiết đẹp thế này, chúng ta nên tổ chức một cuộc dạo chơi vào trong làng."

"Để mua ruy băng và nơ bướm ạ?"

"Chính xác," cô trả lời. "Chị nghĩ nó góp vai trò quan trọng trong việc ủng hộ mấy ông chủ cửa hàng địa phương phải vậy không?"

"Tất nhiên rồi," anh lầm bầm, "mặc dù em gần đây không thấy bản thân mình cần đến cấp bách mấy sợi ruy băng lẫn nơ bướm."

Kate tỏ ra không thêm quan tâm đến câu mai mỉa của anh. "Các quý cô trẻ tuổi đều có một khoản tiền nho nhỏ và chẳng biết dùng vào đâu cả. Nếu chị không đưa họ đến thị trấn thì để mấy cô bé đó sẽ bắt đầu mở sòng bài trong rose salon mất."

Giờ thì có thứ khiến anh thích thú muốn được chứng kiến rồi đây.

"Và," Kate tiếp tục khá là cương quyết, "nếu chị đưa họ lên thị trấn, chị sẽ cần vài người hộ tống."

Khi Georgery không đáp lại đủ nhanh theo yêu cầu, cô lặp lại, "vài người hộ tống."

Gregory húng hắng. "Có phải em đang được yêu cầu giao nhiệm vụ đi vào làng chiều nay không nhỉ?"

"Là sáng nay," cô chỉnh, "và, vì chị nghĩ đến việc ghép đôi mọi người, và nữa là em là một người nhà Bridgerton, bởi thế em sẽ là quý ông chị chuộng hơn cả trong tổng số nên chị định hỏi xem em muốn đi chung với ai."

Kate nếu không phải là một bà mối thì còn là ai nữa đâu, nên trong trường hợp này Gregory quyết định anh nên biết ơn khuynh hướng thích quấy quả của cô. "Hiển nhiên rồi," anh bắt đầu, "đó là..."

"Cừ nha!" Kate ngắt ngang, vỗ hai tay vào với nhau. "Là Lucy Abernathy."

Lucy Aber-"Lucy Abernathy?" anh tua theo, điếng cả người. "Quý cô Lucinda á?"

"Ừ, hai em dường như khá là hợp nhau tới qua mà, Gregory, chị thích cô ấy kinh khủng. Cô ấy nói trên thực tế đã đính hôn, nhưng theo quan điểm của chị thì..."

"Em không có hứng thú với quý cô Lucinda," anh ngắt lời, biết rằng sẽ quá nguy hiểm nếu chờ cho Kate thở hết ra.

"Em không có sao?"

"Không. Em không có. Em..." Anh cúi thấp đầu xuống, mặc dù chỉ có hai người trong phòng ăn sáng.

Không hiểu sao điều này thật là lạ lùng, và ừ, có hơi xấu hổ một tí khi nói to lên. "Hermione Watson," anh nói khẽ. "Em muốn đi chung với tiểu thư Watson."

"Thật á?" cái vẻ của Kate không chính xác là thất vọng, nhưng chị dâu anh trông hơi cam chịu. Như thể đã nghe thấy điều đó trước đây. Lặp đi lặp lại nhiều lần.

Khi thật.

"Vâng," Gregory đáp, và anh có cảm giác cơn cú kinh nó đang phình to rồi nuốt trôi cả người anh. Trước tiên là với Kate, bởi vì, hừ, chị ấy đang đứng ngay ở đây, và anh thì yêu người ta đến liều mạng đây này, mà tất cả những gì chị ấy có thể nói chỉ là, "Thật á?" Nhưng rồi anh chợt nhận ra bản thân cũng có hơi khó chịu vào sáng nay. Anh ngủ không ngon tạo nào đêm hôm trước; anh không thể ngừng nghĩ về Hermione và phần gáy nghiêng nghiêng của cô, màu xanh lá trong đôi mắt cô, giọng nói dịu dàng du dương của cô. Anh chưa-bao-giờ-chưa-bao-giờ phản ứng với một người phụ nữ như thế này luôn, và trong khi anh bằng cách nào đó cảm thấy yên lòng vì cuối cùng đã tìm thấy người phụ nữ anh lấy làm vợ, thì cũng hơi chùng hững vì cô đã không có cùng phản ứng như thế với anh.

Chúa biết rằng anh đã mơ về khoảnh khắc này trước đây. Bất cứ khi nào anh nghĩ đến việc tìm ra tình yêu đích thực của anh, cô đã luôn luôn ở đó, dù chỉ mờ nhạt trong những ý nghĩ của anh, không tên tuổi, không gương mặt cụ thể. Nhưng cô luôn luôn có cùng mối say mê lãnh liệt không khác gì anh. Cô đã không đẩy anh đi khiêu vũ với người bạn thân nhất của cô, vì Chúa.

"VẬY ĐÓ LÀ HERMIONE WATSON," Kate nói, thốt lên theo kiểu phụ nữ luôn làm khi họ định bảo với người ta điều gì đó mà người ta chẳng thể hiểu ngay từ ban đầu, ngay cả khi họ chọn truyền tải bằng tiếng Anh đi chăng nữa, điều mà đương nhiên sẽ không xảy ra rồi.

Là Hermione Watson. Sẽ là Hermione Watson.

Sớm thôi.

Có khi là sáng nay cũng nên.

"Cậu có định mua gì trong làng ngoài nơ và ruy băng không?" Hermione hỏi Lucy khi họ kéo găng tay.

"Mình hy vọng là có thứ gì đó khác," Lucy đáp. "Họ vẫn làm thế ở tất cả các bữa tiệc tại gia phải không? Gửi chúng ta đi mua ruy băng và nơ với khoản tiền ít ỏi của bản thân. Mình có thể trang trí toàn bộ ngôi nhà ngay từ lúc này. Không thì ít nhất cũng đủ cho một ngôi nhà tranh nho nhỏ."

Hermione cười vui vẻ. "Mình sẽ hiến tặng số nơ của mình cho sự nghiệp đó, và chúng ta sẽ cùng nhau trang trí lại cho..." Cô ngừng lại, suy ngẫm, rồi mỉm cười. "Một ngôi nhà tranh thật lớn!"

Lucy cười toe toét. Có điều gì đó không thể dứt về Hermione. Không ai có thể trông thấy nó, đương nhiên rồi. Không một ai từng bận tâm nhìn vượt quá gương mặt cô ấy. Mặc dầu, nói cho công bằng, Hermione hiếm khi chia sẻ những điều về bản thân đủ cho những người hâm mộ cô ấy nhận ra điều gì nằm sau vẻ ngoài xinh đẹp của mình. Thật ra không phải do cô ấy là người then thủng, mặc dù chắc chắn cô ấy không được hưởng ngoại như Lucy. Đúng hơn thì Hermione là người thích riêng tư. Cô ấy đơn giản sẽ không quan tâm đến việc chia sẻ những ý nghĩ cũng như quan điểm của bản thân với những người mà cô ấy không quen.

Và điều đó thì khiến cho các quý ông phát rồ.

Lucy nhìn mông lung ra khỏi cửa sổ khi họ bước vào một trong rất nhiều phòng tranh của Aubrey Hall. Phu nhân Bridgerton đã bảo hai người đến đúng vào lúc mười một giờ. "Ít nhất thì trông có vẻ sẽ không mưa," cô nói. Lần cuối cùng họ được đưa đi mua đồ trang trí trời đã đổ mưa trên cả đoạn đường trở về nhà. Những vòm cây đã giữ cho họ khô ráo ở mức độ vừa phải, nhưng đôi ủng thì gần như bị phá hủy. Và Lucy thì sụt sịt trong cả một tuần liền.

"Buổi sáng tốt lành, quý cô Lucinda, tiểu thư Watson."

Đó là phu nhân Bridgerton, nữ chủ nhà của họ, đang sai bước vào trong căn phòng với những bước chân tự tin thường thấy ở cô. Mái tóc đen búi gọn phía sau và đôi mắt sáng long lanh. "Thật vui vì gặp cả hai em," cô nói. "Các em là những người cuối cùng đó."

"Chúng em á?" Lucy khiếp sợ hỏi. Cô ghét bị đến trễ. "Em thực xin lỗi. Không phải phu nhân đã nói là mười một giờ sao ạ?"

"Ôi trời ơi, tôi không định khiến em cảm thấy có lỗi," phu nhân Bridgerton nói. "Quả thực tôi đã nói là mười một giờ. Nhưng đó là bởi tôi định đưa mọi người đi theo từng tốp một."

"Đi theo tốp ạ?" Hermione nói theo.

"Ừ, theo cách đó sẽ thú vị hơn rất nhiều, các em có đồng ý không? Tôi có ở đây tám tiểu thư và tám công tử. Nếu tôi đưa tất cả các em đi cùng một lúc, sẽ rất khó để có một cuộc chuyện trò thích đáng. Không đề cập đến bề rộng của con đường nữa nhé. Tôi thì tôi ghét thấy các em bị vấp vào nhau lắm."

Luôn uôn có thứ gì đó an toàn khi nói về các con số, nhưng Lucy giữ những ý nghĩ đó cho riêng mình. Phu nhân Bridgerton rõ ràng đã lên lịch trình, và bởi Lucy vô cùng ngưỡng mộ nữ tử tước, cô càng háo hức được chứng kiến kết quả cuối cùng.

"Tiểu thư Watson này, em đi chung với em trai của chồng tôi nhé. Tôi tin là em đã làm quen với cậu ấy tới qua rồi phải không?"

Hermione lịch sự gật đầu.

Lucy mỉm cười một mình. Công tử Bridgerton sẽ là một người đàn ông bạn rộn sáng nay đây. Thế là xong xuôi.

"Và em, quý cô Lucinda," phu nhân Bridgerton tiếp tục, "sẽ được hộ tống bởi cậu Berbooke," Cô cười gượng, gần như là xin lỗi. "Cậu ấy là họ hàng kiểu kiểu thế của nhà tôi," cô thêm vào, "và, à, thực sự cũng là một chàng trai hiền hòa đấy em ạ."

"Họ hàng?" lặp lại, bởi cô không chắc chắn một cách chính xác ý của bản thân thế nào để đáp lại giọng điệu lưỡng lự không thường thấy ở phu nhân Bridgerton. "Kiểu kiểu thế ạ?"

"Ừ. Là em gái của vợ em trai chồng tôi đã kết hôn với anh trai cậu ấy." :lol:

"Ồ," Lucy giữ vẻ mặt mình lịch sự như lúc thường. "Vậy cũng là họ hàng tương đối gần nhỉ?"

Phu nhân Bridgerton phá lên cười. "Tôi thích em lắm đó, quý cô Lucinda. Và về phía Neville... hờ, tôi chắc chắn em sẽ thấy cậu ta thú vị. A, cậu ấy đây rồi. Neville! Neville!"

Lucy nhìn theo khi phu nhân Bridgerton đi đến để chào công tử Neville Berbrooke ở cửa. Họ đang

nhiên đã được giới thiệu với nhau; việc giới thiệu này được thực hiện với tất cả những người tham gia một bữa tiệc tại gia. Nhưng Lucy vẫn chưa nói chuyện với công tử Berbrooke, cũng không nhìn trực diện anh ta lần nào. Anh ta có vẻ là một người khá lịch sự, đúng hơn là trông khá vui nhộn với nước da ửng hồng và mái tóc vàng hoe bù xù.

"Xin chào, phu nhân Bridgerton," anh ta nói, chẳng hiểu sao lại va phải chân bàn khi anh ta bước vào phòng. "Bữa ăn sáng nay quả là tuyệt hảo. Đặc biệt là cá hồi hun khói."

"Cảm ơn cậu," phu nhân đáp, kích động liếc mắt về phía chiếc bình Trung Hoa giờ đang chấp chành trên bàn. "Tôi chắc là cậu nhớ quý cô Lucinda đây."

Cả hai lần bầm chào đối phương, rồi công tử Berbrooke nói, "Cô có thích cá hồi hun khói không?"

Lucy nhìn trước tiên về phía Hermione, rồi về phía phu nhân Bridgerton để tìm lời chỉ dẫn, nhưng cả hai trông dường như còn bối rối hơn cả cô, vì vậy cô chỉ nói, "Ồ... có ạ?"

"Xuất sắc!" anh ta nói. "Có phải có tổ chim nhạn ở ngoài cửa sổ không nhỉ?"

Lucy chớp mắt. Cô nhìn phu nhân Bridgerton chỉ để phát hiện ra rằng vị nữ tử tước còn không dám đáp lại ánh mắt của cô. "Một tổ chim nhạn như anh nói," Lucy cuối cùng cũng lẩm bầm, bởi cô chẳng nghĩ ra được bất cứ câu trả lời thích hợp nào. Cái anh chàng Berbooke này thùng thảng đi về phía cửa sổ, bởi vậy cô đi ra đó cùng với anh ta. Cô nhìn trùng trùng ra phía ngoài. Nhưng chẳng có con chim nào cả.

Trong khi ấy, ở đuôi mắt cô có thể nhìn thấy công tử Briderton tiến vào căn phòng và cố gắng hết mình để quyến rũ Hermione. Chứa lòng lạnh, người đàn ông đó có một nụ cười thật hấp dẫn! Kể cả hàm răng trắng, và nét biểu cảm chây trăn trong đôi mắt anh, không giống như hầu hết những chàng trai quý tộc đáng ngán mà Lucy đã gặp. Công tử Bridgerton cười như thể nụ cười ấy xuất phát từ thâm tâm vậy.

Cùng với dụng ý, đương nhiên rồi, bởi vì anh ấy đang cười với Hermione, với người anh rõ ràng là đang đấm đui.

Lucy không thể nghe được họ nói gì, nhưng cô dễ dàng nhận ra cảm xúc trên gương mặt của Hermione. Lịch sự, dĩ nhiên là thế, bởi Hermione sẽ không bao giờ bất lịch sự. Và có lẽ không ai có thể trông thấy điều đó ngoại trừ Lucy, người rất hiểu bạn thân của mình, nhưng Hermione thể hiện không gì hơn việc chịu đựng sự quan tâm của công tử Bridgerton, chấp nhận những lời ca tụng của anh với một cái gật đầu, và một nụ cười xinh xẻo, trong khi tâm trí thì đang ở một nơi nào đó xa, xa lắm.

Cùng với cái tên Edmonds đáng nguyên rủa kia.

Lucy nghiêng răng kèn kẹt khi cô vờ vịt tìm kiếm chim, tổ chim hay cái gì đấy tương tự với anh chàng Berbrooke. Cô chả có lý do gì để nghĩ bất cứ điều gì xấu xa về anh Edmonds của Hermione ngoại trừ đó là một chàng trai tử tế, nhưng có một sự thật đơn giản rằng cha mẹ của Hermione sẽ không bao giờ chấp nhận, và trong khi Hermione có lẽ đang nghĩ đến chuyện cô ấy có thể sống hạnh phúc mãi mãi về sau với số tiền lương của một thư ký, Lucy khá chắc rằng một khi đóa hoa hôn nhân đầu tiên ủa tàn, Hermione sẽ phải sống cơ cực. Và cô ấy có thể có được thứ tốt hơn nhiều. Rõ ràng là Hermione có thể cưới người khác. Bất cứ ai khác. Cô ấy không cần thiết phải chờ được sắp xếp. Cô ấy có thể trở thành nữ hoàng của giới thượng lưu nếu cô ấy muốn.

Lucy nhìn về phía công tử Bridgerton, gật đầu và giữ một tai lắng nghe anh chàng Berbrooke, người đã quay trở lại với chủ đề về cá hồi hun khói. Công tử Bridgerton là lựa chọn hoàn hảo. Anh ấy không có tước hiệu, nhưng Lucy không tàn nhẫn đến mức cô cảm thấy Hermione phải cưới ai đó để gia nhập vào vị trí của những quý phu nhân còn đang bỏ trống. Cô ấy chỉ không thể đứng ngang hàng với một thư ký thôi,

vì Chúa.

Cộng thêm vào đó, công tử Bridgerton lại cực đẹp trai, với mái tóc hạt dẻ sẫm màu và đôi mắt nâu lục nhạt đáng yêu đó. Và gia đình anh ấy lại còn chu đáo và hòa thuận nữa, điều Lucy phải nghĩ rằng đã tăng thêm điểm cộng ở công tử Bridgerton. Khi bạn cưới một người đàn ông, thực tế là bạn cũng kết hôn cả với gia đình anh ấy nữa.

Lucy không thể tưởng tượng có người đàn ông nào tốt hơn cho Hermione. Ừm, cô tin là cô ấy sẽ không phàn nàn nếu công tử Bridgerton nằm tiếp theo trong hàng tước hầu, nhưng quả thực là một người không thể có tất cả mọi thứ. Và điều quan trọng nhất, cô khá chắc rằng anh ấy sẽ khiến Hermione hạnh phúc, dù cho Hermione vẫn chưa nhận ra điều đó.

"Minh sẽ khiến chuyện đó xảy ra," cô tự nói với mình.

"Gi cơ?" từ phía anh chàng Berbrooke. "Cô tìm thấy con chim rồi à?"

"Ồ kia kia," Lucy nói, chỉ về phía một cái cây.

Anh ta nghiêng về trước. "Thật không?"

"Ồi, Lucy ơi!" là giọng của Hermione.

Lucy quay lại.

"Chúng ta đi chứ? Công tử Bridgerton nóng lòng lắm rồi."

"Dưới sự sai bảo của cô, tiểu thư Watson," người đàn ông nói. "Chúng ta sẽ đi đến nơi nào cô muốn."

Hermione trao cho Lucy cái nhìn nói một cách rõ ràng rằng cô ấy có mà háo hức đi theo đường riêng của cô ấy thì có, bởi vậy Lucy nói, "Vây chúng ta khởi hành thôi," và đón lấy cánh tay của anh chàng Berbrooke và để anh ta dẫn cô ra lối xe chạy trước mặt tiền, cố gắng chỉ rên rỉ duy nhất một lần, mặc dù cô đã ba lần vấp chân vào cái thứ chỉ có Chúa mới biết là thứ gì, nhưng chẳng hiểu làm sao, kể cả với một bụi cỏ xinh xắn, đáng yêu đi chăng nữa, cái anh chàng Berbrooke này cũng xoay sở để tìm cho ra từng rễ cây, tảng đá và huyệt, dẫn cô lao thẳng vào chúng.

Trời ạ.

Lucy lẩm nhẩm tự chuẩn bị sẵn sàng cho bản thân trước những vết thương còn đau hơn đang đợi phía trước. Sẽ là một cuộc dạo chơi đầy thương tích cho mà xem. Nhưng cũng sẽ thu hoạch được một số thứ. Lúc họ quay trở về nhà, Hermione ít nhất cũng sẽ bị lôi cuốn một chút bởi công tử Bridgerton.

Lucy có thể chắc chắn về điều đó.

Nếu Gregory có tí nghi ngờ nào về tiểu thư Hermione Watson, chúng cũng sẽ bay sạch vào giây phút anh đặt tay cô ấy vịn vào tay anh. Có điều gì đó thật đúng đắn trong việc này, một cảm giác giác lạ lẫm, thần bí của hai nửa nhập vào làm một. Cô ấy vừa vận một cách hoàn hảo khi đứng kế bên anh. Họ vừa vận với nhau... anh này ảo tưởng quá thể - Gregory lại đây, cho tui đập anh 1 phát nha... đồ bị hình thức mờ mắt T" T.

Và anh muốn cô.

Công bằng mà nói đó không phải là khao khát. Điều đó thực sự rất lạ. Anh không cảm nhận được điều gì trần tục như khao khát về thể xác. Đó là thứ gì rất khác. Thứ gì đó ở bên trong. Anh đơn giản chỉ muốn

cô là của anh. Anh muốn nhìn cô và biết. Biết rằng cô sẽ mang họ của anh và mang thai những đứa con của anh, và nhìn anh đầy yêu thương mỗi sáng trên tách sô cô la của cô.

Anh muốn nói với cô tất cả những điều đó, chia sẻ những giấc mơ của anh, và vẽ một bức tranh về cuộc sống của hai người sau này, nhưng anh không phải là thằng ngốc, và bởi thế anh đơn giản chỉ nói khi anh dẫn cô xuống con đường phía trước, "Cô trông đáng yêu một cách khác thường sáng nay đó, tiểu thư Watson."

"Cảm ơn anh," cô nói.

Và rồi chẳng hó hé gì thêm nữa.

Anh ho húng hắng. "Cô có ngủ ngon không?"

"Dạ có, cảm ơn anh," cô nói.

"Cô có thấy thoải mái khi ở đây không?"

"Có, cảm ơn anh," cô nói... công nhận anh cũng tội thật, G ạ

Thật tức cười, nhưng anh luôn nghĩ cuộc chuyện trò với người phụ nữ anh sẽ lấy làm vợ sẽ dễ dàng hơn thế này một chút cơ đấy.

Anh nhắc bản thân rằng cô ấy vẫn tưởng bản thân đang yêu một người đàn ông khác. Ai đó không thích hợp, nếu như lời nhận xét của quý cô Lucinda tối hôm qua mang theo chút dấu hiệu nào đó. Đó có phải là lý do cô ấy gọi anh là kẻ gây ít thiệt hại hơn giữa hai tên quý không?"

Anh liếc nhìn về phía trước. Quý cô Lucinda đang có nguy cơ ngã dúi dụi trong tay của Neville Berbrooke, người chưa bao giờ học được cách chỉnh lại dáng đi của mình sao cho thích hợp với một quý cô. Cô dường như đang xoay sở khá tốt, mặc dù anh nghĩ anh có lẽ đã nghe thấy một tiếng kêu đau nho nhỏ vào thời điểm nào đó.

Anh cho đầu mình lắc lắc lại cho tỉnh táo. Đó chắc chắn chỉ là tiếng của một con chim thôi. Chẳng phải Neville đã nói cậu ta nhìn thấy một đàn chim qua cửa sổ đấy thôi?

"Cô làm bạn với quý cô Lucinda lâu lắm rồi phải không?" anh hỏi tiểu thư Watson. Đương nhiên là anh đã biết câu trả lời; quý cô Lucinda đã nói với anh đêm hôm trước. Nhưng anh không thể nghĩ ra thêm điều gì khác để hỏi.

Và anh cần một câu hỏi để không bị trả lời với từ "có, cảm ơn anh," hoặc "không, cảm ơn anh".

"Ba năm," tiểu thư Watson đáp. "Cô ấy là bạn thân nhất của tôi." Và rồi gương mặt cô ấy cuối cùng cũng đón một chút hăng hái khi cô ấy nói, "Chúng ta nên bắt kịp họ."

"Bắt kịp Brebrooke và quý cô Lucinda á?"

"Vâng," cô nói với cái gật đầu chắc chắn. "Chúng ta nên bắt kịp họ."

Điều cuối cùng Gregory muốn là hoang phí thời gian quý giá được ở một mình với tiểu thư Watson, nhưng anh có bốn phận gọi to cho Berbrooke đi chậm lại. Cậu ta dừng luôn, lại còn khựng bắt chợt đến mức quý cô Lucinda đổ sầm theo đúng nghĩa đen vào người cậu ta.

Cô hét lên vì giật mình, nhưng có vẻ giống giật mình vì bản thân rõ vô sự một cách rõ ràng thì đúng

hơn.

Dù sao thì tiểu thư Watson chớp ngay thời cơ đó để rút tay khỏi tay và lao về phía trước. "Lucy!" cô ấy thét lên. "Ôi, Lucy yêu quý của mình, cậu không bị thương chứ?"

"Không đâu," quý cô Lucinda đáp, trông hơi bối rối vì sự quan tâm quá mức của bạn mình.

"Minh phải đỡ cậu," tiểu thư Watson tuyên bố, rồi khoác tay lấy tay của quý cô Lucinda.

"Cậu phải hả?" quý cô Lucinda nói theo, rồi vận người ra xa. Hoặc là hơn thế, cố gắng để thoát ra. "Không cần đâu, thực đấy, thực sự không cần mà."

"Minh khẳng định là cần."

"Không cần thật mà," quý cô Lucinda lặp lại, và Gregory thầm ước anh có thể nhìn thấy gương mặt cô, bởi vì nghe như có vẻ cô đang nghiêng răng kèn kẹt.

"Hê hê hê," đến từ giọng nói của Berbrooke. "Có lẽ tôi sẽ khoác tay cậu, Bridgerton à."

Gregory lườm. "Không."

Berbrooke chớp mắt. "Tôi chỉ đùa thôi mà, cậu biết đấy."

Gregory chiến đấu để thờ ra một hơi và bằng cách nào đó cố gắng nói, "Minh biết rồi." Anh biết Neville Berbooke từ khi hai người còn thò lò mũi xanh, và anh vẫn thường kiên nhẫn nhiều hơn với cậu ta, nhưng ngay bây giờ anh chả muốn làm gì nhiều hơn là rọ mõm cậu ta lại.

Trong lúc ấy, hai cô gái đang cãi nhau về điều gì đó, bằng giọng điệu đủ khề để Gregory không thể hy vọng đoán được họ đang nói gì. Mà anh cũng chẳng hiểu nổi ngôn ngữ của họ ngay cả khi họ hét toáng lên đi chẳng nữa; đó rõ ràng là thứ lá chắn của giới bên kia. Quý cô Lucinda vẫn đang cố gắng lôi tay ra, và tiểu thư Watson đơn giản chỉ là không chịu cho cô ấy đi.

"Cậu ấy bị thương," Hermione nói, quay lại và chớp hàng mi.

Chớp hàng mi kìa? Cô ấy chọn lúc này để quyến rũ anh sao?

"Tôi không có," Lucy quay lại. Cô quay lại phía hai người đàn ông. "Tôi không có," cô lặp lại. "Không bị thương tí tẹo nào hết. Chúng ta nên tiếp tục đi thôi."

Gregory không thể quyết định xem anh nên cảm thấy buồn cười hay bị xúc phạm bởi toàn bộ cảnh tượng diễn ra trước mắt. Tiểu thư Watson dứt khoát là không muốn anh hộ tống, và trong khi vài người đàn ông yêu đến mòn mỏi vì thứ không thể với tới được, anh lại luôn thích những người phụ nữ của anh mỉm cười, thân thiện và sẵn lòng cơ.

Tuy vậy sau đó tiểu thư Watson quay lại, và mắt anh tóm được phần gáy của cô (rốt cuộc là có chuyện gì với gáy của cô ấy vậy?). Anh có cảm giác như bản thân đang chìm xuống lần nữa, rằng thứ cảm xúc điên cuồng vì yêu lại bắt giữ anh như đêm hôm trước, và anh đã bảo bản thân là không được để mất trái tim. Anh chưa quen cô tròn một ngày; cô đơn giản là cần thời gian để quen với anh. Tình yêu không tấn công tất cả mọi người với cùng tốc độ mà. Anh trai Colin của anh, là ví dụ điển hình, anh ấy đã biết vợ anh ấy trong nhiều, thật nhiều năm trước khi anh ấy nhận ra họ được sinh ra là dành cho nhau.

Nhưng không có nghĩa Gregory định chờ trong nhiều, thật nhiều năm, anh chỉ đặt tình huống hiện thời trong một bối cảnh xa xôi tốt đẹp hơn mà thôi.

Sau một lát tiểu thư Watson tỏ ra dứt khoát là không đồng ý, hai người phụ nữ đã phải bước đi tay trong tay nhau. Gregory đi bên cạnh tiểu thư Watson, trong khi Berbrooke đứng đĩnh trong một khoảnh nào đó lân cận quý cô Lucinda.

"Anh nên kể cho chúng ta tôi cảm giác ra sao khi sinh ra trong một đại gia đình đi," quý cô Lucinda nói với anh, nghiêng người về phía trước và nói qua tiểu thư Watson. "Hermione và tôi chẳng có ai khác ngoài anh em ruột cả."

"Tôi có ba này," Berbooke nói. "Đều là con trai, tất cả bọn tôi ấy. Dĩ nhiên là trừ em gái tôi ra."

"Việc đó..." Gregory định nói câu trả lời thông thường của anh, về chuyện phát triển phát khùng và gặp rắc rối thường xuyên hơn số lượng đáng phải gặp, nhưng rồi không hiểu bằng cách nào đó sự thật sâu trong thâm tâm vượt ra khỏi môi anh, và anh phát hiện bản thân nói, "Thực thì, rất thoải mái."

"Thoải mái sao?" quý cô Lucinda lặp theo. "Quả là sự lựa chọn từ ngữ kích thích tò mò."

Anh nhìn qua tiểu thư Watson để trông thấy cô đang nhìn anh với đôi mắt xanh biếc đầy hiếu kỳ.

"Phải," anh chậm chậm nói, cho phép những ý nghĩ thống nhất trước khi đáp lời. "Tôi nghĩ đó là sự thoải mái khi có một nơi mà mình thuộc về. Đó là cảm giác về... sự thấu hiểu, tôi nghĩ thế."

"Ý anh là gì?" Lucy hỏi, và cô có vẻ vô cùng hứng thú.

"Tôi biết là họ ở đó," Gregory nói, "rằng nếu tôi gặp rắc rối, hoặc đơn giản chỉ cần một người lắng nghe, tôi luôn luôn có thể quay về bên họ."

Và điều đó là sự thực. Anh chưa bao giờ thực sự nghĩ về nó với thật nhiều từ ngữ, nhưng đó là sự thực. Anh không được gần gũi với các anh trai như các anh trai anh gần gũi với nhau, anh điều đó là tự nhiên do vấn đề tuổi tác đem lại. Khi họ đã là những người đàn ông trưởng thành thông thạo về thành phố, anh vẫn chỉ là một cậu sinh viên ở Eton. Và giờ cả ba đã kết hôn và có gia đình của riêng mình. Nhưng vẫn là như thế, anh biết rằng nếu anh cần họ, hoặc các chị em gái của anh về bất cứ chuyện gì, anh chỉ việc đến hỏi mà thôi.

Anh đương nhiên là chưa bao giờ phải làm thế. Cho bất cứ việc gì quan trọng. Hoặc kể cả hầu hết những thứ không quan trọng. Nhưng anh biết rằng anh có thể. Đặc quyền mà anh có nhiều hơn phần lớn đàn ông có trên trái đất này, hơn phần lớn những người đàn ông khác đã từng có trong đời.

"Công tử Bridgerton này?"

Anh chớp mắt. Quý cô Lucinda đang nhìn anh một cách kì quặc.

"Thứ lỗi cho tôi," anh lẩm bẩm. "Lơ đễnh, tôi tin là thế." Anh trao cho cô một nụ cười và gật đầu một cái, rồi liếc về phía tiểu thư Watson, người mà, anh lấy làm bất ngờ khi thấy, cũng đang quay ra nhìn anh. Đôi mắt cô ấy dường như càng to hơn trên gương mặt, trong vắt và xanh lấp lánh, và trong một khoảnh khắc anh gần như còn cảm nhận được luồng điện xẹt qua 2 người. Cô ấy cười, dù chỉ một chút thôi, và xấu hổ khi bị bắt gặp đang nhìn trộm anh nên vội quay đi.

Trái tim Gregory nhảy lên tung tung. sozy về cách dùng từ hần học, mang tính trả thù cá nhân của em, cơ mà em không chịu nổi tính ông G này.

Và rồi quý cô Lucinda nói lần nữa. "Đó chính xác là cảm giác của tôi về Hermione," cô nói. "Cô ấy như một người chị em gái thân thiết trong trái tim tôi."

"Tiểu thư Watson thực sự là một quý cô hiếm có," Gregory lầm rầm, rồi thêm vào, "Cũng giống như cô, đương nhiên rồi."

"Cô ấy là thứ màu nước tuyệt hảo mà," quý cô Lucinda nói.

Hermione hồng hồng đôi má. "Kia Lucy."

"Nhưng thật thế mà," bạn cô khẳng khái.

"Giống như hồi tôi tự vẽ," đến từ giọng vui vẻ của Berbrooke. "Dù lần nào cũng phá hỏng mấy cái áo sơ mi của tôi."

Gregory liếc về phía cậu ta trong kinh ngạc. Giữa cuộc thổ lộ kì quặc giữa anh với quý cô Lucinda và ánh mắt anh chia sẻ với tiểu thư Watson, anh dường như đã quên mất tiêu là Berbrooke cũng có mặt ở đây.

"Việc đó khiến người hầu phòng của tôi cáu tiết," Neville tiếp tục, thùng thảng tiến lên. "Chẳng hiểu sao người ta không thể giặt sạch vết sơn khỏi vải lanh." Cậu ta ngừng lại, có vẻ suy nghĩ sâu xa thêm. "Hoặc vải len."

"Anh có thích vẽ tranh không?" quý cô Lucinda hỏi Gregory.

"Không có khiếu lắm," anh thừa nhận. "Nhưng anh trai tôi là một họa sĩ có chút danh tiếng. Hai bức tranh của anh ấy được treo trong Phòng trưng bày quốc gia."

"Ồi, tuyệt thật!" cô la lên. Rồi cô quay về phía tiểu thư Watson. "Cậu có nghe thấy gì không Hermione? Cậu phải nhờ công tử Bridgerton giới thiệu cậu với anh trai anh ấy mới được."

"Mình không muốn làm phiền anh ấy đâu," cô e dè nói.

"Không phiền đâu mà," Gregory nói, cúi xuống mỉm cười với cô. "Tôi sẽ rất vui được giới thiệu hai người với nhau, mà Benedict lúc nào cũng thích nói chuyện về hội họa. Tôi hiếm khi có thể theo hết được câu chuyện với anh ấy, nhưng anh ấy vẫn trông có vẻ phấn khởi lắm."

"Cậu thấy chưa," Lucy vỗ nhẹ vào tay Hermione. "Cậu và công tử Bridgerton có nhiều điểm chung đấy chứ."

Ngay cả Gregory cũng thấy nói thế có hơi phóng đại, cơ mà anh không dốt mà bình luận.

"Đồ nhưng," Neville đột nhiên tuyên bố.

Cả ba cái đầu quay ngoắt về phía anh ta. "Xin lỗi anh nói gì cơ?" quý cô Lucinda than.

"Mặc bộ xấu nhất," anh ta nói, rồi gật đầu tăm tắp với hăng hái kinh người. "Để tránh vết sơn, ý tôi là thế."

Gregory chỉ có thể thấy được phần sau đầu cô, nhưng anh có thể hoàn toàn tưởng tượng ra cô đang chớp mắt khi cô nói, "Anh sẽ mặc đồ nhưng khi anh vẽ à?"

"Nếu trời lạnh."

"Thật là... độc đáo."

Mặt của Neville sáng trưng lên. "Cô nghĩ thế à? Tôi luôn muốn trở nên độc đáo." hề đến thế là cùng, anh không phải muốn đầu anh ả, người ta vốn đã thấy anh độc nhất vô nhị rồi.

"Vâng," cô nói, và Gregory không thể nghe thêm gì ngoại trừ giọng cam đoan của cô. "Anh chắc chắn là một người vô cùng độc đáo mà, công tử Berbrooke."

Neville cười ngoác cả miệng. "Độc đáo. Mình thích từ này. Độc đáo." Anh ta cười thêm lần nữa, tua lại trên môi để kiểm tra. "Độc đáo. Độc đáo. Yà... hú... ú... ú... ú... ú "

Cả nhóm tiếp tục hướng về ngôi làng trong sự im lặng không mấy làm khó chịu, thi thoảng bị ngắt quãng bởi cố gắng lôi kéo tiểu thư Watson nói chuyện của Gregory. Đôi khi anh thành công, nhưng thường là thất bại hơn cả, và quý cô Lucinda lại là người kết thúc cuộc chuyện trò của anh. Khi cô ấy không cố gắng thúc giục tiểu thư Watson trả lời anh.

Và trong tất cả thời gian ấy Neville cứ lú lo không ngừng, đa số là tự lằm bằm với bản thân, và phần lớn là về sự độc đáo mới phát hiện ở bản thân.

Cuối cùng những căn nhà thân thuộc của ngôi làng cũng hiện ra trong tầm mắt. Neville bày tỏ bản thân bị đốn theo kiểu độc đáo chẳng giống ai, nếu như đúng ý cậu ta là thế, bởi vậy Gregory dẫn cả nhóm về quán Hươu Trắng, một quán trọ địa phương tuy phục vụ đơn giản song được cái luôn có những món ăn thơm ngon.

"Chúng ta nên đi đã ngoại," quý cô Lucinda đề nghị. "Không phải sẽ rất thú vị sao?"

"Ý tưởng tuyệt vời," Neville la lên, rồi nhìn cô như thể cô là một nữ thần. Gregory hơi giật mình trước vẻ mặt hăng hái của cậu ta, nhưng quý cô Lucinda dường như không hề chú ý.

"Ý của cô thì sao, tiểu thư Watson?" Gregory hỏi. Nhưng vị tiểu thư được hỏi ở đây đang lơ đãng, đôi mắt cô không mấy tập trung như thể chúng vẫn bị hút chặt vào bức tranh treo trên tường.

"Tiểu thư Watson này?" anh lặp lại, và khi anh cuối cùng cũng nhận được sự chú ý của cô, anh nói, "Cô có muốn đi đã ngoại không?"

"Ồ. Vâng, nghe thật hấp dẫn." Và rồi cô tiếp tục quay lại nhìn chăm chăm vào khoảng không, đôi môi hoàn hảo cong lên vẽ đám chiều, gần như là biểu hiện của lòng khao khát.

Gregory gật đầu, cố nhét xuống tâm trạng thất vọng của bản thân, rồi bắt đầu đi sắp xếp. Người chủ quán trọ, người đã quen biết gia đình anh từ lâu, đưa cho anh hai tấm khăn trải giường sạch để trải lên cỏ và hứa sẽ mang ra một giỏ mây đựng thức ăn khi đã nấu nướng xong.

"Anh tiến hành nhanh gọn thật đấy, công tử Bridgerton," quý cô Lucinda nói. "Cậu có đồng ý không, Hermione?"

"Đương nhiên là có rồi."

"Hy vọng ông ấy sẽ đem theo cả bánh nướng," Neville nói khi cậu ta giữ cánh cửa mở cho các quý cô. "Tôi lúc nào cũng có thể ăn bánh nướng."

Gregory đặt tay tiểu thư Watson khoác lấy tay mình trước khi cô có thể trốn thoát. "Tôi đã bảo họ chọn lựa thật kĩ thức ăn," anh nói khẽ với cô. "Tôi hy vọng sẽ có thứ gì đó hợp với khẩu vị của cô."

Cô nhìn hướng lên anh và anh lại cảm thấy điều đó một lần nữa, không khí trốn sạch khỏi cơ thể anh khi anh lạc mắt bản thân trong đôi mắt cô.

Và anh biết cô cũng có cảm nhận tương tự. Cô phải có chứ. Làm sao cô có thể không có khi anh có cảm giác như thể đôi chân anh đang lìa bỏ anh thế này?

"Tôi chắc rằng chúng sẽ rất ngon," cô nói.

"Cô có thích đồ ngọt không?"

"Tôi có," cô thừa nhận.

"Vậy thì cô may mắn rồi," Gregory nói với cô. "Ông Gladdish đã hứa sẽ mang đến cả bánh nướng nhân lý gai mà vợ ông ấy làm, món bánh đó rất nổi tiếng ở vùng này đây."

"Bánh nướng á?" mặt Neville giật nảy lên cái tung. Cậu ta quay về quý cô Lucinda. "Có phải cậu ta vừa nói chúng ta sẽ có bánh nướng không?"

"Tôi tin là thế," cô trả lời.

Neville thở ra đầy sung sướng. "Cô có thích bánh nướng không quý cô Lucinda?"

Tí xíu con tức vừa nổi lên ngay lập tức bay khỏi mặt cô khi cô hỏi lại, "Loại bánh nướng nào cơ, công tử Berbrooke?"

"Ồ, bất kì loại nào. Bánh ngọt này, bánh mặn này, nhân quả hoặc nhân thịt."

"À..." cô háng giọng, liếc thoáng qua những ngôi nhà và những rặng cây có thể cho cô vài gợi ý nào đó.

"Tôi... à... tôi nghĩ là mình thích hầu hết các loại bánh."

Và đó là giây phút Gregory khá chắc rằng Neville đã phải lòng người ta rồi. Tội nghiệp quý cô Lucinda... tội nghiệp cái đầu anh, người tội nghiệp là anh á.

Họ đi dọc theo con đường chính đến cánh đồng cỏ, và Gregory trải những tấm khăn trên một dải đất phẳng. Quý cô Lucinda, rõ ràng là một cô gái thông minh, đã ngồi trước, rồi phui một chỗ cho Neville để đảm bảo cho Gregory và tiểu thư Watson phải bị ép chia sẻ với nhau phần chỗ ngồi còn lại.

Và rồi Gregory bố trí kế hoạch để có thể chiến thắng được trái tim người trong mộng.

Chương 4

Trong chương này, nữ chính của chúng ta đưa ra lời khuyên, nam chính của chúng ta lắng nghe và mọi người ăn thật là nhiều bánh.

Anh ấy tấn công nhằm hướng rồi.

Lucy liếc qua vai anh chàng Berbooke, cổ không cau mày. Công tử Bridgerton đang thực hiện một nỗ lực can đảm để giành được sự yêu thích của Hermione, và Lucy phải thừa nhận rằng ở những trường hợp thông thường, với một phụ nữ khác, anh sẽ thành công một cách nhanh gọn. Lucy nghĩ về rất nhiều những tiểu thư cô biết ở trường - bất cứ ai trong số họ cũng sẽ yêu anh từ đầu đến chân ngay lập tức. Tất cả họ, ấy cũng là điều đương nhiên.

Nhưng không phải Hermione.

Anh đang cố gắng một cách khá là nhọc nhằn. Quá chăm chú, quá tập trung, quá... quá... hừm, quá đắm chìm trong tình yêu, khá rõ ràng là thế, hay ít nhất cũng là quá mụ mẫm mất rồi.

Công tử Bridgerton quyến rũ, và anh đẹp trai, và rõ ràng là cũng khá thông minh nhưng Hermione đều đã nhìn thấy tất cả những điều này trước đây. Lucy thậm chí không thể đếm được số quý ông đã theo đuổi bạn cô với cùng dáng vẻ như vậy. Vài người dí dỏm, vài người khác nghiêm nghị. Họ tặng hoa, thơ, kẹo - một người thậm chí đã mang đến cho Hermione một chú cún con (ngay lập tức bị từ chối bởi mẹ Hermione, người đã báo cho chàng trai tội nghiệp đó rằng môi trường sống tự nhiên của loài chó không bao gồm những tấm thảm Aubusson, đồ sứ phương Đông và cả bà nữa).

Nhưng bên dưới họ đều như nhau cả. Họ bám lấy mỗi từ cô ấy nói, họ nhìn chăm chăm vào cô ấy như thể cô ấy là một nữ thần Hy Lạp hạ giới, và họ ngã nhào lên nhau trong nỗ lực để trút như mưa những lời ca tụng thông minh nhất, lãng mạn nhất lên đôi tai xinh đẹp của cô ấy. Và họ dường như không bao giờ hiểu tất cả họ đã hoàn toàn rập khuôn như thế nào.

Nếu Công tử Bridgerton thực sự mong kêu gọi được sự quan tâm của Hermione, anh sẽ cần làm một cái gì đó khác biệt.

"Thêm bánh lý gai không, quý cô Lucinda?" anh chàng Berbooke hỏi.

"Vâng, làm ơn", Lucy thì thầm, ước rằng có thể giữ anh ta bận rộn với việc cắt lát khi cô nghĩ về chuyện phải làm tiếp theo. Cô thực sự không muốn Hermione ném cuộc đời cô ấy vào anh Edmond của cô ấy, và thực sự là công tử Bridgerton hoàn hảo. Anh chỉ cần một ít sự giúp đỡ thôi.

"Ồ, xem này!" Lucy la lên. "Hermione không có miếng bánh nào."

"Không bánh sao?" Công tử Berbooke hớn hển (Chết cười anh này =)))

Lucy nháy mắt với anh ta, không phải kiêu cách mà cô đã tập luyện và có kỹ năng.

"Anh có thể vui lòng phục vụ cô ấy không?"

Khi công tử Berbooke gật đầu, Lucy đứng dậy. "Tôi tin là tôi phải thả lỏng chân một chút," cô tuyên bố. "Có những bông hoa đáng yêu ở phía xa của cánh đồng. Công tử Bridgerton, anh có biết bất cứ điều gì

về thực vật địa phương không?"

Anh nhìn lên, bất ngờ bởi câu hỏi của cô "Một chút." Nhưng anh không di chuyển.

Hermione đang bận đảm bảo với anh chàng Berbooke rằng cô ấy say mê những chiếc bánh lý gai, vì vậy Lucy nắm bắt cơ hội và hát đầu hướng về những bông hoa, trao cho công tử Bridgerton cái nhìn nhanh hàm ý "Đi cùng tôi ngay."

Trong một khắc, anh có vẻ lúng túng, nhưng anh nhanh chóng che giấu và nhắc gót. "Cô sẽ cho phép tôi nói với cô một chút về cảnh quan nơi đây chứ, tiểu thư Lucinda?"

"Thật là kì diệu " cô nói, có lẽ còn hơn cả hăng hái. Hermione đang nhìn chăm chăm cô với sự nghi ngờ rõ ràng. Nhưng Lucy biết cô ấy sẽ không đề nghị tham gia cùng họ; điều đó sẽ khuyến khích công tử Bridgerton tin rằng cô ấy mong muốn sự bầu bạn của anh.

Vì vậy Hermione bị để lại với chàng Berbooke và chiếc bánh. Lucy nhún vai. Phải như vậy thôi.

"Loài này, tôi tin rằng, là hoa cúc". Công tử Bridgerton nói, khi họ đã băng qua cánh đồng. "Và loài có cuống màu xanh kia- Thực ra là tôi không biết nó được gọi là gì."

"Cây phi yến" Lucy nói nhanh. "Và anh phải biết rằng tôi không mời anh đến để nói về hoa."

"Tôi đã ngờ là vậy."

Cô quyết định lờ đi tông giọng của anh. "Tôi mong trao cho anh vài lời khuyên."

"Thực sự ấy" anh dài giọng, đương nhiên nó không phải là một câu hỏi.

"Thực sự"

"Và lời khuyên của cô là gì vậy?"

Thực sự không có cách nào để nghe nó tốt hơn, vì vậy cô nhìn vào mắt anh và nói. "Anh đã đi sai hướng rồi".

"Gì cơ," anh nói cứng nhắc.

Lucy nén lại một tiếng rên rỉ. Giờ thì cô đã chạm tự ái của anh rồi, và anh chắc chắn sẽ không chịu được nữa. "Nếu anh muốn có được Hermione," cô nói "Anh phải làm điều gì đó khác đi."

Công tử Bridgerton nhìn chăm chăm xuống cô với biểu cảm gần như là coi thường. "Tôi có thể kiểm soát tốt chuyện tán tỉnh của mình"

"Tôi chắc chắn là anh sẽ... với những tiểu thư khác. Nhưng Hermione thì khác."

Anh vẫn im lặng, và Lucy biết cô đã ghi điểm. Anh cũng nghĩ Hermione khác biệt, bởi không anh sẽ không nỗ lực đến thế.

"Mọi người đều làm giống như anh" Lucy nói, liếc nhìn về chỗ picnic để chắc chắn cả Hermione và anh chàng Berbooke kia đều không đứng dậy để tham gia cùng họ. "Tất cả mọi người"

"Một quý ông yêu việc được so sánh với đám đông" Công tử Bridgerton lẩm bẩm.

Lucy có một vài lời để đáp lại, nhưng cô giữ tâm trí mình tập trung vào công việc trước mắt và nói,

"Anh không thể cư xử như phần còn lại. Anh phải tạo nên ấn tượng riêng."

"Và cô cho rằng tôi làm thế nào đây?"

Cô hít một hơi thờ. Anh sẽ không thích câu trả lời của cô. "Anh phải ngừng tỏ ra quá... tận tâm. Đừng đối xử với cô ấy như một công chúa. Thực tế, anh có lẽ nên để cô ấy một mình trong vài ngày."

Biểu cảm của anh chuyển thành không tin tưởng. "Và để cho tất cả những người khác nhảy vào?"

"Dù sao họ vẫn sẽ nhảy vào," cô nói bằng giọng sự-thật-là-thế. "Anh chẳng thể làm gì với chuyện đó."

"Đáng yêu thật"

Lucy tiếp bước nặng nề. "Nếu anh rút lui, Hermione sẽ tò mò muốn biết nguyên nhân."

Công tử Bridgerton nhìn lưỡng lự, vì vậy cô tiếp tục. "Đừng lo lắng, cô ấy biết rằng anh có quan tâm mà. Trời ạ, sau ngày hôm nay cô ấy phải là kẻ ngốc nếu không nhận ra."

Anh cau có về điều đó, và bản thân Lucy cũng không tin rằng cô đã nói chuyện thẳng thắn với một người đàn ông cô vừa mới biết, nhưng những lúc tuyệt vọng thì cần đến những biện pháp hoặc lời thuyết phục liều lĩnh.

"Cô ấy sẽ biết, tôi hứa với anh. Hermione rất thông minh. Mặc dù dường như chẳng ai để ý đến. Hầu hết đàn ông không thể nhìn ra điều gì ẩn dưới khuôn mặt cô ấy."

"Tôi muốn hiểu tâm hồn cô ấy" anh nói dịu dàng.

Cái gì đó trong giọng anh đánh thẳng vào ngực Lucy. Cô nhìn lên, thẳng vào đôi mắt anh và cô có một cảm giác kỳ lạ nhất về việc cô ở nơi nào đó khác, anh ở nơi nào đó khác, và thế giới đang trôi tuột đi quanh họ.

Anh khác với những quý ông khác mà cô đã gặp. Cô không chắc chắn như thế nào, một cách chính xác, ngoại trừ rằng có cái gì đó nữa ở anh. Cái gì đó khác biệt. Cái gì đó khiến cô nhức nhối, tận sâu trong lồng ngực mình.

Và trong một khắc, cô nghĩ cô có thể bật khóc.

Nhưng cô không làm thế. Bởi vì, thực sự, cô không thể. Và cô cũng không phải kiểu phụ nữ đấy, dù sao đi nữa. Cô không mong như thế. Và cô chắc chắn là không khóc khi cô không biết lý do.

"Quý cô Lucinda?"

Cô đã yên lặng khá lâu. Nó thật không giống cô, và – "Cô ấy sẽ không mong muốn anh làm vậy." cô thốt ra. "Có thể đọc được tâm trí cô ấy, ý tôi là vậy. Nhưng anh có thể..." Cô hắng giọng, chớp mắt để lấy lại sự tập trung và sau đó hướng mắt cô kiên quyết vào một bụi cúc đại nỏ nhỏ đang lấp lánh dưới mặt trời. "Anh có thể thuyết phục cô ấy bằng cách khác", cô tiếp tục. "tôi chắc anh có thể. Nếu anh kiên trì. Và anh chân thành."

Anh không nói bất cứ điều gì ngay lập tức. Không có gì ngoài tiếng gió rít yếu ớt. Và sau đó, thật yên lặng, anh hỏi "Tại sao cô lại giúp tôi?"

Lucy quay lại phía anh và nhẹ nhõm nhận ra lần này trái đất vẫn đứng yên dưới chân mình. Cô lại là cô, nhanh nhẹn, không làm điều thừa và bài bản để không mắc một lỗi nhỏ. Và anh chỉ là một người đàn

ông khác đang đua tranh để giành được bàn tay của Hermione mà thôi.

Tất cả đều bình thường.

"Là anh hoặc là Edmunds" cô nói

"Đó là tên anh ta phải không," anh lẩm bẩm.

"Anh ta là thư ký của cha cô ấy" cô giải thích "Anh ta không phải người xấu, và tôi không nghĩ rằng anh ta chỉ chạy theo tiền bạc của cô ấy, nhưng bất cứ kẻ ngốc nào cũng có thể thấy anh là sự kết hợp tốt hơn."

Công tử Bridgerton nghiêng đầu sang một bên. "Tại sao, tôi tự hỏi, nghe không phải như cô cho tiểu thư là kẻ ngốc đấy chứ?"

Cô quay sang anh với cái nhìn cứng rắn. "Đừng bao giờ đặt câu hỏi về sự tận tụy của tôi với Hermione. Tôi không thể..." Cô bắn một cái liếc nhanh về phía Hermione để chắc rằng cô ấy không đang nhìn trước khi cô hạ thấp giọng và tiếp tục "Nếu cô ấy là chị em ruột của tôi, tôi cũng không thể yêu cô ấy nhiều hơn bây giờ."

Với sự tin tưởng, công tử Bridgerton trao cho cô cái gật đầu trân trọng và nói "Tôi đã sai về cô. Xin thứ lỗi cho tôi."

Lucy nuốt xuống không thoải mái khi nhận thức được những từ ngữ của anh. Anh trông có vẻ như anh thực sự có ý đó, điều mà đã khiến cô được xoa dịu khá nhiều. "Hermione là cả thế giới đối với tôi" cô nói. Cô nghĩ về những kì nghỉ cô ở cùng nhà Watson, và cô nghĩ về những chuyến về thăm nhà cô đơn của mình. Sự trở về của cô dường như chẳng bao giờ trùng với của anh trai cô, và Fennsworth Abbey là một nơi lạnh lẽo và gây cho người ta cảm giác sợ hãi, với chỉ duy nhất chú cô bên cạnh mà thôi.

Robert Abernathy luôn luôn hoàn thành nghĩa vụ với hai đứa cháu ông bảo hộ, nhưng ông cũng lạnh lùng và nghiêm khắc. Nhà nghĩa là những cuộc dạo chơi lười biếng một mình, những buổi đọc sách một mình dài như vô tận, thậm chí đơn độc trong cả bữa ăn, vì chú Robert chưa bao giờ thể hiện bất cứ niềm yêu thích nào trong việc ăn uống với cô. Khi ông thông báo cho Lucy rằng cô sẽ vào học tại trường Tiểu thư Moss, sự thôi thúc ban đầu của cô là lao đến ôm chầm lấy ông và rồi rít "Cảm ơn chú cảm ơn chú cảm ơn chú".

Ngoại trừ một điều, cô chưa bao giờ ôm ông trước đây, không trong cả bảy năm ông là người bảo hộ của cô. Và bên cạnh đó, ông đang ngồi sau chiếc bàn và đã hoàn toàn tập trung trở lại với những giấy tờ trước mặt. Ý là Lucy nên đi ra thôi.

Khi cô tới trường, cô tự ném mình vào cuộc sống mới của một học sinh. Và cô đã yêu từng giây phút. Nó thật tuyệt chỉ bởi có người để nói chuyện cùng. Anh trai cô Richard đã dời đến Eton từ năm mười tuổi, thậm chí trước cả khi cha họ qua đời, và cô đã lang thang một mình khắp các hành lang của Abbey trong gần một thập kỷ mà không cùng với một ai ngoại trừ sự bầu bạn của người gia sư.

Ở trường mọi người thích cô. Đó là phần tuyệt nhất trong tất cả. Ở nhà cô chẳng hơn gì một kẻ được nghĩ sau cùng, nhưng ở trường Tiểu thư Moss dành cho các quý cô trẻ đặc biệt này, các học viên khác tìm kiếm sự bầu bạn của cô. Họ đã hỏi cô các câu hỏi và thực sự chờ để nghe cô trả lời. Lucy có thể không phải nữ hoàng của trường, nhưng cô đã cảm thấy đó là nơi cô thuộc về, nơi cô là một phần của nó.

Cô và Hermione được phân ở cùng một phòng trong năm đầu tiên ở trường, và tình bạn của họ đến gần như ngay lập tức. Khi đêm đầu tiên buông xuống thì cả hai đã đang cười và tán gẫu như thể họ biết tất

cả về cuộc sống của người kia vậy.

Hermione khiến cô cảm thấy... hoàn thiện hơn bằng cách nào đó. Không chỉ là tình bạn của họ, mà là sự thấu hiểu trong tình bạn đó nữa. Lucy thích được là bạn thân nhất của ai đó. Cô cũng thích có một người bạn thân, tất nhiên rồi, nhưng cô thực sự thích biết rằng trong cả thế giới này, có ai đó luôn yêu mến cô nhất. Điều đó khiến cô cảm thấy tự tin.

Dễ chịu.

Đó khá giống công tử Bridgerton và điều anh nói về gia đình anh, thực sự vậy.

Cô biết cô có thể tin tưởng Hermione. Và Hermione cũng biết điều tương tự về cô. Và Lucy không chắc có một ai đó khác trên đời này cô có thể nói như vậy không. Anh trai cô, cô cho là thế. Richard sẽ luôn giúp đỡ cô khi cô cần anh, nhưng những ngày này họ hiếm khi gặp nhau. Điều đó thật đáng tiếc, thực vậy. Họ đã từng khá gần gũi khi còn nhỏ. Bị giữ lại ở Fennsworth Abbey, hầu như không có ai khác để chơi cùng, và thế là họ chẳng có lựa chọn nào ngoài chơi với nhau. May mắn thay, họ khá hòa hợp, phần nhiều là thế.

Cô buộc tâm trí mình quay lại hiện tại và quay sang công tử Bridgerton. Anh vẫn đang đứng khá tĩnh lặng, nhìn cô với biểu hiện tò mò một cách lịch sự, và Lucy có một cảm giác kỳ lạ nhất rằng có phải cô đã nói với anh mọi thứ- về Hermione và Richard và Fennsworth Abbey và chuyện việc được tới trường đáng yêu đến thế nào...

Anh sẽ hiểu. Nó dường như là không thể để anh có thể hiểu được, khi anh tới từ một gia đình lớn và nổi tiếng thân thiết như thế. Anh chắc chắn không thể biết nó cô đơn như thế nào, khi có điều gì đó để nói nhưng lại chẳng thể nói với ai. Nhưng bằng cách nào đó- nó ở trong mắt anh, thật sự, đột nhiên xanh hơn cô đã thấy, và thật tập trung vào gương mặt cô-

Cô nuốt xuống. Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra với cô đến nỗi cô thậm chí không thể kết thúc được chính những suy nghĩ của mình vậy?

"Tôi chỉ ước Hermione được hạnh phúc," cô xoay sở để lẩn tránh. "Tôi hi vọng anh nhận ra điều đó".

Anh gật, sau đó hướng mắt trở lại chỗ picnic. "Chúng ta tham gia lại cùng với họ chứ?" anh hỏi. Anh mỉm cười rầu rĩ. "Tôi tin rằng anh bạn Berbooke đó đã cho tiểu thư Watson ăn tối miếng bánh thứ ba rồi."

Lucy cảm thấy một tràng cười. "Ồi vâng"

Giọng anh dịu dàng một cách quyến rũ khi anh nói. " Vì lợi ích của cô ấy, nếu không có gì khác, chúng ta nên trở lại."

"Anh sẽ nghĩ về điều tôi đã nói chứ?" Lucy hỏi, cho phép anh đặt tay cô lên cánh tay anh.

Anh gật đầu. "Tôi sẽ"

Cô cảm thấy bản thân nắm chặt vào anh hơn một chút. "Tôi có thể chắc chắn về điều đó. Thề luôn. Vì không ai biết rõ về Hermione hơn tôi. Và cũng không có ai khác ngoài tôi theo dõi tất cả các quý ông đó cố gắng – và gục ngã - để giành được sự yêu thích của cô ấy thế nào."

Anh quay sang, và mắt anh gặp mắt cô. Trong một khắc họ hoàn toàn đứng yên, và Lucy nhận thấy anh đang đánh giá cô theo cách đáng nhẽ phải khiến cô cảm thấy bất tiện.

Nhưng cô không cảm thấy thế. Và đó là điều cổ xưa nhất. Anh nhìn chăm chăm vào cô như thể anh có

thể nhìn vào tận sâu thẳm tâm hồn cô, và nó chẳng hề có một chút cảm giác ngượng nghịu nào. Thực ra nó có cảm giác...tốt đẹp một cách kì lạ.

"Tôi sẽ hân hạnh được tiếp thu lời khuyên của cô về tiểu thư Watson," anh nói, quay lại để họ trở về chỗ picnic. "Và tôi biết ơn cô vì đã đề nghị giúp tôi có được cô ấy"

"Cả-cảm ơn," Lucy lắp bắp, bởi vì thực sự, đó chẳng phải là mục đích của cô sao?

Nhưng sau đó cô nhận ra cô không còn cảm thấy tốt đẹp thế nữa.

Gregory làm theo lời chỉ dẫn của quý cô Lucinda từng li từng tí một. Đêm đó, anh đã không lại gần tiểu thư Watson khi ở phòng tranh, nơi các vị khách tụ tập trước bữa tối. Khi họ dời đến phòng ăn, anh đã không hề cố gắng can thiệp vào sự sắp xếp và dời chỗ để ngồi kế bên cô. Và khi các quý ông quay trở lại từ chỗ của họ và tham gia vào phần biểu diễn dương cầm cùng các quý cô ở phòng nhạc, anh chọn một chỗ ở phía sau, mặc dù cô và quý cô Lucinda đang đứng khá lẻ loi, và nó thật dễ dàng- thậm chí là đáng mong đợi- để anh dừng lại và thì thầm lời chào hỏi khi anh ngang qua.

Nhưng không, anh đã cam kết với cái kế hoạch có thể là lời khuyên sai lầm này, và vì vậy chỗ của anh là ở phía cuối căn phòng. Anh quan sát khi tiểu thư Watson tìm thấy một chỗ ngồi ở hàng thứ ba, và sau đó ngồi vào ghế của mình, cuối cùng cho phép bản thân say sưa nhìn vào gáy cô.

Đó sẽ là niềm say mê hoàn hảo nếu như anh không hoàn toàn không thể nghĩ tới bất cứ điều gì khác ngoài sự thiếu quan tâm tuyệt đối của cô. Với anh.

Kì thực, nếu anh có thể mọc ra hai đầu và một cái đuôi nhưng anh sẽ vẫn nhận được không gì hơn là nụ cười lịch sự mà dường như cô trao cho tất cả mọi người.

Đây không phải là loại phản ứng Gregory vẫn thường nhận được từ phụ nữ. Anh đã không trông chờ tất cả là những lời tâng bốc, nhưng thực sự, khi anh đã nỗ lực, anh thường thấy kết quả tốt hơn thế này.

Nó thật là đáng bực đến đáng nguyên rủa.

Và rồi anh lại quan sát hai người phụ nữ, ước rằng họ quay sang, vặn vẹo, hay làm gì đó chứng tỏ rằng họ có nhận ra sự hiện diện của anh. Cuối cùng, sau ba bản concerto và một bản fuga, quý cô Lucinda cũng chậm chạp vặn mình trong ghế của cô ấy.

Anh có thể dễ dàng hình dung những suy nghĩ của cô.

Từ từ, từ từ, làm như thể bạn đang nhìn ra cửa để xem có phải ai đó đi vào phòng không. Kéo ánh mắt bạn vụt qua công tử Bridgerton –

Anh nâng cốc trong cử chỉ chào cô.

Cô thở gấp, hay ít nhất anh hi vọng cô như thế, và nhanh chóng quay ra xung quanh.

Anh mỉm cười. Có thể anh không nên lấy làm thích thú trước sự khó chịu của cô, nhưng thực tế, đó là điểm sáng duy nhất trong đêm nay, tính tới bây giờ.

Còn về tiểu thư Watson - nếu cô có cảm thấy sức nóng từ cái nhìn chăm chăm của anh thì cô cũng không có biểu hiện gì. Gregory sẽ thích nghĩ rằng cô đã cố lờ anh đi - đó ít nhất còn thể hiện một kiểu nào đó của sự nhận biết. Nhưng như anh quan sát cái nhìn của cô vẩn vơ khắp phòng, thường xuyên nghiêng đầu sang bên để thì thầm điều gì đó vào tai quý cô Lucinda, nó rõ ràng một cách đau đớn là cô chẳng hề lờ anh đi. Điều ngụ ý cô có chú ý đến anh.

Điều mà cô rõ ràng là không có.

Gregory cảm thấy quai hàm mình siết lại. Trong khi anh không nghi ngờ gì về ý định tốt đẹp đằng sau những lời khuyên của quý cô Lucinda thì bản thân lời khuyên đó rõ ràng là khá đáng sợ. Và với việc chỉ còn năm ngày cho bữa tiệc tại gia thì anh đã lãng phí thời gian rồi.

"Em trông chán thế"

Anh quay lại. Chị dâu anh đã trượt vào chiếc ghế bên cạnh anh và đang nói nhỏ giọng để không làm ảnh hưởng tới phần biểu diễn.

"Đúng là đánh vào vai trò bà chủ nhà của chị đấy," cô thêm vào khô khốc.

"Không phải đâu," anh thì thầm "Chị lúc nào cũng tuyệt mà."

Kate quay ra trước và im lặng trong một vài giây trước khi nói, "Cô ấy khá là đẹp."

Gregory không định giả vờ rằng anh không biết chị dâu mình đang nói về chuyện gì. Kate quá thông minh để bị qua mặt. Nhưng điều đó không có nghĩa anh phải khuyến khích cuộc hội thoại. "Vâng," anh nói đơn giản, giữ mắt mình hướng về trước.

"Suy đoán của chị" Kate nói "là trái tim cô ấy dường như đã dành cho ai đó rồi. Cô ấy không khuyến khích sự chú ý của bất cứ quý ông nào, và họ chắc chắn là đều đã cố gắng."

Gregory cảm thấy quai hàm mình siết chặt.

"Chị nghe nói," Kate tiếp tục, chắc chắn nhận thấy mình đang trở nên phiền phức, nhưng điều đó cũng không khiến cô ngừng lại "rằng điều tương tự cũng xảy ra suốt mùa xuân này. Cô gái không đưa ra bất cứ biểu hiện nào cho thấy cô ấy mong muốn được kết đôi với ai hết."

"Cô ấy thích thư kí của cha cô ấy," Gregory nói. Bởi vì, thực sự, giữ bí mật điều đó thì được ích gì? Kate có cách để moi ra tất cả mọi thứ. Và có thể chị anh giúp được.

"Thật sao?" Giọng cô trở nên lớn hơn một chút, và cô buộc phải lẩm bẩm lời thứ lỗi với các vị khách. "Thật chứ" cô nhắc lại, nhỏ giọng hơn. "Làm sao mà em biết được?"

Gregory mở miệng để đáp lại, nhưng Kate đã tự trả lời. "Ồ, dĩ nhiên" cô nói " Là quý cô Lucinda. Cô ấy biết tất cả mọi thứ."

" Mọi thứ" Gregory xác nhận một cách khô khan.

Kate suy nghĩ điều đó trong một thoáng, sau đó khẳng định một điều hiển nhiên " Cha mẹ cô ấy có thể không hài lòng."

"Em không biết là họ có nhận ra."

"Chúa tể." Kate nghe đủ ấn tượng với tin tức ngồi lê đôi mách này đến nỗi Gregory phải quay lại để nhìn cô. Khá chắc chắn, mắt cô mở to và lấp lánh.

"Cố kiềm chế bản thân chị đấy," anh nói.

"Nhưng nó đúng là điều thú vị nhất chị biết trong cả mùa xuân này"

Anh nhìn cô kiên quyết "Chị cần tìm một thú vui đi"

"Ồ Gregory " cô nói, cho anh một cú huých nhỏ bằng cùi chỏ. " đừng để tình yêu biến em thành thể chữ. Em nên vui mới phải chứ. Cha mẹ cô ấy sẽ không bao giờ cho phép cô ấy cưới chàng thư ký kia, và cô ấy không phải người dám bỏ trốn. Em chỉ cần chờ cô ấy từ bỏ thôi."

Anh thờ ra cái kính.

Kate vỗ nhẹ vào lưng anh một cách thoải mái. "Chị biết, chị biết, em ước mọi thứ diễn ra ngay lập tức. Kiểu của em không bao giờ có hai từ kiên nhẫn."

"Kiểu của em?"

Cô đưa tay ra, cử chỉ mà cô cho rằng đã đủ cho câu trả lời. "Thật đấy, Gregory " cô nói "điều đó là tốt nhất."

"Rằng cô ấy yêu người khác á?"

" Đừng quá khích như vậy chứ. Ý chị là nó sẽ cho em thời gian để chắc chắn về tình cảm của em với người ta mà."

Gregory nghĩ về cái cảm giác ghen ứ anh có mọi lúc anh nhìn cô. Lạy Chúa trên cao, đặc biệt là khi nhìn gáy cô, chuyện này nó lạ lùng thế đấy. Anh không thể tưởng tượng được việc anh cần có thêm thời gian. Đây chính xác là mọi biểu hiện anh nghĩ chỉ có tình yêu mới có thể mang lại. Đồ sộ, bất thành linh, và hoàn toàn phần chắn.

Và không hiểu sao lại tan nát trong cùng một thời gian.

"Chị bất ngờ vì em đã không nhờ chị sắp chỗ cho em ngồi cạnh cô ấy ở bữa tối," Kate lầm bầm.

Gregory liếc nhìn phần sau đầu của quý cô Lucinda.

"Chị có thể sắp xếp vào ngày mai, nếu em muốn," Kate gợi ý.

"Làm đi."

Kate gật đầu. "Ừ, chị... ời, thôi nào. Nhạc kết thúc rồi kia. Em chú ý đi và trông sao cho chị em mình thật là lịch sự."

Anh đứng dậy để vỗ tay tán thưởng, giống như Kate. "Chị chưa từng tán gẫu trong suốt buổi trình diễn âm nhạc à?" anh hỏi, tiếp tục giữ mắt hướng về phía trước.

"Chị có ác cảm với chuyện đó," cô nói. Nhưng rồi đôi môi cô cong lên trong một điệu cười có chút xấu xa. "Và cũng là một kiểu để luyến tiếc một sự sở thích í mà."

"Thật ấy?"

"Đương nhiên là chị không thích đưa chuyện," cô lầm bầm, khá là quả quyết khi không nhìn thẳng vào anh, "nhưng thực sự thì em đã từng nhìn thấy chị tham dự một buổi diễn opera nào chưa?"

Gregory nhướn lông mày. Rõ ràng có một cô đào opera nằm ở nơi nào đó trong quá khứ của anh trai anh. Cơ mà anh anh đâu rồi í nhỉ? Anthony dường như càng lúc càng tỏ rõ tài năng tránh hầu hết các bữa tiệc gia đình nhưc đầu một cách phi phạm. Gregory mới chỉ nhìn thấy anh trai đúng hai lần kể từ cuộc gặp riêng cái đêm anh đến đây.

"Mà ngài Bridgerton lấp lánh đâu rồi í nhỉ?" anh hỏi.

"À, nơi nào đó. Chị chả biết nữa. Bọn chị sẽ tìm người kia vào cuối mỗi ngày, đây là tất cả vấn đề." Kate quay sang anh với một nụ cười long lanh rất ư là khác thường. Long lanh đến mức nhức hết cả mắt. "Chị phải đi đây," cô nói, rồi lại mỉm cười như thể chả thèm quan tâm đến thế giới. "Thoải mái nhé." Và đi luôn.

Gregory đi lang thang ra phía sau, nói vài câu lịch sự với các vị khách khác khi anh lén lút dõi theo tiểu thư Watson. Cô đang nói chuyện với hai quý ông trẻ - đương nhiên cả hai đều ỡm ờ đến phát kinh - trong khi quý cô Lucinda tao nhã đứng một bên. Và trong khi tiểu thư Watson không bật chút đèn tín hiệu với cả hai gã kia, cô chắc chắn cũng đang cho họ nhiều sự chú ý hơn anh nhận được tối nay.

Và cái quý cô Lucinda kia, đang cười xinh xắn kia, là người phải chịu trách nhiệm trong vụ này.

Đôi mắt Gregory hẹp lại. Có phải cô đang chơi khăm anh không? Cô hình như không phải kiểu người đó. Nhưng mà này, anh mới chỉ quen cô được gần hai tư giờ thôi đúng không? Thế thì sao anh lại có vẻ hiểu cô thế nhỉ, nói thực ấy? Cô có thể có một động cơ ngầm. Và cô có thể là một diễn viên đẳng cấp, với những bí mật đen tối, bí ẩn nằm bên dưới gương mặt cô - Ôi, trời đánh. Anh phát điên mất. Anh sẽ cá đồng xèng cuối cùng của anh rằng quý cô Lucinda có lẽ không nói dối để cứu cuộc đời cô. Cô là một người rạn rỡ, thân thiện và chắc chắn chả có tí bí ẩn gì sất. Cô làm thế vì tốt bụng thôi, đương nhiên là anh biết thế.

Nhưng lời khuyên của cô thì như phun ấy. (cái từ này chính xác là excremental đấy ạ:lol: G, lại đây!:bash

Anh tóm được ánh mắt cô. Một vẻ thèn thẹn hồi lỗi vụt qua gương mặt cô, và anh nghĩ cô có thể đã nhún vai.

Nhún vai á? Thế có nghĩa quái gì vậy?

Anh dẫn một chân về trước.

Rồi anh dừng lại.

Rồi anh nghĩ đến chuyện bước thêm một bước nữa.

Thôi.

Đi đi mà.

Thôi.

Có thể không nhỉ?

Ôi mẹ khỉ. Anh cóc biết phải làm gì nữa. Cảm giác này khó chịu chết đi được.

Anh quay lại nhìn quý cô Lucinda, khá chắc chắn là vẻ mặt anh không ở chế độ ngọt ngào và tươi tắn.

Thực ấy, tất tần tật là lỗi của cô.

Nhưng chắc chắn giờ cô không nhìn anh.

Anh vẫn bướng bỉnh giữ nguyên luồng mắt.

Cô quay lại. Ánh mắt cô nói rộng, hy vọng nhuốm trong cảnh báo.

Được lắm. Giờ thì họ sẽ đi đâu đó. Nếu anh không thể cảm nhận được hạnh phúc từ sự quan tâm của tiểu thư Watson, thì ít nhất anh cũng có thể khiến quý cô Lucinda cảm nhận được sự đau đớn của anh.

Nói cho mà biết, giờ không phải lúc của chính trực và bất thiệp nữa đâu.

Anh lưu lại ở một bên phòng, cuối cùng cũng có thể để bản thân tận hưởng. Có thứ gì đó thú vị hết biết khi tưởng tượng cảnh quý cô Lucinda như chú thỏ rừng nhỏ bé bất lực, không chắc chắn chuyện gì sẽ xảy ra hay khi nào cô có thể phải đối mặt với đoạn cuối quá mau của đời cô.

Không phải là Gregory đã từng đóng vai trò người đi săn, đương nhiên rồi. Tài thiện xạ dờ ờ của anh không cam đoan anh có thể bắn trúng cái gì đang di chuyển, và đúng là may mắn ghê gớm khi anh không phải tự kiểm ăn cho bản thân.

Nhưng anh có thể tưởng tượng anh như một chú cáo. (này thì cáo: bash

Anh mỉm cười, bữa ăn thực thụ đầu tiên của anh trong tối nay đây rồi.

Và rồi anh biết định mệnh đứng về phía anh, bởi vì anh đã trông thấy quý cô Lucinda xin thứ lỗi và lén lút chuồn ra khỏi cửa nhà kính, rõ ràng để chăm lo cho các nhu cầu của cô. Bởi Gregory đang đứng một mình trong góc ở cuối phòng, nên khi không ai để ý anh cũng chui ra theo một cánh cửa khác.

Và khi quý cô Lucinda đi ngang qua ngưỡng cửa vào thư viện, anh có thể lỏm vào trong mà không tạo một tiếng động nào.

Chương 5

Trong chương này thì nam chính và nữ chính của chúng ta đã có một cuộc đối thoại hấp dẫn nhất từ trước đến nay.

Thời khắc Lucy đi xuôi theo hành lang, cái mũi cô còn chun lại suy tính khi cố nhớ vị trí của nhà vệ sinh gần nhất, và tiếp theo là lộn nhào trong không khí, hay chỉ ít ra là vấp chân, chỉ để thấy mình đâm sập vào một thứ dứt khoát là to, dứt khoát là ấm, và dứt khoát là một cơ thể người.

"Đừng hét," giọng nói vang lên. Người này thì cô biết.

"Công tử Bridgerton?" Lạy trời, việc này đúng là nằm ngoài dự đoán. Lucy không chắc lắm liệu cô có nên khiếp hãi hay không nữa.

"Chúng ta cần nói chuyện," anh tuyên bố và buông cô ra. Nhưng anh thò tay khóa nghéo luôn cửa và dứt tọt chìa khóa vào túi quần.

"Ngay bây giờ á?" Lucy hỏi. Đôi mắt cô hấp háy điều chỉnh theo thứ ánh sáng mờ mịt và cô nhận ra họ đang đứng trong thư viện. "Ồ đây?" Và sau đó là một câu hỏi còn thích đáng hơn xẹt qua trong óc. "Một mình?"

Anh cau mặt. "Tôi sẽ không cưỡng đoạt cô đâu, nếu như đó là điều mà cô lo lắng."

Cô thấy hàm răng mình nghiêng treò treo. Cô chả nghĩ thế, nhưng anh không cần phải bày tỏ hành vi đáng kính của mình nghe giống như một lời xúc phạm đến như vậy chứ.

"Chà, rồi thì chuyện gì đây?" cô cầu nhàu. "Nếu mà tôi bị bắt gặp ở đây cùng với anh, mọi chuyện sẽ rối beng lên hết. Theo như anh biết, tôi đã đính hôn rồi đấy."

"Tôi biết," anh trả lời. Nói cái kiểu thế à. Cứ như việc cô báo cáo với anh làm cho anh phát ngán đến tận cổ ấy, khi mà cô thực ra đã chẳng đả động đến quá một lần. Hay hai lần gì đó.

"Hừm," cô cần nhần, ranh mãnh suy tính đến một cách trả miếng hoàn hảo sau hai tiếng đồng hồ nữa.

"Chuyện gì" anh chất vấn, "đang diễn ra ở đây vậy?"

"Ý anh là sao?" cô vặn lại, biết thừa anh đang đề cập đến vấn đề gì.

"Tiểu thư Watson," anh quẹt quẹt chân.

"Hermione à?" Làm như trên đời có tồn tại một tiểu thư Watson khác vậy. Nhưng ít ra cô cũng hòa hoãn thêm chút thời gian.

"Lời khuyên của cô," anh lên tiếng, nhìn chòng chọc vào cô, "là một thảm họa".

Chính xác, hẳn rồi, nhưng cô đã trông mong anh không để ý.

"Phải," cô thận trọng liếc mắt khi anh khoanh hai cánh tay trước ngực. Đó không phải là cử chỉ dễ chịu gì cho cam, nhưng cô phải thừa nhận là anh đã thể hiện theo kiểu hoàn toàn chấp nhận được. Cô đã nghe ngóng rằng anh nổi tiếng là người vui vẻ và hài hước, ngay lúc này đây thì chả tính cách nào trong số

đó thể hiện ra, nhưng mà, chà, chỉ ít thì anh cũng không gào thét như một người đàn bà bị tình lang từ bỏ. Cô cho rằng không nhất thiết cứ phải là phụ nữ mới nếm trải cảm giác bị chôn xuống đất khi tình yêu không được đáp lại.

Và khi cô ngáp ngừng ngược lên nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh, nhoáng qua trong trí óc cô rằng anh chắc không nhiều kinh nghiệm lắm với kiểu tình yêu đơn phương. Thực sự, có ai lại thốt được ra lời từ chối trước quý ông này cơ chứ?

Ngoại trừ Hermione. Nhưng mà cô ấy nói không với tất cả. Anh chẳng nên cảm thấy bị xúc phạm làm gì.

"Quý cô Lucinda ơ?" giọng anh lè nhè, chờ cô phản ứng.

"Hắn rồi," cô hòa hoãn, ước gì anh đừng có quá cao lớn trong một căn phòng đóng kín như thế này. "Phải, phải."

Anh nhướn một bên chân mày. "Phải."

Cô nuốt ực xuống. Âm giọng anh nghe như lời xì xỏ của một người cha vô tâm, như thể cô đã làm một chuyện để cho vui thôi chứ không hề cố ý. Cô biết thừa cái giọng đấy rồi. Đây là kiểu nói chuyện ưa thích của các ông anh lớn tuổi, được dùng để đối phó với các cô em gái của họ. Và với bất cứ người bạn nào họ có thể đưa về nhà trong những kỳ nghỉ nữa.

Cô ghét cay ghét đắng cái giọng ấy.

Dù sao đi nữa cô cũng bỏ qua và nói. "Tôi đồng ý rằng kế hoạch của mình đã không suôn sẻ như ý, mà thật ra thì tôi không chắc có cách nào khả quan hơn."

Câu nói té ra không phải là thứ mà anh muốn nghe. Cô hắng giọng. Hai lần liền. Và lần nữa. "Tôi vô cùng xin lỗi," cô thêm vào, vì cảm thấy rất tệ, và theo kinh nghiệm của bản thân thì những lời xin lỗi lúc nào cũng có hiệu quả khi ai đó không chắc phải nói gì. "Nhưng tôi thực sự đã nghĩ rằng..."

"Cô đã bảo tôi," anh ngắt lời, "là nếu tôi phớt lờ tiểu thư Watson đi..."

"Tôi không bảo anh phớt lờ cô ấy!"

"Thì cũng gần như vậy."

"Không, tôi không có. Tôi bảo anh quay lưng đi một chút thôi. Để đừng có quá lộ liễu về mặt mụ mắt của mình như thế."

Cô không chính xác nói "phớt lờ", nhưng cũng gần gần thế, nếu không Lucy đã không áy náy như bây giờ.

"Tốt thôi," anh đáp trả, và âm điệu của anh chuyển từ một-ông-anh-hơi-kẻ-cả sang công khai hạ cổ. "Nếu không mong tôi phớt lờ cô ấy đi, thì tôi chính xác phải hành động như thế nào?"

"À cái ấy..." cô gãi gãi gáy, phần mà đột nhiên cảm thấy như thể nó đang mọc ra những nốt phát ban gôm ghiếc. Hoặc chắc chỉ là hành động trong lúc thần kinh bị kích động. Kỳ thực cô thà là bị phát ban còn hơn. Cô không thích lắm cái cảm giác nôn nao đang dâng lên trong dạ dày khi cô xoay sở để suy tính nói một câu gì đó cho hợp lý.

"Hơn những việc tôi đã làm, thế đấy" anh thêm vào.

"Tôi không chắc," giờ đến lượt cô quẹt chân. "Tôi không có nhiều kinh nghiệm trong những chuyện như thế này."

"À, vậy hãy nói tôi nghe xem."

"Thì cũng đáng để thử đấy chứ." cô phản pháo lại, "có trời mới biết anh chắc chắn sẽ không tự mình thành công được."

Miệng anh mím lại thành một đường thẳng, và cô cho phép mình nở một nụ cười bé xíu đầy mãn nguyện vì đã đánh một cú cũng đau ra trò. Thường thì cô không phải là một kẻ xấu bụng, nhưng dịp này có vẻ đã kêu gọi ít nhiều tự mãn trong cô.

"Được lắm," giọng anh sít lại, và trong lúc cô cứ tưởng anh sẽ mở miệng xin lỗi và sau đó nói – một cách dứt khoát – rằng cô đã đúng và anh đã sai, thì cô theo vài logic lòng vòng nào đó coi tạm "Được lắm" của anh tính thành một sự thừa nhận lỗi lầm.

Và xét theo vẻ mặt anh thì đây là phần cô mong nhận được nhất.

Cô gật đầu một cách vương giả. Vẻ như một cử chỉ hoàn hảo nhất. Cư xử như một nữ hoàng và cô có thể được đối xử như một nữ hoàng thực thụ.

"Thế cô có ý tưởng sáng chói nào khác không."

Hay là không.

"Chà," cô lên tiếng, cứ cho như anh thực sự quan tâm đến câu trả lời đi, "Tôi không nghĩ đến việc sẽ làm mà là lý do tại sao việc anh đã làm lại chẳng tác dụng gì hết."

Anh chớp mắt.

"Từ trước tới giờ chưa ai bỏ cuộc trước Hermione," Lucy lên tiếng với một cử chỉ thiếu kiên nhẫn. Cô ghét khi mọi người không hiểu ngay được ý cô. "Sự thờ ơ của cô ấy chỉ càng làm cho họ nỗ lực gấp đôi. Thật đáng xấu hổ."

Anh hơi có vẻ bị lảng mạ. "Cô nói cái gì."

"Không phải anh đâu," Lucy nhanh chóng đính chính.

"Tôi nhẹ cả người."

Lucy đáng ra phải méch lòng vì lời mỉa mai kia, nhưng sự hài hước của anh quá giống cô đến nỗi cô không thể không tận hưởng điều đó. "Như tôi đã nói," cô tiếp tục, vì cô cực thích tiếp tục chủ đề này, "chưa ai thừa nhận thất bại và chuyển sang một quý cô dễ dàng tiếp cận hơn. Một khi họ thấy ai cũng muốn cô ấy, họ cứ phát điên hết cả lên. Làm như cô ấy chẳng là gì ngoài thứ giải thưởng nhất quyết phải quơ lấy vậy."

"Không phải với tôi," anh lặng lẽ nói.

Mắt cô dán vào khuôn mặt anh, và cô nhận ra rằng anh đang bóng gió Hermonie còn hơn cả một giải thưởng. Anh để ý đến cô ấy. Anh thực sự có quan tâm. Lucy không chắc lý do tại sao, hoặc thậm chí là như thế nào, khi mà anh mới chỉ quen với bạn của cô ấy. Và Hermione thì không sẵn sàng bắt chuyện chút nào, cũng giống như lúc ở cùng với các quý ông theo đuổi khác. Nhưng công tử Bridgerton quan tâm đến tâm hồn bên trong chứ không phải vẻ đẹp hoàn hảo phía bên ngoài của một người phụ nữ. Hay ít nhất anh cũng

nghĩ như thế.

Cô chậm chậm gật đầu, để thẩm thía được hết toàn bộ điều này. "Tôi đã nghĩ nếu một người ngừng khua khoắng để giành sự chú ý của cô ấy thì cô ấy có thể thấy tò mò," cô vội vàng đảm bảo với anh, "Hermione không thấy toàn bộ sự ân cần hào hiệp này là đặc quyền của bản thân đâu. Ngược lại thì có. Thành thật mà nói, phần lớn chỉ là nỗi phiền toái với cô ấy thôi."

"Trình độ tăng bốc của cô thật không có giới hạn." Nhưng anh đang nhếch mép – chỉ tí tẹo thôi – lúc anh phát ngôn.

"Tôi chưa bao giờ giỏi tăng bốc ai hết." Cô thừa nhận.

"Rõ ràng là không."

Cô nhăn nhó cười. Lời anh quăng ra không có ý xúc phạm, và cô còn lâu mới chịu như thế. "Cô ấy sẽ mau tìm đến."

"Cô nghĩ vậy à?"

"Ừ. Cô ấy sẽ phải đến. Hermione là người lãng mạn, nhưng cũng hiểu rõ đời là thế nào. Trong thâm tâm cô ấy biết mình không được phép cưới Edmond. Đơn giản là không thể thôi. Bố mẹ cô ấy sẽ từ mặt, hay ít nhất thì họ cũng sẽ dọa dẫm, mà cô ấy thì không dám liều lĩnh."

"Nếu cô ấy thực lòng yêu một người," anh nói nhẹ nhàng, "cô ấy sẽ mạo hiểm bất cứ điều gì."

Lucy cứng người. Có gì đó trong giọng nói của anh. Cái gì đó thật dữ dội, thật mạnh mẽ. Nó khiến cô rùng mình, nổi da gà, và bất động một cách lạ lùng.

Và cô phải hỏi. Nhất định phải biết. "Còn anh?" cô thì thào, "Anh sẽ đánh liều chứ?"

Anh không động đậy, nhưng đôi mắt bừng lên. Và không hề lưỡng lự. "Bất cứ điều gì."

Đôi môi cô hé ra. Vì ngỡ ngàng? Khiếp sợ? Gì nữa?

"Cô thì sao?" anh phản đòn.

"Tôi... tôi không chắc lắm," Cô lúc lắc đầu, và có một cảm giác kỳ quặc nhất mà bản thân chưa bao giờ trải qua. Bởi đó đã từng là một câu hỏi dễ dàng. Chỉ vài ngày trước thôi thì đúng vậy. Cô sẽ trả lời thẳng tuột là không, và sẽ hùng hồn tuyên bố còn khuya mới hành động vô lý như thế.

Và trên hết, cô sẽ tuyên bố dù gì thì gì kiểu tình yêu ấy cũng không hề tồn tại trên cõi đời này.

Nhưng có gì đó đã thay đổi, và cô không biết là gì. Điều gì đó đã mơ hồ biến đổi trong cô, bỏ lại cô giờ chông chênh thế này đây.

Dao động.

"Tôi không biết nữa." Cô lặp lại. "Tôi cho là cũng còn tùy."

"Vào cái gì?" Giọng anh nhẹ hều, nhẹ không thể tin nổi, thế mà cô vẫn nghe rõ đến từng từ.

"Vào..." Cô không biết. Làm sao cô không biết chuyện đó sẽ tùy theo cái gì? Cô cảm thấy mình lạc lối, mất điểm tựa và... và.... Và rồi từ ngữ cứ thế tuôn ra. Trượt nhẹ khỏi môi cô. "Vào tình yêu, tôi nghĩ thế."

"Vào tình yêu."

"Vâng," Lay trời, đã bao giờ cô trải qua một cuộc trò chuyện như thế này chưa ấy nhỉ? Người ta thực sự nói về những điều đó à? Và trả lời nhau như thế?

Hay cô là kẻ duy nhất trên thế gian này không hiểu thôi?

Có gì đó nghẹn lại trong cổ họng cô, và Lucy đột nhiên thấy quá lạc lõng trước sự thiếu hiểu biết của mình. Anh biết, Hermione cũng biết, và các nhà thơ càng lu loa rằng họ còn biết rõ hơn. Cứ như cô là kẻ duy nhất đã đánh mất linh hồn, kẻ duy nhất chả hiểu gì là tình yêu, kẻ thậm chí còn không chắc về sự tồn tại của nó trên đời, hoặc nếu mà có, chả biết nó có tồn tại vì cô không nữa.

"Vào cảm xúc mà nó mang lại," cuối cùng cô cũng thốt ra, vì chẳng biết nói gì đó khác. "Cảm giác về tình yêu. Những rung động trong lòng."

Mắt anh chạm ánh mắt cô. "Cô cho là có thể biến dạng?"

Cô đã không mong đợi một câu hỏi khác. Cô vẫn còn quay cuồng sau câu hỏi cuối cùng.

"Cảm giác yêu như thế nào ấy," anh chỉ rõ. "Cô có nghĩ rằng với những người khác nhau thì nó cũng khác nhau không? Nếu như cô phải lòng một người, chân thành và sâu sắc, sẽ không giống như... giống như người ta là tất cả đối với cô chứ?"

Cô không biết phải trả lời sao nữa.

Anh xoay người sai bước về phía cửa sổ. "Nó sẽ khiến cô héo hon," anh nói. "Làm sao mà không cơ chứ?"

Lucy chỉ giương mắt nhìn dán vào lưng anh, chờ đợi bởi hình dáng áo khoác cắt rất khéo căng ra trên hai bờ vai. Đó là điều kỳ lạ nhất, nhưng dường như cô không thể dứt nổi cái nhìn trần trụi của mình ra khỏi chấm nhỏ nơi phần tóc uốn cong trên cổ áo ấy.

Cô gần như nhảy dựng lên khi anh quay lại. "Không nghi ngờ gì về chuyện đó," anh nói, chất giọng thấp trầm với một cường độ sôi sục mãnh liệt của một tín đồ chân chính. "Đơn giản là cô sẽ biết. Mọi thứ giống như cô từng mơ, và rồi còn hơn thế nữa."

Anh tiến về phía cô. Một bước. Thêm một bước. Và sau đó anh thốt lên. "Đó, tôi nghĩ, chính là sắc thái tình yêu phải đem lại."

Và trong khoảng khắc Lucy nhận ra cô không hề trù tính bị cuốn vào trạng thái tình cảm như thế. Nếu như nó tồn tại – nếu như tình yêu tồn tại theo cái cách mà Gregory Bridgerton hình dung – thì nó không hề chờ đợi cô. Cô không tài nào mừng rỡ được thứ cảm xúc quay cuồng như thế. Và cô sẽ không thích thú như thế chút nào. Cô biết thừa đi chứ. Cô không muốn mình hoang mang trước cơn lốc xoáy, phó mặc cho điều gì đó ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

Cô không muốn đau khổ. Cũng không chờ đợi sự tuyệt vọng. Còn nếu điều đó có nghĩa cô phải từ bỏ hạnh phúc và mê say thì cứ để như thế đi.

Cô nâng ánh mắt nhìn anh, chợt ngừng cả thở trước sức nặng của khám phá của chính bản thân. "Đến mức như thế," cô nghe thấy tiếng mình phát ra. "Đến tận mức như thế. Tôi sẽ không... sẽ không...."

Chậm chậm, anh lắc đầu. "Cô sẽ không có lựa chọn. Nó nằm ngoài tầm kiểm soát của cô. Nó chỉ... cứ thế xảy ra thôi."

Miệng cô há hốc vì kinh ngạc. "Chính là câu cô ấy đã nói."

"Ai cơ?"

Và khi cô trả lời, giọng nói của cô tách biệt một cách kỳ lạ, như thể từ ngữ đang đua nhau tuôn ra từ trong trí nhớ. "Hermione," cô nói. "Đó chính là điều mà Hermione kể về Edmond."

Vành môi Gregory mím lại. "Thế à?"

Lucy chậm chậm gật đầu. "Gần chính xác đến từng từ. Cô ấy nói nó tự xảy đến thôi. Ngay tắp lự."

"Cô ấy nói vậy?" Lời phát ra giống tiếng dội, và quả thật, đó là tất cả anh làm được lúc này – thêu thào những câu hỏi ngớ ngẩn, tìm kiếm một sự xác minh, mong đợi rằng tai nọ lẫn sang tai kia mà nghe nhầm, và cô sẽ đáp lại bằng một câu gì đó khác hoàn toàn.

Nhưng tất nhiên điều đó không xảy ra. Thực tế thì còn tệ hại hơn là anh lo ngại. Cô nói, "Cô ấy đã ở trong vườn, cô ấy kể thế, ngay lúc đang ngắm những đóa hồng, và rồi nhìn thấy anh ta. Và cô ấy biết."

Gregory nhìn trừng trừng vào cô bất động. Lồng ngực anh trống rỗng, cổ họng nghẹn ứ. Đây không phải điều anh muốn nghe. Khôn kiếp, đây chính là cái câu anh không hề muốn nghe.

Cô ngược lên nhìn anh sau đó, và đôi mắt cô, có màu xám như ánh sáng le lói trong màn đêm, sẫm soi khám phá anh một cách thâm mật đến kỳ quặc. Như thể anh biết cô, biết những điều cô sẽ nói, và khuôn mặt cô sẽ biểu lộ như thế nào khi cô mở lời. Thật lạ lùng, cả đáng khiếp hãi nữa, và trên hết, là bức bối, bởi đây đâu phải tiêu thư Hermione Watson.

Trước mặt anh là quý cô Lucinda Abernathy, và không phải là người phụ nữ anh dự tính sẽ cùng chia sẻ phần còn lại của cuộc đời mình.

Cô hoàn toàn là một cô gái đáng yêu, hết sức thông minh, và hẳn còn hơn cả lời cuốn. Nhưng Lucy Abernathy không dành cho anh. Và anh sém chút nữa đã phá lên cười, bởi vì tất cả mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều nếu trái tim anh nẩy tung vào lần đầu tiên anh gặp cô. Ừ thì cô đã đính ước, hẳn rồi, nhưng cô không yêu gã kia. Anh chắc như bấp.

Nhưng còn Hermione Watson...

"Cô ấy đã nói gì?" anh thêu thào, khiếp hãi câu trả lời.

Quý cô Lucinda nghiêng đầu sang một bên, và trông cô hoàn toàn bối rối. "Cô ấy nói rằng thậm chí còn chưa nhìn thấy được khuôn mặt anh ấy. Chỉ phần sau gáy..."

Chỉ phần sau gáy.

"...và rồi anh ta quay lại, và cô ấy nghĩ có tiếng nhạc du dương vang bên tai, và những gì còn nghĩ được là..."

Mình yếu quá.

"... "Mình đã bị hủy hoại." Chính là câu cô ấy nói với tôi." Cô ngược lên nhìn anh, mái đầu vẫn nghiêng nghiêng một cách hiểu kỳ. "Anh có hình dung được không? Bị hủy hoại? Trong tất tần tật. Tôi không được hiểu cho lắm."

Nhưng anh thì có. Có đấy.

Cực kỳ rõ.

Anh nhìn vào Quý cô Lucinda, và nhận ra cô đang ngắm soi nét mặt anh. Cô trông vẫn bối rối. Và lo lắng. Thêm một tí xiu hoang mang khi cô lên tiếng. "Anh không thấy chuyện này kỳ cục sao?"

"Có." Một từ duy nhất, nhưng với toàn bộ con tim anh bao bọc xung quanh. Bởi vì thật lạ lùng. Nó cắt phập như dao. Cô thể nào cũng không thể tưởng tượng sẽ cảm nhận về một người theo cách đó.

Không phải là cách mà người ta trông đợi.

Và rồi, như thể câu thần chú đã được hóa giải, quý cô Lucinda bước sang phải vài bước. Cô chăm chú dán mắt vào giá sách – dù cô không tài nào phân biệt được tựa sách trong thứ ánh sáng mờ tịt này - sau đó lướt những ngón tay dọc theo phần gáy sách.

Gregory quan sát bàn tay cô; anh không biết tại sao nữa. Chỉ là quan sát khi nó dịch chuyển. Anh nhận ra cô khá là duyên dáng. Lúc đầu cũng không dễ gì thấy, nhưng bề ngoài của cô quá truyền thống và trong lành. Người ta trông đợi vào sự duyên dáng để tỏa sáng lung linh như ngọc, để lộng lẫy, để làm sững sờ. Về duyên dáng được ví với một đóa phong lan chứ không chỉ như một bông cúc mộc mạc.

Nhưng khi quý cô Lucinda cử động, cô trông khác hẳn. Trông như....lướt nhẹ như nước chảy.

Cô hẳn sẽ khiêu vũ giỏi. Anh chắc chắn.

Mặc dù anh không chắc lắm tại sao điều đó lại quan trọng.

"Tôi xin lỗi," cô lên tiếng, cử động xoay người khá đột ngột.

"Về tiểu thư Watson?"

"Vâng. Tôi không có ý làm tổn thương anh."

"Cô không hề," anh nói, có lẽ hơi chút quá gay gắt.

"Ồ," Cô chớp mắt, chắc là ngỡ ngàng. "Tôi rất vui nếu anh nghĩ thế. Tôi không có ý gì đâu."

Cô sẽ không bao giờ cố ý, anh nhận ra. Cô không phải loại người đó.

Môi cô tách ra, nhưng cô không nói ngay. Đôi mắt dường như tập trung vào một điểm nào đó phía trên vai anh, như thể đang xoay xỏa nghĩ cách nói sao cho đúng. "Chỉ là... ừm, khi anh nói điều anh nói về tình yêu," cô bắt đầu, "nghe rất quen. Tôi chỉ là không thể nắm bắt hết được."

"Tôi cũng vậy," anh khẽ nói.

Cô im lặng, không nhìn hẳn vào anh. Đôi môi cô mím lại – chỉ hơi thôi – và mím chặt ngay lúc này và rồi cô chớp mắt. Không phải kiểu phản ứng dao động mà là có chút gì đó đang cân nhắc trong đầu.

Cô đang suy ngẫm, anh thấy thế. Cô là người luôn lo lắng về mọi chuyện, chắc chắn đối với cái người phải chịu trách nhiệm dẫn dắt cô thì đây đúng là một cơn ác mộng không bao giờ có điểm dừng.

"Giờ anh sẽ làm gì?" Cô hỏi.

"Với tiểu thư Watson á?"

Cô gật.

"Cô có gợi ý gì không?"

"Tôi không chắc nữa," cô nói. "Tôi có thể thay mặt anh nói chuyện với cô ấy, nếu như anh muốn."

"Không," có điều gì đó lại quá là bông bột trong đây rồi. Và Greogory thì chỉ vừa mới bắt đầu cảm nhận được rằng anh là một người đàn ông thực thụ thôi, khỏe mạnh và trưởng thành, và đã sẵn sàng để ghi dấu ấn cho mình.

"Vậy thì anh có thể đợi," cô khẽ nhún vai. "Hoặc anh có thể tiến lên và thử tán tỉnh cô ấy lại lần nữa. Cô ấy sẽ không có cơ hội gặp gỡ anh Edmond của cô ấy ít nhất trong vòng một tháng, và tôi nghĩ... cuối cùng... cô ấy sẽ đến gặp..."

Nhưng cô ngừng lại giữa chừng. Còn anh thì muốn biết. "Đến gặp gì?" Anh giục.

Cô ngược lên, như thoát ra khỏi một giấc mộng. "Sao ấy à, vì anh... vì anh... vì nhận ra anh tốt hơn nhiều so với những người khác. Tôi không biết tại sao cô ấy lại không nhìn ra. Với tôi thì khá rõ ràng."

Từ miệng người khác thì hẳn sẽ là một lời tuyên bố kỳ lạ. Có khi còn hơi thái quá. Thậm chí còn bên lên ân giấu rằng người nói vẫn còn đang đơn chiếc đây nè.

Nhưng không phải từ cô. Cô không thủ đoạn, cô là kiểu người con gái mà một người đàn ông có thể đặt lòng tin. Anh cho là khá giống mấy chị em gái của anh, với trí thông minh cực khủng và khiếu hài hước sắc bén. Lucy Abernathy sẽ không bao giờ là nguồn cảm hứng của các nhà thơ, nhưng cô sẽ trở thành một người bạn tuyệt vời.

"Điều đó sẽ xảy ra," cô nói, giọng cô nhẹ nhàng nhưng kiên quyết. Cô ấy sẽ nhận thấy. Anh... và Hermione... hai người sẽ ở bên nhau. Tôi dám chắc về điều đó."

Anh quan sát môi cô mấp máy. Anh không biết tại sao, nhưng khuôn miệng đó đột nhiên trở nên rất hấp dẫn... cái cách nó cử động, phát ra những nguyên âm và phụ âm. Chúng cũng giống như những đôi môi thông thường. Trước kia chúng chẳng thu hút được sự chú ý của anh. Nhưng ngay lúc này, trong thư viện tối om, không có gì trong không khí ngoại trừ những lời thì thầm lơ lửng của hai người họ...

Anh băn khoăn sẽ thế nào nếu hôn cô.

Anh giật lùi lại một bước, cảm thấy sai trái tràn trề.

"Chúng ta nên trở lại thôi," anh đột ngột bật thốt.

Một thoáng thương tổn vụt qua trong mắt cô. Khi gió. Anh không định tuôn ra như là anh quá hăm hở được lùi khỏi cô. Không phải lỗi ở cô. Chỉ là anh mệt. Và thất vọng. Và cô thì đang ở đó. Và trời thì tối. Và họ thì đang ở một mình.

Và đó đã không phải là ham muốn. Không thể nào là ham muốn. Anh đã chờ đợi cả cuộc đời để có thể có những phản ứng trước một người phụ nữ theo cách mà đáng ra anh phải cảm thấy trước Hermione Watson. Anh không thể thấy ham muốn đối với một người khác. Không phải với quý cô Lucinda, hay với bất cứ ai.

Chẳng là gì. Cô chẳng là gì hết.

Không, thật không công bằng. Cô là gì đó chứ. Một chút gì đó, thực thể. Nhưng lại không phải dành cho anh.

Chương 6

Trong chương này nam chính của chúng ta cứ thế tiến hành thôi.

Chúa ơi, cô đã nói gì vậy?

Suy nghĩ đó đã đánh mạnh vào trong tâm trí của Lucy khi cô nằm trên giường tối đó, sợ đến mức không dám trở mình. Cô nằm ngửa ra, nhìn chăm chăm lên trần nhà, hoàn toàn yên lặng, hoàn toàn xấu hổ.

Và sáng hôm sau, khi cô nhìn trân trân vào gương, thở dài với vết thâm quầng phía bên dưới mắt, câu đó lại trôi lên –

Ôi, công tử Bridgerton, anh tốt hơn hẳn so với số còn lại nhiều.

Và lần nào cô cũng làm sống lại điều đó, giọng nói ở trong kí ức của cô mỗi lúc một bay vút hơn, ngọt ngào hơn, cho đến khi cô trở thành một trong những kẻ khủng khiếp đó - những cô gái rún rẩy vì kích động và ngất lịm đi mọi lúc khi anh trai của ai đó đến thăm ở trường.

"Lucy Anbernathy," cô lẩm bẩm trong hơi thở, "mày đúng là đồ bò ngốc mà."

"Cậu đang nói gì thế?" Hermione ngược nhìn cô từ chỗ gần chiếc giường. Lucy đã nắm trong tay nắm cửa, sẵn sàng để đi ăn sáng.

"Chỉ là đang nhầm tính thôi," Lucy nói dối.

Hermione quay trở lại để mang giày vào. "Vì chúa, tại sao vậy?" Cô nói, chủ yếu là với chính bản thân mình.

Lucy nhún vai, dù là Hermione không nhìn cô. Cô luôn luôn nói rằng cô đang nhầm tính mỗi khi Hermione bắt được cô đang lẩm bẩm một mình. Cô không biết sao Hermione lại tin cô; Lucy ghét việc tính toán, gần nhiều như ghét phân số và bảng biểu. Nhưng đây lại là loại việc cô có khả năng làm, mà cũng làm thường xuyên nữa, nên Hermione không bao giờ thắc mắc cả.

Ngay cả bây giờ Lucy cũng lẩm bẩm một con số, để trông có vẻ đáng tin hơn nữa.

"Cậu đã sẵn sàng để đi xuống dưới chưa?" Lucy hỏi, xoay tay nắm cửa. Cơ mà cô thì chưa sẵn sàng tí nào. Điều cuối cùng cô mong muốn là gặp phải, e hèm, ai đó, nhấn mạnh là công tử Bridgerton, đương nhiên rồi, nhưng cái ý nghĩ đối mặt với cả thế giới to đùng cũng khủng khiếp ra trò.

Với cả, cô đói, thế nên suy cho cùng cô vẫn phải chường mặt ra, và cô thì cô không thấy sao nỗi đau khổ của cô lại phải đắm chìm cùng với một cái bụng trống rỗng cả.

Khi họ xuống ăn sáng, Hermione chăm chú nhìn cô một cách tò mò. "Cậu ổn chứ, Lucy?" cô ấy hỏi. "Trông cậu cứ là lạ thế nào ấy."

Lucy đấu tranh để cố gắng mỉm cười. Phải rồi, cô lạ lùng. Cô ngốc nghếch, và rõ ràng cô không nên bị thả ra ở nơi công cộng.

Chúa nhân từ, cô thực sự đã nói Gregory Bridgerton rằng anh tốt hơn đám đàn ông còn lại sao?

Ôi cô muốn chết. Không thì ít nhất cũng phải cho cô trốn ở dưới gầm giường đi mà.

Nhưng không, cô thậm chí còn không xoay sở để giả vờ ốm hoặc đang có kì ở cữ ngon nghề sau khi sinh được. Nó thậm chí còn chả thèm nảy đến trong đầu cô để cô thử một phen. Cô chỉ là một người con gái bình thường đến mức lố lăng thế nên cô đã dậy sớm theo thói quen, và sẵn sàng đi ăn sáng trước cả khi cô có thể nghĩ ra được một ý nghĩ nào đó mạch lạc.

Bên cạnh đó cô cũng đã cân nhắc đến việc tỏ ra mất trí rồi, dĩ nhiên là vậy. Rằng cô không có rắc rối nào nghiêm trọng trong lúc này hết.

"Hừm, dù thế nào thì trông cậu vẫn rất ổn," Hermione nói khi họ đến cầu thang. "Tớ thích lựa chọn của cậu với chiếc váy xanh dương và dải ruy băng xanh lá. Tớ đã không nghĩ đến việc kết hợp như thế, trông nó rất là thanh nhã. Và quá đáng yêu với màu mắt của cậu nữa."

Lucy nhìn xuống trang phục của mình. Cô chả nhớ cô đã mặc cho bản thân cái gì nữa. Đúng là một phéo màu khi cô không trông như thể cô vừa mới trốn ra khỏi một rạp xiếc của người Di gan.

Mặc dù vậy...

Cô buông một tiếng thở dài. Chạy theo những người Di gan nghe còn hấp dẫn hơn ấy chứ, thậm chí còn thiết thực hơn là đăng khác, bởi vì cô khá chắc là cô không nên bao giờ hứng mặt ra trước giới thượng lưu thêm nữa. Rõ ràng là cô đang bỏ quên mối liên hệ quan trọng bậc nhất giữa cái đầu và cái miệng, và chắc chỉ có Chúa mới biết được câu gì sẽ tuôn ra tiếp theo khỏi môi cô nữa.

Trời ạ, có khi cô cũng bảo với Gregory Bridgerton rằng anh là một vị thần quá.

Rất may là không phải. Tí xúu cũng không. Cô chỉ nghĩ anh thừa tiêu chuẩn để Hermione để ý thôi. Và cô cũng chỉ nói thế thôi. Phải không nào?

Mà cô rốt cục đã nói gì vậy? Chính xác là cô đã nói cái gì hả trời?

"Lucy này?"

Điều cô đã nói là...Điều cô đã nói là –

Cô vón cục cả người.

Chúa ơi. Anh ấy sẽ nghĩ là cô muốn anh ấy mất thôi.

Hermione đi một vài bước nữa trước khi cô nhận ra rằng Lucy không còn bước đi bên cạnh mình nữa. "Lucy ơ?"

"Cậu biết không," Lucy nói, giọng cô trở nên nhỏ xúu, "sau cùng thì mình không tin là mình thấy đói đâu."

Hermione nhìn hoài nghi. "Bữa sáng á?"

Lý do này có chút gượng thật. Vì Lucy luôn ăn như máy nghiền thức ăn vào bữa sáng.

"Mình... à... mình nghĩ có vài thứ không hợp với mình tối qua. Có lẽ là cá hồi." Cô dể tay lên bụng để tăng thêm hiệu quả. "Mình nghĩ mình nên đi nằm."

Và không bao giờ dậy nữa.

"Đúng là cậu trông hơi xanh đấy," Hermione nói.

Lucy mỉm cười mệt mỏi, ra một quyết định tinh táo là sẽ cảm ơn vài món quà nho nhỏ mà một đêm mất ngủ ban tặng.

"Cậu có muốn mình mang cho cậu ít gì đó không?" Hermione hỏi.

"Có," Lucy nồng nhiệt, hy vọng Hermione không nghe thấy tiếng sôi ùng ục từ dạ dày cô.

"Ôi, nhưng mình không nên đâu quá," Hermione nói, để tay lên môi trầm tư suy nghĩ. "Cậu có lẽ không nên ăn nếu cậu đang cảm thấy buồn nôn. Điều cuối cùng cậu muốn là lại có cảm giác đó thêm nữa."

"Không phải buồn nôn đâu, chính xác đấy," Lucy ứng biến ngay.

"Không ư?"

"À... thì... thật khó để giải thích. Thực ra, mình..." Lucy thông cả người dựa vào tường. Ai mà biết cô lại có tố chất để thể trở thành một diễn viên giỏi thế này chứ?

Hermione vội xông đến bên cạnh cô, rồi cau mày đầy lo lắng. "Ôi trời ơi," cô nói, đỡ lấy Lucy với một cánh tay vòng quanh lưng. "Cậu trông tái mét."

Lucy chớp mắt. Có thể cô ốm thật rồi. Tốt quá. Thế này cô phải được ở một mình vài ngày là ít.

"Tớ sẽ đưa cậu trở lại giường," Hermione nói, chất giọng không cho phép Lucy phản đối. "Và sau đó mình sẽ gọi mẹ đến. Bà sẽ biết phải làm gì."

Lucy gật đầu với sự nhẹ nhõm. Phương thuốc của phu nhân Watson cho bất cứ loại đau ốm nào là sôcôla và bánh biscuit.

Không chính thống, chắc chắn vậy, nhưng đó là lựa chọn của mẹ Hermione bất cứ khi nào bà buộc phải chữa bệnh, bà không giới từ chối bất cứ ai. Hermione dẫn cô quay trở lại phòng ngủ, thậm chí còn tháo đôi dép cho Lucy ra trước khi cô nằm lên trên giường. "Nếu tớ không biết rõ cậu," Hermione nói, quăng một cách thiếu cẩn thận đôi dép vào trong tủ quần áo, "Tớ sẽ nghĩ là cậu đang giả bộ."

"Tớ không bao giờ vậy."

"Thôi nào, mình tin thế đấy," Hermione nói. "Rõ ràng cậu có thể giả vờ. Nhưng cậu không bao giờ làm như thế. Cậu quá cổ hủ."

Cổ hủ? Đây có phải là lý do giải thích cho bất cứ chuyện gì không?

Hermione để lộ một chút giận dữ trong bầu không khí. "Tớ thể nào cũng lại phải ngồi với công tử Bridgerton chán ngắt sáng nay cho em."

"Anh ta không chán đến mức đó đâu," Lucy nói, với hăng hái nhích hơn chút đỉnh cần thiết của một người đang mong chờ người đối diện nghĩ mình đang có một bụng đầy cá hồi thiu.

"Tớ không phản đối," Hermione thừa nhận. "Anh ta tốt hơn phần lớn, tớ dám nói vậy."

Lucy co rúm lại với chính những từ ngữ vọng lại bên trong cô. Tốt hơn rất nhiều so với những người còn lại. Tốt hơn rất nhiều so với những người còn lại.

Đó có thể là điều kinh khủng nhất từng đi qua đôi môi cô.

"Nhưng anh ấy không phải dành cho tớ," Hermione tiếp tục, không chú ý đến sự đau buồn của Lucy. "Anh ấy sẽ nhận ra nó sớm thôi. Và sau đó anh ấy sẽ chuyển sang ai đó khác."

Lucy nghi ngờ điều đó, nhưng cô không nói gì. Đúng là một mớ bòng bong. Hermione yêu chàng Edmonds, Công tử Bridgerton yêu Hermione, và Lucy không yêu công tử Bridgerton.

Nhưng anh lại nghĩ là cô có.

Thật vớ vẩn, đương nhiên là thế. Cô sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra, thực tế là cô đã hứa hôn với Quý ngài Haselby rồi.

Haselby. Cô gần như rên rỉ. Sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu cô có thể nhớ nổi gương mặt anh ta.

"Có lẽ tớ sẽ rung chuông gọi bữa sáng," Herminoe nói, gương mặt sáng lên như thể cô vừa khám phá ra một lục địa mới. "Cậu có nghĩ là họ sẽ mang lên một khay ăn không?"

Ôi, thánh thần ơi. Đây là tất cả kế hoạch của cô ư. Giờ Hermione vừa có thêm lý do để có thể lưu lại trong phòng ngủ cả ngày.

Và sau đó cũng vậy, nếu Lucy tiếp tục giả vờ ốm.

"Tớ không biết tại sao tớ không nghĩ ra nó sớm hơn," Hermione nói, hướng về phía dây chuông. "Tớ thà ở đây với cậu còn hơn."

"Đừng," Lucy gọi, trí não cô xoay tròn một cách điên cuồng.

"Tại sao không?"

Phải nha. Lucy nghĩ nhanh. "Nếu cậu bảo họ đưa đồ ăn sáng cho chúng ta, có thể cậu sẽ không được ăn thứ cậu muốn."

"Nhưng tớ biết thứ tớ muốn. Món trứng hầm và bánh mì nướng. Chắc chắn chúng ta có thể giải quyết được chuyện đó."

"Nhưng tớ không muốn trứng hầm và bánh mì nướng." Lucy cố gắng để giữ cho nét mặt của mình cảm động và thương xót hết mức có thể. "Cậu biết rất rõ khẩu vị của tớ mà. Nếu cậu đi đến phòng ăn sáng, tớ chắc chắn rằng cậu có thể kiếm được y như những gì tớ muốn."

"Nhưng tớ nghĩ cậu không muốn ăn chứ."

Lucy để lại tay lên bụng. "À thì, tớ có lẽ muốn ăn một chút."

"Thế thì tốt quá," Hermione nói, giờ nghe nôn nóng hơn bất cứ điều gì khác. "Cậu muốn gì?"

"Ồ, Có lẽ là một ít thịt xông khói nhỉ?"

"Với một cái dạ dày đầy cá ư?"

"Tớ không chắc đó là cá."

Một lúc lâu sau, Hermione đã đứng ở đó và nhìn cô chằm chằm. "Chỉ thịt xông khói không thôi sao?" Cuối cùng cô hỏi.

"Hèm, và bất cứ thứ gì khác mà cậu nghĩ tớ có thể thích," Lucy đáp, bởi vì rất dễ dàng để rung chuông

gọi thịt xông khói.

Hermione đi ra ngoài với một tiếng thở dồn nén. "Tớ sẽ đi nhanh thôi." Cô nhìn Lucy với một nét mặt hơi ám muội. "Đừng bắt bản thân cậu quá sức."

"Không đâu," Lucy hứa. Cô mỉm cười với cánh cửa khi nó đóng lại phía sau Hermione. Cô đếm đến mười, sau đó bước ra khỏi giường và chạy đến tủ quần áo để xếp ngăn nắp lại đôi dép của cô. Sau khi đã hoàn thành, cô cảm thấy hài lòng, cô cầm lấy một quyển sách và nằm xuống đọc.

Cuối cùng, tất cả mọi thứ lại trở về một sáng dễ thương.

Lúc Gregory đi vào phòng điểm tâm, anh đã cảm thấy khá hơn nhiều. Những thứ đã diễn ra vào tối hôm trước - không là gì cả. Trên thực tế đã bị quên đi rồi. Không phải là anh đã muốn hôn quý cô Lucinda. Anh chỉ ngạc nhiên về cái cảm giác, như thể cả thế giới đều gạt hết ra ngoài.

Sau cùng, anh cũng chỉ là một người đàn ông. Anh đã từng thất mắ về hàng trăm phụ nữ, nhưng hầu hết thời gian đó đều không có ý định nào với họ dù cho là nói chuyện xã giao. Mọi người đều ngạc nhiên. Vì đây là loại hành động tạo nên sự khác biệt.

Điều mà các anh trai anh – những ông anh trai có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, anh có thể thêm vào – đã từng nói đến là gì ấy nhỉ? Hôn nhân không làm cho họ mù quáng. Họ có thể sẽ không tìm kiếm những người phụ nữ khác, nhưng không có nghĩa là họ sẽ không chú ý đến những gì đang đứng ngay trước mặt họ. Dù cho đó là một cô phục vụ có bộ ngực ngoại cỡ hay một tiểu thư trẻ đúng mực với một – hèm, với một cặp môi – một cặp môi mà người ta không thể không đặt phần thân thể còn lại trong thất mắ.

Và nếu một người nhìn thấy nó, sau đó đương nhiên người đó sẽ tự hỏi, và – và không gì hết. Tất cả những gì thêm vào đều không là gì cả.

Điều đó đồng nghĩa với việc Gregory có thể ăn bữa sáng của anh với một cái đầu rõ ràng.

Trúng tốt cho tâm trí, anh quyết định vậy. Và thịt xông khói nữa.

Chỉ có điều kẻ đang chiếm đóng phòng điểm tâm là Ngài Snowe 50 tuổi và không lúc nào thôi cứng còng, người mà tạ ơn Chúa thích tờ báo của ông ta hơn là nói chuyện với anh. Sau một tràng lẩm bẩm chào miễn cưỡng, Gregory ngồi xuống phía đối diện ở cuối chiếc bàn và bắt đầu ăn.

Xúc xích sáng nay tuyệt hảo. Và bánh mì nướng cũng đặc biệt ngon. Bơ cũng ngon y chang. Những quả trứng cần thêm một chút muối, nhưng những thứ khác thì đều ngon không phải bàn.

Anh thử rắc muối lên con cá tuyết. Không tồi. Không tồi chút nào.

Anh cắn thêm một miếng khác. Nhai. Để bản thân thưởng thức. Đắm chìm trong những suy nghĩ về chính trị và nông nghiệp.

Rồi kiên quyết chuyển sang những học thuyết vật lý của Newton. Anh thực sự nên chú ý nhiều hơn hồi học ở Eton, bởi anh chẳng nhớ rõ ràng lắm sự khác biệt giữa lực và công.

Để xem nào, công thì liên quan một chút đến trọng lượng của bàn chân, và lực thì...

Thế này còn hơn cả thất mắ thông thường. Nhưng thành thật mà nói tất cả đều tại ảo giác ánh sáng. Và tâm trạng của anh nữa.

Anh cứ cảm thấy hẫng hụt thế nào đó. Anh đã nhìn vào miệng cô chỉ bởi cô đang nói thôi, vì Chúa.

Chứ còn nhìn để làm gì nữa?

Anh nhặt cái đĩa lên với hăng hái đã được phục hồi. Trở lại với món cá tuyết. Và trà của anh. Không có gì cuốn trôi được mọi thứ như trà.

Anh từ tốn uống một ngụm, hé mắt nhìn qua rìa chiếc tách khi anh nghe thấy vài người đang đi xuống đại sảnh.

Và sau đó cô lấp đầy ô cửa.

Anh chớp mắt ngạc nhiên, sau đó nhìn thoáng qua vai cô. Cô đến mà không kèm theo phần phụ thường thấy ở cô.

Giờ anh lại thắc mắc về điều đó, anh không nghĩ rằng anh từng nhìn thấy tiểu thư Watson đi đâu mà không có quý cô Lucinda.

"Chào buổi sáng," anh cất giọng, rất chi là rõ ràng. Và thân thiện vừa đủ để vừa không nghe có vẻ buồn chán, lại vừa không quá mức thân thiện. Một người đàn ông chẳng bao giờ muốn giọng của anh ta lại nghe có vẻ tuyệt vọng muốn gây chú ý đến như thế.

Tiểu thư Watson nhìn anh khi anh đứng lên, và gương mặt cô tuyệt đối không biểu lộ thứ cảm xúc gì.

Không hạnh phúc, không giận dữ, không gì cả ngoài nét nhợt nhạt nhất khi nhận ra ai đó quen. Điều đó thực sự khá đặc biệt đấy chứ.

"Chào buổi sáng," cô lầm bầm.

Vậy thì, chết tiệt, tại sao không. "Cô sẽ tham gia với tôi chứ?" anh hỏi.

Đôi môi cô tách ra và cô ngừng lại, dường như không chắc chắn lắm điều cô muốn làm. Và sau đó, như thể đang tự vạch ra một bằng chứng ngoan cố rằng bọn họ đã làm gì đó trên thực tế để có thể chia sẻ một loại kết nối cao hơn thế này, anh đọc tâm trí cô.

Thật vậy. Anh biết chính xác điều mà cô đang nghĩ.

Ôi, được thôi, tôi nghĩ chẳng nào tôi chẳng phải ăn sáng.

Điều đó mới âm lòng thế chứ lị.

"Tôi không thể ở lại lâu," tiểu thư Watson nói. "Lucy không khỏe, và tôi hứa sẽ mang một khay đồ ăn lên cho cô ấy."

Thật khó có thể hình dung quý cô Lucinda bắt khuất đang ôm, mặc dù Gregory không biết tại sao.

Không phải như thể anh hiểu cô. Thực ra, không có gì hơn ngoài vài lần nói chuyện. Nếu có tính. "Tôi tin là nó thực sự không có gì nghiêm trọng," anh lầm bầm.

"Tôi không nghĩ vậy," cô đáp, cầm lấy một cái đĩa. Cô ngược nhìn anh, chớp mắt với đôi mắt xanh đáng kinh ngạc. "Công tử có ăn cá không?"

Anh nhìn xuống con cá tuyết của mình. "Bây giờ ư?"

"Không, tối qua ấy."

"Tôi nghĩ là có. Tôi thường ăn mọi thứ."

Đôi môi cô mím lại một lúc, sau đó cô thì thầm. "Tôi cũng ăn."

Gregory đợi thêm một lời diễn giải, nhưng cô dường như không định chia sẻ gì nữa. Nên thay vào đó anh lưu lại ở đó khi cô đặt một cách thanh nhã phần trứng và dăm bông lên đĩa. Và rồi, sau một lúc cân nhắc - Minh có thực sự đói không? bởi vì mình càng để nhiều thức ăn lên đĩa, đồng nghĩa với việc mình càng phải ở lâu hơn để ăn hết nó.

Ở đây. Trong phòng điếm tâm. Với anh ta - cô cầm một miếng bánh mì nướng. Hừmmm, Đúng vậy. Minh đói.

Gregory chờ cho đến khi cô ngồi lên chiếc ghế phía bên kia anh, và anh ngồi xuống. Tiểu thư Watson cười với anh một chút - đó thực tế là kiểu không gì hơn chút môi cong lên - và bắt đầu ăn món trứng của cô.

"Cô ngủ ngon chứ?" Gregory hỏi.

Cô lấy khăn ăn chấm nhẹ lên miệng. "Rất ngon ạ, cảm ơn công tử."

"Tôi thì không," anh tuyên bố. Chết tiệt, nếu một cuộc nói chuyện lịch sự thất bại với việc khai thác cô, có lẽ anh nên chọn thái độ ngạc nhiên.

Cô ngước lên. "Tôi rất tiếc." Và sau đó cô lại nhìn xuống. Và ăn.

"Giấc mơ khủng khiếp," anh nói. "Ác mộng, thực thể. Thật kinh khủng."

Cô cầm con dao của cô lên và cắt thịt lợn. "Tôi rất tiếc," cô nói, có vẻ không hay rằng cô đã thốt ra những lời giống vậy mới đây.

"Tôi không thể nhớ được nó là gì" Gregory lơ đãng. Đương nhiên là anh nhớ tuốt. Anh không ngủ ngon, nhưng không phải bởi vì một cơn ác mộng. Nhưng anh sẽ dùng nó để cô nói chuyện với anh hoặc chết vì cố gắng. "Cô nhớ những giấc mơ không?" anh hỏi.

Cái nĩa của cô dừng lại giữa chừng khi đang đi đến miệng cô - và có ngay sự liên hệ thú vị với trí óc.

Chúa tôi, tại sao anh ta lại hỏi mình điều này?

Ừm, có thể không phải là chúa tôi. Nó đòi hỏi hơn một chút cảm xúc mà cô đang có. Ít nhất là với anh.

"Ồ, không," cô nói. "Không thường xuyên."

"Thật ư? Ngạc nhiên làm sao. Phần nửa thời gian tôi đều nhớ, tôi nghĩ khoảng vậy."

Cô gật đầu.

Nếu mình gật đầu, mình sẽ không phải nói thêm cái gì nữa.

Anh cau mày. "Giấc mơ của tôi tối qua khá sinh động. Có một cơn bão. Sấm và chớp. Rất ấn tượng."

Cô quay cổ lại, từ từ, và nhìn qua vai mình. "Tiểu thư Watson?"

Cô quay trở lại. "Tôi nghĩ tôi nghe thấy tiếng ai đó."

Mình hy vọng mình đã nghe thấy tiếng ai đó.

Thực ấy, tài năng đọc ý nghĩ của anh dần trở nên buồn thảm.

"Đúng vậy," anh nói. "À, tôi đã dừng ở đâu nhỉ?"

Tiểu thư Watson bắt đầu ăn thật nhanh.

Gregory nghiêng người về phía trước. Cô không trốn thoát dễ dàng đâu. "Ồ, đúng, cơn mưa," anh nói. "Trời mưa như trút. Chắc chắn là một trận lụt lớn. Và mặt đất bắt đầu tan ra dưới chân. Kéo tôi xuống."

Anh tạm ngưng lại, một cách chủ ý, và sau đó giữ ánh mắt của anh trên gương mặt cô cho đến khi cô bắt buộc phải nói gì đó.

Một lúc sau lâu lúng túng im lặng, cuối cùng cô chuyển cái nhìn chăm chăm từ đồ ăn của cô lên gương mặt anh. Một miếng trứng nhỏ run rẩy trên chiếc nĩa của cô.

"Mặt đất đang tan ra," anh nói. Và suýt nữa bật cười.

"Thật là...không tốt lắm."

"Đúng đây," anh nói, với sự nhiệt tình lớn. "Tôi cứ tưởng mặt đất sẽ nuốt chửng tôi luôn. Cô đã từng cảm thấy như vậy bao giờ chưa, tiểu thư Watson?"

Im lặng. Và sau đó - "Không. Không, tôi không cho là tôi đã từng cảm thấy thế."

Anh vu vơ sờ tay lên dây tai, và sau đó nói, khá thoải mái, "Tôi chẳng thích nó lắm."

Anh tưởng cô phun phì trà ra ngoài.

"Hừm, thật đấy," anh tiếp tục. "Ai thích cái đó chứ?"

Và lần đầu tiên từ khi anh gặp cô, anh nghĩ là anh đã nhìn thấy cái mặt nạ không quan tâm trượt khỏi đôi mắt cô khi cô nói, với một chút cảm xúc, "Tôi không biết nữa."

Cô thậm chí còn lắc đầu. Ba thứ một lúc! Một câu trọn vẹn, một dấu hiệu của cảm xúc, và một cái lắc đầu. Với Gregory, thế có nghĩa là anh đã có thể với được đến cô.

"Điều gì diễn ra tiếp theo vậy, công tử Bridgerton?"

Trời ơi, cô hỏi anh này. Anh suýt chút lăn đùng khỏi ghế.

"Thực sự thì," anh nói, "Tôi tỉnh dậy."

"Thế thật may."

"Tôi cũng nghĩ thế. Người ta nói nếu bạn chết trong giấc mơ của mình, bạn sẽ chết khi ngủ."

Mắt cô mở to. "Họ nói vậy ư?"

"Họ ở đây thực ra là anh trai của tôi," anh thừa nhận "Cô có thể tự do đánh giá độ tin cậy của thông tin xuất phát từ nguồn đó."

"Tôi có một anh em trai," cô nói. "Lúc nào cũng thích nhìn tôi khổ sở."

Gregory tỏ ý với một cái gật đầu công nhận. "Đó là điều mà các ông anh trai muốn làm."

"Anh có trêu chọc các chị em gái anh không?"

"Hầu như chỉ với đứa em út."

"Bởi vì cô ấy nhỏ hơn."

"Không, bởi vì con bé xứng đáng bị vậy."

Cô cười. "Công tử Bridgeton, anh thật kinh khủng."

Anh mỉm cười. "Đây là cô chưa gặp Hyacinth."

"Nếu cô bé khiến anh bận tâm đủ để muốn trêu chọc cô bé, tôi dám chắc tôi sẽ quý mến cô ấy."

Anh ngồi tựa lưng, hưởng thụ cái cảm giác an nhàn. Tốt biết bao nhiêu khi không phải cố gắng quá vất vả. "Anh em trai của cô nghĩa là anh trai phải không?"

Cô gật đầu. "Anh ấy trêu chọc tôi bởi vì tôi nhỏ hơn."

"Cô muốn nói cô không đáng bị điều đó?"

"Dĩ nhiên là không."

Anh không thể nói cô có khiếu hài hước cho lắm. "Anh trai cô hiện ở đâu?"

"Trinity Hall." cô cắn miếng trứng cuối cùng. "Cambridge. Anh trai Lucy cũng ở đó Anh ấy đã tốt nghiệp được một năm rồi."

Gregory không chắc vì sao cô lại nói với anh về điều này. Anh không quan tâm đến anh trai của Lucy Abernathy.

Tiểu thư Watson cắt một miếng nhỏ thịt xông khói khác và đưa cái nĩa lên miệng. Gregory cũng ăn, lén liếc cô khi anh nhai. Chúa ơi, nhưng cô thật dễ thương. Anh không nghĩ rằng anh từng nhìn thấy người phụ nữ nào có nét ứng hồng như cô. Thực sự đó là da ư. Anh hình dung hầu hết đàn ông nghĩ rằng sắc đẹp của cô đến từ mái tóc và đôi mắt cô, và đó thực sự là những nét ban đầu đã khiến cả một người đàn ông lạnh lùng phải đứng sững. Nhưng làn da của cô cứ như thạch tuyết cao được một cánh hoa hồng phủ lên vậy.

Anh ngừng nhai giữa chừng. Anh không nghĩ rằng anh có thể thờ thần đến thế.

Tiểu thư Watson để nĩa của cô xuống. "Ừm," cô nói, với một tiếng thờ dài nhỏ xíu, "Tôi cho rằng tôi nên chuẩn bị một phần ăn cho Lucy."

Anh ngay lập tức đứng lên giúp cô. Chúa ơi, nhưng cô thực sự nghe như thể cô không muốn dời đi vậy. Gregory chúc mừng bản thân mình về một bữa sáng cực kì thành quả.

"Tôi sẽ tìm ai đó mang nó lên cho cô," anh nói, ra hiệu cho một người hầu.

"Ôi, điều đó thật dễ thương." cô cười biết ơn, và trái tim anh lỡ mất một nhịp theo đúng nghĩa đen.

Anh đã nghĩ điều đó chỉ là một cách diễn đạt, nhưng giờ anh biết đó là sự thực. Tình yêu thực sự có thể ảnh hưởng đến các cơ quan bên trong con người.

"Vui lòng gửi Quý cô Lucinda lời chúc tốt lành của tôi," anh nói, quan sát một cách hiếu kì khi tiểu thư Watson chất năm lát thịt lên đĩa.

"Lucy thích thịt xông khói," cô nói.

"Tôi có thể thấy thế."

Và sau đó cô tiếp tục mức trứng, cá tuyết, khoai tây, cà chua, và sau đó là một đĩa bánh xốp và bánh mì nướng.

"Bữa sáng luôn là bữa ăn ưa thích của cô ấy," tiểu thư Watson nói.

"Cũng giống tôi."

"Tôi sẽ nói lại với cô ấy thế."

"Tôi không nghĩ là cô ấy sẽ thích nghe đâu."

Một người hầu bung khay vào phòng, và tiểu thư Watson đặt những cái đĩa lên đó. "Ồi, cô ấy sẽ thích đấy," cô nói hào hứng. "Lucy thích mọi thứ. Cô ấy còn thâm tính nhảm trong đầu. Như một cách giải trí."

"Cô đang đùa." Gregory không thể nghĩ ra một thứ gì giữ cho đầu óc bận rộn ít để chịu hơn so cách đó.

Cô để tay mình lên trái tim. "Tôi sẽ điều đó với anh. Tôi đoán là cô ấy đang cố bồi dưỡng đầu óc, bởi vì cô ấy chưa bao giờ giỏi toán." Cô đi ra cửa, sau đó quay mặt lại với anh. "Bữa sáng thật thú vị, công tử Bridgerton. Cảm ơn anh vì sự bầu bạn và cuộc trò chuyện."

Anh nghiêng đầu. "Đó là vinh hạnh của tôi."

Ngoại trừ rằng nó không chỉ là vậy. Cô cũng đã thích thời gian họ ở cùng nhau. Anh có thể thấy nó trong nụ cười của cô. Và trong đôi mắt của cô.

Và anh có cảm giác mình như một ông hoàng.

"Cậu có biết rằng nếu cậu chết trong giấc mơ của mình, cậu sẽ chết trong lúc ngủ không?"

"Vô lý," Lucy nói thậm chí không thèm ngừng cắt thịt xông khói. "Ai bảo với thế?"

Hermione ngồi cheo veo ở mép giường. "Công tử Bridgerton."

Điều này giờ được xếp hạng cao hơn thịt xông khói. Lucy ngay lập tức nhìn lên. "Thế là cậu gặp anh ta ở bữa sáng à?"

Hermione gật đầu. "Bọn mình ngồi đối diện nhau. Anh ấy giúp mình chuẩn bị cái khay này đấy."

Lucy nhìn bữa sáng đồ sộ của cô mà mắt hết cả tinh thần. Thường thì cô xoay sở để giấu đi sự thèm ăn kinh khủng của mình bằng cách lần lữa ở bàn ăn sáng, và sau khi nhóm khách đầu tiên đi khuất, sẽ tự lấy thêm cho mình một đợt nữa.

Ồ, ừm, chả làm gì đc nữa. Gregory Bridgerton đã nghĩ cô là một con vịt trời- anh ta hẳn cũng nghĩ cô là một con vịt trời nặng 20 stone (1 stone khoảng 6,400kg) tính đến cuối năm nay.

"Thực ra anh ấy khá vui vẻ," Hermione nói, lơ đãng xoắn tóc của mình.

"Tớ đã nghe kể rằng anh ta khá quyến rũ."

"Ừmmm."

Lucy quan sát người bạn thân của cô gần hơn. Herminoe nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, và nếu cô không phải đang đeo cái vé kì quặc, đang-nhắm-nhớ-thơ-tình, thì cũng ít nhất đang tự mình ngồi làm 1-2 câu thơ trong đầu.

"Anh ta vô cùng đẹp trai," Lucy nói. Dường như thú nhận điều đó cũng không hư hại gì. Nghe không giống như cô áp đặt ý kiến về anh, và anh nhìn đủ ổn để hiểu câu nói của cô là một lời tuyên bố chứ chẳng phải ý kiến riêng tư.

"Cậu nghĩ vậy à?" Hermione hỏi. Cô quay lại nhìn Lucy, đầu cô nghiêng sang một bên nghĩ ngợi.

"Ừ đúng," Lucy đáp. "Đặc biệt là đôi mắt. Tớ khá mê mắt màu nâu lục nhạt. Lúc nào cũng thế."

Thực sự, cô chưa bao giờ xem xét nó kiểu thể này hay thể khác, nhưng giờ cô đã để ý đến nó, mắt nên màu lục nhạt thì ổn hơn. Một chút nâu, một chút xanh. Cả 2 đều tuyệt vời.

Hermione nhìn cô tò mò. "Tớ không biết điều đó đấy."

Lucy nhún vai. "Không phải cái gì tớ cũng kể."

Một lời nói dối khác. Hermione đã chia sẻ mọi chi tiết buồn chán trong cuộc sống của Lucy, trong cả 3 năm.

Dĩ nhiên, ngoại trừ, kế hoạch mai mối của cô cho Hermione và công tử Bridgerton.

Đúng. Công tử Bridgerton. Phải hướng cuộc chuyện trò quay lại chủ đề về anh.

"Nhưng cậu phải đồng ý," Lucy nói với một giọng gần như cân nhắc, "Anh ấy không quá đẹp trai. Đó thực sự là một điều tốt."

"Công tử Bridgerton ư?"

"Đúng vậy. Mũi anh ấy mang nhiều cá tính, cậu nói đúng không? Và lông mày của anh ấy không thực sự thẳng."

Lucy cau mày. Cô không nhận ra rằng cô đã quá mức quen thuộc với gương mặt của Gregory Bridgerton.

Hermione chẳng biểu hiện gì thêm ngoài gật đầu, nên Lucy tiếp tục "Tớ không nghĩ tớ nên kết hôn với ai đó quá đẹp trai. Thế thì kinh khủng khiếp lắm. Tớ sẽ cảm thấy như một con vịt bất cứ khi nào tớ mở miệng ra."

Hermione cười khúc khích. "Vịt ư?"

Lucy gật đầu và quyết định thôi không quang quác nữa. Cô tự hỏi liệu những người đàn ông tán tỉnh Hermione có lo lắng về những điều tương tự thế không.

"Da anh ấy khá sẫm," Hermione.

"Không quá sẫm." Lucy nghĩ về mái tóc hơi nâu của anh.

"Đúng, nhưng anh Edmonds rất trắng."

Edmonds có một mái tóc vàng hoe rất đẹp, nên Lucy quyết định không bình luận. Và cô biết là cô phải rất cẩn thận về vấn đề này. Nếu cô quá cố gắng đẩy Hermione về phía Công tử Bridgerton, Hermione chắc chắn sẽ lẩn tránh và quay trở lại rơi thẳng vào lưới tình của chàng Edmonds, dĩ nhiên, điều đó hoàn toàn là thảm họa.

Không, Lucy cần phải khôn khéo. Nếu Hermione chuyển sự sùng bái của cô ấy sang công tử Bridgerton, cô ấy sẽ phải tự tìm ra điều đó. Hoặc nghĩ là cô ấy tự tìm ra.

"Và gia đình của anh ấy rất lịch sự," Hermione lầm bầm.

"Của Edmonds ư?" Lucy hỏi, cố ý hiểu sai.

"Không, công tử Bridgerton cơ, dĩ nhiên vậy rồi. Tớ đã nghe nhiều điều thú vị về họ"

"Ồ, đúng rồi," Lucy nói. "Tớ cũng thế. Tớ khá ngưỡng mộ phu nhân Bridgerton. Cô ấy là một chủ nhà tuyệt vời."

Hermione gật đầu đồng ý. "Tớ nghĩ cô ấy thích cậu hơn tớ."

"Đừng có ngớ ngẩn vậy."

"Tớ không quan tâm lắm đâu," Hermione nhún vai nói. "thế không có nghĩa là phu nhân không thích tớ. Cô ấy chỉ thích cậu hơn thôi. Phụ nữ luôn thích cậu hơn."

Lucy mở miệng để cãi lại nhưng rồi lại thôi, nhận ra rằng đây là sự thật. Thật kì cục là cô chưa bao giờ chú ý đến điều đó. " ừm, chẳng nào thì cậu cũng có kết hôn với phu nhân đâu," cô nói.

Hermione nhìn cô sắc lẹm. " Tớ không nói tớ muốn kết hôn với công tử Bridgerton."

"Không, dĩ nhiên là không rồi," Lucy nói, thậm tự đá mình một phát. Cô biết những từ đó là một sai lầm ngay khi chúng thoát ra khỏi miệng cô.

"Nhưng..."Hermione thờ dài và lại tiếp tục nhìn chằm chằm vào khoảng không.

Lucy nghiêng về phía trước. Nó có nghĩa là còn điều gì chưa nói.

Và cô lơ lửng, lơ lửng...cho đến khi cô có thể chịu đựng được nữa.

"Hermione?" cuối cùng cô thử hỏi.

Herminone ngồi phịch trở lại phía trên giường. "Ồi, Lucy," cô rên rỉ, với một giọng nũng nịu của Covent Garden "Tớ bối rối quá."

(Tóm lại là khu này nguyên bản là dành cho người giàu, thế kỉ 17 người giàu chuyển ra người lộn xộn chuyển vào, nó nổi tiếng với các quán rượu, nhà hát, tiệm cà phê, nhà thổ. thế kỉ 18 nó là một red-light district nổi tiếng, có một quyển sách hướng dẫn về gái điếm và nhà thổ rất bán rất chạy Harris's List of Covent Garden ladies, thời này cũng có những nàng prostitutes danh tiếng luôn)

"Bối rối ư?" Lucy mỉm cười. Đây là một điều tốt.

"Ừ," Herminoe đáp, từ vị trí rõ ràng thiếu trang nhã ở trên giường. "Khi tớ ngồi cùng bàn với công tử Bridgerton- umm, quả thực đầu tiên tớ nghĩ anh ấy khá điển - nhưng rồi tớ nhận ra là mình rất thoải mái.

Anh ấy quả là vui tính, và đã khiến tớ cười."

Lucy không nói gì, đợi Hermione thu thập hết những phần suy nghĩ còn lơ lửng.

Hermione tạo một tiếng động nhỏ, nửa như thở dài, nửa như rên rỉ. Hoàn toàn khổ sở. "Và từ khi tớ nhận ra điều đó, tớ nhìn anh ấy, và tớ -" Cô ấy lặn sang một bên, chống khuỷu tay và tựa đầu vào lòng bàn tay mình. "Tớ thấy rung rinh."

Lucy vẫn đang cố gắng để cắt nghĩa câu kết luận điên rồ này. "Rung rinh ư?" cô lặp lại. "Cái gì rung?"

Bụng tớ. Trái tim tớ. Tớ -- một vài thứ của tớ. Tớ cũng chả biết nó là cái gì nữa."

"Giống lần đầu cậu nhìn thấy Edmonds á?"

"Không, Không, Không," Mỗi một từ không được nhấn mạnh với tông khác biệt, và Lucy cảm nhận rõ rệt rằng Hermione đang cố gắng tự thuyết phục bản thân mình.

"Chẳng có gì giống nhau hết," Hermione nói. "Nhưng nó...chỉ đôi chút giống. Với một tỉ lệ nhỏ hơn nhiều."

"Tớ hiểu," Lucy nói, với một vẻ nghiêm nghị đáng khâm phục, so với sự thực là cô chả hiểu cái gì cả.

Nhưng mặt khác, cô chưa bao giờ hiểu được những thứ kiểu như thế này. Và sau cuộc nói chuyện kì lạ với Công tử Bridgerton đêm trước, cô khá tin rằng cô sẽ không bao giờ hiểu.

"Nhưng liệu cậu có nghĩ- nếu tớ thực sự yêu anh Edmonds điên cuồng tuyệt vọng - liệu cậu có nghĩ rằng tớ sẽ không bao giờ rung rinh trước bất kì ai khác nữa không?"

Lucy nghĩ về điều đó. Và sau đó cô nói, "Tớ không hiểu tại sao yêu lại phải điên cuồng tuyệt vọng."

Hermione đẩy mình trở dậy, tựa lên hai khuỷu tay và nhìn cô tò mò.

"Tớ không hỏi cái ấy."

Không phải ư? Thế có nên hỏi không nhỉ?

"Umm," Lucy nói, lựa chọn từ ngữ cẩn thận, " Thế có thể là... "

"Tớ biết cậu định nói gì," Hermione cắt ngang. "Cậu định nói thế có thể là tớ không yêu anh Edmonds như nhiều như tớ tưởng. Và sau đó cậu sẽ nói rằng tớ cần cho công tử Bridgerton một cơ hội. Và sau đó cậu sẽ nói với tớ rằng tớ nên cho tất cả những quý ông khác một cơ hội."

"Ồ thì, không phải tất cả bọn họ," Lucy nói. Nhưng phần còn lại cũng gần tương tự đấy.

"Cậu không tưởng tượng được mọi chuyện xảy ra với tớ đúng không? Cậu không nhận ra rằng tớ thực sự khốn khổ với tất cả những thứ này à? Nghi ngờ bản thân thế ư? Và Chúa ơi, Lucy, Sẽ thế nào nếu điều này không chấm dứt? Thế nào nếu nó lại xảy ra thêm lần nữa? Với người khác? "

Lucy ngờ rằng cô ấy không cần câu trả lời, nhưng cô vẫn nói. " Nghi ngờ bản thân chẳng có gì sai cả, Hermione. Kết hôn là một quyết định lớn. Là lựa chọn lớn nhất mà cậu đưa ra trong cuộc đời. Một khi đã xong, cậu không thể đổi ý được nữa."

Lucy cắn một miếng thịt xông khói, tự nhắc nhở rằng cô sung sướng biết bao khi Lord Haselby thích hợp đến thế. Tình huống của cô có thể đã tồi tệ hơn nhiều. Cô nhai, nuốt, và nói, "Cậu chỉ cần cho bản thân

mình một chút thời gian, Hermione. Và cậu nên thế. Chẳng việc gì phải vội vàng trong cái chuyện kết hôn cả,"

Lặng im một lúc lâu trước khi Hermione trả lời. "Tớ nghĩ rằng cậu đúng."

"Nếu cậu thật sự có ý với anh chàng Edmonds đó, anh ấy sẽ chờ cậu." Ôi, chúa ơi. Lucy không thể tin rằng cô vừa nói điều đó.

Hermione nhảy khỏi giường, chỉ để lao vào Lucy và ôm chầm lấy cô. "Oh, Lucy, đó là điều ngọt ngào nhất mà cậu từng nói với tớ. Tớ biết cậu không tán thành chuyện anh ấy."

"Umm..." Lucy háng giọng, cố gắng để nghĩ một câu trả lời có thể chấp nhận được. Có gì đó làm cô thấy có lỗi vì thực ra không có ý như thế. "Không phải là..."

Một tiếng gõ cửa vang lên.

Ôi, cảm ơn chúa.

"Mời vào," 2 cô gái đồng thanh kêu lên.

Một cô hầu gái đi vào và khẽ nhún gối chào. "Thưa quý cô," cô ta nói, nhìn vào Lucy, "Ngài Fennsworth đến gặp cô."

Lucy há hốc miệng ra nhìn cô. "Anh trai tôi ư?"

"Ngài ấy đang đợi ở phòng khách hoa hồng, thưa cô. Liệu tôi có thể nói với ông ấy là cô sẽ xuống ngay không ạ?"

"Vâng. Vâng, dĩ nhiên rồi."

"Còn gì nữa không ạ?"

Lucy chậm chậm lắc đầu. "Không, cảm ơn cô. Thế thôi."

Cô hầu gái rời đi, bỏ Lucy và Hermione sững sờ nhìn nhau chằm chằm.

"Cậu nghĩ tại sao Richard lại ở đây?" Hermione hỏi, mắt mở to hứng thú. Cô đã gặp anh trai Lucy một vài lần, và họ rất hợp nhau.

"Tớ không biết." Lucy nhanh chóng trèo khỏi giường, tất cả ý nghĩ về chuyện giả vờ đau bụng đã bị quên biến. "Tớ hi vọng là không gì tồi tệ cả."

Hermione gật đầu và đi theo sau cô đến tủ quần áo. "Hay là chú của cậu không khỏe?"

"Đấy không phải là điều cần thiết phải tới tận đây để thông báo cho tớ." Lucy kéo đôi giày của cô ra và ngồi ở mép giường để xỏ chúng vào chân. "Tớ tốt nhất là đi xuống để gặp anh ấy. Nếu anh đến đây, hẳn là có vài điều quan trọng."

Hermione nhìn cô một lúc, rồi hỏi, "Cậu có muốn tớ đi cùng không? Dĩ nhiên, Tớ sẽ không làm phiền cuộc nói chuyện của cậu đâu. Nhưng tớ sẽ đi xuống với cậu, nếu cậu muốn."

Lucy gật đầu, và họ cùng nhau xuống phòng khách hoa hồng.

Chương 7

Vị khách không ngờ mang đến tin tức không vui gì?

Gregory đang ngồi nói chuyện với chị dâu trong phòng ăn sáng khi người quản gia thông báo với cô về vị khách lạ. Một cách tự nhiên, anh quyết định sẽ hộ tống Kate tới phòng khách hoa hồng để gặp ngài Fennsworth, anh trai của quý cô Lucinda.

Anh chẳng có việc gì khác để làm, và có vẻ như với cách này, anh sẽ gặp vị bá tước trẻ tuổi, người mà tiểu thư Watson vừa nói về mười lăm phút trước. Gregory chỉ mới được nghe về thanh danh của anh ta. Nhưng với khoảng cách bốn tuổi giữa họ, không có vẻ gì là họ đã từng gặp nhau ở trường đại học, và Fennsworth cũng chưa chọn được chỗ đứng trong xã hội London.

Gregory thuộc loại một sách và anh được nghe kể rằng Fennsworth đã ở lại Cambridge kể cả vào kì nghỉ. Thực vậy, quý ông đứng đợi bên cửa sổ của phòng khách hoa hồng với vẻ tự chủ khiến anh ta trông già hơn tuổi. Ngài Fennsworth cao, cân đối. Và mặc dù trông có vẻ hơi bối rối, anh ta vẫn toát ra vẻ bình thản tự nhiên.

Anh trai của quý cô Lucinda rõ ràng tự biết mình là ai, chứ không phải bởi những gì anh được nghe từ khi sinh ra. Gregory lập tức cảm thấy quý mến vị bá tước này.

Cho đến khi rõ ràng rằng anh ta, như một phần bản chất của đàn ông, đã yêu Hermione Watson.

Điều bí ẩn duy nhất, tất nhiên, là tại sao Gregory lại cảm thấy ngạc nhiên vì điều đó.

Gregory nhận thấy rằng Fennsworth đã xoay xở để hỏi thăm về em gái mình trong một phút trước khi nói thêm, "Và tiểu thư Watson? Cô ấy cũng tham gia đúng không?"

Mặc dù giọng anh ta không thay đổi, và thậm chí không có nhiều những tia long lanh trong mắt nhưng vẫn ánh lên vẻ hân hoan.

Oh, nói trắng ra, đó là một mong muốn tuyệt vọng, trong sáng và giản đơn. Gregory có thể hiểu – mắt anh chắc cũng lóe sáng như thế nhiều hơn một lần trong vài ngày gần đây.

Tạ ơn Chúa.

Gregory cảm thấy vẫn có coi Fennsworth như một người bạn tâm giao, bất chấp sự đam mê khó chịu kia, nhưng thật ra, toàn bộ tình trạng này đang trở nên chán ngán.

"Chúng tôi rất hân hạnh chào đón ngài tới Aubrey Hall, Ngài Fennsworth," Kate nói, một lần nữa thông báo rằng cô không biết liệu tiểu thư Watson có hộ tống em gái ngài xuống phòng khách hoa hồng không.

"Tôi rất hi vọng rằng sự có mặt của ngài không phải là do có vấn đề nghiêm trọng khẩn cấp tại gia đình."

"Hoàn toàn không," Fennsworth trả lời.

"Nhưng chú của tôi yêu cầu tôi tới đón Lucy. Ông ấy muốn nói với cô ấy về một vấn đề quan trọng."

Gregory nhếch mép châm biếm "Ngài quả là rất tận tụy với em gái," anh nói, "với tất cả nỗ lực. Chắc hẳn ngài chỉ cần đơn giản là gửi một cỗ xe tới."

Với danh tiếng của mình, anh trai tiểu thư Lucy không tỏ ra bối rối với câu hỏi, nhưng cùng lúc đó, cũng không không biết phải đối đáp ra sao. "Oh không," anh nói, những lời nói tuôn ra sau một khoảng lặng. "Tôi thích tự làm một chuyến. Lucy là một người bầu bạn thú vị. Chúng tôi ít có dịp gặp nhau."

"Ngài phải đi ngay ư?" Kate lên tiếng hỏi. "Tôi rất vui được bầu bạn với em gái ngài. Và chúng tôi cũng rất vinh hạnh nếu ngài có thể ở lại làm khách."

Gregory tự hỏi chị dâu đang muốn gì. Kate sẽ không có đủ số tiểu thư để cân bằng nam nữ nếu như Fennsworth cùng tham gia buổi tiệc. Mặc dù anh cũng thấy rằng nếu quý cô Lucinda rời đi, điều tương tự cũng diễn ra.

Vị bá tước trẻ tỏ ra lưỡng lự, và Kate trong giây lát tự quyết định "Oh, ngài nói rằng sẽ ở lại đúng không? Dù không lưu lại cho đến hết kì lễ hội."

"well," Fennsworth nói, chớp mắt như thể đang cân nhắc lời mời. Rõ ràng rằng anh ta muốn ở lại (và Gregory lập tức chắc chắn anh biết lý do tại sao). Nhưng dù có tước hiệu hay không, đó vẫn là một chàng trai trẻ, và Gregory tưởng tượng anh ta đã trả lời người chủ tất cả các vấn đề liên quan tới gia đình.

Và người chú rõ ràng mong muốn quý cô Lucinda sớm quay về nhà.

"Tôi nghĩ chắc sẽ không tổn hại gì nếu lưu lại vài ngày," Fennsworth nói.

Oh, khá lắm. Anh ta dám làm trái lời chú chỉ vì muốn có thêm chút thời gian với tiểu thư Watson.

Và vì là anh trai quý cô Lucinda, anh ta chắc sẽ không bị Hermione, với vẻ lịch sự nhàm chán vốn có, lờ đi. Gregory đã sẵn sàng cho cuộc cạnh tranh này.

"Làm ơn nói rằng ngài sẽ ở lại tới thứ sáu," Kate nói. "Chúng ta dự định sẽ chơi bóng vào tối thứ năm. Và tôi sẽ rất ghét nếu ngài bỏ lỡ nó."

Gregory lên tinh thần để tặng Kate một món quà đặc biệt cho sinh nhật sắp tới của chị dâu. Những viên đá, có lẽ thế.

"Chỉ thêm một ngày nữa thôi mà," Kate nói với một nụ cười đắc thắng.

Đúng lúc đó thì quý cô Lucinda và tiểu thư Watson bước vào phòng, người đi trước mặc một bộ váy xanh da trời dành cho buổi sáng và người đi sau mặc áo dài màu xanh lá mà cô đã mặc trong bữa sáng. Ngài Fennsworth đưa mắt nhìn cả hai (dừng lại nhiều hơn ở một người, đủ để nói rằng huyết thống cũng không đậm đặc hơn một tình yêu không được đáp lại), và anh ta lẩm bầm, "Là thứ sáu."

"Tuyệt diệu." Kate vỗ tay.

"Tôi sẽ chuẩn bị cho ngài một phòng ngay lập tức."

"Richard?" Quý cô Lucinda thắc mắc, "Sao anh lại ở đây?" Cô dừng lại ở khung cửa và nhìn hết người này sang người khác, bối rối trước sự có mặt của Kate và Gregory.

"Lucy," anh trai cô nói. "Cả thế kỷ rồi."

"Bốn tháng," cô nói, hầu như không kịp suy nghĩ, như thể một phần não của cô yêu cầu sự chính xác

tuyệt đối, thậm chí khi đó không phải là vấn đề gì nghiêm trọng.

"Chúa ơi, đó là cả một quãng thời gian dài," Kate chêm vào. "Chúng tôi sẽ đi ngay đây, ngài Fennsworth. Tôi chắc là cả ngài và em gái muốn có một chút riêng tư."

"Không cần vội thế đâu," Fennsworth nói, mắt liếc nhanh nhìn tiểu thư watson.

"Tôi không định tỏ ra thô lỗ. Và tôi chưa có cơ hội để cảm ơn đức bà vì lòng hiếu khách"

"Hoàn toàn không," Gregory nói vào, mong sớm được tay trong tay rời khỏi phòng khách với tiểu thư watson.

Ngài Fennsworth quay lại và chớp mắt, như thể anh ta quên mất sự tồn tại của Gregory. Không quá ngạc nhiên, khi Gregory đã giữ im lặng trong suốt cuộc trao đổi.

"Mong không làm phiền ngài," vị bá tước nói. "Lucy và tôi có thể nói chuyện sau."

"Richard," Lucy hơi lo lắng, "anh có chắc không? Em không nghĩ anh tới, và nếu có gì đó không phải.."

Nhưng anh trai cô lắc đầu. "Không có gì là không thể chờ. Chỉ là chú Robert muốn nói chuyện với em. Chú yêu cầu anh đưa em về nhà."

"Bây giờ ư?"

"Chú ấy không nói rõ," Fennsworth trả lời, " Nhưng quý bà Bridgerton đã rất tử tế mời chúng ta ở lại tới thứ sáu, và anh đã đồng ý. Thế đấy" – anh ta hắng giọng – "trong trường hợp em cũng muốn ở lại."

"Tất nhiên rồi," Lucy trả lời, vẻ bối rối, mơ màng.

"Nhưng em – well...chú Robert..."

"Chúng ta nên đi thôi," tiểu thư watson nói kiên quyết.

"Lucy, bạn cần chút thời gian với anh trai."

Lucy nhìn anh mình, nhưng anh ta đã chuyển cuộc đối thoại sang tiểu thư watson. Anh nhìn cô và nói, "Và em, khỏe chứ, Hermione? Cũng khá lâu rồi nhỉ."

"Bốn tháng," Lucy nói rành mạch, như mọi khi. "Chúng ta mới nói chuyện vào tháng giêng, khi anh tới thăm chúng em tại trường."

Fennsworth gật đầu thừa nhận.

"Làm sao anh có thể quên được? Đó là những ngày thật dễ chịu." Gregory có thể cá rằng Fennsworth có thể chính xác đến từng phút rằng đã bao lâu kể từ lần cuối anh ta nhìn vào mắt tiểu thư watson.

Nhưng quý cô đặt ra câu hỏi rõ là không chú tâm tới sự say mê cuồng nhiệt đó, bởi cô tiếp tục mỉm cười và nói, "Đúng như vậy phải không? Anh đã thật tốt khi đã đưa chúng em đi trượt băng. Anh luôn là một người bạn đồng hành tuyệt vời."

Lạy Chúa, sao cô ấy có thể lờ đi như vậy được? Không có lý gì cô lại tỏ ra khuyến khích như vậy khi mà cô biết rõ tình cảm vị bá tước dành cho mình. Gregory biết chắc như vậy. Nhưng trong khi lờ đi rằng tiểu thư watson đặc biệt thích ngài Fennsworth, không có dấu hiệu gì rằng cô đã có những kỷ niệm lãng

mạn với vị bá tước.

Gregory tự an ủi bản thân rằng hai người đó rõ ràng đã quen biết nhau lâu năm, và thật dễ hiểu khi cô tỏ ra thân mật với Fennsworth, đặc biệt khi cô lại là bạn thân của quý cô Lucinda. Như anh trai và em gái, rõ ràng thế.

Và lời nói của quý cô Lucinda – Gregory quay lại nhìn thẳng cô và không ngạc nhiên khi thấy cô tỏ ra khó chịu. Anh trai cô, người đã đi ít nhất một ngày để tới chỗ cô, nay tỏ ra không vội vã một chút xíu để nói chuyện với cô. Và thật vậy, tất cả mọi người chìm vào im lặng.

Gregory thích thú nhìn khung cảnh lúng túng này. Mọi người dường như lướt nhìn nhau, đợi xem ai nên nói trước. Thậm chí quý cô Lucinda, người không tỏ ra ngượng ngập trước tình huống này, có vẻ cũng không biết nên nói gì.

"Ngài Fennsworth," Kate nói, lịch sự phá vỡ sự im lặng. "ngài chắc hẳn đang rất đói. Ngài sẽ ăn sáng chứ?"

"Tôi đánh giá cao việc đó, đức bà Bridgerton." Kate quay lại nhìn quý cô Lucinda. "Chị cũng chưa thấy em ăn sáng đây. Em có muốn ăn chút gì bây giờ không?"

Gregory nghĩ về khay thức ăn nặng trĩu mà tiểu thư watson đã mang lên cho cô và tự hỏi không biết có phải cô đang đói ngấu trước khi phải xuống gặp anh trai mình.

"Tất nhiên," quý cô Lucinda lầm bầm. "Tôi nên đi cùng Richard"

"Tiểu thư watson," Gregory nhẹ nhàng ngắt lời, "Cô không phiền nếu chúng ta dạo một vòng quanh vườn chứ? Tôi chắc rằng những bông mầu đơn đang nở rộ. Và những cuống lá xanh da trời của – tôi luôn quên mất chúng gọi là gì."

"Cây phi yến." giọng Lucidan, hiển nhiên.

Anh biết là cô không thể im lặng. Sau đó cô quay lại và nhìn anh, mắt cô nheo lại. "Tôi đã nói với anh hôm trước."

"Cô đã," anh lầm bầm. "Tôi chẳng bao giờ có thể nhớ chi tiết được."

"oh, Lucy có thể nhớ mọi thứ," tiểu thư watson nhanh nhẩu. "Và tôi lấy làm vui sướng được đi ngắm vườn với anh. Nếu Lucy và Richard không phiền."

Cả hai chắc chắn rằng họ không phiền. Mặc dù Gregory dám chắc rằng đã thấy một thoáng thất vọng và – anh dám nói rằng – tức giận trong mắt ngài Fennsworth Gregory mỉm cười.

"Tớ sẽ tìm cậu sau nhé?" Tiểu thư watson nói với Lucy. Cô gái kia gật đầu, và với một vẻ rất hoan hỉ - trông chẳng có vẻ gì như một đối thủ chơi đẹp – Gregory đặt tay tiểu thư watson lên khuỷu tay và dẫn cô ra khỏi phòng.

Sau cùng, đây thật là một buổi sáng tuyệt vời.

Lucy đi theo anh trai và đức bà Bridgerton tới phòng ăn, không một chút phiền lòng, vì cô gần như không có cơ hội ăn những gì Hermione mang lên phòng. Nhưng nó có nghĩa là cô phải kéo dài thêm ba mươi phút nữa để biết được điều anh cô sắp nói, trong khi đầu cô thì tưởng tượng về đủ thảm họa có thể xảy ra khi cô trở về nhà.

Richard không thể nói rõ cho cô về bất cứ điều gì quan trọng khi có mặt đức bà Bridgerton và một tá những người dự tiệc đang huyền thuyên về trúng tằm cũng như trận mưa rào gần đây. Vậy nên Lucy buộc phải kiên nhẫn ngồi đợi cho đến khi anh cô ăn xong (mà anh ấy thì ăn chậm kinh khủng).

Sau đó, cô cố gắng hết mức để kiên nhẫn khi họ tản bộ ra ngoài, và Richard thì hỏi cô về trường lớp, sau đó về Hermione, sau đó về mẹ Hermione, và sau đó về lần ra mắt gần đây của cô, và sau đó lại về Hermione, rồi chệch sang anh trai Hermione, người anh gặp ở Cambridge, và sau đó quay lại về chuyện ra mắt, và về mức độ thân thiết của cô với Hermione...

Cho đến khi, cuối cùng, Lucy buộc phải dừng lại, chống tay lên hông và yêu cầu anh ta nói lý do tới đây.

"Anh đã nói với em rồi," anh nói, gần như không dám nhìn vào mắt cô. "Chú Robert muốn nói chuyện với em."

"Nhưng tại sao?"

Câu hỏi này không có câu trả lời rõ ràng. Chú Robert đã không quan tâm muốn nói chuyện với cô trong cả chục năm nay. Nếu bây giờ chú ấy có ý định đó, thì rõ ràng phải có lý do. Richard húng hắng một lúc trước khi nói, "well, Luce, anh nghĩ chú ấy muốn nói tới chuyện hôn nhân của em."

"Ngay lập tức?" Lucy thì thào, và cô không hiểu tại sao mình lại thấy ngạc nhiên đến vậy. Cô biết việc này sẽ tới. Cô đã đính hôn nhiều năm nay.

Và cô đã nói với Hermione, hơn một lần, rằng một mùa lễ hội đối với cô thật là ngu xuẩn – tại sao lại tốn kém như thế khi mà cô cuối cùng sẽ cưới Haselby? Nhưng bây giờ...thật đột ngột... cô không muốn cuộc hôn nhân này. Ít nhất thì không sớm như thế này. Cô không muốn nhảy cóc từ một nữ sinh thành một người vợ, mà không có một bước đệm nào.

Cô không đòi hỏi những cuộc phiêu lưu – cô thậm chí không muốn phiêu lưu – thật sự, cô chỉ không muốn theo kiểu này. Cô đâu đòi hỏi gì nhiều – chỉ một vài tháng tự do, vui cười. Muốn nhảy nhót tới tức thờ, xoay tròn điên cuồng khiến những ngọn nến loang loáng như một con rắn lấp lánh.

Có thể cô cần thực tế. Có thể cô là "cô Lucy già cỗi", như rất nhiều người gọi cô ở Miss Moss. Nhưng cô muốn nhảy múa. Cô muốn như thế. Ngay bây giờ. Trước khi cô trở nên già cỗi. Trước khi cô trở thành vợ của Haselby.

"Anh không biết khi nào," Richard nói, mắt nhìn xuống cô với vẻ...rất lấy làm tiếc? Tại sao phải tiếc nhỉ?

"Sớm thôi, anh nghĩ vậy," anh nói. "Chú Robert có vẻ hơi sốt sắng muốn chuyện này diễn ra."

Lucy chỉ nhìn chăm chăm anh mình, tự hỏi tại sao cô không thể ngừng suy nghĩ về việc nhảy múa, không thể ngừng tưởng tượng về bản thân, trong một chiếc áo choàng màu xanh da trời ánh bạc, huyền bí và rực rỡ, trong vòng tay của –

"Oh!" Cô lấy tay che miệng lại, như thể mong sẽ ngừng được những suy nghĩ của mình.

"Có chuyện gì không?"

"Không," cô nói, lắc đầu. Trong những mơ mộng hão huyền của cô không xuất hiện một gương mặt nào. Họ không thể. Và cô nói thêm, một cách kiên quyết,

"Không có gì. Hoàn toàn không có gì."

Anh trai cô nghiêng người nhìn một bông hoa dại không biết bằng cách nào đã thoát khỏi tầm nhìn của người làm vườn ở Aubrey Hall. Nó nhỏ bé, màu xanh da trời, và chỉ mới bắt đầu nở.

"Nó thật đáng yêu, đúng không?" Richard lầm rầm.

Lucy gật đầu. Richard luôn rất yêu hoa. Đặc biệt là những bông hoa dại. Chúng luôn đặc biệt theo một cách nào đó, cô nhận thấy vậy. Cô luôn thích những chiếc giường được sắp xếp gọn gàng, những bông hoa được đặt đúng chỗ, được chăm chút một cách mẫu mực.

Nhưng bây giờ...

Cô nhìn xuống bông hoa, nhỏ bé và thanh mảnh, kiêu ngạo nẩy chồi ở một nơi không thuộc về nó. Và cô khẳng định rằng mình cũng thích bông hoa đó.

"Anh hiểu em nên có thêm một mùa lễ hội nữa," Richard nói với vẻ như xin lỗi.

"Nhưng thật sự, nó chán ngấy đúng không? Em không muốn hội hè gì, đúng không?"

Lucy nuốt nước miếng. "Không," cô nói, bởi cô biết đó là điều anh trai cô muốn nghe, và cô không muốn anh cảm thấy bất cứ điều gì tồi tệ hơn. Và cô đã từng thật sự không quan tâm theo cách này hay cách khác về những mùa lễ hội tại London. Ít nhất là cho tới gần đây.

Richard ngắt bông hoa xanh da trời, nhìn nó một cách kì quặc, rồi đứng dậy.

"Chúc mừng, Luce," anh nói, khẽ tặc lưỡi.

"Haselby không phải loại tồi tệ. Em sẽ không phải phiền lòng khi cưới cậu ấy."

"Em biết," cô khẽ nói.

"Anh ta sẽ không làm em đau khổ đâu," anh nói thêm, và mỉm cười, một chút thất bại trong nụ cười, theo kiểu chắc chắn và dù gì điều đó cũng sẽ không xảy ra.

"Em không nghĩ anh ấy sẽ làm thế," Lucy nói, bực mình vì... vì một thoáng rung mình trong giọng nói.

"Tại sao anh lại nói như vậy?"

"Chẳng có lý do phải thế cả," Richard nói nhanh. "Nhưng anh biết đó là mối quan tâm của hầu hết phụ nữ. Không phải người đàn ông nào cũng tôn trọng vợ theo cách Haselby đối xử với em." Lucy gật đầu.

Tất nhiên. Điều đó đúng. Cô đã nghe những chuyện đó. Tất cả họ đều nghe những chuyện đó.

"Sẽ không tệ đâu," Richard nói. "Thậm chí có thể em sẽ thích cậu ấy nữa. Cậu ta khá dễ chịu đấy chứ."

Dễ chịu. Đó không phải là một điểm tốt. Chỉ là, tốt hơn so với gắt gỏng.

"Cậu ấy sẽ là bá tước vùng Devenport," Richard nói thêm, thậm chí khi cô tất nhiên là biết điều đó.

"Em sẽ trở thành nữ bá tước. Một người được trọng vọng."

Đúng là thế đấy. Các bạn học của cô cũng luôn nói cô thật may mắn khi có một tương lai sáng lạng, một vị trí cao quý. Cô là con gái của một bá tước và là em gái của một bá tước. Và cô sẽ trở thành vợ một bá tước. Cô chẳng có gì để phàn nàn cả. Chẳng gì cả.

Chỉ là cô thấy thật trống rỗng. Đó không hoàn toàn là một cảm giác tồi tệ. Nhưng nó làm rối tung mọi thứ. Và không quen thuộc. Cô thấy mất phương hướng. Cô thấy lơ lửng. Cô thấy không còn là chính mình. Đó là điều tệ nhất.

"Trông em có vẻ ngạc nhiên, Luce?" Richard nói. "Em biết điều này sẽ xảy ra mà. Tất cả chúng ta đều biết."

Cô gật đầu.

"Không sao đâu," cô nói, cố gắng giữ cho tiếng nói bình thường như nó nên có.

"Chỉ là không nên đột ngột như vậy."

"Tất nhiên." Richard nói. "Đúng là ngạc nhiên, vậy thôi. Khi mà em mơ mộng, mọi điều có vẻ thật đẹp. Bình thường, thậm chí thế. Nhưng sau cùng, em luôn luôn biết rằng em sẽ là vợ của Haselby. Và nghĩ xem, em sẽ hứng thú với việc chuẩn bị cho lễ cưới. Chú Robert nói rằng đó sẽ là một đám cưới trong mơ. Ở London, anh tin là như thế. Davenport khẳng khẳng như thế."

Lucy thấy mình gật đầu. Cô rất thích việc lên kế hoạch cho mọi thứ. Thật là một cảm giác tuyệt vời khi được giám sát mọi thứ.

"Hermione có thể làm phù dâu," Richard nói thêm

"Tất nhiên," Lucy lẩm bẩm. Vì thật ra, còn ai khác được nữa?

"Có màu gì đó có thể không hợp với cô ấy không?" Richard cau mày hỏi.

"Bởi vì em sẽ là cô dâu. Em sẽ không muốn bị lu mờ."

Lucy đảo mắt. Đúng là ông anh mình. Anh ta thậm chí không nhận thấy là vừa gây tổn thương cho em gái, mặc dù, Lucy thấy không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Sắc đẹp của Hermione bắt hủ đến mức không ai cảm thấy bị sỉ nhục với sự so sánh thiếu thiện chí đó. Sẽ là nói dối nếu nghĩ theo cách khác.

"Sẽ rất tốt nếu để cô ấy mặc màu đen," Lucy nói. Đó là màu duy nhất mà cô nghĩ, có thể làm Lucy hơi tái đi một chút.

"Ồi không, em sẽ không làm thế, đúng không?" Richard dừng lại, cân nhắc thận trọng điều đó, và Lucy nhìn chăm chăm vào anh với một vẻ thiếu tin tưởng.

Anh trai cô, người luôn nắm rõ thế nào là thời trang và thế nào là không, đang thật sự thích thú xem chiếc váy nào có thể làm lu mờ Hermione.

"Hermione có thể mặc bất cứ màu nào cô ấy thích," Lucy khẳng định. Và sao không? Tất cả những người tham dự, chẳng có ai nghĩ rằng cô xinh đẹp hơn bạn thân mình.

"Em thật tốt," Richard nói. Anh nhìn cô một cách xuyên thấu.

"Em là một người bạn tuyệt vời, Lucy."

Lucy xứng đáng với lời khen. Cô chỉ tự hỏi rằng tại sao đến bây giờ anh cô mới nhận ra.

Richard ban cho cô một nụ cười, sau đó nhìn xuống bông hoa, hiện vẫn đang trên tay anh. Anh cảm nó, mân mê vài lần, lật qua lại giữa ngón cái và ngón trỏ. Anh chớp mắt, đôi mắt nâu nheo lại, rồi đặt bông hoa xuống váy cô. Chúng đều màu xanh da trời, hơi pha ánh tím, có thể một chút màu xám nữa.

"Em nên mặc màu này," anh nói. "Em bây giờ trông rất đáng yêu." Giọng anh hơi chút bờ ngỡ khiến Lucy nghĩ anh không định nói ra điều đó.

"Cảm ơn." Cô nói.

Cô luôn nghĩ màu này khiến mắt cô trở nên sáng rõ hơn. Richard là người đầu tiên ngoài Hermione nói ra điều đó.

"Có lẽ em sẽ."

"Chúng ta quay vào trong nhà chứ?" anh hỏi.

"Anh chắc là em muốn kể cho Hermione về mọi thứ."

Cô dừng lại, lắc đầu.

"Không, cảm ơn anh. Em nghĩ em muốn ở lại ngoài này thêm một chút nữa."

Cô rẽ chậm sang con đường dẫn xuống hồ.

"Có một băng ghế cách đây không xa. Một chút nắng sẽ tốt cho em."

"Em chắc chứ?" Richard liếc nhìn trời. "Em luôn nói là không muốn bị tàn nhan chút nào."

"Em luôn bị tàn nhan, Richard. Và em sẽ không ở lâu đâu."

Khi ra ngoài nói chuyện với anh trai, cô không có ý định sẽ đi dạo thêm, do đó không mang theo mũ. Nhưng hôm nay vẫn còn sớm. Một vài phút dưới mặt trời sẽ không phs hủy da được. Và bên cạnh đó, cô muốn thế. Chẳng phải là rất hay nếu làm điều gì đó chỉ đơn giản vì cô muốn thế, chứ không phải vì nó phải thế?

Richard gật đầu. "Gặp lại em ở bữa tối nhé?"

"Em hi vọng nó được bày trong nửa giờ nữa." Anh cười toét miệng.

"Em sẽ biết."

"Trông chẳng có vẻ gì là một người anh trai cả," cô cần nhần.

"Và cũng chẳng có vẻ gì như một người em gái cả."

Anh nghiêng người và hôn lên lông mày cô, khiến cô hoàn toàn bất ngờ.

"Oh, Richard," cô khẽ nói, kinh ngạc thấy má ửng đỏ. Cô không bao giờ khóc. Thực tế, cô nghĩ mình hoàn toàn thiếu khả năng đó.

"Tiếp đi," anh nói, tác động vừa đủ khiến cho một giọt nước mắt lăn xuống má cô. Lucy vội lau đi, xấu hổ vì bị nhìn thấy, xấu hổ vì điều cô vừa làm.

Richard nắm lấy tay cô và hất cằm về phía hồ nước phía nam.

"Ra chỗ mấy cái cây và làm bất cứ điều em thấy cần. Em sẽ cảm thấy tốt hơn khi có chút thời gian riêng tư cho mình.

"Em không cảm thấy khó chịu," Lucy nói nhanh. "Chẳng có lý gì để phải cảm thấy tốt hơn."

"Tất nhiên không. Em chỉ đơn giản là ngạc nhiên thôi."

"Chính xác."

Chính xác. Chính xác. Thật vậy, cô đang rất thích thú. Cô đã đợi thời điểm này nhiều năm rồi. Chẳng phải rất tốt nếu mọi thứ được giải quyết ổn thỏa? Cô thích sự quy củ. Cô thích mọi thứ ổn định. Chỉ là ngạc nhiên thôi. Chỉ có thế.

Còn hơn là một ai đó nhìn thấy bạn mình ở một nơi không ngờ tới và hầu như không nhận ra cô. Cô không định công bố bây giờ. Ở đây, dinh thự Bridgerton. Và đó là lý do duy nhất khiến cô thấy kì quặc. Thật đấy.

Chương 8

Trong chương này, nữ nhân vật chính của chúng ta biết một sự thật về anh trai mình (nhưng không tin tưởng lắm). Nam nhân vật chính của chúng ta biết một bí mật về tiểu thư watson (nhưng không quan tâm tới nó), và cả hai biết sự thật về nhau (nhưng không ai chịu nhận ra nó)

Một giờ sau, Gregory vẫn tán thưởng bản thân về sự kết hợp siêu việt giữa chiến lược và thời gian dẫn tới chuyển đạo chơi với tiểu thư watson.

Họ đã có một quãng thời gian hoàn toàn đáng yêu, và ngài Fennsworth có – well, Fannsworth có thể cũng có một thời gian hoàn toàn đáng yêu, nhưng như thế, là với em gái là bạn đồng hành, chứ không phải Hermione watson đáng yêu.

Chiến thắng thật ngọt ngào.

Xin thề rằng, Gregory đã dẫn cô đi dạo quanh vườn Aubrey Hall, đặc biệt ấn tượng là họ, cả hai, với hiểu biết nghèo nàn về vườn tược của anh, đã gọi tên được sáu loại hoa khác nhau.

Gồm cả cây phi yến, tất nhiên, dù sự thật là quý cô Lucinda mới là người gọi tên nó. Những cái tên còn lại, thật dễ dàng khi đó là: hoa hồng, hoa cúc, hoa mẫu đơn, hoa dạ hương, và cỏ. Sau tất cả, anh nghĩ anh không nợ nần gì cả.

Tiểu thư watson thể hiện là một người bầu bạn ấm cúng. Cô không thể thờ dài hay nhiech máng, nhưng đã cất bỏ vẻ lịch sự khách sáo, và thậm chí có hai lần anh có thể khiến cô cười.

Cô không làm gì khiến anh cười, và anh cũng không dám chắc là cô ấy định làm thế, nhưng anh hiển nhiên là cười hài lòng. Nhiều hơn là một lúc. Đó là một điều tốt. Thật sự. Còn hơn là hài lòng về sự thông minh của anh.;;))

Anh khám phá rằng còn hơn cả khó thở khi nhìn vào cổ của tiểu thư watson từ phía sau.

Gregory cau mày, ngừng cuộc dạo chơi một mình xuống hồ.

Nó còn hơn là một phản ứng lạ. Và chắc chắn khi anh nhìn thấy cổ cô từ phía sau sáng nay. Có phải cô đang chạy phía trước để ngửi một bông hoa? Hmmm, có lẽ không. Anh không thể nhớ lại rõ rệt. "Ngày tốt lành, ngài Bridgerton."

Anh quay lại, ngạc nhiên thấy quý cô Lucinda đang ngồi trên một băng ghế đá. Đó là một chỗ trống đặt một chiếc ghế băng, chẳng có gì phía trước ngoài mấy cành cây. Nhưng có lẽ chính là vì thế. Quay lưng lại với ngôi nhà – và cả những người sống ở đó. Chị gái Francesca thường nói rằng sau một hay hai ngày nghỉ ngơi cùng gia đình Bridgerton, cây có thể là một người đồng hành tốt.

Quý cô Lucinda thoáng cười. Anh bất ngờ thấy cô trông không có vẻ như bình thường.

Đôi mắt cô trông mệt mỏi, và dáng điệu cũng uể oải. Nom có vẻ tổn thương, anh nghĩ vậy, thật không ngờ. Anh trai cô hẳn đã mang đến những tin tức không vui.

"Trông cô ủ rũ quá," anh nói, lịch lãm đi tới chỗ cô.

"Tôi ngồi cùng được không?"

Cô gật đầu, thoáng cười. Nhưng đó không hẳn là một nụ cười. Không hẳn.

Anh ngồi xuống cạnh cô.

"Cô vừa nói chuyện với anh?"

Cô gật đầu.

"Anh ấy mang tới vài tin tức gia đình. Nó... không quan trọng lắm."

Gregory nghiêng đầu tỏ vẻ quan tâm. Cô đang nói dối, rõ ràng thế. Nhưng anh không định đào bới. Nếu cô ấy muốn chia sẻ, cô ấy đã nói. Và ngoài ra thì, đó không phải là việc của anh. Mặc dù anh khá tò mò.

Cô nhìn chằm chằm vào khoảng không phía trước, có lẽ là những cái cây.

"Chỗ này thật dễ chịu." Cô nói với vẻ hồ hởi.

"Đúng vậy," anh nói. "Có một cái hồ ở ngay sau rừng cây này. Tôi thường tới đó khi muốn suy ngẫm."

Cô đột ngột quay lại nhìn anh.

"Anh ư?"

"Sao cô có vẻ ngạc nhiên vậy?"

"Tôi – tôi không biết." Cô nhún vai.

"Tôi thấy anh không có vẻ là người như vậy."

"Đề nghị?" well, hẳn vậy.

"À tất nhiên không," Cô cúi kính nhìn anh.

"Ý tôi là kiểu người phải đi xa như vậy để suy nghĩ."

"Thứ lỗi cho tôi vì thói tự phụ của mình. Nhưng trông cô cũng không giống như kiểu người như thế."

Cô nghĩ về điều đó trong giây lát.

"Tôi không phải kiểu người đó."

Anh tắc lưỡi.

"Hẳn là cô vừa có một cuộc trò chuyện không mấy dễ chịu với anh trai cô."

Cô chớp mắt ngỡ ngàng. Nhưng cô không định nói thêm về điều đó. Lại một lần nữa, cô không còn là chính mình.

"Anh định tới đây để suy ngẫm về điều gì vậy?" cô hỏi.

Anh mở miệng định nói, nhưng chưa kịp thốt ra thì cô đã nói,

"Hermione, tôi đoán vậy."

Chẳng có lý gì phải chối cả.

"Anh trai cô yêu cô ấy."

Câu nói đó dường như kéo cô ra khỏi đám sương mù của cô.

"Richard? Đừng ngó ngán như thế."

Gregory nhìn cô với vẻ không tin tưởng chút nào.

"Tôi không tin là cô lại không nhận ra điều đó đây."

"Tôi không tin được anh lại cho rằng như thế. Cô ấy coi anh tôi như một người anh trai."

"Có thể là như vậy. Nhưng anh ta thì không định coi cô ấy như em gái."

"Mr. Br – "

Anh phẩy tay ngắt lời cô.

"Bây giờ, bây giờ, quý cô Lucinda, tôi dám tuyên bố rằng trong chuyện yêu đương, tôi ngốc nghếch hơn cô –"

Cô suýt phá cười.

"Mr. Bridgerton," cô nói, ngay khi có thể,

"Tôi thân thiết với Hermione watson suốt ba năm nay. Hermione watson," cô nói thêm, trong trường hợp anh chưa hiểu được ý cô.

"Tin tôi đi, khi tôi nói với anh rằng không ai có thể tuyên bố rằng anh ta ngu ngốc hơn tôi trong chuyện tương tự."

Trong giây lát, Gregory không biết nên đối đáp ra sao. Cô ấy đã ghi điểm.

"Richard không yêu Hermione," cô vừa nói vừa lắc đầu. Và khúc khích cười. Như một quý cô, dĩ nhiên. Cô đã cười vào mặt anh.

"Tôi thì cam đoan điều ngược lại," anh nói. Và bởi vì anh có tới bảy anh chị em, anh chắc chắn không biết cách cúi đầu duyên dáng khi tranh luận nổi ra.

"Anh ấy không thể yêu cô ấy được," Cô tuyên bố với vẻ chắc chắn.

"Có một người khác."

"Oh, thật sao?" Gregory thậm chí che giấu niềm hi vọng.

"Thật đấy. Anh ấy luôn huyền thuyên về một cô gái anh gặp thông qua mấy người bạn," cô nói. "Tôi nghĩ là em gái của ai đó. Tôi không nhớ được tên. Mary, có lẽ vậy."

Mary. Hmmp. Anh thấy rằng Fennsworth rõ là chẳng có trí tưởng tượng chút nào.

"Do đó,(về bốn cột)" Quý cô Lucinda tiếp tục, "anh ấy không thể yêu Hermione."

Ít nhất trông cô bây giờ giống với bản chất hơn. Có vẻ, sau một hồi tranh cãi, thế giới trở nên sáng sủa

hơn với Lucy Abernathy.

Anh gần như chống chénh khi cô lại ù ê nhìn chăm chăm vào những rặng cây.

"Hi vọng là thế," Gregory thờ dài cao ngạo.

"Nhưng cô nên biết: anh trai cô sẽ sớm phải chăm sóc trái tim tan vỡ của mình đấy."

"Oh, thật vậy sao?" cô chế diễu.

"Bởi vì anh rất tự tin vào thành công của mình?"

"Bởi vì tôi tin anh ta sẽ mất nó."

"Anh thậm chí không biết anh tôi."

"à, bây giờ cô lại ý đó là anh mình à? Vừa nãy cô còn nói rằng anh ta không quan tâm cơ mà."

"Anh ấy không." Cô cắn chặt môi.

"Nhưng đó là anh trai tôi. Và nếu anh ấy có quan tâm, thì tôi dĩ nhiên phải ủng hộ anh ấy chứ. Anh không nghĩ thế sao?"

Gregory nhếch mày.

"My, cô thay đổi lòng trung thành của mình nhanh quá đấy."

Cô trông có vẻ hối lỗi.

"Anh ấy là một bá tước. Còn anh... thì không."

"Cô sẽ là một lọt top Bà Mẹ Tham Vọng đấy."

Vai cô cứng đờ ra.

"Xin lỗi ngài."

"Bản bạn mình cho người trả giá cao nhất. Cô sẽ đầy kinh nghiệm khi có một cô con gái đấy."

Cô khề dậm chân, mắt lóe lên tia tức giận, phẫn nộ.

"Thật kinh khủng khi nói như vậy. Điều tôi quan tâm tới nhất đó là hạnh phúc của Hermione. Và nếu cô ấy có thể hạnh phúc với một bá tước... có thể là anh tôi..."

Oh, kì diệu. Bây giờ cô đang định gán ghép Hermione với Fennsworth. Khá lắm, Gregory. Khá lắm, thật đấy.

"Cô ấy có thể hạnh phúc với tôi," anh nói và đứng dậy. Và đúng là thế thật.

Sáng nay anh đã làm cô ấy bật cười đến hai lần cơ mà, mặc dù cô ấy không có ý định làm anh cười.

"Tất nhiên rồi," quý cô Lucinda nói. "Tuyệt vời, cô ấy có thể sẽ hạnh phúc nếu anh đừng xấu xa. Richard dù gì cũng quá trẻ để kết hôn. Anh ấy mới hai tư tuổi."

Gregory nhìn cô đầy tò mò. Bây giờ cô lại ném anh trở lại vị trí ứng cử viên sáng giá nhất. Cuối cùng

thì cô ta làm sao vậy?

"Và," cô nói thêm, nồn nóng vén một lọn tóc sẫm màu mà gió vô tình xõa xuống mặt cô, "anh ấy không yêu cô ấy. Tôi chắc chắn như vậy đấy."

Cả hai dường như không biết nên nói thêm gì, cho đến khi cùng động đậy chân. Gregory bước về phía tòa nhà.

"Chúng ta cùng về chứ?"

Cô gật đầu, và họ thông thả bước đi.

"Vẫn chưa giải quyết được vấn đề về anh chàng Edmonds," Gregory lưu ý.

Cô hài hước nhìn anh.

"Thế nghĩa là sao?" anh gặng hỏi. Và cô thực sự khúc khích cười. well, có lẽ không phải là cười khúc khích, nhưng cô đã làm cái gì đó tương tự như khi người ta buồn cười.

"Không có gì cả." cô nói, vẫn cười.

"Còn hơn cả ấn tượng, thật đấy, anh đã không giả bộ rằng anh không nhớ tên anh ta."

"Cái gì cơ? Có lẽ tôi nên gọi anh ta là Edwards, và sau đó là Ellington, và sau đó là Edifice, và –"

Lucy nhìn anh đầy tình quái.

"Và anh sẽ mất đi sự kính trọng từ tôi, tôi đảm bảo đấy."

"Thế thì kinh khủng quá. Oh, kinh khủng quá," anh nói, đặt một bàn tay lên tim.

Cô liếc nhìn anh qua vai với một nụ cười ranh mãnh.

"Một phát trượt ở cự ly gần."

Anh nhìn cô về hờ hững.

"Tôi là một tay súng tệ hại. Tôi không khéo léo lắm với một khẩu súng lục."

Bây giờ, điều đó khiến cô tò mò. "Tôi không biết là có người đàn ông dám tự nhận như vậy đấy."

Anh nhún vai.

"Có những điều mà đơn giản là tôi không thể chối bỏ. Tôi còn kém hơn cả các chị em gái"

"Anh đang nói với tôi về ai?"

"Tất cả họ," anh nhận.

"oh." Cô tỏ vẻ không tán thành.

Đó có thể coi là một lời tuyên bố trong trường hợp này. Một cô gái có thể nói gì đây, khi mà một quý ông thú nhận về khuyết điểm của mình? Cô chưa từng thấy ai làm thế trước đây, nhưng chắc chắn, một thời điểm nào đó trong quá khứ, đã có vài quý ông làm vậy. Và một ai đó sẽ phải trả lời.

Cô chớp mắt, hi vọng sẽ nghĩ ra một điều gì đó có ý nghĩa để nói. Nhưng chẳng có gì cả. Và sau đó

"Hermione không thể nhảy." câu nói chọt vọt ra khỏi miệng cô, không kịp suy nghĩ gì. Lịch sự, đó có thể coi là có ý nghĩa không?

Anh dừng lại, quay lại nhìn cô vẻ tò mò. Hình như là nhìn chăm chăm. Mà có lẽ là cả hai. Điều duy nhất cô có thể tưởng tượng để nói ra trong trường hợp này.

"Xin lỗi ngài?" Lucy nhắc lại, khi mà cô không thể quay lại bờ nữa rồi.

"Cô ấy không thể nhảy. Đó là lý do cô ấy sẽ không nhảy. Bởi vì cô ấy không thể."

Cô ước gì có một cái hố xuất hiện, để cô có thể nhảy xuống đó. Nhưng điều đó chẳng giảm đi cái thực tại là anh đang nhìn cô chăm chăm như thể cô bị loạn trí. Cô cố nặn ra một nụ cười yếu ớt, cố lấp đầy sự bối rối cho tới khi anh lên tiếng,

"Chắc phải có lý do gì thì cô mới nói điều đó cho tôi."

Lucy nén cảm giác bối rối. Giọng anh không có vẻ gì tức giận – không tò mò hơn mức bình thường. Cô không nên nói xấu về Hermione. Nhưng khi anh nói rằng anh không biết bắn súng, thì chỉ là cô muốn cân bằng rằng Hermione thì không biết nhảy.

Nó tương xứng, dĩ nhiên.

Đàn ông không biết bắn súng, đàn bà không biết nhảy, và một người bạn chân thật và tốt đang biến cả hai thành ngốc nghếch.

Rõ ràng, cả ba người họ cần một lời chỉ dẫn.

"Tôi nghĩ là anh sẽ thấy khá hơn khi nghe như vậy," cuối cùng Lucy nói, "Bởi vì anh không biết bắn súng,"

"Oh, tôi có thể bắn," anh nói.

"Đấy là phần dễ nhất. Tôi không nói với ý đó." Lucy cười toét. Cô không thể tự giải thoát rồi.

"Tôi sẽ chỉ cho cô xem." Anh ngoái đầu nhìn quanh. "Ồi trời. Đừng nói với tôi rằng cô biết cách bắn."

Cô vênh mặt. "Thực ra là khá tốt."

Anh gật đầu. "Điều đó rất cần thiết."

"Một kỹ năng đáng ngưỡng mộ." Cô xác nhận.

"Chắc chắn rồi. Nhưng tôi đã có đến bốn người phụ nữ trong cuộc đời có thể bắn giỏi hơn tôi rồi. Điều cuối cùng tôi muốn – oh, trời, làm ơn đừng nói tiểu thư Watson cũng là một tay súng cự phách."

Lucy nháy mắt. "Anh biết gì không: Tôi không chắc."

"well, dù sao vẫn có hi vọng."

"Nghe có vẻ kỳ quặc?" Cô lẩm bẩm.

Anh ngậy ra nhìn cô. "Về điều tôi hi vọng?"

"Không, đó – " cô không thể nói. Chúa ơi, nghe thật ngốc nghếch làm sao.

"Ah, nghe có vẻ kỳ quặc khi chính cô cũng không biết về khả năng bắn súng của tiểu thư watsson."

Đúng là như vậy. Anh ta đã đoán ra.

"Vâng," cô thừa nhận. "Nhưng mà, tại sao tôi phải biết? Thiện xạ không nằm trong chương trình giảng dạy tại trường Miss Moss."

"Đúng là điều may mắn cho toàn thể các quý ông trên khắp thế giới, tôi chắc với cô đấy." anh nhếch mép cười.

"Ai đã dạy cô vậy?"

"Cha tôi," cô nói, nghe có vẻ xa lạ, bởi vì cô hơi há hốc trước khi trả lời.

Một chút nào đó, cô nghĩ rằng cô ngạc nhiên vì câu hỏi đó, nhưng hóa ra không. Cô ngạc nhiên vì câu trả lời của mình.

"Tạ ơn Chúa," anh đáp lại "Lúc đó cô đã thôi mặc leading strings rồi chứ?" (một loại váy có dây mà bé gái thường mặc để tránh những chấn thương khi tập đi. Nghĩa là khi Lucy còn rất bé).

"Gần như thế," Lucy bối rối

Chỉ là vì cô không thường nghĩ tới cha. Ông đã đi xa quá lâu tới mức chẳng có câu hỏi nào mà vị bá tước quá cố ủy nhiệm lại để trả lời.

"Cha tôi nói đó là một kỹ năng quan trọng," cô nói tiếp. "Thậm chí là đối với con gái. Nhà của chúng tôi ở gần bờ biển Dover. Luôn luôn có những tên buôn lậu lớn vồn. Hầu hết họ khá thân thiện – tất cả mọi người đều biết họ là ai, kể cả những vị quan tòa."

"Quan tòa hẳn rất thích brandy Pháp." Mr. Bridgerton lẩm bẩm.

Lucy cười khi hồi tưởng lại. "Cha tôi cũng vậy. Nhưng chúng tôi không biết tất cả những tên buôn lậu. Vài người trong số họ, tôi chắc, là rất nguy hiểm. Và..."

Cô nghiêng đầu về phía anh. Hiên nhiên là không thể nói một điều như thế mà lại không nghiêng đầu như thế. Sự vui vẻ ở đâu trong trường hợp này?

"Và..." anh giục.

Cô hạ giọng.

"Tôi nghĩ đó là những tên gián điệp."

"Ở Dover? Mười năm trước? Tất nhiên là có những tên gián điệp. Mặc dù tôi tự hỏi tài năng của trẻ con khi đó như thế nào."

Lucy cười lớn. "Tôi lớn hơn thế một chút. Tôi tin là chúng tôi bắt đầu học khi tôi lên bảy. Richard tiếp tục dạy tôi khi cha tôi qua đời."

"Tôi đoán anh ta cũng là một tay thiện xạ?"

Lucy gật đầu đầy cảm thông. "Rất tiếc."

Họ tiếp tục tản bộ về phía ngôi nhà.

"Tôi sẽ không thách đấu với anh ta đâu," anh thân mật nói.

"Tôi mong anh không làm vậy"

Anh quay sang nhìn cô theo cái cách chỉ có thể nói là quý quý.

"Tại sao, quý cô Lucinda. Tôi tin là cô vừa thể hiện sự mến yêu với tôi."

Miệng cô mở ra, ú ớ như một con cá mắc cạn.

"Tôi chỉ - làm sao có thể đẩy anh tới kết cục đó?" Và tại sao hai má cô lại nóng ran thế này?

"Đó không thể là một cuộc đấu súng công bằng," anh nói, giọng đặc biệt thành thoi về khuyết điểm của mình. "Mặc dù tất cả đều đúng, tôi vẫn tự hỏi rằng liệu có người đàn ông nào trên nước Anh này có thể là một đối thủ công bằng đối với tôi."

Cô vẫn còn cảm thấy hơi ngại ngùng sau ngạc nhiên ban nãy, nhưng cô vẫn cố nói, "Tôi chắc anh đang phóng đại rồi."

"Không," anh nói, gần như tự nhiên.

"Anh trai cô chắc chắn sẽ không bắn vào vai tôi." Anh dừng lại, cân nhắc về điều đó.

"Anh ta không ngại đặt một viên vào tim tôi."

"Oh, đừng có ngốc như vậy chứ."

Anh nhún vai. "Cô hẳn là quan tâm tới hạnh phúc của tôi hơn là cô nhận ra đấy."

"Tôi quan tâm tới hạnh phúc của tất cả mọi người." cô cắn nhả.

"Đúng, " anh lẩm bẩm, "cô đúng là như thế."

Lucy quay ngoắt lại. "Sao nghe giống như một lời lăng mạ vậy?"

"Vậy ư? Tôi cam đoan với cô là nó không có ý như vậy."

Cô nhìn anh chăm chăm, đầy nghi ngờ và lâu đến mức, cuối cùng, anh phải giơ tay đầu hàng.

"Đó là một lời tán dương. Tôi thề đấy," anh nói.

"Một cách miễn cưỡng."

"Hoàn toàn không!"

Anh liếc nhìn cô, rõ ràng là cố nhịn cười.

"Anh đang cười nhạo tôi."

"Không," anh khẳng định, và sau đó, dĩ nhiên, anh phá lên cười.

"Xin lỗi, bây giờ thì đúng là vậy."

"Ít nhất anh có thể tỏ ra lịch sự và nói rằng anh đang cười cùng tôi."

"Tôi có thể." Anh nhe răng toe toét, ánh mắt ma mãnh.

"Nhưng như thế là nói dối."

Cô gần như đập mạnh vào vai anh.

"Oh, cô thật đáng sợ."

"Khốn khổ vì anh trai tôi, tôi chắc thế"

"Thật sao?"

Lucy chưa bao giờ cảm thấy khốn khổ vì sự tồn tại của ai, và âm thanh thì còn hơn cả là thỉnh cầu.

"Như thế nào cơ?"

"Oh, như mọi khi. Tôi cần phải ổn định, tìm ra mục tiêu cuộc đời, hòa mình vào đó."

"Hôn nhân?"

"Đúng thế đấy."

"Đó là lý do tại sao cô yêu mến Hermione đến vậy?"

Anh dừng lại – một chút thôi. Nhưng nó là thế.

"Không," anh nói. "Hoàn toàn là một điều khác."

"Tất nhiên rồi," cô nói nhanh, cảm thấy thật ngu ngốc.

Đêm trước anh đã nói tất cả với cô về điều đó – về việc khi tình yêu tới, không có cách nào để tránh. Anh không muốn Hermione chỉ để làm vui các ông anh, anh muốn Hermione vì anh không thể không muốn cô. Và điều đó khiến cô thấy hơi cô đơn.

"Chúng ta đã về tới nơi," anh nói, bước tới cánh cửa của phòng vẽ, trong khi cô thậm chí chưa hề nhận ra mình đã đến nhà.

"Vâng, rõ là vậy." cô nhìn cánh cửa, sau đó nhìn anh, rồi tự hỏi tại sao lại cảm thấy lúng túng khi phải chào tạm biệt nhau vậy.

"Cảm ơn sự bầu bạn của cô."

"Tôi cũng rất hân hạnh." Lucy bước về phía cánh cửa, rồi quay lại đối diện anh.

"Oh!"

Anh nhướn mày. "Có gì không phải à?"

"Không. Nhưng tôi phải xin lỗi – tôi đã khiến anh phải quay về. Anh nói rằng anh muốn xuống hồ - khi anh muốn suy nghĩ. Vì tôi mà anh đã không đi được."

Anh nhìn cô đầy tò mò, khẽ nghiêng đầu.

Và đôi mắt của anh – oh, ước gì cô có thể miêu tả được nó. Nhưng cô không thể, bởi chính cô cũng không hiểu, không thể thấu hiểu được tại sao đôi mắt đó khiến cô bất giác nghiêng đầu như anh, và tại sao nó khiến cô muốn khoảnh khắc này kéo dài... nữa... nữa...suốt cả cuộc đời.

"Anh muốn một chút riêng tư cho mình chứ?" cô dịu dàng hỏi...quá dịu dàng đến mức thậm thì. Anh chậm chạp lắc đầu.

"Đã từng," anh nói, âm thanh như thể lời nói đó đến từ đâu đó, như thể mới mẻ với chính anh, mà anh không ngờ tới.

"Đã từng," anh nhắc lại. "nhưng bây giờ thì không."

Cô nhìn anh, và anh nhìn cô.

Một ý nghĩ bùng lên trong đầu cô – anh không biết tại sao.

Anh không biết tại sao anh không còn muốn là chính mình nữa.

Và cô không biết tại sao điều đó lại có ý nghĩa thế.

Chương 9

Đêm mai sẽ diễn ra Masked ball. (Đeo mặt nạ chơi bóng)

Đó là một trận hoành tráng, không quá quá hoành tráng, tất nhiên – Anthony sẽ không chịu được sự hỗn loạn quá mức trong quãng thời gian dễ chịu ở nông thôn của anh. Tuy nhiên, đó là điểm sáng cho tuần hội hè trong nhà này.

Tất cả các vị khách sẽ ở đây, cùng với khoảng một trăm người tham dự hoặc thêm – một từ London xuống, một vài đi thẳng từ những ngôi nhà ở nông thôn. Tất cả những phòng ngủ đều huy động cho những vị khách, và thậm chí ngay cả thế, một số khách vẫn phải ở nhờ nhà hàng xóm, hoặc một vài người kém may mắn hơn, phải ở nhà trọ quanh đây.

Ý tưởng ban đầu của Kate là một vũ hội hóa trang – cô sẽ biến mình thành Medusa (chẳng ai ngạc nhiên) – nhưng cuối cùng ý tưởng đó đã phải hủy bỏ sau khi Anthony nhấn mạnh rằng nếu cô thích cách đó, anh sẽ tự chọn trang phục cho mình.

Ánh nhìn của anh mang một ẩn ý rõ ràng đến mức, ngay lập tức, cô tuyên bố rút lui.

Sau đó, cô nói với Gregory rằng anh cậu vẫn chưa thể quên được việc cô hóa trang anh ấy thành thần ái tình Cupid vào vũ hội hóa trang năm ngoái tại Billington.

"Bộ trang phục quá trong sáng?" Gregory lầm bầm.

"Nhưng tích cực mà nói," cô trả lời, "Chị biết chính xác anh ấy phải trông thật baby. Hoàn toàn đáng yêu, thật thế."

"Cho đến tận bây giờ," Gregory nói với vẻ sợ hãi, "em mới biết chính xác là anh trai em yêu chị đến mức nào"

"Một chút thôi." Cô cười và gật đầu.

"Một chút thôi, thật đấy."

Cuối cùng, thỏa hiệp đưa ra là: không trang phục hóa trang, chỉ mặt nạ thôi.

Anthony không bận tâm đến mặt nạ lắm. Thậm chí nó còn giúp anh tránh được những trách nhiệm của chủ nhà khi anh đeo nó vào (Ai sẽ chú ý tới sự vắng mặt của anh chứ?), và Kate bắt tay vào làm một chiếc mặt nạ theo phong cách Medusa với những con rắn lao ra mọi hướng. (Cô đã không thành công.)

Vì Kate cứ khẳng định nên Gregory phải tới phòng khiêu vũ đúng 8 giờ 30, giờ bắt đầu đêm khiêu vũ.

Điều đó có nghĩa, tất nhiên, rằng khi tới nơi thì chỉ có anh, anh trai Anthony, và Kate, nhưng có rất nhiều người hầu đi lại nên trông không quá vắng vẻ, và Anthony tuyên bố rằng bản thân anh rất thích buổi gặp mặt này.

"Thật tốt khi không phải chen lấn," anh nói đầy hạnh phúc.

"Anh lấy đâu ra bài phát biểu phi xã hội này vậy?" Gregory nói, nâng một ly champagne từ bàn tiệc.

"Không hẳn là thế." Anthony nhún vai.

"Đơn giản là anh mất kiên nhẫn với bất cứ thái độ ngu ngốc nào."

"Anh ấy chưa đủ già." Vợ anh xác nhận.

Nếu Anthony có bất kỳ phản đối nào với nhận xét của vợ, thì rõ là anh ấy đã không thể hiện ra.

"Đơn giản là anh từ chối việc giao thiệp với bọn ngốc," anh nói với Gregory. Mặt anh sáng bừng.

"Trách nhiệm xã hội của anh vừa giảm đi một nửa."

"What's the point of possessing a title if one cannot refuse one's invitations?" Gregory nhấn nhó.

"Chính thế," Anthony đáp lại "Chính thế."

Gregory quay sang Kate. "Chị có tranh cãi gì không?"

"Oh, nhiều là đằng khác," cô trả lời, nghiêng cổ như để kiểm tra toàn phòng khiêu vũ xem có thảm họa nào xảy ra vào phút chót không.

"Chị luôn có nhiều phản biện đấy."

"Đấy là sự thật," Anthony nói.

"Nhưng cô ấy biết cuộc chiến nào cô ấy không thể thắng."

Kate quay lại phía Gregory mặc dù những lời nói của anh rõ ràng nhằm vào chồng. "Điều chị biết đó là nên chọn cuộc chiến nào."

"Đừng để ý" Anthony nói. "Đó là cách cô ấy chấp nhận thất bại."

"Anh ta vẫn tiếp tục," Kate nói vu vơ, "kể cả khi anh ta biết rõ cuối cùng, tôi luôn thắng."

Anthony nhún vai, nhe răng cười với cậu em.

"Cô ấy đúng, hẳn rồi." Anh uống cạn ly.

"Sẽ chẳng việc gì phải đầu hàng nếu như không có cuộc chiến nào."

Gregory chỉ còn biết cười trừ. Nhìn họ cãi nhau thật ngộ nghĩnh. Anh ghen tị với điều đó.

"Việc tán tỉnh của em đến đâu rồi?" Kate hỏi anh.

Anthony vênh tai nghe. "Tán tỉnh?" anh lặp lại, mặt hếch lên kiêu ngạo theo kiểu Tuân-theo-tôi-Tôi-là-Tử-tước.

"Ai vậy?"

Gregory bắn cho Kate một tia nhìn căm giận. Anh không muốn bày tỏ cảm xúc với anh trai. Anh không hoàn toàn biết tại sao, chỉ chắc một phần vì anh không thật sự gặp Anthony những ngày qua.

Nhưng còn hơn thế.

Nó chỉ là, không phải điều mà một người muốn chia sẻ với anh trai mình. Đặc biệt khi người đó còn

giống một người cha hơn là một người anh.

Không nên đề cập đến...

Nếu anh không thành công...

Well, anh không muốn gia đình biết tường tận chuyện này.

Nhưng anh sẽ thành công. Tại sao phải nghi ngờ bản thân chứ?

Hơi sớm, khi mà tiểu thư watson vẫn coi anh như một sự rầy rà nho nhỏ. Anh cần phải có kết quả chắc chắn.

Không có lý gì – khi mà tình bạn của họ đang nảy nở - anh lại nghi ngờ bản thân.

Kate phớt lờ sự tức giận của Gregory. "Em rất thích thú khi anh không biết điều gì đó." Cô nói với chồng.

"Đặc biệt là khi anh muốn biết."

Anthony quay sang Gregory. "Em có chắc là em muốn cưới ai đó trong đám kia?"

"Chắc chắn không phải người kia," Gregory trả lời.

"Mặc dù, đôi khi lại là như thế kia." Mặt Kate hơi chuyển sang chọc tức khi nói tới cái gọi là "kia", nhưng cô nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, quay lại phía Anthony và nói, "Cậu ấy định dành tình yêu cho – " Cô phe phẩy tay như xua đi một ý kiến ngu ngốc. "Oh, đừng bận tâm, em nghĩ em sẽ không nói cho anh đâu."

Tuyên bố của cô hơi đáng ngờ. Gần như có ý rằng sẽ không giấu anh lâu đâu. Gregory không chắc là anh muốn thế nào hơn – muốn Kate giữ bí mật cho mình hay muốn bị Anthony làm cho rối tung.

"Xem anh có đoán được không," Kate lém lỉnh cười với Anthony.

"Điều đó sẽ khiến buổi tối của anh có cái đề nghị."

Anthony quay sang trừng trừng nhìn Gregory. "Đó là ai?"

Gregory nhún vai. Anh luôn đứng về phía Kate để chống lại anh trai mình. "Nói ra khác nào em cướp mất cơ hội được suy nghĩ của anh."

Anthony lẩm bẩm, "Tự cao tự đại"

Gregory thấy buổi tối nay có vẻ sắp bắt đầu. Khách khứa bắt đầu xuất hiện, và trong khoảng một giờ, phòng khiêu vũ tràn ngập những tiếng rì rầm trò chuyện, cười cợt. Mọi người có vẻ bạo dạn hơn khi đeo mặt nạ, và những lời bông đùa trở nên khiếm nhã, những trò đùa thì tục tĩu hơn.

Và những tiếng cười...thật khó để diễn tả chính, chỉ là, nghe thật lạ. Trong không khí có nhiều vị hơn hờ hờ. Mọi thứ trở nên kích động, như thể những vị khách bằng cách nào đó biết rằng đêm nay là đêm để phiêu lưu. Tha hồ đập phá.

Bởi vì sáng mai, không ai biết là tại ai. Gregory thích một đêm như thế này.

Tuy thế, đến khoảng chín rưỡi, anh cảm thấy chán ngán. Anh không quá quyết, nhưng gần như chắc

rằng tiểu thư Watson không có ở đây. Thậm chí với một cái mặt nạ, cô cũng khó mà che giấu được tung tích của mình. Tóc của cô quá lấp lánh, quá thanh tao trong ánh nến mà không ai sánh kịp. Không như quý cô Lucinda... Cô ta chẳng khó gì để trà trộn vào đám đông. Mặc dù những lọn tóc sẫm màu của cô rất dễ thương, nhưng chẳng có gì bất ngờ, độc đáo cả. Một nửa số tóc phụ nữ có kiểu tông màu đỏ. Anh liếc nhìn phòng khiêu vũ.

Khá đầy, không phải một nửa. Nhưng không dưới một phần tư.

Anh cau mày. Tiểu thư Watson có thể sẽ xuất hiện sau. Là một vị khách từ đầu, cô ấy sẽ không phải vượt qua những đoạn đường bùn lầy hoặc những con ngựa tập tễnh hoặc chờ đợi trong hàng dài xe ngựa chen chúc để tới được cửa vào.

Không thể mong là cô muốn tới sớm cùng lúc với anh, nhưng chắc chắn không thể muộn quá một giờ được. Quý cô Lucinda sẽ không thể tha thứ cho sự chậm trễ đó. Cô ta thuộc loại đúng giờ. Như thế rất tốt. Còn thói lề mề mề nheo, thật bực mình. Anh mỉm cười tự lự. Cô ta không phải lại đó. Quý cô Lucinda giống Kate hơn, hoặc ít nhất cô ta sẽ giống như thế, nếu có cơ hội. Thông minh, chính chắn, chỉ hơi ranh mãnh.

Rất hài hước. Giỏi thể thao, đúng như thế. Nhưng anh cũng chưa tìm thấy cô giữa đám khách. Hoặc ít nhất là anh nghĩ thế. Anh không dám chắc. Anh đã nhìn thấy vài quý cô với mái tóc na ná cô, nhưng không ai có vẻ là cô. Người thì di chuyển không giống – quá nặng nề, thậm chí lết lạch. Người thì không cùng chiều cao. Không quá chênh lệch, chỉ vài inches thôi. Nhưng anh dám nói. Đó không phải cô. Cô phải ở chỗ nào cùng tiểu thư Watson. Anh khá chắc về điều đó. Tiểu thư Watson sẽ không thể gặp rắc rối gì khi ở bên quý cô Lucinda.

Dạ dày anh sôi lên, anh quyết định từ bỏ việc tìm kiếm để dành thời gian bồi bổ dinh dưỡng.

Kate, như mọi khi, chu đáo chọn những đồ ăn tuyệt hảo đủ để các vị khách gặm nhấm suốt buổi tiệc. Anh tiến thẳng tới những khay đựng sandwich – chúng giống những cái anh đã ăn hôm tới đây, và anh cực kỳ thích. Mười cái có thể tạm đủ. Hmmm. Anh nhìn thấy những quả dưa chuột – thật phí nếu anh không ăn. Pho mát – không, không phải cái anh đang nhìn thấy. Có lẽ là –

"Ngài Bridgerton?" Quý cô Lucinda. Anh nhận ra giọng nói đó bất cứ nơi nào. Anh ngó quanh. Đúng là cô, anh chắc chắn.

Anh đang đứng cạnh một người mang mặt nạ vàng đáng yêu. Anh chắc chắn là chưa nhìn thấy nó tới nay. Mắt cô mở to, anh có thể nhận thấy sau tấm mặt nạ, một màu xanh xám trong mắt cô. Anh tự hỏi sẽ như thế nào nếu mắt tiểu thư Watson cũng có màu đỏ, thay vì màu xanh lá.

"Là anh, đúng không?"

"Làm sao cô biết được?" anh quay lại.

Cô nháy mắt. "Tôi không rõ. Chỉ là tôi biết thế." Môi cô hé mở, chỉ vừa đủ để lộ ra những chiếc răng trắng, và cô nói, "Tôi là Lucy. Lucinda."

"Tôi biết," anh lầm bầm, vẫn nhìn vào miệng cô. Chiếc mặt nạ kia? Che phủ phía trên khuôn mặt, khiến cho phần hờ phía dưới trở nên quyến rũ hơn. Gần như là mê hoặc. Làm sao mà trước đây anh không nhận thấy cái cách khoe môi cô hơi cong lên? Hoặc những nốt tàn nhang trên mũi cô. Có tất cả bảy nốt. Chính xác là bảy, xếp thành hình ovan, ngoại trừ nốt cuối cùng, nhìn như Ireland vậy, thật thế.

"Anh có vẻ đói?" cô hỏi.

Anh chớp mắt, không ngừng nhìn cô.

Cô đi tới những chiếc sandwich. "Những miếng giăm bông thật ngon mắt. Cả dưa chuột nữa. Tôi không hoàn toàn thích sandwich dưa chuột – chẳng thể thỏa mãn với chúng được dù tôi cũng thích gặm nhấm một chút – nhưng mà khi có thêm một chút phô mát mềm phết lên thay vì bơ thì còn hơn cả tuyệt diệu."

Cô dừng lại và nhìn anh, hơi nghiêng đầu chờ anh đáp lại. Và anh mỉm cười. Anh không thể nói thêm gì. Có điều gì đó thú vị kỳ lạ khi nghe cô huyền thuyên về đồ ăn như một đứa trẻ. Anh với tay lấy một miếng Sandwich dưa chuột vào đĩa.

"Với một lời giới thiệu như thế," anh nói, "làm sao tôi có thể từ chối?"

"Giăm bông cũng rất ngon, nếu anh không thích dưa chuột." một lần nữa, như mọi khi. Luôn muốn mọi người vui vẻ. Thử đi. Và nếu bạn không thích, hãy thử cái này và cái này và cái này và cái này. Nếu có điều gì không phải, thì tôi ở đây. Cô không bao giờ nói vậy, tất nhiên, nhưng anh biết cô là thế.

Cô nhìn xuống đĩa ăn. "Tôi hi vọng chúng không bị trộn hết vào nhau."

Anh nhìn cô về trêu chọc. "Xin lỗi?"

"well," cô nói – một tiếng well rào đón và sau đó là một lời giãi thích tận tình. "Anh có nghĩ là sẽ tốt hơn nếu để riêng từng loại sandwich? Để mỗi loại vào đĩa riêng của nó? Như thế, khi anh tìm được một cái anh thích, anh sẽ biết chính xác nơi để tìm những cái tương tự. Hoặc" – trông cô tràn trề sinh khí, cứ như thể cô vừa tấn công vào một vấn đề mang tầm vóc xã hội vĩ đại – "nếu đây là một cái nữa. Đoán xem."

Cô vẩy tay về phía cái đĩa. "Thậm chí khi không còn một cái sandwich giăm bông nào còn lại trong cả chồng bánh kia. Và anh chẳng biết nên sẽ bới tung tìm nó. Như thế trông thật bất lịch sự."

Anh quan tâm tới ý kiến đó, và nói, "Cô thích mọi thứ ngăn nắp trật tự đúng không?"

"Oh, đúng vậy," cô cảm khái. "Tôi thật sự thích thế."

Gregory cân nhắc về lối sống vô tổ chức của mình. Anh đã quăng giày vào tủ quần áo, vứt giấy mời vung vãi khắp nơi...Năm ngoái, anh đã cho người thư ký của mình nghỉ việc một tuần để về thăm cha ốm. Và khi người đàn ông khốn khổ đó trở lại, gã gần như ngất xỉu trong đồng giấy tờ lung tung phèng trên bàn Gregory.

Gregory nhìn thái độ nghiêm chỉnh của quý cô Lucinda và cười thầm. Anh có thể khiến cô hóa điên trong chưa đầy một tuần.

"Anh có thích sandwich không?" cô hỏi.

Anh cắn một miếng bánh, "Dưa chuột?"

"Cực kì say đắm," anh lầm bầm. "Tôi tự hỏi, thức ăn có thể làm say đắm?" Anh nuốt trọn miếng sandwich.

"Tôi không chắc." cô gật đầu lơ đãng, sau đó nói, "Giăm bông rất ngon."

Họ lặng lẽ dạo bước ra khỏi phòng khiêu vũ. Các nhạc công đang chơi điệu waltz, và váy của các quý cô phấp phới căng phồng như những quả chuông bằng lụa khi thực hiện những vòng xoay. Hình ảnh đó khiến cho màn đêm cũng trở nên sống động với một năng lượng bất diệt.

Có điều gì đó sẽ xảy ra đêm nay.

Gregory chắc chắn thế. Cuộc đời của ai đó sẽ thay đổi. Nếu may mắn, đó có thể là anh. Hai tay anh trở nên nhộn nhạo. Cả chân nữa.

Anh muốn di chuyển, anh muốn làm một điều gì đó. Anh muốn đặt cuộc đời mình trong một guồng quay, để tìm ra và nắm lấy giấc mơ của mình.

Anh muốn di chuyển. Anh không thể đứng mãi như thế. Anh –

"Cô có muốn nhảy không?" Anh không định mời. Nhưng anh đã quay lại, và Lucy đứng ngay cạnh anh, lời nói bỗng tuôn ra. Mắt cô sáng rỡ. Ngay cả sau chiếc mặt nạ, anh cũng có thể thấy sự vui thích của cô.

"Có," cô nói, gần như thờ dãi khi thêm vào, "Tôi rất thích nhảy."

Anh cầm tay cô và dẫn tới sàn nhảy. Bản waltz đang đến đoạn xoay vòng, và họ nhanh chóng bắt được nhịp nhảy. Nó như cuốn bay, hòa họ lại làm một. Gregory chỉ phải đặt tay lên eo cô, và cô chuyển động, chính xác như anh mong đợi.

Họ xoay tròn, quấn lấy nhau, không khí tập lên mặt khiến họ phá lên cười. Thật hoàn hảo. Đến nín thở. Như thể âm nhạc chảy dưới da họ và điều khiển họ. Và hơn thế nữa. Rất nhanh. Rất rất nhanh.

Âm nhạc dừng, họ vẫn đứng bên nhau, tay vẫn đặt trên vai nhau, vẫn ngập chìm trong những khúc nhạc đã tắt.

"Oh, thật tuyệt vời," quý cô Lucinda nói, đôi mắt sáng ngời. Gregory buông tay và cúi chào cô.

"Cô là một bạn nhảy tuyệt đỉnh, quý cô Lucinda. Tôi đã biết thế mà."

"Cảm ơn, tôi – " Cô đột ngột nhìn anh.

"Cô đã?"

"Tôi – " Tại sao anh lại nói thế? Anh không định nói thế.

"Cô thật duyên dáng," cuối cùng anh nói, dắt cô rời khỏi sàn. Duyên dáng hơn tiểu thư watson, thật thế, mặc dù cảm giác đó là do Lucy đã nói về khả năng nhảy của tiểu thư watson.

"Trong cách cô đi," anh nói thêm, khi mà cô có vẻ định thắc mắc về câu trên. Anh không muốn đẩy vấn đề này đi xa thêm nữa.

"Oh." Môi cô động đậy. Chỉ một chút thôi. Nhưng vừa đủ. Và nó kích động anh – cô có vẻ hạnh phúc. Anh nhận ra rằng hầu như mọi người sẽ không làm thế. Họ sẽ tỏ ra thích thú, hoặc hoan nghênh, hoặc tự mãn. Quý cô Lucinda tỏ ra hạnh phúc. Anh thích như thế hơn.

"Tôi tự hỏi không biết Hermione đâu rồi?" cô nói, nhìn quanh.

"Cô không đi với cô ấy sao?" Gregory hỏi, vẻ ngạc nhiên.

"Có. Nhưng sau đó chúng tôi gặp Richard. Anh tôi mời cô ấy nhảy. Không," cô nhấn mạnh, "không phải vì anh tôi yêu cô ấy. Anh ấy chỉ đơn thuần là tỏ ra lịch sự. Đó là điều mà bất cứ ai cũng sẽ làm với bạn của em gái mình."

"Tôi có bốn chị em gái," anh nhắc cô.

"Tôi hiểu." nhưng sau đó, anh chợt nhớ ra. "Tôi nghĩ tiểu thư watson không biết nhảy."

"Cô ấy không. Nhưng Richard không biết điều đó. Không ai biết cả. Trừ tôi. Và anh." Cô nhìn anh về khăn khăn. "Làm ơn đừng nói cho ai. Tôi cầu xin anh. Hermione sẽ mất thể diện."

"Miệng tôi đã khâu kín," anh hứa.

"Tôi đoán họ đi tìm thứ gì để uống." Lucy nói, nghiêng đầu để cổ nhìn sang phía bàn để nước chanh.

"Hermione sẽ kêu nóng. Đó là cách lẩn tránh yêu thích của cô. Nó luôn thành công khi có ai đó mời cô nhảy.

"Tôi không nhìn thấy họ," Gregory nói, nhìn theo hướng mắt cô.

"Sẽ không thấy đâu." Cô quay lại nhìn anh, khẽ lắc đầu.

"Tôi không biết sao tôi lại nhìn ra đó. Lâu rồi mà."

"Quá lâu để uống một hộp nước?"

Cô lắc đầu.

"Không. Hermione có thể cầm cốc nước chanh cả tối nếu cô ấy cần phải thế. Tôi chỉ nghĩ là Richard không đủ kiên nhẫn."

Gregory dám cá là anh trai cô vui lòng mất tất cả để có cơ hội ngắm tiểu thư watson khi cô uống nước, nhưng chẳng nên thuyết phục Lucy làm gì.

"Tôi đoán họ quyết định đi dạo một chút." Lucy nói về hồ hững. Nhưng Gregory lập tức nhận thấy cô lo lắng.

"Ra ngoài ư?" Cô nhún vai.

"Tôi nghĩ thế. Họ rõ ràng không ở trong phòng khiêu vũ này. Hermione không thể bị lẫn vào đám đông. Tóc cô ấy, cô biết đấy."

"Thật khôn ngoan khi tách đi riêng như thế, cô có nghĩ vậy không?" Gregory nhấn mạnh.

Quý cô Lucinda nhìn anh như thể không nhận thấy sự bồn chồn trong giọng anh.

"Khó mà ở một mình với nhau được," cô nói. "Có ít nhất hai tá người ở ngoài đó. Nhìn qua cửa là thấy."

Gregory phải cố gắng để giữ được vẻ nghiêm chỉnh. Rõ ràng là anh muốn tìm tiểu thư watson, ngay ngay, trước khi cô ấy trở thành mục tiêu của một thứ gì đó không thể thay đổi. Không thể thay đổi. Jesus!

Cuộc đời có thể đổi hướng chỉ trong một khắc.

Nếu tiểu thư watson biến đi cùng anh trai Lucy...

Rồi ai đó bắt gặp họ...

Một sự kích động bùng nổ trong anh, tức giận, ghen tuông, bức mình vô cùng.

Tiểu thư watson có thể gặp nguy hiểm...hoặc có thể không.

Có thể cô ấy sẵn lòng với ý định của Fennsworth... không, không, không đời nào.

Anh cố tìm lại.

Tiểu thư watson nghĩ cô ấy yêu gã Edmonds lố bịch cơ mà.

Cô ấy sẽ không sẵn lòng với Gregory hay Ngài Fennsworth.

Nhưng lỡ anh trai Lucy chiếm lấy một cơ hội nào đó mà anh bỏ lỡ?

Thật đau đớn, chèn ép như một khẩu đại bác nóng rực trong lồng ngực – cảm giác này, sự xúc động này, chết tiệt...khủng khiếp...khốn khiếp...

"Ngài Bridgerton?" Kinh tởm. Rõ là kinh tởm.

"Ngài Bridgerton, có chuyện gì vậy?" Anh dịch đầu vài inch để đối diện với quý cô Lucinda, nhưng kể cả thế, phải một lúc anh mới nhận ra khuôn mặt cô. Mắt cô đầy lo lắng, môi mím bần khoăn.

"Anh trông có vẻ không khỏe." cô nói

"Tôi ổn." anh gầm gừ.

"Nhưng – "

"Ồn," anh gay gắt ngắt lời.

Cô co rúm lại. "Tất nhiên rồi."

Fennsworth đã làm gì? Hắn đã biến mất cùng tiểu thư watson? Hắn vẫn non nớt bên cạnh các bá tước khác, vì Chúa, vừa mới ra trường và chưa đặt chân tới London.

Còn Gregory đã... well, già dặn hơn, thu hút hơn.

Anh không thể chấp nhận chuyện này.

"Có lẽ tôi nên đi tìm Hermione," Lucy nói, nhích dần ra xa.

"Tôi có thể thấy là anh muốn ở một mình hơn."

"Không," anh thốt lên, cố tỏ ra lịch sự một chút.

"Tôi sẽ đi với cô. Chúng ta sẽ cùng tìm."

"Anh nghĩ thế là khôn ngoan à?"

"Sao không?"

"Tôi...không biết." cô dừng lại, mở to mắt chăm chăm nhìn anh, cuối cùng thốt lên, "Tôi chỉ không nghĩ như thế. Bản thân anh chỉ muốn nói về sự khôn ngoan trong việc Richard đi cùng Hermione."

"Tự cô không thể tìm kiếm được khắp nhà này."

"Tất nhiên là không," cô nói, như thể anh thật ngu ngốc khi nghĩ thế.

"Tôi định đi tìm quý bà Bridgerton."

Kate? Lậy Chúa.

"Đừng làm thế," anh nói nhanh. Có phần khinh thị, mặc dù anh không có ý đó.

Cô rõ ràng bị tổn thương bởi giọng cô cay nghiệt khi hỏi, "Và tại sao không?"

Anh nghiêng mình, hạ giọng van vi. "Vì nếu Kate tìm thấy họ, và họ đang làm gì đó không phải, họ sẽ phải cưới nhau trong vòng 2 tuần. Nhớ lấy lời tôi."

"Đừng lộ bí mật. Họ sẽ chẳng làm gì không phải phép cả," cô rít lên, và lùi xa anh,

"Hermione sẽ không bao giờ làm gì quá giới hạn," cô giận dữ nói tiếp "và Richard cũng vậy. Anh ấy là anh trai tôi. Anh trai tôi."

"Anh ta yêu cô ấy," Gregory nói một cách đơn giản.

"Không. Anh ấy. Không."

Lậy chúa. Cô ấy như sắp nổ tung lên vậy.

"Thậm chí nếu có," cô xi vả, "mà thật ra là không có, thì anh ấy cũng không bao giờ làm điều hồ thẹn đó. Không bao giờ. Anh ấy sẽ không. Sẽ không – "

"Anh ta sẽ không cái gì cơ?"

Cô kìm chế. "Anh ấy sẽ không làm thế với tôi."

Gregory không thể tin là cô có thể ngây thơ đến thế.

"Anh ta không nghĩ tới cô đâu, quý cô Lucinda ạ. Thực ra, tôi tin là anh ta chẳng mấy may nghĩ tới cô lấy một lần."

"Thật kinh khủng khi phải nói thế." Gregory nhún vai. "Anh ta đang yêu. Vì thế, anh ta sẽ vô cảm với những người khác."

"Oh, sao có thể thế được?" cô cãi lại.

"Anh cũng vô cảm như vậy sao?"

"Không." Anh nói cộc lốc, và bỗng nhận thấy hình như điều đó đúng.

Anh cố lấy lại sự tự chủ, như một quý ông kinh nghiệm đầy mình.

Quý cô Lucinda ném cho anh một cái nhìn khinh khỉnh thiếu kiên nhẫn.

"Richard không yêu cô ấy. Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi hả?"

"Cô nhầm rồi," anh nói thẳng. Anh đã quan sát Fennsworth suốt hai ngày qua.

Anh đã quan sát cách hắn ta nhìn tiểu thư Watson. Cười phá lên với những trò đùa của cô. Say đắm đưa cho cô một cốc nước mát. Hái một bông hoa dại, gài lên tai cô. Nếu như thế không gọi là yêu thì Richard Abernathy đúng là người một người anh ân cần, tận tâm, quảng đại bậc nhất trong lịch sử cánh mày râu.

Và như một người anh tuyệt vời – một người luôn sẵn lòng kề bên cạnh bạn em gái – Gregory khẳng định rằng chẳng bao giờ tồn tại một người anh chín chắn, tận tình đến mức đó.

Một người yêu thương em gái mình, rõ rồi, nhưng chẳng có ai hi sinh hết mình cho lợi ích của bạn thân em gái mà lại không có mưu cầu gì.

Trừ khi đó là một mối tình lâm li, thâm lặng, không đòi hỏi gì.

"Tôi không nhầm," quý cô Lucinda nói, vẻ rất quả quyết.

"Tôi đi tìm Lady Bridgerton."

Gregory nắm lấy cổ tay cô.

"Đó là một sai lầm nghiêm trọng"

Cô giật mạnh tay, nhưng anh không buông ra.

"Đừng coi tôi như trẻ con thế," cô rít lên.

"Không hề. Tôi chỉ khuyên cô."

Miệng cô hé mở. Run rẩy.

Gregory chìm đắm trong hình ảnh đó, tan biến hết mọi bức bối trước đó.

"Không thể chịu nổi anh," cô nói, lấy lại tự chủ.

Anh nhún vai. "Thỉnh thoảng."

"Nói dối."

"Thôi được, quý cô Lucinda."

Cô nheo mắt nhìn anh, "Tôi không muốn nói chuyện với anh một chút nào nữa."

"Mãi mãi?"

"Tôi đi tìm Lady Bridgerton," cô tuyên bố.

"Em đang tìm chị à? Có việc gì vậy?"

Đó là giọng nói cuối cùng mà Gregory muốn nghe thấy trong đời. Anh quay lại. Kate đang đứng trước mặt hai người, nhúu mày chăm chú nhìn.

Không ai mở lời.

Kate liếc nhìn tay Gregory, vẫn đang siết chặt cổ tay quý cô Lucinda. Anh vội vàng buông ra.

"Có điều gì đó tôi nên biết chăng?" Kate hỏi, giọng cô là sự pha trộn hoàn hảo giữa một thẩm phán và một vị chủ nhà.

Gregory chợt nhớ rằng chị dâu anh có thể xuất quỷ nhập thần khi cô muốn.

Quý cô Lucinda – tất nhiên – nói ngay lập tức.

"Ngài Bridgerton cảm thấy Hermione đang gặp nguy hiểm."

Thái độ của Kate thay đổi lập tức. "Nguy hiểm? Ở ngay đây?"

"Không," Gregory gầm gừ, mặc dù đó chính là điều anh nghĩ – tôi sẽ giết cô.

Quý cô Lucinda nói thêm. "Tôi không nhìn thấy cô ấy một lúc rồi." cô bực tức nói tiếp. "Chúng tôi đến cùng nhau, nhưng là từ một tiếng trước."

Kate liếc nhìn ra ngoài cửa. "Cô ấy có thể ở ngoài vườn? Khá nhiều người đã tản bộ ra đó."

Quý cô Lucinda lắc đầu. "Tôi không thấy cô ấy. Tôi đã xem ngoài đó rồi."

Gregory không nói gì. Ánh mắt bùng bùng sát khí.

Và tất nhiên, anh có thể nói gì để dừng được chuyện này chứ?

"Không ở ngoài sao?" Kate nói.

"Tôi không thấy có điều gì bất ổn cả," quý cô Lucinda nói. "nhưng ngài Bridgerton thì rất lo lắng."

"Cậu ta?" Kate quay sang nhìn cậu.

"Tại sao vậy?"

"Chúng ta có thể nói sau được không?" Gregory gầm gừ.

Kate lập tức gạt bỏ anh và nhìn sang Lucy "Tại sao cậu ta phải lo lắng?"

Lucy ngâm tẩm. Và sau đó khẽ nói, "Tôi nghĩ cô ấy đi cùng anh trai tôi."

Kate tái mặt đi. "Không tốt chút nào."

"Richard sẽ không làm gì vô phép cả," Lucy khẳng định. "Tôi thề đấy."

"Anh ta yêu cô ấy," Kate nói.

Gregory im lặng. Một chiến thắng chưa bao giờ kém ngọt ngào như thế. Lucy hết nhìn Kate tới Gregory, đầy hoang mang.

"Không," cô thầm thì. "Không, chị nhầm rồi."

"Tôi không nhầm." Giọng Kate đầy nghiêm trọng. "Và chúng ta phải tìm ra họ. Nhanh chóng."

Kate quay lại và lập tức sai bước tới cửa. Gregory theo sau, những bước chân dài nhanh chóng đuổi kịp.

Quý cô Lucinda như đóng băng trong giây lát, rồi nhanh chóng rượt theo họ.

"Anh ấy sẽ không làm gì chống lại Hermione," cô nài nỉ.

"Tôi chắc đấy." Kate dừng lại. Nhìn quanh.

Bộ mặt chính trực của Lucy đờm buồn, cô cảm thấy như trong giây phút này, cô bé đã bớt ngây thơ trong suy nghĩ và Kate, hối tiếc vì đã gây ra chấn động cho Lucy.

"Có thể anh ta không phải," Kate vội nói. Bắt buộc phải nói. Kate không định nói thế, những từ ngữ xa lạ thoát ra.

"Anh ta có thể không – chị đang – " Gregory chợt trông thấy khoảnh khắc cô nhận ra điều đó. Mắt cô, không nao núng, nhưng chưa bao giờ xám đến thế. Một cú đánh.

"Chúng ta phải tìm họ." Lucy thì thầm. Kate gật đầu, và cả ba họ lặng lẽ rời khỏi phòng.

Chương 10

Hân hoan trong tình yêu – nhưng không phải là với nam nhân vật chính và nữ nhân vật chính của chúng ta.

Lucy theo sau Lady Bridgerton và Gregory trong hành lang, cố gắng đẩy lùi những âu lo đang lớn lên trong cô. Bụng cô quặn lên, hơi thở bất ổn. Và tâm trí cô không sao xóa được những điều đó. Cô cần tập trung vào vấn đề trước mắt. Cô biết cô cần toàn tâm tìm kiếm, nhưng cô vô cùng phân tâm – choáng váng, hoang mang và không thể thoát khỏi cảm giác về những điềm báo khủng khiếp.

Điều mà cô không hiểu. Cô có muốn Hermione lấy anh trai mình không?

Không phải cô vừa nói với ngài Bridgerton rằng sự kết hợp đó, dù không thể, là rất tuyệt vời?

Hermione có thể là chị dâu cô, và Lucy không thể tưởng tượng nổi điều gì phù hợp hơn. Nhưng, cô vẫn thấy...không thoải mái. Có lẽ là một thoáng tức giận nữa. Cả xấu hổ nữa. Tất nhiên. Bởi vì chẳng có lý gì cô lại phải tức giận vì điều đó.

"Chúng ta nên chia nhau ra tìm," ngài Bridgerton nói khi họ vừa rẽ qua mấy góc phòng. Âm thanh của trận Masked ball lùi xa dần. Anh giật mạnh chiếc mặt nạ, hai quý cô làm theo, cầm theo ba cây đèn nhỏ để rọi sáng hành lang tù mù.

Lady Bridgerton lắc đầu.

"Chúng ta không thể làm thế. Cậu không thể tự tìm ra họ được," cô nói với anh.

"Tôi không dám nghĩ tới việc bỏ lại tiểu thư Watson với hai quý ông độc thân." Không đếm xỉa tới phản ứng của anh ta, Lucy nghĩ.

"Và cô ấy không thể đi một mình." Lady Bridgerton tiếp tục, đánh mắt về phía Lucy. "Tối tăm. Vắng vẻ. Những quý ông thì đeo mặt nạ, vì Chúa. Làm thế không ổn chút nào."

"Tôi còn không biết đường nữa." Lucy nói thêm. Đây quả là một căn nhà lớn. Dù cô đã ở đây gần một tuần, nhưng cô nghi là cô thậm chí chưa nhìn thấy dù chỉ một nửa.

"Chúng ta sẽ vẫn đi với nhau," Lady Bridgerton khẳng định.

Ngài Bridgerton như muốn nổi khùng lên, nhưng cố gắng kìm lại. "Tốt thôi. Nhưng đừng lãng phí thời gian nữa."

Anh sai chân bước, những bước chân dài khiến hai người phụ nữ không dễ bắt kịp. Anh giật mạnh những cánh cửa và không thèm đóng lại khi bỏ đi, sục sạo tìm kiếm phòng tiếp theo. Lucy lách thếch theo anh, cố tìm ở những phòng phía bên kia hành lang.

Lady Bridgerton cũng lao nhanh về phía trước để tìm.

"On!" Lucy nhảy dựng lên, đóng vội cửa vào.

"Thấy họ rồi hả?" ngài Bridgerton hỏi gấp gáp.

Cả anh và Lady Bridgerton lao về phía cô.

"Không," Lucy nói, đỏ bừng mặt. Cô húng hắng. "Người khác."

Lady Bridgerton rên rỉ. "Lậy Chúa. Làm ơn đừng nói đó là một quý cô chưa chồng."

Lucy hé miệng, nhưng phải vài giây sau mới thốt lên được, "Tôi không biết. Những cái mặt nạ, chị biết đấy."

"Họ vẫn đeo mặt nạ?" Lady Bridgerton hỏi.

"Họ đã kết hôn. Không phải là với nhau." Lucy rất rất muốn biết tại sao cô lại đoán ra như thế, nhưng cô không thể giải thích được, và ngoài ra, ngài Bridgerton lập tức làm cô xao lãng bằng việc lao tới trước cô và giật mạnh cánh cửa.

Một phụ nữ ré lên, sau đó là một giọng nam đầy tức giận, thốt ra những từ mà Lucy không dám nhắc lại.

"Xin lỗi," ngài Bridgerton cần nhần.

"Cứ tiếp tục đi nhé." Anh đóng cửa.

"Morley," anh tuyên bố, "và vợ của winstead."

"Oh" Lady Bridgerton thốt lên, miệng há hốc ngạc nhiên. "I have no idea"

"Chúng ta có nên làm gì đó không?" Lucy hỏi.

Chúa ơi, có những người đang ngoại tình cách cô chưa tới 10 bước.

"Đó là việc của winstead." Mr. Bridgerton cúi kính.

"Chúng ta phải giải quyết vấn đề của mình đã."

Lucy vẫn chôn chân tại chỗ khi anh bước đi, bước dài dọc hành lang.

Lady Bridgerton liếc nhìn cánh cửa, nhìn như thể muốn mở nó ra và hé nhìn vào, nhưng cuối cùng cô thờ dài và đi theo em chồng.

Lucy nhìn chăm chăm vào cánh cửa, cố gắng nghĩ xem điều gì đang luẩn quẩn trong đầu cô.

Một cặp trên bàn – trên bàn, Chúa ơi – sốc quá, nhưng còn có gì đó khác khiến cô buồn bực. Không phải cảnh đó. Một chỗ khác. Một cảnh khác. Đường như là một ký ức lóe lên. Điều đó là gì?

"Em đi chứ?" Lady Bridgerton gọi.

"Vâng," Lucy trả lời, nói thêm, "Thật sốc quá, chị biết đấy. Em cần lấy lại tinh thần một chút."

Lady Bridgerton nhìn cô thông cảm và gật đầu, rồi tiếp tục tìm kiếm, kiểm tra phòng ở bên trái hành lang.

Cô đã nhìn thấy gì? Có một người đàn ông và một người đàn bà, tất nhiên, và cái bàn như đã nói. Hai cái ghế, màu hồng. Một chiếc sofa, sọc vân.

Và một cái bàn cuối phòng, một lọ hoa...Những bông hoa. Thế đấy. Cô biết chúng ở đâu. Nếu như cô

sai và mọi người khác đúng, và anh trai cô thật sự phải lòng Hermione, thì chỉ có duy nhất một nơi mà anh sẽ dẫn cô ấy tới để thuyết phục cô thay đổi tình cảm. Vườn cam.

Ở phía bên kia tòa nhà, khá xa phòng khiêu vũ. Kín đặc, không chỉ có cam, mà còn rất nhiều hoa. Một vườn cây nhiệt đới tráng lệ như vậy hẳn đã tiêu tốn của Lord Bridgeton kha khá. Những bông phong lan thanh nhã. Lác đác những bông hồng. Cả những bông hoa dại khiêm nhường khước từ sự chăm sóc chín chu ở đây.

Dưới ánh trăng, còn đâu lãng mạn hơn nữa. Còn đâu mà anh trai cô dễ chịu hơn nữa. Anh ấy yêu hoa. Luôn luôn thế, anh ấy có khả năng đáng ngưỡng mộ về việc nhớ tên các loài hoa, một cách hệ thống. Anh luôn hái vài bông, huyền thuyên những thông tin chi li – bông này chỉ nở dưới ánh trăng, bông này phải mang từ châu Á tới.

Lucy đôi khi thấy chán ngất với những điều đó, nhưng cô có thể thấy điều đó đôi khi cũng thật lãng mạn.

Cô nhìn khắp hành lang. Nhà Bridgerton đang dừng lại nói chuyện với nhau, qua dáng điệu thì có vẻ nội dung trao đổi khá gay gắt.

Chẳng phải tốt nhất người tìm thấy họ là cô? Một mình, không cùng một Bridgerton nào hết?

Nếu Lucy thấy họ, cô có thể cảnh báo họ và ngăn chặn thảm họa. Nhưng nếu Hermione muốn cười anh cô...well, thì đó là lựa chọn của cô ấy, thì cô chẳng còn việc phải làm.

Lucy biết đường tới vườn cam. Chỉ mất vài phút thôi. Cô thận trọng bước về phía phòng khiêu vũ. Cả Gregory và Lady, chẳng ai để ý tới cô.

Sáu bước lẹ làng tới góc cửa. Và sau đó – liếc nhanh qua hành lang – cô đã rời khỏi tầm nhìn của họ. Và chạy. Cô cảm vấy và chạy như bay, ít nhất là, nhanh hết mức có thể trong bộ nhung nặng chịch.

Cô không biết bao lâu nữa thì chị em nhà Bridgerton sẽ nhận ra sự vắng mặt của cô, và trong khi họ còn chưa biết dự định của cô, cô không nghi ngờ gì về việc họ có thể tìm ra cô.

Tất cả những gì Lucy phải làm là tìm ra Hermione và Richard đầu tiên. Nếu cô thấy họ, cảnh báo họ, cô có thể đẩy Hermione ra ngoài và thuyết phục cô để mình và Richard với nhau.

Cô không có nhiều thời gian, nhưng cô có thể làm được điều đó. Cô biết là cô có thể.

Lucy trở lại đại sảnh, chậm chậm bước hết mức có thể để băng qua. Có vài người hầu, vài người khách tới muộn, cô không thể tránh được ngò vục nếu chạy băng băng.

Cô lẩn vào hành lang phía tây, trượt qua góc và chạy tiếp. Phổi cô như nổ tung, da cô đỏ mề hôi ướt nhẹp cả vấy. Nhưng cô không chậm bước. Nó không xa đây. Cô có thể làm được. Cô biết cô có thể.

Cô phải thế. Và sau đó, thật ngạc nhiên, cô đã ở đó, cánh cửa dẫn ra vườn cam.

Tay cô đặt lên núm cửa. Cô định xoay nó. Nhưng thay vào đó, cô lại dừng lại bối rối. Mắt cô nhúc nhối, cô cố gắng đứng vững, nhưng lại càng hoang mang.

Cảm giác này như hiện hữu, xô mạnh vào cô, khiến cô phải bám vào tường.

Chúa tôi, cô không muốn mở cánh cửa này. Cô không muốn nhìn thấy họ. Cô không muốn biết họ đang làm gì, không muốn biết như thế nào và tại sao. Cô không muốn điều đó, bất cứ là gì. Cô muốn mọi

thứ trở lại nguyên vẹn như ba ngày trước. Cô không thể trở lại như thế được sao? Chỉ ba ngày thôi. Ba ngày, và Hermione vẫn yêu Mr. Edmonds, điều thực sự không có vấn đề gì cho đến hiện tại, và Lucy muốn vẫn là – cô sẽ vẫn là chính mình, hạnh phúc và tin tưởng, và chỉ phải đối mặt với lễ đính hôn của cô.

Tại sao mọi thứ phải thay đổi? Cuộc đời của Lucy đã được thu xếp hoàn hảo theo hướng đo. Mọi người đều có vị trí của mình, sắp đặt hoàn hảo, và cô không phải suy nghĩ một đầu về bất cứ điều gì.

Cô không phải quan tâm tới việc tình yêu là gì và như thế nào, và anh cô không có ý đồ bí mật nào với bạn thân của cô, và đám cưới của cô chỉ là một dự định mơ hồ trong tương lại, và cô hạnh phúc.

Cô hạnh phúc. Và cô muốn mọi thứ quay lại.

Cô nắm chặt lấy núm cửa, cố xoay nó, nhưng tay cô không dịch chuyển. Sự hoang mang vẫn tồn tại, phong tỏa sức lực của cô, chộp lấy ngực cô. Cô không thể tập trung. Cô không thể suy nghĩ. Và chân cô bắt đầu run lên. Oh, Chúa, cô chuẩn bị ngã. Ngay tại hành lang, chỉ cách mục tiêu vài inch, cô chuẩn bị ngã gục xuống sàn.

Và sau đó – "Lucy!" đó là Mr. Bridgerton, và anh đang chạy tới chỗ cô, đúng lúc cô ngã. Cô ngã. Ngã ở vườn cam.

Cô đã tới đúng lúc, nhưng lại đứng đờ ra trước cửa. Như một con ngốc, cô đứng đây, tay trên núm cửa.

"Chúa ơi, cô đang nghĩ gì vậy?" anh nắm lấy hai vai cô, và Lucy nghiêng về phía anh. Cô muốn ngã vào anh và quên đi.

"Tôi xin lỗi," cô thì thào. "Tôi xin lỗi." Cô không biết mình xin lỗi vì điều gì, nhưng cô cứ lặp đi lặp lại mãi.

"Một cô gái không nên đứng đây một mình," anh nói, giọng khác lạ. Khàn đặc.

"Lũ đàn ông đã uống say. Họ lợi dụng mặt nạ để - " anh rơi vào im lặng.

Và sau đó – "Họ không còn là chính mình nữa."

Cô gật đầu, cuối cùng ngẩng lên nhìn anh. Và cô đã nhìn thấy anh. Chỉ nhìn anh. Khuôn mặt anh trở nên thân thương với cô. Dường như cô biết tất cả mọi chi tiết, từ những lọn tóc xoắn mảnh mai của anh tới vết sẹo nhỏ xíu gần tai trái.

Cô im lặng. Thở. Không phải như thông thường, nhưng cô thở. Chậm hơn, im lìm hơn.

"Tôi xin lỗi," cô lại nói thế, bởi cô không biết phải nói gì khác.

"Chúa tôi," anh chửi thề, ngấm nhìn khuôn mặt cô với ánh mắt van nài, "có chuyện gì với cô vậy? Cô ổn chứ? Có phải ai đó – "

Anh buông rơi tay, điên cuồng nhìn quanh. "Ai đã làm điều này?" anh hỏi hă. "Ai đã làm cô – "

"Không," Lucy lắc đầu.

"Không phải tại ai cả. Là tự tôi thôi. Tôi – tôi muốn tìm ra họ. Và tôi nghĩ nếu tôi – well, tôi không muốn anh – Và sau đó tôi – và sau đó tôi tới đây, và tôi – "

Gregory đảo mắt tới cánh cửa vườn cam.

"Họ ở đây ư?"

"Tôi không biết," Lucy thú thật.

"Tôi nghĩ vậy. Tôi không thể - "

Nỗi sợ hãi cuối cùng cũng tan dần, hầu như không còn, dĩ nhiên, bây giờ điều đó xem ra còn hơi ngớ ngẩn. Cô thấy mình thật ngu ngốc. Cô đã đứng ở đây, trước cửa, và chẳng làm gì cả. Chẳng gì cả.

"Tôi không thể mở cửa," cuối cùng cô thì thào. Bởi vì cô phải nói với anh. Cô không thể giải thích điều đó – cô thậm chí không hiểu – nhưng cô phải nói với anh chuyện gì đã xảy ra. Bởi vì anh đã tìm thấy cô. Và khiến mọi chuyện chệch khỏi dự định.

"Gregory!" Lady Bridgerton phá tan bầu không khí, mà thực tế là đã đâm sầm vào họ, hỗn hển thờ.

"Lady Lucinda! Tại sao cô – Cô ổn chứ?"

Giọng cô đầy vẻ lo lắng tới mức Lucy tự hỏi không biết cô đã trông thấy gì. Cô tái nhợt đi. Cô thấy mình thật nhỏ bé, quả có thể, nhưng có điều trên khuôn mặt cô khiến Lady Bridgerton nhìn cô lo lắng tới mức đó.

"Em ổn." Lucy nói, mừng là cô ấy không thấy cô trong hoàn cảnh mà Mr. Bridgerton đã gặp.

"Chỉ hơi chóng mặt một chút. Chắc tại em chạy nhanh quá. Thật ngốc quá! Em xin lỗi."

"Khi chúng tôi quay lại thì em đã bỏ đi – " Lady Bridgerton nghiêm khắc nhìn cô, nhưng lông mày cô nhăn lại lo âu, và mắt cô đầy ân cần. Lucy muốn khóc. Chưa từng có ai nhìn cô như thế. Hermione quý mến cô, và Lucy cảm thấy rất dễ chịu với điều đó, nhưng ánh mắt này thì khác. Lady Bridgerton không lớn hơn cô quá nhiều – chỉ chênh mười tuổi, hoặc có thể là mười lăm – nhưng cái cách cô ấy nhìn...Giống như một người mẹ vậy. Chỉ một thoáng thôi.

Lady Bridgerton tiến nhanh về phía cô và đặt một cánh tay lên vai cô, kéo cô ra xa Gregory, người cuối cùng cũng thu tay về.

"Em có chắc là em ổn không?" Cô hỏi.

Lucy gật đầu.

"Bây giờ em ổn mà."

Lady Bridgerton dò xét nhìn Gregory. Anh gật đầu. Lucy không hiểu thế nghĩa là sao.

"Tôi nghĩ họ ở trong vườn cam," cô nói, không hiểu tại sao trong giọng mình lại có vẻ - cam chịu và lấy làm tiếc.

"Tốt lắm," Lady Bridgerton nói, ưỡn mình tiến về phía cánh cửa.

"Không có gì cả, đúng không?" Lucy lắc đầu. Gregory đứng im.

Lady Bridgerton hít sâu và đẩy cánh cửa ra. Lucy và Gregory lập tức tiến lại gần. Nhưng vườn cam rất tối, chỉ có ánh trăng rọi qua những ô cửa sổ.

"Damn."

Cầm Lucy co lại ngạc nhiên. Cô chưa từng nghe một người phụ nữ chửi thề bao giờ. Cả ba đứng khựng lại chốc lát, và sau đó Lady Bridgerton tiến về phía trước và gọi to, "Lord Fennsworth! Lord Fennsworth, làm ơn hãy trả lời. Ngài có ở đây không?"

Lucy định gọi tên Hermione nhưng Gregory vội lấy tay bịt miệng cô.

"Đừng," anh thì thầm bên tai cô. "Lỡ có ai khác ở đây. Chúng ta không muốn họ phát hiện ra rằng chúng ta đang kiếm hai người kia."

Lucy gật đầu, thấy mình thật ngây ngô. Cô nghĩ mình phần nào hiểu biết về thế giới xung quanh, nhưng trong vài ngày nay, càng ngày cô càng thấy sự hiểu biết của mình là quá ít, quá ít.

Mr. Bridgerton tiến sâu vào trong phòng.

Anh dừng lại và chống tay lên hông, đảo mắt nhìn kỹ khắp vườn cam.

"Lord Fennsworth!" Lady Bridgerton gọi to lần nữa. Lần này họ nghe thấy tiếng xột xoạt. Rất khẽ thôi. Và chậm chạp. Như thể ai đó đang cố ẩn mình. Lucy tiến lại phía tiếng động, nhưng không có ai ở đó. Có lẽ là con gì đó. Có vài con mèo tại Aubrey Hall. Chúng ngủ ở những chuồng nhỏ cạnh cửa bếp. Nhưng có thể có con nào đó lạc vào vườn cam. Chắc là một con mèo. Nếu là Richard, anh ấy phải tiến đến khi bị gọi tên chứ. Cô nhìn Lady Bridgerton, xem phải làm gì tiếp. Nữ tử tước nhìn em chồng, nói điều gì đó và chỉ tay về phía tiếng động. Gregory gật đầu, khẽ khàng tiến lại, những dải chân dài băng qua căn phòng với một tốc độ đáng kinh ngạc, cho đến khi – Lucy thở hắt ra. Trong chớp mắt, Gregory nhảy xổ tới, kêu đánh huych và lằm bằm "Tôi tóm được rồi!"

"Oh không." Lucy bung tay lên che miệng.

Mr. Bridgerton đang đề nghị ai đó dưới sàn, tay tóm vào cổ người dẫu mặt.

Lady Bridgerton lao về phía họ, và Lucy, nhìn theo, cuối cùng mới động đậy được và chạy tới.

Nếu đó là Richard – oh, làm ơn không phải anh ấy – Cô phải tìm thấy anh ấy trước khi Mr. Bridgerton giết anh ấy mất.

"Đề...tôi...đi"

"Richard!" Lucy ré lên inh tai. Đúng là giọng anh ấy rồi. Không thể lẫn được. Nhân vật nằm dưới sàn vườn cam vằn vẹo, và cô có thể thấy mặt anh ta.

"Lucy?" anh nhìn về kinh ngạc.

"Oh, Richard." Giọng đầy thất vọng.

"Cô ấy đâu?" Gregory hỏi thúc.

"Ai ở đâu cơ?" Lucy như đổ bệnh. Richard giả vờ không biết.

Cô biết anh quá rõ. Anh đang nói dối.

"Tiêu thư watson," Gregory gầm gừ.

"Tôi không biết cô â – " một tiếng ừng ục thoát ra khỏi cổ họng Richard.

"Gregory!" Lady Bridgerton túm lấy tay anh.

"Dừng lại!"

Anh khẽ nói tay.

"Có thể cô ấy không ở đây," Lucy nói.

Cô biết không phải vậy, nhưng dù gì đó có lẽ là cách tốt nhất để cứu vãn hoàn cảnh.

"Richard yêu hoa. Luôn luôn. Và anh ấy không thích tiệc tùng."

"Đúng thế" Richard hân hân.

"Gregory," Lady Bridgerton nói,

"Đề anh ấy đứng dậy đi"

Lucy quay mặt lại, và đúng lúc đó cô nhìn thấy. Phía sau Lady Bridgerton. Màu hồng. Chỉ lóe lên. Một mảnh rõ ràng. Hermione mặc màu hồng. Nhưng ở đây tối quá. Lucy mở to mắt. Có thể chỉ là một bông hoa. Có rất nhiều loại hoa màu hồng. Cô quay lại nhìn Richard. Nhanh. Rất nhanh.

Mr. Bridgerton nhìn thấy đầu cô xoay quanh.

"Cô đã nhìn thấy gì?" anh hỏi thúc.

"Không có gì"

Nhưng anh không tin cô. Anh buông Richard ra và tiến tới chỗ cô nhìn, nhưng Richard đã lăn sang một bên và tóm lấy cổ chân anh. Gregory hét lên và ngã dúi xuống, nhanh chóng trả miếng, túm lấy áo Richard và ấn mạnh đầu xuống sàn.

"Dừng!" Lucy khóc, lao tới.

Chúa tôi, họ giết nhau mất.

Đầu tiên thì Mr. Bridgerton chiếm thượng phong, rồi tới Richard, rồi lại tới Mr. Bridgerton, cô không thể nói được ai sẽ thắng, họ cứ thụi nhau liên hồi.

Lucy muốn tách họ ra, nhưng thế thì quá nguy hiểm cho cô. Cả hai bọn họ giờ như hai con thú, chẳng còn kiêng kị ai nữa.

Có thể Lady Bridgerton ngăn được họ. Đây là nhà chị ấy, và chị ấy phải có trách nhiệm về các vị khách. Chị ấy có uy quyền để giải quyết vụ này, nhiều hơn tất cả những gì cô có thể huy động.

Lucy quay đầu lại "Lady Br – "

Âm thanh bốc hơi khỏi cổ họng cô. Lady Bridgerton không còn ở chỗ cô ấy vừa đứng. Oh không.

Lucy vịn vịn điên cuồng.

"Lady Bridgerton? Lady Bridgerton?"

Ngay sau đó chị ấy xuất hiện, tiến tới chỗ Lucy, băng qua những tán cây, tay chị choàng lấy Hermione. Tóc Hermione rối bù, váy vóc nhàu nhĩ và bẩn, và – lady Chúa trên cao – cô ấy hình như đang khóc.

"Hermione?" Lucy thì thầm. Có chuyện gì đã xảy ra vậy? Anh Richard đã làm gì? Hermione im lặng một lúc. Nhìn cô trống rỗng, tay buông thõng, như thể cô quên mất Lady Bridgerton đang nắm tay cô.

"Hermione, có chuyện gì?" Lady Bridgerton buông tay, và Hermione như nước trào ra ngoài đập.

"Oh, Lucy," cô khóc, giọng chói với như đang lao ra phía trước.

"Minh rất tiếc." Lucy đứng không vững, ôm lấy cô. Hermione bám lấy cô như đứa trẻ nhỏ khiến Lucy trong chốc lát không biết phải làm gì với cô. Tay cô rã rời, như không thuộc về cô vậy. Cô nhìn qua vai Hermione, hướng xuống sàn nhà. Hai người đàn ông cuối cùng đã ngừng thoi nhau, nhưng cô cũng chẳng quan tâm nữa.

"Hermione?" Lucy lùi lại, để nhìn vào mặt bạn mình.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Oh, Lucy," Hermione nói. "Tớ bối rối quá."

Một tiếng sau, Hermione và Richard chính thức đính hôn.

Một tiếng sau, Hermione và Richard chính thức đính hôn. Lady Lucinda đã quay trở lại bữa tiệc, không phải bởi vì cô có thể tập trung vào bất cứ cái gì hay bất cứ ai đang nói, mà là bởi vì Kate đã muốn như vậy.

Gregory đã say rồi. Hoặc cuối cùng thì anh cũng cố gắng hết sức để đạt đến điều đó.

Anh ngờ rằng buổi tối đã đem đến cho anh vài đặc ân nhỏ. Anh thực tế là đã không băng ngang qua Lord Fennsworth và Miss Watson khi họ đã ở cùng nhau. Bất kể điều gì họ đang làm – và Gregory vận dụng hết toàn bộ năng lượng của mình để không tưởng tượng ra điều đó – họ cũng đã dừng lại khi Kate kêu to tên của Fennsworth.

Thậm chí bây giờ mọi người vẫn nghĩ nó như một trò khôi hài vậy. Hermione đã nói lời xin lỗi, sau đó Lucy cũng xin lỗi, tới lượt Kate nói lời xin lỗi, điều mà dường như là khác thường so với tính cách của cô cho đến khi cô kết thúc câu nói của mình bằng, "nhưng cả hai người, cho đến thời điểm hiện tại, phải dàn xếp một cái đám cưới."

Fennsworth trông vui sướng, tên lão xược khó chịu, và sau đó anh ta trơ tráo gửi đến Gregory một nụ cười chiến thắng.

Gregory muốn đá vào gối anh ta như mấy quả bóng.

Việc đó không khó lắm.

Chắc nó chỉ như một tai nạn thôi. Thực sự là vậy. Họ vẫn đang đứng trên sàn, đang bị mắc vào một sự bế tắc. Hoàn toàn là hợp lý nếu anh nói rằng đầu gối anh bị trượt.

Nhanh lên nào.

Cho dù tình huống có là thế nào, thì Fennsworth cũng cầu nhàu và đổ sụp xuống. Gregory sấn đến phía bên kia của bá tước, nói lòng cái siết của mình, và anh di chuyển đến chân anh ta.

"Tôi rất xin lỗi," anh nói với những người phụ nữ. "Tôi không định làm anh ta sợ".

Và điều đó là hiển nhiên rồi. Miss Watson đã xin lỗi với anh – sau khi đã xin lỗi Lucy trước nhất, và

sau đó là Kate, rồi tới Fennsworth, mặc dù có Chúa biết là tại sao, bởi vì anh rõ ràng đã chiến thắng tối nay.

"Không cần thiết phải xin lỗi." Gregory nói sắc nhọn.

"Không, nhưng tôi..." Cô trông khốn khổ, nhưng Gregory không quan tâm thêm nữa.

"Tôi đã có một khoảng thời gian tốt đẹp ở bữa ăn sáng," cô nói với anh. "Tôi chỉ muốn anh biết điều đó."

Tại sao? Tại sao cô lại nói như vậy? Có phải cô nghĩ rằng điều đó sẽ làm cho anh cảm thấy khá hơn?

Gregory không nói gì cả. Anh trao cho cô một cái gật đầu, và sau đó bước đi. Những người còn lại có thể tự luận ra các chi tiết. Anh chẳng có gì liên qua đến cặp đôi mới đính hôn kia, không có trách nhiệm gì với họ hoặc cũng chẳng có gì ưu tiên cho họ. Anh chẳng quan tâm khi nào hoặc làm thế nào mà hai gia đình sẽ thông báo tin tức đó.

Đó không phải là điều anh quan tâm. Không phải.

Vì vậy anh rời đi. Và yên vị với một chai brandy.

Và bây giờ anh ở đây. Trong phòng làm việc của anh trai anh, uống rượu của anh ấy, tự hỏi địa ngục rốt cuộc là gì. Giờ đây anh đã đánh mất Miss Watson, điều đó là rõ ràng. Trừ phi dĩ nhiên là anh có ý định bắt cóc cô.

Đó là điều anh sẽ không làm. Tất nhiên rồi. Cô có thể sẽ kêu thét lên như một tên ngốc trong suốt cuộc hành trình. Chưa kể đến một vấn đề nhỏ là khả năng cô đã trao những gì cho Fennsworth.Ồ, và Gregory sẽ phá hủy danh tiếng của chính mình. Là vậy đấy. Một người không bắt cóc một quý cô, đặc biệt là quý cô đó đã đính hôn với một bá tước – mà có thể trông đời tên tuổi anh ta không bị ảnh hưởng.

Anh tự hỏi là Fennsworth đã nói gì để có cô một mình với anh ta.

Anh tự hỏi Hermione đã có ý gì khi cô nói cô bị xao động.

Anh tự hỏi họ có mời anh đến đám cưới hay không.

Humm. Có lẽ có. Lucy sẽ khẳng khái mời anh mà, phải vậy không? Cô là người cực kỳ nguyên tắc. Hơn hết thì đó cũng là đức tính tốt.

Vậy bây giờ là gì nào? Sau bao nhiêu năm sống không mục đích gì đáng để, để đợi đợi đợi tất cả các mảnh ghép của cuộc đời anh vào đúng chỗ của nó, anh đã nghĩ rằng anh cuối cùng cũng đã hiểu ra. Anh đã tìm thấy Miss Watson and đã sẵn sàng tiến lên và chinh phục.

Thế giới trở nên sáng sủa và tốt đẹp và lấp lánh với những hứa hẹn.

Ồ, tốt thôi, thế giới trở nên sáng sủa và tốt đẹp và lấp lánh với sự hứa hẹn trước đó. Sau cùng thì anh trở nên không hạnh phúc. Trong thực tế, anh đã không thực sự có ý chờ. Anh thậm chí đã không chắc là anh muốn tìm cô dâu của anh sớm như vậy. Chỉ là bởi vì anh biết rằng tình yêu đích thực có tồn tại không có nghĩa là anh muốn cô ngay tức thì.

Anh đã bằng lòng với sự tồn tại trước đó. Địa ngục, hầu hết đàn ông sẽ dùng đến răng nanh để đạt được chỗ đứng.

Không phải với Fennsworth, dĩ nhiên.

Tên khốn có lẽ đã âm mưu đến từng chi tiết nhỏ cho đám cưới của mình.

Tên kh...

Anh uống hết phần rượu của mình và rót thêm.

Vậy điều đó có nghĩa là gì? Điều đó có nghĩa là gì khi bạn gặp một người phụ nữ đã làm bạn quên cả cách để thở và cô ấy rời đi và cưới một người đàn ông khác? Anh định làm gì bây giờ?

Ngồi và đợi cho đến khi phía sau của một ai đó khác lại làm anh trở nên say mê?

Anh uống thêm một ngụm nữa. Anh đã có nó với những cái cổ. Chúng có vẻ được đánh giá quá cao.

Anh ngồi ngã ra, đặt chân lên bàn làm việc của anh trai. Dĩ nhiên Anthony sẽ ghét điều đó, nhưng anh ấy đâu có ở trong phòng? Anh ấy không vừa khám phá ra người phụ nữ anh ấy hy vọng sẽ cưới đang ở trong vòng tay một người đàn ông khác chứ? Không. Hơn thế nữa, khuôn mặt anh ấy cũng đâu có nhìn như đã bị một quả thui của một bá tước trẻ đâu chứ?

Dĩ nhiên là không rồi.

Gregory thận trọng sờ vào bên má trái. Và mắt phải.

Ngày mai anh sẽ không thể trông thu hút được nữa, chắc chắn là như vậy.

Nhưng Fennsworth cũng không nhĩ, anh hạnh phúc nhĩ.

Hạnh phúc? Anh hạnh phúc **? Ai đã nghĩ như vậy nhĩ?

Anh thở dài, cố gắng lấy lại sự điềm tĩnh. Chắc là do brandy rồi. Hạnh phúc không nằm trong chương trình tối nay.

Mặc dù...

Gregory đứng dậy. Chỉ là để kiểm tra thôi. Đó là một yêu cầu khoa học đấy chứ. Anh có thể đứng không?

Anh có thể.

Vậy anh có thể đi không?

Có.

Àh, nhưng anh có thể bước thẳng không nhĩ?

Hầu như là vậy.

Humm. Anh không hẳn lấu cá như anh đã nghĩ.

Anh có thể đi ra ngoài được. Không nên phí phạm sự thông minh vào một tâm trạng tốt không mong đợi.

Anh tiến về phía cánh cửa và đặt tay mình lên quả đấm. Anh dừng lại, ngẩng đầu lên nghĩ ngợi.

Chắc là do rượu brandy thôi. Thực vậy, không còn cách nào khác để giải thích nữa.

Chương 11

Trong chương này, nhân vật chính của chúng ta đã làm một điều anh chưa bao giờ dự định trước.

Sự trở trêu của buổi tối vẫn chưa buông tha Lucy khi cô trên đường về phòng nghỉ của cô.

Một mình.

Sau sự hoang mang của Mr. Bridgerton đối với việc biến mất của Hermione... sau khi Lucy bị trách mắng vì đã tự mình chạy vào giữa bữa tiệc tối toàn những quý ông với giọng khàn khàn.. sau khi một cặp đôi bị ép buộc phải đi đến việc đính hôn, vì lợi ích của Chúa – không ai để ý thấy khi Lucy tháo bỏ chiếc mặt nạ hóa trang của mình.

Cô vẫn không thể tin rằng Lady Bridgerton đã khẳng khái bắt cô quay lại bữa tiệc. Cô ấy thực tế là đã lỗi cô trở lại, đặt cô dưới sự quan tâm của ai đó hoặc người giám hộ của ai đó trước khi đi tìm mẹ của Hermione, người mà, được xem như là không biết bất cứ điều gì về sự việc hay họ đang đợi bà.

Và vì vậy, Lucy đứng ở góc phòng khiêu vũ như một con ốc, liếc nhìn đám khách còn lại, tự hỏi họ có thể nào nhận biết điều gì về những sự kiện đã diễn ra tối nay không. Thật đáng ngạc nhiên khi cuộc sống của ba con người có thể thay đổi hoàn toàn, và phần còn lại của thế giới lại vẫn diễn ra bình thường.

Không, cô nghĩ, hơi buồn bã, thực tế là – bốn người, Mr. Bridgerton có thể được tính đến. Kế hoạch của anh cho tương lai đã được hoạch định khác hoàn toàn với những gì bắt đầu tối nay.

Nhưng không, tất cả những người còn lại đều trông hoàn toàn bình thường. Họ khiêu vũ, họ ăn những cái sandwich mà thậm chí vẫn còn đang được trộn lẫn trong những chiếc đĩa phục vụ.

Đó là cảnh tượng kỳ lạ nhất. Có gì đó không nên trông khác đi sao? Không có ai đó đến chỗ Lucy và nói, ánh mắt hơi trêu chọc – Cô trông khác quá. **. Tôi biết rồi. Anh cô mới vừa quyến rũ cô bạn thân nhất của cô.

Dĩ nhiên là không ai làm điều đó rồi, và khi Lucy bắt gặp ánh mắt mình trong gương, cô giật mình khi thấy rằng trông kho vẫn chẳng có gì thay đổi. Có lẽ có chút gì đó mệt, hơi tái, nhưng ngoài ra thì vẫn là Lucy như cũ.

Tóc vàng, không quá vàng. Mắt xanh, một lần nữa, không quá xanh. Khuôn miệng ngượng ngịu không bao giờ giữ được hình thái như ý cô muốn, và cùng một cái mũi khó tả với cùng bảy nốt tàn nhang, trong đó bao gồm một cái gần ngay mắt cô mà không ai khác ngoài cô để ý đến.

Nó trông như nước Ireland vậy. Cô không biết tại sao nó cuốn hút cô, nhưng nó luôn như vậy.

Cô thờ dài. Cô chưa bao giờ đến Ireland, và cô hy vọng rằng cô không bao giờ đến. Điều đó dường như ngu ngốc khi nó đột ngột làm cô buồn phiền, bởi cô chưa bao giờ muốn đến Ireland.

Nhưng nếu cô có muốn, thì cô đã hỏi Lord Haselby rồi, phải vậy không? Nó không khác biệt là mấy nếu so với việc hỏi chú Robert để được phép làm, tốt thôi, bất cứ cái gì, nhưng bằng cách nào đó....

Cô lắc đầu. Thế là đủ rồi. Buổi tối đã đủ kỳ lạ, và hiện giờ thì cô đang ở trong tâm trạng kỳ lạ, mắc kẹt giữa phòng khiêu vũ với toàn những người lạ vây quanh.

Rõ ràng những gì cô cần làm là đi về giường ngủ.

Và vì vậy, sau ba mươi phút cố tỏ ra là cô đang tự thưởng thức bữa tiệc, cuối cùng hiển nhiên là người giám hộ được giao phó chăm sóc cho cô cũng không hiểu nhiều lắm đến phạm vi của nhiệm vụ. Không khó khăn để luận ra rằng, khi Lucy cố gắng nói chuyện với bà, bà liếc mắt qua mặt nạ của cô và kêu thét lên, "Nâng cằm cô lên, cô gái! Tôi biết cô không nhỉ?"

Lucy quyết định là không nên bỏ lỡ cơ hội đó, và vì vậy cô đáp trả, "Tôi xin lỗi. Tôi nhầm bà với một người khác," và đi ra khỏi phòng khiêu vũ.

Một mình.

Thực sự, điều đó hầu như rất buồn cười.

Hầu như vậy.

Tuy nhiên, cô không phải là con ngốc, và cô đã đi ngang dọc căn nhà trong tối đó đủ để biết rằng trong khi các vị khách tụ tập về phái đông và nam của phòng khiêu vũ, họ lại chẳng hề liếc nhìn đi về phía bắc, nơi rõ ràng là có những phòng dành riêng cho gia đình. Thẳng thắn mà nói, Lucy không nên đi về hướng đó, hơn nữa, sau những gì cô đã trải qua nhiều giờ trước đó, cô nghĩ cô xứng đáng để được đi về hướng đó.

Nhưng khi cô đi đến hành lang dẫn đến phía bắc tòa nhà, cô nhìn thấy một cánh cửa đóng kín. Lucy chớp mắt ngạc nhiên, Cô chưa bao giờ chú ý đến cánh cửa này trước đây. Cô ngờ rằng nhà Bridgerton thường để nó mở ra. Tim cô như rút xuống. Chắc chắn là nó đã được khóa – Mục đích khi khóa một cánh cửa là gì nếu nó không phải là giữ cho mọi người tránh xa ra.

Nhưng nắm nắm cửa xoay chuyển một cách dễ dàng. Lucy đóng cánh cửa lại cẩn thận sau lưng cô, thực tế là cô như tan ra với sự khuây khỏa. Cô không thể đối mặt với việc trở lại bữa tiệc. Cô chỉ muốn bò vào giường, cuốn tóc vào cái trùm đầu, nhắm mắt lại, và ngủ ngủ ngủ.

Nghe như là thiên đường vậy. Và với may mắn, Hermione sẽ chưa thể quay lại được. Hoặc tốt hơn hết là, mẹ cô sẽ khẳng khái giữ cô lại trong phòng bà cho đến hết đêm.

Đúng vậy, sự riêng tư nghe khá là hấp dẫn lúc này.

Trời tối khi cô bước đi, và cũng yên lặng nữa. Sau một phút, hoặc gần như vậy, mắt Lucy điều chỉnh cho phù hợp với bóng tối lơ mờ. Không có đèn lồng hay nến soi sáng lối đi, nhưng một vài cánh cửa để lại hình bình hành trên thảm. Cô bước đi chậm rãi, và với kiểu cách khoan thai, mỗi bước chân được tính toán kỹ lưỡng và có mục đích, như thể cô đang giữ thăng bằng trên một đường thẳng hẹp vậy, căng ra về phía bên phải của căn phòng.

Một, hai...

Không gì thoát ra khỏi trật tự. Cô tuân tự đếm bước chân mình. Và luôn luôn là vậy trên các bậc thang. Cô đã từng ngạc nhiên khi cô đi học và nhận ra rằng mọi người không làm như vậy.... ba, bốn...

Thấm thẫm trông như chỉ có một màu trong ánh trắng, nhưng Lucy biết rằng hình thoi lớn có màu đỏ, và cái nhỏ hơn thì có màu vàng. Cô tự hỏi nếu như được đi trên vàng thì sao nhỉ.... năm, sáu...

Hoặc chỉ màu đỏ thì thế nào. Màu đỏ có vẻ dễ dàng hơn. Đây không phải là một buổi tối để cô tự thử thách mình..... bảy, tám, ch....

"Oomph!"

Cô tông vào một cái gì đó. Hoặc lạy Chúa, một ai đó. Cô đang nhìn xuống, theo dõi những hình thoi màu đỏ, và cô đã không nhìn thấy... nhưng chẳng phải là ai đó không nên nhìn thấy cô mới phải chứ?

Hai bàn tay mạnh mẽ giữ lấy cánh tay cô và giúp cô trấn tĩnh. Và sau đó – "Lady Lucinda?"

Cô đông cứng lại. "Mr Bridgerton?"

Giọng anh nghe thấp và mượt mà trong bóng tối. "Bây giờ thì đây lại là một sự ngẫu nhiên nhĩ."

Cô cẩn thận tự mình thoát khỏi cảnh lúng túng – anh đã chớp lấy tay cô để giữ cho cô khỏi ngã – và bước lùi lại. Anh trông rất to lớn trong phạm vi của căn phòng. "Anh làm gì ở đây?" cô hỏi.

Anh trao cho cô nụ cười khả nghi. "Cô làm gì ở đây?"

"Đi về ngủ. Hành lang này dường như là lối đi tốt nhất," cô giải thích, sau đó thêm vào với một biểu hiện hài hước, "trong tình trạng không có người hộ tống".

Anh vênh đầu lên. Nhấn trán. Chớp mắt. Và cuối cùng: "Đó là một từ?"

Vì lý do nào đó nó làm cô mỉm cười. Chính xác thì không phải môi cô, mà là ở sâu bên trong, nơi nó có thể được tính đến. "Tôi không nghĩ vậy," cô đáp, "nhưng thực sự, tôi không thể bị làm phiền".

Anh mỉm cười yếu ớt, sau đó nghiêng đầu anh về phía căn phòng mà anh mới vừa rời khỏi. "Tôi đã ở tron văn phòng của anh trai. Để nghiên ngẫm."

"Nghiên ngẫm?"

"Một chút nghiên ngẫm về tối nay, cô muốn nói vậy chứ gì?"

"Vâng". Cô nhìn quanh căn phòng. Chỉ phòng trường hợp có ai đó khác ở quanh đây, thậm chí khi cô đã chắc chắn là chẳng có ai cả. "Tôi không nên ở đây một mình với anh."

Anh nghiêm trang gật đầu. "Tôi cũng không muốn phá vỡ cuộc đính hôn về nguyên tắc của cô".

Lucy không nghĩ về điều đó. "Ý tôi là sau những gì xảy ra với Hermione và..." Và sau đó dường như bằng cách nào đó nó trở nên vô tình nếu nói điều đó ra. "Ồ, tôi chắc là anh biết mà".

"Thực vậy".

Cô nuốt xuống, sau đó cố gắng làm nó xuất hiện như thể là cô không nhìn thấy mặt anh để thấy rằng anh có buồn không.

Anh chỉ chớp mắt, rồi anh nhún vai, và biểu hiện của anh có vẻ...

Thờ ơ?

Cô cắn vào môi. Không, không thể thế được. Cô đã đọc nhầm phản ứng của anh rồi. Anh là một người đàn ông đang yêu. Anh đã nói với cô vậy mà.

Nhưng đây đâu phải việc của cô. Điều này phải được tự nhắc nhở thường xuyên (để thêm một lời nói cho vào việc thu thập nhanh chóng của cô), nhưng nó là vậy. Nó không phải là việc của cô. Không một chút nào cả.

Ồ, ngoại trừ những phần về anh trai cô và cô bạn thân nhất của cô. Không ai có thể nói rằng điều đó không liên quan đến cô. Nếu nó chỉ là về Hermione, hoặc chỉ là Richard, thì cũng có một cuộc tranh cãi rằng cô không nên nhúng mũi vào, nhưng đây là về cả hai bọn họ - ồ, rõ ràng là cô có liên quan.

Vì nó liên quan đến Mr. Bridgerton, tuy nhiên..., không phải việc của cô.

Cô nhìn anh. Cổ áo anh mở ra, và cô có thể nhìn thấy một phần của phần da nơi mà cô biết rằng cô không nên nhìn.

Không. Không!. Việc. Của cô. Không phải nó.

"Được rồi," cô nói, làm hồng đi tông giọng quả quyết với một cơn ho không chủ ý. Một cơn. Một cơn ho. Đặt dấu chấm hết một cách lơ đãng với: "Tôi nên đi".

Nhưng điều đó vượt ra khỏi cô giống như là..Ồ, nó vượt ra khỏi cô giống như là một cái gì đó cô khác hẳn hẳn không thể đánh vần được bằng hai mươi sáu chữ cái của tiếng Anh. Có thể ngôn ngữ Cyrillic sẽ làm được. Hoặc cũng có thể là ngôn ngữ Hebrew.

"Cô ổn chứ?" Anh thắc mắc.

"Hoàn toàn ổn," Cô hồn hên, sau đó nhận ra rằng cô vừa quay lại nhìn vào một điểm nào đó thậm chí không phải cổ anh. Nó có vẻ là ngực anh thì đúng hơn, điều này có nghĩa là một điểm nào đó không hoàn toàn phù hợp.

Cô kéo mắt mình đi chỗ khác, sau đó ho lần nữa, lần này là có mục đích. Bởi vì cô phải làm điều gì đó. Hoặc là mắt cô sẽ trở lại chỗ mà chúng không nên ở đó.

Anh nhìn cô, hầu như trong sự quan tâm nghiêm nghị, như cô đã nhận ra. "Tốt hơn chứ?"

Cô gật đầu.

"Tôi vui sướng".

Vui sướng? Vui sướng? Điều đó có nghĩa là gì?

Anh nhún vai. "Tôi ghét những gì đã xảy ra."

"Tôi nên đi", cô thốt lên.

"Cô nên."

"Tôi thực sự nên đi."

Nhưng cô chỉ đứng đó.

Anh nhìn cô một cách lạ lùng. Mắt anh thu hẹp – không phải theo cách giận dữ mọi người hay kết hợp với một cách liếc mắt, mà là như thể anh đang khó khăn nghĩ về một cái gì đó.

Nghiền ngẫm. Đúng rồi. Anh đang nghiền ngẫm. Như anh đã nói.

Ngoại trừ rằng anh đang nghiền ngẫm về cô.

"Mr Bridgerton?" cô do dự hỏi. Không phải cô biết rằng cô không nên để tâm đến anh khi anh rõ ràng đã biết về cô.

"Cô có uống không. Lady Lucinda?"

"Uống? Xin lỗi?"

Anh trao cô nụ cười e lệ nửa vờ. "Brandy. Tôi biết nơi anh tôi cất những thứ tốt nhất".

"Ồ". Lạ trời. "Không, dĩ nhiên là không rồi."

"Một chút thôi", anh lẩm bẩm.

"Tôi thực sự không thể", cô thêm vào, bởi vì, tốt thôi, cô cảm thấy cô phải giải thích với anh.

Thậm chí dĩ nhiên rằng cô không phải là người thích uống rượu.

Và dĩ nhiên là anh biết điều đó.

Anh nhún vai, "Chẳng biết tại sao tôi lại hỏi cô nữa".

"Tôi nên đi", cô nói.

Nhưng anh chẳng di chuyển.

Cô tự hỏi brandy có vị thế nào nhỉ.

Và cô tự hỏi nếu cô muốn biết thì sao.

"Cô đã trải qua bữa tiệc thế nào?" anh hỏi.

"Bữa tiệc?"

"Chẳng phải cô bị ép buộc quay lại sao?"

Cô gật đầu, nheo mắt. "Đó là một đề nghị cứng rắn."

"Ah, vì vậy chị ấy đã lôi cô đi."

Trước sự ngạc nhiên của Lucy, cô mỉm cười. "Gần đúng đấy. Và tôi đã không có mặt nạ của mình, điều đó làm tôi bị mắc kẹt lại một chút."

"Như một cái nắm?"

"Như một...?"

Anh nhìn vào áo cô và gật đầu với màu sắc của nó. "Một cái nắm màu xanh."

Cô liếc nhìn mình và sau đó nhìn lại anh. "Mr Bridgerton, anh có say không vậy?"

Anh rướn người với một nụ cười láu cá và hơi ngớ ngẩn. Anh nâng bàn tay lên, giờ ngón cái và ngón trỏ tạo thành một khoảng cách khoảng một inch giữa chúng. "Chỉ một ít thôi".

Cô nhìn anh nghi ngờ. "Thật chứ?"

Anh nhìn xuống những ngón tay mình với một cái nhúm mày, sau đó nới khoảng cách giữa chúng ra thêm một inch nữa. "Ồ, có lẽ là chừng này."

Lucy không biết nhiều lắm về đàn ông hay về tật thích uống, nhưng cô biết đủ về cả hai thứ để có thể hỏi, "Không phải nó luôn giống vậy sao?"

"Không". Anh nhướn mày lên và nhìn xuống mũi cô. "Tôi luôn luôn biết chính xác lượng rượu tôi đã uống".

Lucy không biết phải nói gì về điều đó.

"Nhưng cô biết đấy, tối nay thì tôi không chắc chắn." Và giọng anh nghe có vẻ ngạc nhiên vì điều đó.

"Ồ." Bởi cô đang ở thời điểm ăn nói lưu loát nhất trong tối nay.

Anh cười.

Dạ dạy cô quận lại kỳ cục.

Cô cố gắng mỉm cười trở lại. Cô biết rằng cô nên đi.

Vì vậy tự nhiên thôi, cô không đi chuyên.

Đầu anh hất về một phía và anh tỏ ra đang trầm ngâm, và nó cho cô thấy rằng anh đang làm chính xác cái điều anh đã nói anh làm – nghiền ngẫm. "Tôi đang nghĩ." Anh nói chậm rãi, "về những sự kiện tối nay..."

Cô rướn người tới trước mong đợi. Tại sao người ta lại luôn dùng cái tông giọng thăm thì như thế khi nói về một điều gì đó có ý nghĩa nhỉ? "Mr Bridgerton?" cô thúc khủy tay, bởi vì hiện giờ anh chỉ đang nhìn vào một bức vẽ treo trên tường.

Môi anh xoắn lại. "Không phải là cô nghĩ tôi nên tỏ ra hơi buồn sao?"

Môi cô há ra ngạc nhiên. "Anh không buồn **?" Sao điều này lại có thể nhỉ?

Anh nhún vai. "Không nhiều như tôi nên thế, cho dù là tim tôi thực tế là đã ngừng đập kể từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy Miss Watson."

Lucy mỉm cười.

Đầu anh ngẩng thẳng trở lại, và anh nhìn vào cô và chớp mắt – một cái nhìn sáng rõ hoàn toàn, như thể anh vừa chợt rút ra một kết luận hiển nhiên nào đó. "Đó là lý do tại sao tôi cho là do brandy."

"Tôi hiểu." Cô không có ý đó, dĩ nhiên rồi, nhưng cô còn có thể nói gì nữa đây? "Anh.. **.. anh chắc chắc trông có vẻ buồn."

"Tôi đang vượt qua," anh giải thích.

"Anh không còn buồn nhiều nữa chứ?"

Anh nghĩ về điều đó. "Ồ, tôi vẫn đang vượt qua nó."

Và Lucy cảm thấy phải xin lỗi. Điều mà cô biết là hơi buồn cười, bởi không có gì là lỗi của cô cả. Nhưng nó im đậm trong cô, là cần phải có lời xin lỗi cho mọi chuyện. Cô không thể giúp gì được. Cô muốn tất cả mọi người được hạnh phúc. Cô luôn luôn như vậy. Cô luôn luôn nguyên tắc như thế này. Một cách có trật tự hơn.

"Tôi xin lỗi vì đã không tin anh về chuyện anh trai tôi," cô nói, "Tôi đã không biết. Thực đấy, tôi đã không biết."

Anh nhìn xuống cô, và mắt anh trông tử tế. Cô không chắc khi nào thì nó xảy ra như vậy, bởi vì trước đó một chút, anh trông cộc nhễ và thờ ơ. Nhưng bây giờ.. anh trông rất khác.

"Tôi biết là cô không biết," anh nói. "Và không cần phải xin lỗi."

"Tôi đã giật mình khi chúng ta tìm thấy họ cũng như anh vậy."

"Tôi đã không giật mình nhiều lắm," anh nói. Rất thanh lịch, như thể anh đang cố tha thứ cho cảm giác của cô. Làm cô cảm thấy mình không hẳn là một người ngu ngốc khi không nhìn thấy điều hiển nhiên đó.

Cô gật đầu. "Không, tôi ngờ rằng anh đã không. Anh nhận ra cái gì đang xảy ra, và tôi thì không." Và thực sự, cô cảm thấy như một người ngốc nghếch. Sao mà cô đã hoàn toàn không nhận thấy gì? Đó là Hermione và anh trai cô, vì Chúa. Nếu ai đó nhận ra một thiên truyện lãng mạng, nó phải là cô.

Có một khoảng dừng – một khoảng ngừng ngưng ngáp – và sau đó anh nói, "Tôi sẽ ổn thôi."

"Ồ, dĩ nhiên anh sẽ," Lucy nói yên lòng. Và sau đó cô cảm thấy vững dạ, bởi thật là đáng yêu và bình thường để là người cố gắng làm cho mọi thứ trở nên đúng đắn. Đó là những gì cô đã làm. Cô phấn khích. Cô phải chắc chắn mọi người được hạnh phúc và thoải mái.

Cô là như vậy đó.

Nhưng sau đó anh hỏi - ồ, tại sao anh hỏi điều đó – "Còn cô thì cũng vậy chứ?"

Cô không nói gì.

"Ồn", anh phân tích. "Cô sẽ ổn" – anh dừng lại, sau đó nhún vai – "ổn chứ?"

"Dĩ nhiên", cô nói, hơi nhanh một chút.

Cô nghĩ là đã xong, nhưng sau đó anh nói, "Cô chắc chứ? Bởi cô trông hơi...."

Cô nuốt xuống, chờ đợi một cách không thoải mái cho sự nhận định của anh.

"...sụp đổ." anh kể thúc.

"Ồ, tôi quá ngạc nhiên," cô nói, vui mừng khi có được một câu trả lời. "Và vì theo tự nhiên thì tôi bị mất bình tĩnh." Nhưng cô nghe thấy một chút cả lăm trong giọng cô, và cô đang tự hỏi là cô đang cố thuyết phục ai trong hai người bạn họ.

Anh chẳng nói gì.

Cô nuốt xuống. Nó không thoải mái. Cô không thấy thoải mái, và phải tiếp tục nói, tiếp tục giải thích mọi chuyện. Và cô nói, "Tôi không hoàn toàn chắc chắn điều gì đã xảy ra."

Anh vẫn chẳng nói gì.

"Tôi cảm thấy một chút.. Ngay đây này..." Bàn tay cô đưa lên lồng ngực mình, đến điểm mà cô cảm thấy bị tê liệt. Cô nhìn lên anh, cố van xin anh bằng ánh mắt cô rằng anh hãy nói gì đó, thay đổi chủ đề và kết thúc cuộc trò chuyện.

Nhưng anh không. Và sự im lặng buộc cô phải giải thích.

Nếu anh chỉ hỏi một câu, thậm chí nói một từ gì đó thoải mái, cô sẽ không phải nói với anh. Nhưng sự im lặng là quá lớn. Và nói phải bị lấy đầy."

"Tôi không thể di chuyển," cô nói, thử kiểm tra lại những lời nói khi nó vừa ra khỏi môi cô. Nó như thể là bằng cách nói chúng ra, cô cuối cùng cũng xác nhận lại những gì đã xảy ra. "Tôi tiến đến cánh cửa, và tôi không thể mở nó ra."

Cô ngược nhìn anh, tìm kiếm câu trả lời. Nhưng dĩ nhiên anh chẳng nói gì cả.

"Tôi.. tôi không hiểu tại sao tôi quá mất tinh thần." Giọng cô nghe như hơi thở, thậm chí bối rối. "Ý tôi là – đó là Hermione. Và anh trai tôi. Tôi – tôi xin lỗi vì nỗi đau của anh, nhưng tất cả đều đã xong rồi, thực sự. Điều đó tốt đẹp. Hoặc cuối cùng thì nó cũng nên thế. Hermione sẽ là chị dâu tôi. Tôi luôn luôn muốn cô ấy là chị tôi."

"Họ đang tận hưởng mà." Anh nói với nụ cười nửa miệng, và nó làm Lucy cảm thấy khá hơn. Nó rõ ràng là làm được rất nhiều. Và nó cũng đủ để làm cho lời nói tuôn ra từ cô, lần này không chút do dự, không chút ngập ngừng.

"Tôi không thể tin nổi là họ đã linh đi riêng với nhau. Họ nên nói gì đó. Họ nên nói với tôi rằng họ quan tâm tới một ai đó khác. Tôi không nên khám phá ra nó theo cách này. Điều đó không đúng." Cô túm lấy cánh tay anh và nhìn lên anh, mắt cô tha thiết và khẩn trương. "Điều đó không đúng, Mr. Bridgerton. Nó không đúng."

Anh lắc đầu, nhưng chỉ thoáng qua. Cầm anh hầu như ít di chuyển, giống như lưỡi anh cũng không khi anh nói, "Không."

"Mọi thứ đang thay đổi," cô thì thầm, và cô không đang nói về Hermione nữa. Nhưng nó chẳng có nghĩa gì cả, ngoài trừ rằng cô không muốn nghĩ về điều gì khác. Không nghĩ về nó. Không nghĩ về tương lai. "Tất cả đang thay đổi," cô thì thầm, "và tôi không thể dừng nó lại."

Bằng cách nào đó gương mặt anh trở nên gần hơn khi anh lại nói, "Không."

"Điều đó là quá nhiều." cô không thể dừng nhìn anh, không thể dứt mắt cô ra khỏi anh, và cô vẫn thì thầm nó – "Điều đó là quá nhiều" – khi không còn khoảng cách nào giữa họ nữa.

Và môi anh... chúng chạm môi cô.

Đó là một nụ hôn.

Cô đã bị hôn.

Cô. Lucy. Một lần đầu trong đời là cô. Cô đang ở trung tâm thế giới của riêng cô. Đây là cuộc sống. Và nó xảy ra với cô.

Đó là điều khác thường, bởi nó cảm thấy quá to lớn, quá thay đổi. Và khi nó chỉ giống như một nụ hôn – mềm mại, chỉ một cái chạm nhẹ, quá nhanh đến hầu như chỉ cảm thấy nhồn nhột. Cô cảm thấy một cái chạm nhẹ, một cái rung mình, một tiếng leng keng nhẹ nhàng trong lồng ngực cô. Cơ thể cô dường như sống động, đông cứng lại trong cùng một khoảng thời gian, như thể sợ rằng một chuyển động không đúng cũng có thể làm nó tan biến đi.

Nhưng cô không muốn làm nó tan biến. Chúa giúp cô, cô muốn điều này. Cô muốn khoảnh khắc này,

và cô muốn có được ký ức này, và cô muốn...

Cô chỉ muốn.

Mọi thứ. Bất cứ thứ gì cô có thể nắm bắt.

Bất cứ thứ gì cô có thể cảm nhận.

Cánh tay anh vòng quanh cô, và cô rướn người, thở dài trên miệng anh khi cơ thể cô tiếp xúc với cơ thể anh. Nó là đây, cô nghĩ lơ mơ. Đây chính là âm nhạc. Đây là một bản giao hưởng. Đây là một mối xao xuyên. Hơn cả xao xuyên.

Miệng anh trở nên khẩn trương, và cô mở ra cho anh, say sưa trong sự ầm áp của nụ hôn. Nó gọi cho cô, gọi đến tận tâm hồn cô. Tay anh ôm cô chặt hơn, chặt hơn, và cánh tay cô vòng quanh người anh, cuối cùng dừng lại ở giữa tóc anh và cổ áo.

Cô không có ý chạm vào anh, cũng thậm chí không nghĩ về nó. Tay cô dường như tự nó biết nơi nào để lần tới, làm sao để tìm ra anh, mang anh đến gần cô hơn. Lưng cô cong lại, và sức nóng tăng lên giữa họ.

Và nụ hôn cứ tiếp tục... tiếp tục.

Cô cảm thấy nó trong dạ dày của mình. Cô cảm thấy nó đến tận đầu ngón chân. Nụ hôn dường như hiện diện ở mọi nơi, thấm qua làn da cô, đi thẳng vào linh hồn cô.

"Lucy," anh thì thầm, môi anh cuối cùng cũng rời môi cô để tạo thành một vết nóng trải dài từ quai hàm tới tai cô.

"Lạy Chúa tôi, Lucy."

Cô không muốn nói gì, không muốn làm gì để có thể phá vỡ khoảnh khắc này. Cô không biết nên gọi anh thế nào, không thể chỉ đơn giản gọi Gregory, nhưng Mr. Bridgerton cũng không còn phù hợp nữa.

Bây giờ anh còn hơn là thế. Với cô còn hơn là thế.

Cô đã đứng trước đó. Mọi thứ đang thay đổi. Cô không cảm thấy giống như cũ. Cô cảm thấy...

Tĩnh ra.

Cổ anh cong lại khi anh cắn nhẹ dải tai cô, và cô rên rỉ - âm thanh mềm mại, rồi rạc trượt khỏi môi cô nghe như một khúc nhạc. Cô muốn chìm vào trong anh. Cô muốn trượt dài xuống cái thảm và lồi anh theo cô. Cô muốn cảm nhận sức nặng của anh, sức nóng của anh, và cô muốn chạm vào anh - cô muốn làm cái gì đó. Cô muốn hành động. Cô muốn trở nên cam đảm.

Cô di chuyển bàn tay mình lên tóc anh, nhấn chìm các ngón tay vào những sợi tóc như tơ. Anh thốt ra một tiếng rên, và âm thanh của giọng anh chỉ vừa đủ làm cho tim cô đập nhanh hơn. Anh đang làm điều gì đó tuyệt diệu lên cổ cô - môi anh, lưỡi anh, răng anh - cô không biết là cái nào, nhưng một trong số chúng đã đốt cháy cô.

Môi anh di chuyển xuống phía cổ họng cô, làm râm ran ngọn lửa trên da cô. Và tay anh - chúng di chuyển. Chúng khum lấy cô, ép cô vào sát anh, và mọi thứ trở nên khẩn trương.

Không còn điều gì mà cô muốn hơn nữa. Đây là những gì mà cô cần.

Đây có phải điều đã xảy đến với Hermione không? Cô ấy có hoàn toàn ngây thơ khi đi dạo với Richard và rồi sau đó... điều này?

Bây giờ Lucy đã hiểu nó. Cô đã hiểu nó có nghĩa là gì khi muốn một điều gì đó mà bạn biết là sai trái, cho phép nó xảy ra thậm chí khi nó có thể dẫn đến một sự tai tiếng và ---

Và sau đó cô nói về nó. Cô cố gắng. "Gregory," cô thầm thì, thử gọi tên anh trên môi cô. Nó nghe như một lời âu yếm, một sự riêng tư, hầu như là cô có thể thay đổi cả thế giới và tất cả mọi thứ vây quanh cô chỉ với một từ đơn giản.

Nếu cô gọi tên anh, thì anh có thể là của cô, và cô có thể quên đi mọi thứ còn lại, cô có thể quên đi ---
Haselby.

Lạy Chúa, cô đã đính hôn. Đó không phải chỉ là một điều tự hiểu nữa. Giấy tờ đã được ký. Và cô đã...

"Không," cô nói, ấn tay lên ngực anh. "Không, tôi không thể."

Anh cho phép cô đẩy anh ra. Cô quay đầu, sợ rằng có ai đó nhìn thấy anh. Cô biết... nếu cô nhìn thấy gương mặt anh...

Cô muốn ôm. Cô sẽ không thể nào kháng cự lại.

"Lucy," anh nói, và cô nhận ra rằng giọng anh cũng khó mà chịu nổi giống như gương mặt anh sẽ gây nên.

"Tôi không thể làm điều này." Cô lắc đầu, vẫn không nhìn anh. "Nó là sai trái."

"Lucy." Và lần này thì cô cảm thấy những ngón tay anh trên cằm cô, dịu dàng nâng cằm cô lên đối mặt với anh.

"Vui lòng cho phép tôi được hộ tống cô lên cầu thang," anh nói.

"Không!". Nó trở nên quá to, và cô dừng lại, nuốt xuống một cách không thoải mái. "Tôi không thể mạo hiểm điều đó," cô nói, cuối cùng cũng cho phép mắt cô gặp mắt anh.

Đó là một sai lầm. Cách anh nhìn cô – Mắt anh nghiêm nghị, nhưng còn hơn thế nữa. Một chút mềm mại, một chút ấm áp. Và tò mò. Như thể... Như thể anh không chắc anh đang nhìn thấy điều gì. Nhưng thể anh đang nhìn thấy cô chỉ lần đầu tiên.

Chúa tôi, đó là phần mà cô không thể chịu đựng nổi. Cô không chắc tại sao. Có thể bởi vì anh đang nhìn cô. Có thể bởi vì biểu hiện của anh quá... giống anh. Có thể là cả hai.

Có thể nó chẳng thành vấn đề.

Nhưng nó cùng làm cô hoảng sợ như nhau.

"Tôi sẽ không nản chí," anh nói, "Sự an toàn của cô là trách nhiệm của tôi."

Lucy tự hỏi điều gì đã xảy ra với sự say sưa không đáng kể, với người đàn ông ngà ngà say mà cô đã nói chuyện một lúc trước đây. Anh hiện giờ hoàn toàn là một người khác hẳn. Một ai đó đầy trách nhiệm.

"Lucy," anh nói, và đó không hẳn là một câu hỏi, nó giống một lời nhắc nhở hơn. Anh sẽ làm theo cách của anh trong chuyện này, và cô sẽ phải nhận thức nó.

"Phòng tôi không xa lắm," cô nói, cố gắng lần cuối cùng. "Thực đấy, tôi không cần đến sự giúp đỡ của anh. Nó chỉ ở phía trên đầu cầu thang thôi mà."

Và ở cuối hành lang và gần cái góc nhà, nhưng anh không cần biết điều đó.

"Tôi sẽ đi với cô lên cầu thang vậy."

Lucy biết rằng tốt hơn nên tranh cãi. Anh sẽ không bối nghiêm khắc. Giọng anh nghe yên tĩnh, nhưng nó có chút sắc cạnh mà cô chắc chắn là cô đã nghe nó trước đây.

"Và tôi sẽ đứng lại cho đến khi cô vào phòng mình."

"Điều đó không cần thiết."

Anh lờ cô đi. "Gõ cửa ba lần khi có làm vậy nhé."

"Tôi không định..."

"Nếu tôi không nghe cô gõ, tôi sẽ đi lên cầu thang, và tự mình chắc chắn là cô ổn." Anh xua tay, và khi cô nhìn anh cô tự hỏi là anh có phải cùng là người đàn ông như anh đã được sinh ra không. Có một tính cách độc đoán không tiên liệu trước ở anh. Anh sẽ là một tử tước tốt, cô quyết định, mặc dù cô không chắc chắn là cô sẽ thích anh như thế. Thẳng thắn mà nói Lord Bridgerton làm cô sợ, mặc dầu anh mới chỉ cho thấy mặt dịu dàng, sự tôn sùng vợ con anh như anh hiển nhiên đã làm.

Vẫn...

"Lucy."

Cô nuốt xuống và nghiêng răng, ghét phải thừa nhận là cô đã nói dối. "Tốt thôi", cô bực tức. "Nếu anh muốn nghe tiếng tôi gõ cửa, anh nên đi đến đầu cầu thang."

Anh gật đầu và đi theo cô, tổng cộng là mười bảy bậc thang để lên cả thảy.

"Tôi sẽ gặp cô vào ngày mai," anh nói.

Lucy không nói gì. Cô cảm giác vậy là ngu ngốc.

"Tôi sẽ gặp cô vào ngày mai," anh lập lại.

Cô gật đầu, bởi gì dường như đó là điều bắt buộc, và cô không nhìn hấy làm cách nào mà cô sẽ tránh anh.

Và cô muốn nhìn thấy anh. Cô không nên muốn vậy, và cô biết là cô không nên làm điều đó, nhưng cô không thể tự giúp mình.

"Tôi nghi ngờ là chúng tôi sẽ rời đi," cô nói. "Ý tôi là quay trở lại nhà chú tôi, và Richard... Ồ, anh ấy cũng có chuyện cần phải có mặt ở đó."

Nhưng lời giải thích của cô không thay đổi được biểu hiện của anh. Nét mặt anh vẫn cương quyết, mắt anh vẫn kiên quyết dán chặt vào cô làm cô rùng mình.

"Tôi sẽ gặp cô vào sáng mai." Là tất cả những gì anh nói.

Cô gật đầu lần nữa, và sau đó rời đi, nhanh như cô có thể mà không phải thở trong khi đang chạy. Cô

vòng qua đóc đường và cuối cùng nhìn thấy phòng mình, chỉ cách ba cánh cửa nữa.

Nhưng cô dừng lại. Ngay tại góc đường, chỉ vừa ra khỏi tầm nhìn của anh.

Và cô gõ ba tiếng.

Chỉ bởi vì cô có thể.

Chương 12

Trong chương này, chẳng có chuyện gì được giải quyết ổn thỏa hết.

Khi Gregory ngồi ăn điểm tâm vào sáng hôm sau, Kate đã ở đó, nét mặt quyết tâm và mệt mỏi.

"Chị xin lỗi", là câu nói đầu tiên khi cô kéo cái ghế bên cạnh anh.

Điều gì đi kèm với lời xin lỗi này đây? Anh tự hỏi. Họ đã trở nên quá nhạy cảm vào mấy ngày vừa qua.

"Chị biết là em đã từng hy vọng.."

"Chẳng có gì cả", anh cắt ngang, liếc nhanh vào đĩa thức ăn cô đã để ở phía bên kia của chiếc bàn. Cả hai ngồi xuống.

"Nhưng.."

"Kate", anh nói, anh thậm chí còn không nhận ra giọng của chính mình. Giọng anh nghe già hẳn đi. Khó khăn hơn.

Cô im lặng, môi cô vẫn tách ra, như thể những lời cô định nói bị đông cứng lại ngay đầu lưỡi.

"Chẳng có gì," anh lặp lại, và quay trở lại với đĩa trứng. Anh không muốn nói về nó, anh chẳng muốn nghe giải thích. Điều gì đã xảy ra thì cũng xảy ra rồi, và anh chẳng thể làm gì cho nó cả.

Gregory không chắc chắn là Kate đang làm gì khi anh tập trung vào đĩa thức ăn – có lẽ là nhìn quanh căn phòng, đánh giá xem liệu có người khách nào khác nghe được cuộc đối thoại của họ. Tất cả những gì anh nghe thấy là thỉnh thoảng cô cựa người trên ghế, thay đổi tư thế một cách vô thức trong trạng thái kìm nén cố không nói một điều gì đó.

Anh chuyển sang miếng thịt lợn muối.

Anh sau đó – Anh biết là cô không thể nào giữ im lặng lâu hơn được nữa – "Nhưng có phải em..."

Anh xoay người. Nhìn thẳng vào cô. Và nói mỗi một từ.

"Đừng".

Trong một thoáng, cô chẳng có biểu hiện gì cả. Sau đó mắt cô mở to, và một góc miệng cô nhếch lên. Chỉ một chút. "Khi chúng ta gặp nhau thì em bao nhiêu tuổi nhỉ?" Cô hỏi.

Quý bắt cô đi. "Em không biết", anh đáp một cách thiếu kiên nhẫn, cố nhớ lại cái đám cưới của chị dâu và anh trai mình. Phải nói là nó là cả một rừng hoa. Dường như anh đã bị hắt hơi cả một tuần sau đó. "Có lẽ là mười ba. Hay mười hai?"

Cô nhìn anh một cách hiếu kỳ. "Chị nghĩ là rất khó khăn khi người ta trẻ hơn so với anh trai mình quá nhiều".

Anh đặt cái nĩa xuống.

"Anthony và Benedict và Colin – họ xếp thành một hàng. Chị luôn nghĩ, giống như vịt vậy, mặc dù chị chẳng bao giờ ngốc đến nỗi nói thẳng ra. Và sau đó - ồ. Em và Colin cách nhau bao nhiêu tuổi?"

"Mười tuổi".

"Vậy sao". Kate dường như ngạc nhiên, điều mà anh không thể chắc chắn khi anh chỉ nhìn thấy một phần.

"Colin và Anthony cách nhau sáu năm," cô tiếp tục, một ngón tay đặt trên trán ra chiều suy nghĩ rất sâu. "Thực tế thì nhiều hơn một chút. Nhưng chị đồ rằng họ hầu như làm thành một nhóm, với Benedict ở giữa."

Anh đợi.

"Ồ, không thành vấn đề," cô nói mạnh mẽ. "Cuối cùng mọi người đều tìm được chỗ của mình trong cuộc đời. Bây giờ..."

Anh liếc nhìn cô kinh ngạc. Làm sao cô có thể thay đổi đề tài như vậy nhỉ? Trước đó anh chẳng có chút ý tưởng nào về việc cô đang nói về cái gì.

"Chị cho là chị phải nhắc em về những sự kiện xảy ra tối qua. Sau khi em đi khỏi." Kate thở dài – gần như rên rỉ - lắc đầu. "Lady Watson có một chút khó chịu vì cô con gái không được giám sát chặt chẽ, mặc dù gần như vậy, là lỗi của ai chứ? Và bây giờ bà ta khó chịu vì mùa lễ hội của Miss Watson đã trôi qua trước khi bà ta có được cơ hội tiêu tiền vào một tủ áo mới. Sau rốt, bởi vì nó không phải như là cô ấy sẽ có một cuộc ra mắt đầu tiên bây giờ vậy."

Kate dừng lại, đợi cho Gregory nói gì đó. Trán anh nhăn lại trong một cái nhún vai nhẹ, chỉ đủ để nói rằng anh sẽ không nói gì để thêm vào trong cuộc trò chuyện.

Kate đợi thêm một giây nữa, rồi tiếp tục: "Lady Watson đến, gần như ngay lập tức khi được chỉ ra rằng Fennsworth tuy là một bá tước, như lại khá trẻ".

Cô dừng lại, cong môi. "Anh ta khá trẻ, phải không?"

"Không trẻ hơn em bao nhiêu", Gregory nói, mặc dù tối hôm trước anh đã nghĩ Fennsworth thậm chí chỉ là một đứa trẻ.

Kate có vẻ muốn nói gì đó. "Không", cô nói chậm rãi, "điều đó khác. Anh ta không.. Ồ, chị không biết. Mặc dù vậy..."

Tại sao cô lại cố thay đổi chủ đề khi mà cô bắt đầu nói đến những gì anh thực sự muốn nghe chứ?

".. lời hứa hôn đã được thực hiện", cô tiếp tục nói nhanh hơn, "và chị tin rằng tất cả các bên liên quan đều hài lòng".

Gregory ngờ rằng anh không được tính như là một bên liên quan. Và một lần nữa, anh cảm thấy bị kích động hơn cả những thứ khác. Anh không thích cảm giác bị hạ gục. Trong bất cứ hoàn cảnh nào.

À, tất nhiên ngoại trừ trong săn bắn. Anh mong ước bởi anh đã đầu hàng trong chuyện đó.

Tại sao nó chẳng bao giờ xảy ra cho anh, thậm chí chỉ một lần, rằng anh cuối cùng anh có thể có Miss Watson cho mình? Anh đã chấp nhận rằng có thể sẽ khó khăn, nhưng với anh, nó đã xong rồi. Số mệnh đã định.

Anh thực tế là đã bắt đầu chinh phục cô. Cô, ngạc nhiên thay, đã cười với anh. Cười. Chắc chắn rằng điều đó phải có ý nghĩa nào đó chứ.

"Họ sẽ rời đi trong hôm nay", Kate nói, "Tất cả họ. Tất nhiên là đi riêng. Lady và Miss Watson thì rời đi để chuẩn bị cho đám cưới, và Quý ngài Fennsworth thì hộ tống em gái về nhà. Sau cùng, thì đó là lý do anh ta đến đây".

Lucy. Anh phải gặp Lucy.

Anh đã cố không nghĩ đến cô.

Và thu được một kết quả lộn xộn.

Nhưng cô ở đó, trong tất cả thời gian, quanh quẩn trong tâm trí anh, thậm chí trong cả lúc anh bị bối rối bởi việc vuột mất Lady Watson.

Lady Lucinda. Thậm chí nếu anh đã không hôn cô, cô vẫn sẽ là Lucy. Nó là chính cô. Nó hoàn toàn phù hợp với cô. Nhưng anh đã hôn cô. Và nó trở thành huyền diệu.

Nhưng trên hết, không hề được mong đợi.

Mọi thứ về nó đều làm anh ngạc nhiên., thậm chí cả cái sự thật rằng anh đã làm điều đó. Đó là Lucy. Anh đã không định hôn cô.

Nhưng cô đang ở trong vòng tay anh. Và đôi mắt cô – có điều gì đó về đôi mắt cô? Cô đã nhìn lên anh, tìm kiếm điều gì đó.

Tìm kiếm ở anh một điều gì đó.

Anh chẳng có ý làm điều đó. Nó chỉ xảy ra. Anh cảm thấy bị cuốn hút về phía cô, và khoảng cách giữa họ ngày càng nhỏ lại...

Và cô ở ngay đây. Trong vòng tay anh.

Anh muốn tan chảy xuống sàn nhà, chìm vào trong cô và không bao giờ rời đi.

Anh muốn hôn cô cho đến khi cả hai tan ra thành từng mảnh bởi xúc cảm mạnh mẽ.

Anh muốn...

Ồ. Nếu đúng sự thật thì anh cũng đã muốn điều đó. Nhưng lúc đó anh cũng đã hơi say rồi.

Không say lắm. Nhưng cũng đủ để nghi ngờ sự chính xác của những hành động của anh.

Và anh giận dữ. Mất thăng bằng.

Tất nhiên là không phải vì Lucy, nhưng anh khá chắc chắn rằng nó đã làm hỏng sự xét đoán của anh.

Anh vẫn nên gặp cô. Cô sinh ra đã là một quý cô. Người ta không thể chỉ hôn một ai đó mà không kèm theo một lời giải thích. Và anh nên xin lỗi, mặc dù thậm chí nó không thực sự là những gì anh muốn làm.

Nhưng đó lại là những gì anh nên làm.

Anh nhìn lên Kate. "Khi nào họ rời đi?"

"Lady và Miss Watson hả? Chiều nay, chị tin thế".

Không, anh gần như buột miệng, ý em là Lady Lucinda kìa. Nhưng anh kịp kìm lại và giữ cho giọng mình hờ hững khi anh nói: "Còn Fennsworth thì sao?"

"Chị nghĩ sớm thôi. Lady Lucinda vừa ăn sáng xong." Kate nghĩ ngợi một chút. "Chị tin rằng Fennsworth muốn về nhà trước giờ ăn tối. Nhưng họ có thể đi trong một ngày. Họ không sống xa đây lắm nhì."

"Gần Dover," Gregory lẩm bẩm.

Trán Kate nhướng lên. "Chị nghĩ em đúng".

Gregory tư lự nhìn đồng hồ ăn. Anh đã nghĩ anh sẽ đợi Lucy ở đây, cô sẽ không thể bỏ lỡ bữa sáng. Nhưng nếu cô đã ăn rồi, thì thời điểm cô rời đi đang đến gần.

Và anh phải tìm cô.

Anh đứng dậy. Hơi đột ngột – bắp đùi anh đập vào cạnh bàn, làm Kate ngẩng lên nhìn anh với biểu hiện rõ ràng là giật mình.

"Em chưa ăn xong mà?" Cô hỏi.

Anh lắc đầu. "Em không đói".

Cô nhìn anh với cái nhìn không tin tưởng. Sau rốt thì cô đã là thành viên của gia đình này hơn mười năm.

"Điều đó có thể sao?"

Anh lờ đi câu hỏi. "Em chúc chị một buổi sáng tốt lành."

"Gregory?"

Anh quay lại. Anh không muốn, nhưng sự sắc cạnh trong giọng cô cũng đủ để anh biết rằng anh cần phải chú ý.

Mắt cô đọng đầy cảm xúc – và cả sự e sợ. "Em không phải đang đi tìm Miss Watson đấy chứ?"

"Không", anh nói, điều đó hầu như nghe buồn cười, bởi vì đó là thứ cuối cùng anh nghĩ đến lúc này.

Lucy liếc nhìn đồng ruộng đã được sắp xếp, cảm thấy mệt mỏi. Và buồn. Và bối rối.

Và Chúa mới biết còn gì nữa.

Kiệt sức. Đó là những gì cô cảm thấy. Cô đã nhìn người hầu nữ với cái khăn tắm, nhìn cách họ vắt và vắt chiếc khăn kiệt đến những giọt nước cuối cùng.

Giống như nó đang xảy ra.

Cô cũng là một cái khăn tắm.

"Lucy?"

Đó là Hermione, đã vào phòng một cách lặng lẽ. Lucy đã cảm thấy buồn ngủ khi Hermione quay trở

lại phòng vào tối qua, và Hermione lại cảm thấy buồn ngủ khi Lucy rời phòng đi ăn lúc sáng.

Khi Lucy trở lại, Hermione đã rời đi. Về nhiều mặt, thì Lucy rất biết ơn vì điều đó.

"Đó là mẹ mình" Herminone giải thích. "Bọn mình sẽ đi vào buổi chiều".

Lucy gật đầu. Lady Brigerton đã tìm thấy cô tại bữa ăn sáng và đã thông báo cho cô kế hoạch của mọi người. Khi cô quay trở về phòng nghỉ, hành lý của cô đã được đóng lại gọn gàng và sẵn sàng để mang ra xe.

Đúng là điều này.

"Minh muốn nói chuyện với cậu", Hermione nói, cô ngồi trên một góc của chiếc giường nhưng vẫn giữ một khoảng cách hợp lý với Lucy. "Minh muốn giải thích".

Cái nhìn chăm chăm của Lucy dừng lại ở đồng rương của cô. "Chẳng có gì cần phải giải thích cả. Minh rất vui mừng rằng cậu sẽ cưới Richard." Cô cố nở một nụ cười mệt mỏi. "Cậu sẽ trở thành chị dâu mình."

"Cậu chẳng có vẻ gì là vui mừng cả."

"Minh mệt mà".

Herminone im lặng trong một thoáng, và sau đó, khi đã rõ ràng là Lucy đã nói xong, cô nói, "Minh muốn chắc chắn cậu biết rằng mình đã không giữ bí mật với cậu. Minh chưa bao giờ làm điều đó. Minh hy vọng cậu biết là mình sẽ không bao giờ làm điều đó."

Lucy gật đầu, bởi cô biết điều đó, thậm chí khi cô cảm thấy rằng cô đã bị ruồng bỏ, và có lẽ là có một chút cảm giác bị phản bội vào tối hôm qua.

Hermione nuốt xuống, quai hàm cô khép chặt lại, rồi cô hít một hơi. Và trong khoảnh khắc đó Lucy biết rằng cô ấy đã luyện tập những lời này hàng giờ, lật tới lật lui trong tâm trí, cố tìm cách tốt nhất để diễn tả những gì cô ấy cảm thấy.

Đó chính xác là những gì Lucy vừa làm, và vì lý do nào đó, nó làm cho cô cảm thấy muốn khóc.

Nhưng cho dù với tất cả sự luyện tập của Hermione, khi cô nói, cô vẫn đang thay đổi suy nghĩ của mình, lựa chọn ra những từ ngữ và những cụm từ mới. "Minh thật sự đã yêu.... Không, không," cô dường như tự nói với mình hơn là nói với Lucy. "Ý mình là, mình thật sự nghĩ mình đã yêu Mr. Edmonds. Nhưng mình đoán là mình đã không. Bởi vì trước hết là Mr. Bridgerton, và sau đó là... Richard."

Lucy ngược lên nhanh. "Ý cậu là gì khi nói đầu tiên là Mr. Bridgerton?"

"Minh... mình thực sự không chắc lắm," Hermione trả lời, bối rối bởi câu hỏi. " Khi mình cùng ăn sáng với anh ấy, nó như thể là mình đã tỉnh dậy sau một giấc mơ dài và kỳ lạ. Cậu nhớ không, mình đã nói với cậu về điều đó rồi thì phải? Ồ, mình đã không hề nghe thấy tiếng nhạc hoặc bất cứ tiếng động nào khác, và mình đã thậm chí không cảm thấy... ** , mình không biết phải giải thích thế nào nữa, nhưng thậm chí mình đã không ở trong cùng một cách – như là cách mình đã cảm thấy với Edmonds – mình...mình cho là vậy. Về anh ấy. Và bất cứ cái gì mình có lẽ cảm thấy. Nếu mình đã cố gắng. Nếu Mr. Bridgerton không làm cho mình phải băn khoăn, mình đã không thấy rằng làm sao mình nghĩ mình có lẽ đã phải lòng Mr. Edmonds."

Lucy gật đầu. Gregory cũng làm cô phải băn khoăn. Nhưng không phải là về những gì cô có thể. Đó là

điều cô biết. Cô chỉ muốn làm sao để cô không còn cảm thấy như vậy nữa.

Nhưng Hermione không nhìn thấy nỗi đau đớn của cô. Hoặc có lẽ là Lucy giấu nó khá tốt. Cho dù cách nào, thì Hermione vẫn đang tiếp tục giải bày. "Và sau đó.." cô ấy nói, "với Richard... Minh không chắc chắn làm sao nó xảy ra, nhưng tụi mình đang đi dạo, và tụi mình chỉ đang đi dạo, và mọi người đều cảm thấy vui vẻ. Nhưng hơn cả vui vẻ," Cô vội vàng thêm vào, "Vui vẻ có vẻ như hơi không đúng, và nó đúng là như vậy. Minh cảm thấy... đúng đấy. Giống như là mình đã về đến nhà vậy."

Herminone mỉm cười, hầu như không cần trợ lực, như thể cô ấy không thể tin vào vận may của mình. Và Lucy mừng cho cô. Cô thật sự mừng. Nhưng cô băn khoăn rằng có thể nào cô vừa cảm thấy hạnh phúc vừa cảm thấy buồn phiền trong cùng một thời điểm. Bởi vì cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy. Và thậm chí cô chưa từng tin là nó có tồn tại trước đây, không như bây giờ. Và điều đó làm cho mọi việc tồi tệ thêm.

"Minh xin lỗi là mình không biểu hiện rằng mình hạnh phúc cho cậu tối nay," Lucy mềm mỏng nói, "Minh. Vô cùng hạnh phúc. Tất cả chỉ là vì nó là một cú shock thôi. Quá nhiều thứ đã thay đổi trong cùng một thời điểm."

"Nhưng là thay đổi tốt mà, Lucy." Hermione nói, đôi mắt cô sáng lên. "Là thay đổi tốt".

Lucy ước rằng cô có thể chia sẻ sự tự tin của mình. Cô muốn nắm lấy niềm lạc quan của Hermione, nhưng thay vì vậy, cô chỉ cảm thấy bị quá tải. Nhưng cô lại không thể nói điều đó cho bạn mình. Không phải bây giờ, khi cô ấy sáng bừng lên trong hạnh phúc.

Vì vậy, Lucy chỉ cười và nói, "Cậu sẽ có một cuộc sống tốt đẹp với Richard." Và cô cũng thực sự có ý như vậy. Hermione túm lấy tay cô bằng cả hai bàn tay mình, ghi chặt với tất cả tình bạn và nỗi hào hứng tận sâu trong cô. "Ôi, Lucy, mình biết mà. Mình đã biết anh ấy một thời gian dài, và anh ấy là anh trai cậu, vì vậy anh ấy luôn làm mình cảm thấy an toàn. Thực sự thoải mái. Minh không hề lo lắng về những gì anh ấy nghĩ về mình. Cậu chắc chắn đã kể với anh ấy mọi chuyện, cả chuyện tốt lẫn chuyện xấu, và anh ấy thậm chí vẫn nghĩ mình đủ tốt nữa."

"Anh ấy không biết rằng cậu không thể khiêu vũ." Lucy thừa nhận.

"Anh ấy không biết **?" Hermione nhún vai. "Mình sẽ nói với anh ấy vậy. Có lẽ anh ấy có thể dạy mình. Anh ấy có tài năng gì về vụ này không?"

Lucy lắc đầu.

"Cậu thấy không?" Hermione nói, nụ cười của cô vừa có vẻ đắm chiêu, đầy hy vọng và vừa hân hoan trong cùng thời điểm. "Tụi mình hoàn toàn hợp nhau. Nó trở nên rõ ràng. Rất dễ dàng để nói chuyện với anh ấy, và tối qua thì... Minh cười, anh ấy cười, và thật sự thì chỉ là cảm giác rất.. đáng yêu. Minh thực sự không thể giải thích được."

Nhưng cô ấy không cần phải giải thích. Lucy cảm thấy khiếp sợ rằng cô biết chính xác ý của Hermione. "Và sau đó tụi mình ở trong vườn cam, và thật là tuyệt diệu với ánh trăng xuyên qua cửa kính. Nó loang lổ và mờ mờ và.. và sau đó mình nhìn anh ấy." Mắt Hermione mở màng và không tập trung, và Lucy biết rằng cô vừa bị lạc trong ký ức.

Bị lạc và hạnh phúc.

"Mình nhìn anh ấy", Hermione lặp lại, "và anh ấy nhìn xuống mình". Minh không thể nhìn đi đâu khác. Minh đơn giản là không thể. Và sau đó tụi mình hôn nhau. Điều đó... Minh thậm chí chẳng suy nghĩ về nó nữa. Nó chỉ xảy ra. Điều đó là điều tự nhiên nhất, tuyệt vời nhất trên thế giới này."

Lucy gật đầu buồn bã.

"Mình nhận ra rằng mình chẳng hiểu gì hết trước đây. Với Mr. Edmonds - ồ, mình đã nghĩ mình phải lòng anh ấy khủng khiếp, nhưng mình đã chẳng biết tình yêu là gì. Anh ấy quá đẹp trai, và anh ấy làm mình cảm thấy xấu hổ và hào hứng, nhưng mình chưa bao giờ mong ước được hôn anh ấy. Mình chưa bao giờ nhìn anh ấy và bị cuốn về phía đó, không phải bởi vì mình muốn như vậy, mà là bởi vì... bởi vì...."

Bởi vì cái gì? Lucy muốn hét lên. Nhưng thậm chí khi cô đã có xu hướng đó, cô cũng không đủ năng lượng.

"Bởi vì đó là nơi mình thuộc về." Hermione kết thúc nhẹ nhàng, và cô ấy trông sững sốt, như thể cô ấy không nhận ra cho đến thời khắc vừa rồi.

Lucy đột nhiên cảm thấy khó chịu. Các cơ của cô giật giật, và cô có một ý nghĩ điên rồ muốn nắm chặt tay lại. Cô ấy có ý gì? Tại sao cô ấy nói điều này? Mọi người đã tốn rất nhiều thời gian để nói với cô rằng tình yêu là điều gì đó huyền diệu, là cái gì đó hoang dã và không thể kiểm soát đến bất ngờ như là một cơn sấm vậy.

Và bây giờ thì còn gì nữa đây? Nó chỉ đơn giản là sự thoải mái? Là cái gì đó yên bình? Là cái gì đó nghe như là tốt đẹp? "Vậy điều gì xảy ra với việc nghe nhạc?" cô nghe thấy mình yêu cầu. "Về việc nhìn thấy phía sau đầu anh ấy và biết?"

Hermione cho cô một cái nhún vai vô hại. "Mình không biết. Nhưng mình sẽ không tin vào nó, nếu mình là cậu."

Lucy nhắm mắt lại trong đau đớn. Cô không cần đến lưu ý của Hermione. Cô không bao giờ nên tin vào loại cảm xúc này. Cô không phải là loại người học thuộc lòng những bài thơ tình, và cô chưa bao giờ làm điều đó. Nhưng mặt khác – điều gì đó với nụ cười, sự thoải mái, cảm giác tốt đẹp – điều mà cô tin vào với nhịp đập trái tim.

Và lạ Chúa, đó là những gì mà cô đã cảm thấy với Mr. Bridgerton.

Tất cả và âm nhạc cũng vậy. Lucy cảm thấy máu rút hết khỏi mặt mình. Cô nghe thấy âm nhạc khi cô hôn anh. Đó phải là một bản giao hưởng, với cung bậc bay vút lên và dội mạnh và thậm chí nhịp điệu của nó còn yếu ớt để một người không bao giờ chú ý cho đến khi nó mạnh lên và vượt qua nhịp đập của trái tim một người.

Lucy cảm thấy hoang mang. Cô bị kích động. Cô cảm thấy tất cả những điều Hermione vừa nói rằng cô cảm thấy với Mr. Edmonds – và cũng như tất cả những điều cô ấy nói rằng cô ấy cảm thấy với Richard.

Tất cả với cùng một người.

Cô đã phải lòng anh. Cô đã phải lòng Gregory Bridgerton rồi. Sự nhận thức này không thể làm cho mọi thứ trở nên rõ ràng hơn, hoặc tệ hơn.

"Lucy?" Hermione gọi cô một cách do dự. Và lặp lại... "Luce?"

"Đám cưới diễn ra khi nào?" Lucy hỏi đột ngột. Bởi vì thay đổi chủ đề là điều duy nhất cô có thể làm. Cô quay lại, nhìn trực tiếp vào Hermione và lần đầu tiên giữ cho sự chú ý của cô vào cuộc đối thoại. "Cậu đã bắt đầu lên kế hoạch chưa? Nó sẽ diễn ra ở Fenchley chứ?"

Chi tiết. Chi những chi tiết mới giúp được cô lúc này. Chúng luôn luôn là vậy.

Biểu hiện của Hermione trở nên bối rối, sau đó tập trung, và cô nói, "Mình... không, mình tin rằng nó sẽ diễn ra ở Abbey. Ở đó rộng lớn hơn. Và... cậu chắc là cậu ổn chứ?"

"Khá ổn", Lucy nói mạnh mẽ, nghe như đúng là cô, và có lẽ là điều đó cũng có nghĩa là cô cũng bắt đầu cảm thấy như vậy. "Nhưng cậu chưa nói là khi nào cả."

"Ồ. Sớm thôi. Mình đã nói với tất cả mọi người đứng gần vườn cam tối qua. Mình không chắc chắn là mình có nghe thấy – hoặc được lặp lại – nhưng những lời thì thầm đã bắt đầu, vì vậy tại mình muốn nó phải được giải quyết cấp tốc." Hermione mỉm cười ngọt ngào. "Mình chẳng quan tâm. Và mình không nghĩ là Richards cũng vậy."

Lucy tự hỏi là ai trong số họ sẽ tiến đến bàn thờ trước. Cô hy vọng người đó là Hermione.

Một tiếng gõ vào cánh cửa. Đó là người hầu gái, theo sau bởi hai người phu, họ khiêng những chiếc rương của Lucy đi.

"Richard muốn bắt đầu sớm". Lucy giải thích, cô thậm chí còn không gặp anh trai mình kể từ sau những sự kiện tối qua. Hermione có lẽ còn biết nhiều hơn cô về kế hoạch của họ.

"Nghĩ về điều đó nhé, Lucy," Hermione nói, đi với cô ra đến cửa. "Chúng ta đều sẽ trở thành nữ bá tước. Mình là nữ bá tước của Fennsworth, còn cậu là nữ bá tước của Davenport. Chúng ta có những bước ngoặt khá lớn, cả hai chúng ta."

Lucy biết rằng cô ấy đang cố làm cho tinh thần cô phấn chấn hơn, vì vậy, cô sử dụng toàn bộ năng lượng để làm cho nụ cười của cô ánh lên trong mắt khi cô nói "Điều đó thật là niềm vui quá lớn, phải vậy không?"

Hermione nắm lấy tay cô và siết chặt. "Ồ, nó sẽ như vậy, Lucy. Cậu sẽ thấy. Chúng ta đang ở bình minh của một ngày mới, và nó sẽ tươi sáng hơn, thực sự."

Lucy ôm chặt bạn. Đó là cách duy nhất cô có thể nghĩ để dấu đi gương mặt của mình khỏi cái nhìn. Bởi vì không có cách nào để cô có thể giả bộ cười lúc này.

Gregory tìm thấy cô đúng lúc. Cô đang đứng trước cửa xe, đáng ngạc nhiên là lại đứng một mình, kìm chế sự khó chịu của đám người hầu đang chạy nhón nháo. Anh có thể thấy nét mặt cô, cảm hếch lên khi cô nhìn những chiếc rương của mình được đưa lên xe. Cô trông... kìm chế. Kìm giữ một cách cẩn thận.

"Lady Lucinda", anh gọi.

Cô im lặng một hồi trước khi quay lại. Và khi cô làm vậy, mắt cô trông có vẻ đau đớn.

"Tôi rất vui khi bắt kịp cô," anh nói, mặc dù anh không còn chắc chắn là anh nghĩ vậy. Cô không có vẻ hạnh phúc khi nhìn thấy anh. Anh không mong đợi điều đó.

"Mr. Bridgerton," cô nói. Môi cô thắt lại ở khóe miệng, như thể cô nghĩ rằng cô đang cười.

Có hàng trăm thứ anh có thể nói, vì vậy dĩ nhiên anh chọn thứ ít có ý nghĩa nhất và hiển nhiên nhất. "Cô đang rời đi **."

"Vâng," cô nói, sau một khoảng dừng lâu. "Richard muốn một cuộc khởi hành sớm."

Gregory nhìn quanh. "Anh ấy ở đây **?"

"Chưa. Tôi nghĩ anh ấy đang chào tạm biệt Hermione."

"Ah. Vâng." Anh làm thông cổ họng. "Dĩ nhiên rồi."

Anh nhìn cô, và cô nhìn anh, và họ im lặng.

Ngượng ngịu.

"Tôi muốn nói tôi xin lỗi," anh nói.

Cô.. cô không cười. Anh không thể chắc chắn rằng biểu hiện của cô là cười, nhưng nó không phải. "Dĩ nhiên rồi," cô nói.

Dĩ nhiên? Dĩ nhiên?

"Tôi chấp nhận." Cô trông yếu ớt qua vai anh.

"Làm ơn, đừng nghĩ về nó nữa nhé."

Đó là những gì Lucy phải nói, chắc chắn vậy, nhưng nó vẫn làm Gregory nổi cáu. Anh đã hôn cô, và nó là điều tuyệt diệu, và nếu anh muốn nhớ về nó, anh chắc sẽ làm vậy.

"Tôi sẽ gặp lại cô ở London chứ?" anh hỏi.

Cô nhìn lên anh, cuối cùng thì mắt cô cũng gặp ánh mắt anh. Cô đang tìm kiếm cái gì đó. Cô đang tìm kiếm điều gì đó ở anh, và anh không nghĩ là cô tìm thấy nó.

Cô trông quá ỹ rũ, quá mệt mỏi.

Không giống cô chút nào.

"Tôi mong là anh sẽ," cô đáp lại. "Nhưng nó sẽ không giống nhau. Tôi đã đính hôn, anh thấy đấy."

"Về nguyên tắc đã đính hôn," anh nhắc cô, mỉm cười.

"Không", cô lắc đầu, chậm rãi và cam chịu. "Hiện giờ tôi thực sự đã đính hôn. Đó là lý do tại sao Richard đưa tôi về nhà. Chúng tôi đã hoàn tất bản cam kết. Tôi tin rằng tin đó sẽ được đăng sớm thôi. Nó đã được hoàn thành."

Mọi anh há ra ngạc nhiên. "Tôi hiểu," anh nói, và tâm trí anh chạy đua. Chạy đua và chạy đua, và đã đến được thời điểm hiện tại. "Tôi mong muốn những gì tốt nhất cho cô," anh nói, bởi còn gì anh có thể nói nữa đây?

Cô gật đầu, sau đó cô hướng về phía bãi cỏ xanh rộng lớn ở phía trước căn nhà. "Tôi tin rằng tôi muốn đi dạo một vòng trong vườn. Tôi sẽ có một chuyến đi dài trước mắt."

"Dĩ nhiên," anh nói, lịch sự đưa khuỷu tay cho cô. Cô không ao ước sự đồng hành của anh. Cô không thể bắt bản thân mình làm rõ ràng hơn nữa nếu như cô có nói ra bằng lời.

"Thật tốt khi quen biết anh," cô nói. Mắt cô gặp mắt anh, và lần đầu tiên của cuộc nói chuyện, anh nhìn cô, nhìn rõ ràng mọi thứ trong cô, mệt mỏi và tổn thương. Và anh thấy cô đang nói lời tạm biệt.

"Tôi xin lỗi..." Cô dừng lại, nhìn ra mé vườn. Nơi có bức tường đá. "Tôi xin lỗi là mọi thứ đã không diễn ra như anh đã mong đợi."

Tôi đã không mong, anh nghĩ, và anh nhận ra đó là sự thực. Anh có một tưởng tượng nhanh về cuộc đời anh nếu anh cưới Hermione Watson, và anh trở nên...

Buồn chán.

Lạy Chúa, tại sao đến giờ anh mới nhận ra nhỉ? Anh và Miss Watson không phù hợp với nhau, và sự thật là, anh mới vừa rẽ sang một lối hẹp.

Anh không đời nào tin vào hành xử của mình trong lần tới nếu nó là cái gì đó liên quan đến trái tim, nhưng điều đó dường như thích hợp hơn với một cuộc hôn nhân ngu ngốc. Anh ngờ rằng Lady Lucinda sẽ cảm ơn anh vì điều đó, mặc dù anh không chắc chắn là tại sao. Cô không ngăn cản anh cưới Miss Watson, thực tế là, cô khuyến khích nó hơn hết.

Nhưng bằng cách nào đó cô phải chịu trách nhiệm cho tình cảnh này của anh. Nếu có bất cứ điều gì trở nên thực hơn hết vào sáng hôm đó, thì đó chính là điều này.

Lucy quay trở lại với bãi cỏ. "Tôi sẽ làm một cuộc đi dạo", cô nói.

Anh gật đầu chào và nhìn cô khi cô đi khuất. Tóc cô được quấn gọn thành một búi nhỏ, một lọn tóc bắt lấy ánh nắng mặt trời ánh lên màu như mật ong và bơ.

Anh đợi thêm chút nữa, không phải là vì anh trông đợi cô quay lại, hoặc thậm chí là bởi vì anh hy vọng cô sẽ quay lại.

Nó chỉ là phòng khi như vậy thôi.

Bởi vì cô có thể. Cô có thể quay lại, và cô có thể có gì đó để nói với anh, và sau đó anh đáp lại, và cô có thể....

Nhưng cô đã không. Cô tiếp tục bước đi. Cô không quay lại, không nhìn lại phía sau, và vì vậy, anh trải qua những phút cuối nhìn theo phía sau cổ cô. Và tất cả những gì anh có thể nghĩ là...

Thứ gì đó không đúng lắm.

Nhưng bằng tất cả cuộc sống của anh, anh không biết là cái gì.

Chương 13

Trong chương này, nhân vật chính của chúng ta đã thoáng nhìn vào tương lai của nữ nhân vật chính.

Một tháng sau.

Thức ăn ngon tuyệt, bàn ăn được trang trí tuyệt diệu, khung cảnh thì sang trọng, lộng lẫy.

Tuy nhiên, Lucy lại cảm thấy cực kỳ khó khăn.

Lord Haselby và cha anh, Bá tước của Davenport, sẽ tới tòa nhà Fennsworth tại London để ăn tối. Đó hẳn phải là ý kiến của Lucy, một thực tế mà giờ đây cô cảm thấy mĩa mai đau đớn. Đám cưới của cô sẽ diễn ra trong khoảng một tuần nữa, và cho đến tối nay thì cô vẫn chưa được gặp chồng tương lai của mình. Không gặp kể từ khi cái đám cưới được chuyển từ thể có khả năng có thể sang chắc chắn.

Cô và chú cô đã đến London sớm hơn hai tuần lễ, và mười một ngày đã trôi qua mà không thấy bóng dáng của chồng chưa cưới, cô đã đến chỗ chú mình và hỏi xem liệu họ có thể sắp xếp được một cuộc gặp mặt nào không. Ông trông như thể phát cáu lên, mặc dù Lucy chắc chắn là không phải, bởi ông nghĩ rằng yêu cầu đó hơi ngu ngốc. Không, sự hiện diện nhỏ bé của cô là tất cả những gì đã đem lại phản ứng đó. Cô đang đứng trước mặt ông, và ông buộc phải ngược lên. Chú Robert không hề thích bị cắt ngang.

Nhưng ông rõ ràng thấy được rằng thực sự là khôn ngoan khi cho phép một cặp đôi hứa hôn có thể chia sẻ một đôi lời trước khi gặp nhau ở nhà thờ, vì vậy ông đã cộc lốc nói với cô rằng ông sẽ sắp xếp cuộc gặp mặt.

Phấn chấn vì chiến thắng nhỏ nhoi của mình, Lucy luôn tiện hỏi luôn rằng cô có thể tham gia một vài sự kiện xã hội nếu nó được tổ chức gần nhà hay không. Mùa lễ hội ở London đã bắt đầu, và mỗi đêm Lucy đều đứng ngay cửa sổ, nhìn những cô xe thanh lịch lướt qua. Một lần, có một buổi tiệc diễn ra đối diện nhà Fennsworth ngay phía bên kia quảng trường St. James. Dòng xe bị mắc kẹt lại xung quanh quảng trường, và Lucy đã thổi tắt ngọn nến trong phòng mình để cô có thể đứng sát vào cửa sổ mà theo dõi sự kiện đó. Một số lượng những người tham dự đã trở nên mất kiên nhẫn cho việc chờ đợi, và bởi vì thời tiết cũng tương đối tốt, họ đã đi tản bộ trên phần quảng trường hướng bên nhà cô và đi bộ nốt phần còn lại của quãng đường.

Lucy đã tự nói với chính mình rằng cô chỉ muốn nhìn thấy những chiếc áo dài, nhưng trong tận sâu thẳm tim mình cô biết sự thật.

Cô đang tìm kiếm Mr. Bridgerton.

Cô không biết cô sẽ làm gì nếu như cô thực sự nhìn thấy anh. Cúi nhanh xuống để tránh ánh nhìn, cô nghĩ vậy. Anh hẳn phải biết rằng đây là nhà cô, và chắc chắn là anh sẽ đủ tò mò để liếc nhìn về phía tòa nhà, thậm chí nếu sự có mặt của cô tại London đã không được phổ biến rộng rãi.

Nhưng anh đã không dự bữa tiệc đó, hoặc nếu anh có, xe ngựa của anh hẳn đã để anh lại ngay phía trước bật thêm.

Hoặc là có thể anh đã không ở London. Lucy chẳng có cách nào để biết. Cô bị nhốt trong căn nhà này với chú cô và bà cô già hơi điên Harriet, người đã được đem đến đây vì lợi ích của sự đúng mực. Lucy rời nhà khi đi đến nhà người thợ may và đi tải bộ trong công viên, nhưng ngoài ra, cô chỉ hoàn toàn có một

mình, với người chú chẳng bao giờ nói gì cả, và với bà cô người chẳng thể nghe.

Vì vậy cô không hoàn toàn được riêng tư trong những cuộc trò chuyện. Về Gregory Bridgerton hay về bất cứ ai khác, đó là một vấn đề. Và thậm chí trong những dịp rồi rồi khi cô gặp một ai đó mà cô quen biết, cô cũng không cảm thấy nên hỏi thăm về anh. Người ta sẽ nghĩ cô có hứng thú, điều mà dĩ nhiên là cô cô, nhưng không ai, tuyệt đối không có ai, có thể biết được điều đó.

Cô sắp cưới một người khác. Trong một tuần lễ nữa. Và thậm chí nếu cô không, Gregory Bridgerton cũng không có dấu hiệu gì rằng anh có hứng thú nói chuyện về Hasely.

Anh đã hôn cô, điều đó là sự thật, và anh dường như quan tâm đến lợi ích của cô, nhưng nếu anh có niềm tin rằng một nụ hôn tắt yếu phải dẫn đến một lời đề nghị hôn nhân, anh cũng không tỏ dấu hiệu gì cả. Anh hẳn đã không biết rằng việc đính hôn của cô và Haselby đã xong – không khi anh hôn cô, và cũng không khi họ đứng ngược nhau cạnh lối đi vào sáng hôm sau. Anh có thể chỉ tin rằng anh đã hôn một cô gái chưa bị ràng buộc. Một người sẽ chẳng làm một điều như thế trừ phi người đó đã sẵn sàng và sẵn lòng bước đến bệ thờ.

Nhưng không phải với Gregory. Khi cô cuối cùng cũng nói với anh, anh chẳng có vẻ gì là bị tác động mạnh mẽ. Anh thậm chí còn không trông có vẻ buồn nữa. Đó chẳng phải là lời biện hộ để cân nhắc lại, hoặc cố gắng tìm ra một cái gì đó về nó. Tất cả những gì cô nhìn thấy trên mặt anh – và cô đã nhìn, ồ, cô đã nhìn – là chẳng có gì cả.

Gương mặt anh, mắt anh – chúng hầu như trống rỗng. Có thể có một chút ngạc nhiên, nhưng không đau buồn hay khuây khỏa. Chẳng có gì cho thấy việc đính hôn của cô có ý nghĩ gì với anh cả, cho dù cách này hay cách kia.

Ồ, Cô không nghĩ anh là một tên vô lại, và cô khác chắc rằng anh sẽ cưới cô, nếu cần thiết. Nhưng không một ai đã nhìn thấy họ, và vì vậy, cũng giống như phần còn lại của thế giới, điều đó chẳng bao giờ xảy ra.

Chẳng có một hậu quả nào cả. Chẳng cái nào cả.

Nhưng có thể nào sẽ không tốt đẹp hơn nếu anh dường như chỉ hơi buồn một chút? Anh đã hôn cô, và trời đất rung chuyển – chắc chắn anh đã cảm thấy điều đó. Anh không nên muốn thêm nữa sao? Anh không nên mong muốn, nếu không phải là cưới cô, thì ít nhất cũng là khả năng làm điều đó sao?

Thay vào đó anh lại nói, "Tôi chúc cô những gì tốt nhất," và đứng nhìn đồng rương của cô được đưa lên xe, cô đã cảm thấy trái tim mình vỡ vụn. Cảm thấy nó, ngay trong lồng ngực cô. Nó gây đau đớn. Và khi cô bước đi, nó chỉ càng tệ thêm, ép chặt và nén lại cho đến khi cô nghĩ rằng nó sẽ cướp mất hơi thở của cô. Cô bắt đầu đi nhanh hơn – nhanh hết mức có thể mà vẫn duy trì được tướng đi bình thường, và cuối cùng khi cô quẹo vào khúc quanh và sụp đổ trên chiếc ghế, vùi mặt mình một cách vô vọng vào hai bàn tay.

Và cầu nguyện rằng đừng ai nhìn thấy cô.

Cô muốn nhìn lại sau lưng. Cô muốn liếc nhìn anh lần cuối và ghi nhớ tư thế của anh – cái cách anh đặc biệt giữ vững người khi anh đứng, hai tay chấp sau lưng, chân hơi tách rời. Lucy biết rằng có hàng trăm người đàn ông có cùng kiểu đứng như thế, nhưng ở anh nó trở nên khác biệt. Anh có thể quay mặt với nhiều hướng, xa hàng mét, và cô sẽ biết rằng đó là anh.

Anh cũng đi bằng một cách khác biệt, hơi thả lỏng, như thể một phần nhỏ trong trái tim anh vẫn còn là một đứa trẻ bảy tuổi. Có thể có gì đó ở vai anh, hông anh – phần nào đó mà hầu như không ai để ý, nhưng

Lucy thì luôn luôn chú ý vào những chi tiết.

Nhưng cô đã không nhìn lại. Điều đó sẽ chỉ làm cho mọi việc tệ hơn. Anh có thể không đang nhìn cô, nhưng nếu anh ở đó.. và anh nhìn cô quay đi...

Điều đó phá hủy cô. Cô không biết tại sao, như nó như vậy. Cô không muốn anh nhìn thấy mặt cô. Cô cố gắng tự chủ trong suốt cuộc nói chuyện của họ, nhưng một khi cô vừa rẽ khuất, cô đã cảm thấy cô thay đổi. Môi cô tách ra, và cô hít một hơi thở dài, và nó như thể là cô đã trở nên trống rỗng.

Điều đó thật khủng khiếp. Và cô không muốn anh nhìn thấy nó.

Bên cạnh đó, anh đâu có quan tâm. Anh đã cố để xin lỗi cô vì vụ hôn. Cô biết rằng đó là những gì anh phải làm: xã hội yêu cầu làm điều đó (hoặc nếu không phải, thì sẽ là một bước ngăn đi đến bàn thờ). Nhưng nó cũng làm đau đớn như nhau. Cô đã muốn nghĩ rằng anh ít nhất cũng cảm thấy một phần nhỏ của những gì cô cảm thấy. Không có gì có thể dẫn đến điều đó, nhưng nó làm cô cảm thấy khá hơn.

Hay có lẽ tệ hơn.

Và cuối cùng thì, nó cũng chẳng thành vấn đề. Không quan trọng chuyện trái tim cô biết hay không biết, bởi vì cô chẳng lẽ làm gì với nó. Không quan trọng không chuyện cảm giác thấy gì nếu một người không thể khiến nó đi đến một cái kết có thật? Cô phải thực tế. Cô là như vậy. Cô chỉ có thể kiên định trong một thế giới thay đổi quá nhanh so với sự an nhàn của cô.

Nhưng vẫn vậy – tại đây ở London – cô muốn nhìn thấy anh. Thật là khờ dại và ngu ngốc và nó hầu như chắc chắn là không nên chút nào, nhưng cô vẫn muốn mọi thứ như cũ. Cô thậm chí sẽ không nói chuyện với anh. Thực tế thì cô có lẽ không nên nói chuyện với anh. Nhưng một cái nhìn thoáng qua...

Một cái nhìn thoáng qua sẽ không gây hại cho ai.

Nhưng khi cô hỏi chú Robert liệu cô có thể tham gia một bữa tiệc, chú đã từ chối, nói rằng điều đó chỉ lãng phí thời gian hoặc tiền bạc cho mùa lễ hội khi mà cô đã rõ rằng là đã sở hữu một kết quả đáng ao ước – một lời đề nghị kết hôn.

Hơn nữa, ông thông báo với cô rằng, Lord Davenport muốn Lucy được giới thiệu với xã hội trong vai trò là Lady Haselby, không phải Lady Lucinda Abernathy. Lucy không chắc tại sao điều này quan trọng, đặc biệt là khi một số nhỏ thành viên xã hội đã biết cô như là Lady Lucinda Abernathy, kể cả ở trường và việc đánh bóng tên tuổi mà cô và Hermione đã trải qua mà xuân vừa qua. Nhưng chú Robert đã chỉ ra rằng (bằng phong thái không thể bất chú ý, điều mà có thể, không cần nói bằng lời) cuộc gặp gỡ đang xong rồi, và ông đã quay sự chú ý của mình trở lại với đồng giấy tờ trên bàn.

Trong một lúc, Lucy vẫn đứng lại chỗ cũ. Nếu cô gọi tên ông, ông có thể ngẩng mặt lên. Hoặc ông có thể không. Nhưng nếu ông có, sự kiên nhẫn của ông sẽ rất mong manh, và cô sẽ cảm thấy như một kẻ quấy rầy, và cô sẽ không nhận được bất kỳ câu trả lời nào cho những câu hỏi của cô.

Vì vậy cô chỉ gật đầu và rời phòng. Mặc dầu Chúa trên cao biết tại sao cô đã tự làm phiền mình để gật đầu chào chú Robert khi ông chẳng bao giờ ngẩng lên lại một khi ông đã lờ cô đi.

Và bây giờ cô ở đây, tại bữa ăn tối mà cô đã yêu cầu, và cô đang ao ước – một cách nhiệt tình – rằng cô chưa bao giờ mở miệng. Haselby cũng tốt, thậm chí là vui vẻ hoàn toàn. Nhưng cha anh...

Lucy cầu nguyện rằng cô sẽ không sống ở dinh thự Davenport. Làm ơn làm ơn để cho Haselby có một ngôi nhà riêng.

Ở Wales. Hoặc thậm chí là ở Pháp.

Lord Davenport, sau khi cần nhàn về thời tiết, đã đi đến Hạ Viện Anh, và nhà hát opera (điều mà ông khám phá, lần lượt là, có mưa, đầy những thằng ngốc vô giáo dục, và lạy Chúa thậm chí còn không phải là tiếng Anh), sau đó quay cái nhìn chỉ trích sang cô.

Lucy phải vận dụng tất cả sự chịu đựng của mình để không nổi giận khi ông tấn công cô. Ông nhìn như một con cá thừa cân vậy, với đôi mắt lồi ra và mập mạp, cặp môi béo ú. Thực sự thì, Lucy sẽ không hề ngạc nhiên nếu ông ta xé toạt áo mình ra để lộ những cái mang và vây cá.

Và sau đó.. eeeuhh... cô chỉ rùng mình ghi nhớ nó. Ông ta bước lại gần, quá gần đến nỗi hơi thở nóng, hơi hám của ông ta phụt ra xung quanh mặt cô.

Cô cứng nhắc đứng dậy, với một tư thế hoàn hảo đã in sâu vào trong cô kể từ khi cô sinh ra.

Ông ta yêu cầu cô cho ông ta xem răng.

Điều này thật là nhục nhã.

Lord Davenport kiểm tra cô như một con ngựa cái giống, thậm chí còn kỹ hơn khi hai tay ông ta đặt tay trên hông cô để đo lường khả năng sinh sản tiềm tàng! Lucy thở hổn hển và liếc nhìn điên cuồng về phía chú cô để tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng ông ngồi như hóa đá và liếc nhìn kiên quyết về một điểm nào đó mà không phải là gương mặt cô.

Và giờ thì họ ngồi đây để ăn... Chúa ơi! Lord Davenport đang thăm vấn cô. Ông ta đã hỏi tất cả những câu hỏi có thể nghĩ ra được về sức khỏe của cô, bao gồm cả những lĩnh vực mà cô khá chắc chắn là không hề thích hợp cho khách khứa, và sau đó, chỉ khi cô nghĩ rằng mọi sự tồi tệ nhất đã qua thì....

"Cô có thể dùng bảng cửu chương chứ?"

"Lucy chớp mắt. "Xin lỗi?"

"Bảng cửu chương," ông ta nói một cách thiếu kiên nhẫn. "Sáu, bảy gì đó."

Trong một lúc Lucy không thể nói gì. Ông ta muốn cô làm toán sao?

"Sao?" ông ta yêu cầu.

"Dĩ nhiên," cô cá lăm. Cô nhìn lại chú mình, nhưng ông ta vẫn duy trì biểu hiện không muốn can thiệp một cách rõ ràng.

"Cho ta xem nào." Miệng Davenport làm thành một đường thẳng kiên quyết trong lời nói của ông ta. "Làm bảng cửu chương bảy đi."

"Tôi.. **..." Hoàn toàn liêu lĩnh, cô thậm chí cố gắng bắt gặp ánh mắt của cô Harriet, nhưng cô ấy hoàn toàn mù tịt không biết gì về cuộc trò chuyện này và thực tế là hoàn toàn không nói một từ kể từ khi buổi tối bắt đầu.

"Cha," Haselby cắt ngang, "cha có chắc chắn...?"

"Tất cả là về nòi giống," Lord Davenport nói cộc lốc. "Tương lai của cả gia đình phụ thuộc vào từ cung của cô ta. Chúng ta có quyền biết chúng ta gặt hái được cái gì."

Môi Lucy há ra trong cơn sốc. Sau đó cô nhận ra cô đã đưa một bàn tay lên bụng mình. Cô vội vàng

cho nó xuống. Mắt cô quay trở lại chiếu thẳng vào khoảng giữa hai cha con họ, không chắc chắn là cô nên nói chuyện với ai.

"Điều cuối cùng ta muốn là một người phụ nữ suy nghĩ quá nhiều," Lord Davenport đang nói, "nhưng cô ta cũng phải có khả năng làm điều gì đó đơn giản như là phép nhân. Lạy Chúa, con trai, hãy nghĩ về sự phân nhánh đi."

Lucy nhìn vào Haselby. Anh nhìn lại. Biểu lộ sự hối tiếc.

Cô nuốt xuống và nhắm mắt lại để củng cố thêm cho khoảnh khắc. Khi cô mở mắt ra, Lord Davenport đang nhìn thẳng vào cô, và môi ông ta đang há ra, và cô nhận ra là ông ta sắp sửa nói trở lại, điều mà cô có thể không chịu đựng nổi, và...

"Bây, mười bốn, hai mươi mốt," cô thốt ra, cắt ngang ông ta một cách tốt nhất có thể. "Hai mươi tám, ba mươi lăm, bốn mươi hai..."

Cô tự hỏi ông ta sẽ làm gì nếu cô không làm được. Có thể nào ông ta sẽ hủy bỏ đám cưới không?

"... bốn mươi chín, năm mươi sáu..."

Điều này thực kích thích. Rất kích thích.

"...sáu mươi ba, bảy mươi, bảy mươi bảy..."

Cô nhìn chú mình. Ông đang ăn. Ông thậm chí đang không nhìn cô.

"...tám mươi hai, tám mươi chín..."

"Ồ, đủ rồi," Lord Davenport thông báo, khi cô đang đọc đúng đến tám mươi hai.

Cảm giác choáng váng trong ngực cô nhanh chóng cạn kiệt. Cô đã nổi loạn – có thể là lần đầu tiên trong cuộc đời – và không ai chú ý thấy điều đó. Cô đã đợi quá lâu.

Cô tự hỏi còn điều gì nữa mà cô nên làm không.

"Làm tốt lắm," Haselby nói, với một nụ cười khuyến khích.

Lucy cố nở một nụ cười nhẹ đáp trả. Anh thực sự nghĩ anh là một lựa chọn tốt. Tóc Haselby có lẽ hơi mỏng, và thực sự là anh cũng hơi gầy, nhưng chẳng có điều gì thực sự nên phàn nàn về nó cả. Đặc biệt như tính cách của anh – chắc chắn là thứ quan trọng bậc nhất như của tất cả những người đàn ông khác – là hoàn toàn dễ chịu. Họ đã cố gắng có một cuộc trò chuyện ngay trước bữa tối trong khi cha anh và chú cô đang thảo luận về chính trị, và anh đã tỏ ra là khá duyên dáng. Anh thậm chí đã có một câu đùa vô tình bên lề về cha mình, đi kèm với chớp mắt khiến Lucy phải cười thầm.

Thực sự là, cô không nên phàn nàn gì hết.

Và cô đã không. Cô sẽ không. Cô chỉ ước về một điều gì đó khác hơn thôi.

"Ta tin rằng cô đã hoàn thành bổn phận của mình một cách tốt đẹp tại trường Miss Moss's chứ?" Lord Davenport hỏi, mắt ông ta thu hẹp lại chỉ đủ để làm cho câu chất vấn trở nên chính xác hơn là không thân thiện.

"Vâng, tất nhiên rồi," Lucy trả lời, chớp mắt trong sự ngạc nhiên. Cô đã nghĩ rằng cuộc đối thoại đã được hướng ra xa khỏi cô rồi.

"Đó là một ngôi trường tuyệt vời," Davenport nói, đang nhai một miếng thịt cừu nướng. "Họ biết những gì một cô gái nên và không nên biết. Chị gái của Winslow cũng đã tới đó. Chị của Fordham cũng vậy."

"Vâng," Lucy lẩm bẩm, bởi vì một câu trả lời dường như được mong đợi. "Họ là những cô gái rất ngọt ngào," cô nói dối. Sybilla Winslow là một kẻ bạo chúa xấu xa người đã nghĩ rằng thật vui thích khi nhéo lên cách tay của các học sinh trẻ.

Nhưng lần đầu tiên trong buổi tối đó, Lord Davenport xem ra hài lòng với cô. "Cô biết chúng nhiều chứ?" Ông ta hỏi.

"Eh, một mặt nào đó," Lucy thoái thác. "Lady Joanna lớn hơn một chút, nhưng đó không phải là một ngôi trường lớn. Một người không thể thực sự không biết đến những học sinh khác."

"Tốt." Lord Davenport gật đầu hài lòng. Hàm ông ta rung lên vì sự chuyển động. Lucy cố không nhìn vào đó.

"Họ là những người mà cô sẽ cần phải biết," ông ta tiếp tục. "Những sự liên hệ mà cô phải quan tâm đến."

Lucy gật đầu một cách nghiêm túc, trong đầu làm một danh sách tất cả những nơi cô sẽ cần phải có mặt. Paris, Venice, Greece (Hy Lạp), mặc dù ở đó đang có chiến tranh? Không thành vấn đề. Cô sẽ vẫn nên ở Greece.

".... có trách nhiệm với tên tuổi... chắc chắn của chuẩn mực hành xử..."

Thời tiết có quá nóng ở phương Đông không nhỉ? Cô đã luôn luôn ao ước những chiếc bình Trung Hoa.

"... sẽ không tha thứ cho bất kỳ sai phạm nào từ..."

Tên của cái khu phố kinh khủng đó là gì nhỉ? St. Giles chẳng? Đúng rồi, cô sẽ thích ở đó thôi.

"... những trách nhiệm. Những trách nhiệm!"

Những lời cuối đi kèm với một cái nắm tay lên chiếc bàn, làm những đồ vật bằng bạc kêu lách cách và Lucy giật mình trên ghế ngồi. Thậm chí cô Harriet cũng ngẩng lên khỏi đồng hồ ăn.

Lucy vội vàng chú ý, và bởi vì tất cả mọi cặp mắt đều hướng vào cô, cô nói, "Gì ă?"

Lord Davenport rướn người tới, hầu như với vẻ đe dọa. "Một ngày nào đó cô sẽ trở thành Lady Davenport. Cô sẽ có những trách nhiệm. Rất nhiều trách nhiệm."

Lucy cố gắng mở rộng môi mình ra chỉ vừa đủ để được tính như là một câu trả lời. Chúa nhân từ, khi nào thì cái buổi tối này mới kết thúc đây?

Lord Davenport rướn người lên, và thậm chí là cái bàn tuy rộng và được chất đầy đồ ăn, Lucy theo bản năng cũng lùi người lại. "Cô không thể xem nhẹ những bổn phận của mình," ông ta tiếp tục, giọng ông ta trở nên to hơn một cách đáng sợ. "Cô có hiểu những gì ta nói không, cô gái?"

Lucy tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu cô dung hai tay ôm chặt đầu mình và hét to lên. Chúa ở trên cao, chấm dứt màn tra tấn này!!!

Vâng, cô nghĩ, hầu như tự phân tích, điều đó sẽ hoãn ông ta lại. Có lẽ ông ta sẽ phán xử về khuyết điểm của đầu óc cô và....

"Dĩ nhiên rồi, thưa ngài Lord Davenport," cô nghe tự mình nói.

Cô là một người hèn nhát. Một người hèn nhát khốn khổ.

Và sau đó, như thể ông ta là một thứ đồ chơi có chủ tâm mà ai đó là điều khiển, Lord Davenport ngồi trở lại lên ghế, hoàn toàn kiểm chế. "Ta rất vui mừng khi nghe điều đó," ông ta nói nhẹ nhàng nơi khóe miệng với cái khăn ăn. "Ta đoán chắc sẽ thấy rằng họ vẫn còn dạy về kỷ luật và sự tôn trọng ở trường Miss Moss's. Ta không hối tiếc về sự lựa chọn của mình khi gửi cô đến đó."

Cái nĩa của Lucy dừng lại trên một nửa đoạn đường đi đến miệng cô. "Tôi không nhận ra rằng ông đã sắp xếp việc đó."

"Ta phải làm điều gì đó," ông ta cầu nhàu, nhìn cô như thể cô là một người kém cỏi. "Cô không có một người mẹ để đảm bảo rằng cô sẽ được giáo dục phù hợp cho vai trò của cô trong cuộc sống. Đó là những thứ mà cô sẽ cần phải biết khi trở thành một nữ bá tước. Những kỹ năng mà cô phải có được."

"Dĩ nhiên rồi," cô nói một cách kính cẩn, quyết định rằng một cuộc trình diễn hoàn toàn nhu mì và phục tùng sẽ có thể là cách nhanh nhất để chấm dứt sự tra tấn này. "Eh, và cảm ơn ông."

"Vì cái gì?" Haselby hỏi.

Lucy quay sang vị hôn phu. Anh hoàn toàn có vẻ tò mò chân thật.

"Tại sao ***, vì đã gửi em đến trường Miss Moss's," cô giải thích, cẩn thận hướng câu trả lời của mình đến Haselby. Có thể nếu cô không nhìn vào Lord Davenport, ông ta sẽ quên rằng cô ở đó.

"Em thích nó chứ?" Haselby hỏi.

"Vâng, rất thích," cô trả lời, về mặt nào đó hơi ngạc nhiên vì cảm thấy rất tốt khi có được một câu hỏi lịch sự. "Nó rất đáng yêu. Em rất hạnh phúc khi ở đó."

Haselby mở miệng định trả lời, nhưng với nỗi khiếp sợ của Lucy, giọng nói vang lên rõ ràng là của cha anh ấy.

"Đó không phải là việc cái gì đã làm một người hạnh phúc!" Giọng gầm dữ dội đến từ Lord Davenport.

Lucy không thể rời mắt khỏi cái miệng vẫn còn đang mở rộng của Haselby. Thực sự thì, cô nghĩ, trong một khoảnh khắc tuyệt đối bình tĩnh lạ kỳ, rằng nó thật sự đáng sợ.

Haselby ngậm miệng lại và quay sang cha mình với một nụ cười. "Vậy đó là về việc gì?" anh hỏi thăm, và Lucy không thể giúp gì được khi nghe thấy biểu hiện chắc chắn là thiếu thiện chí trong giọng nói của anh.

"Đó là về việc một người học được cái gì," cha anh trả lời, đấm một cú đấm xuống cái bàn theo một cách bất lịch sự. "Và ai là người được giúp đỡ nhỉ."

"Ồ, tôi đã làm một bản cử chương," Lucy nói nhẹ nhàng, bởi tất cả mọi người đang lắng nghe cô.

"Cô ta sẽ là một nữ bá tước," Davenport gầm lên. "Một nữ bá tước."

Haselby nhìn cha mình một cách điềm đạm. "Cô ấy sẽ chỉ trở thành một nữ bá tước sau khi cha mất thôi," anh lẩm bẩm. Miệng Lucy há ra.

Vì vậy, Haselby tiếp tục, ngẫu nhiên cắn một miếng cà nhò trong miệng anh gây ra một tiếng bốp nhò, "đó sẽ chẳng trở thành vấn đề của cha, phải không ạ?"

Lucy quay sang Lord Davenport, mắt ông ta mở to hết cỡ.

Da vị bá tước trở nên kích động. Đó là một màu sắc khủng khiếp – giận dữ, mờ tối, thâm sâu, càng tệ hơn bởi những nhịp đập phập phồng của những đường gân bên thái dương trái. Ông ta liếc nhìn Haselby, mắt ông ta thu hẹp lại với cơn thịnh nộ. Không có một ác ý nào ở đó cả, không cả ước muốn làm điều gì tội lỗi hay làm đau đớn, nhưng mặc dù nó hoàn toàn không phải là một ý thức, trong lúc đó Lucy sẽ thề rằng Davenport ghét con trai mình.

Và Haselby chỉ đơn giản nói, "Chúng ta đang tận hưởng thời tiết tốt nhỉ." Và anh mỉm cười.

Mỉm cười!

Lucy nhìn chăm chăm vào anh. Trời nóng như sôi lên đã nhiều ngày rồi, nhưng còn hơn cả điều đó, anh không nhận ra rằng cha anh vừa mới vượt qua một cơn tức giận kinh khủng cho sự hỗn xược của anh sao? Lord Davenport trông sẵn sàng phun phì phì, và Lucy thậm chí còn khá chắc chắn rằng cô có thể nghe thấy tiếng nghiền răng của ông ta từ bên kia cái bàn.

Và sau đó, bởi vì căn phòng thực tế là bị rung động với cơn giận dữ, chú Robert bước đến cái ghế dài. "Tôi rất vui vì chúng ta đã quyết định tổ chức lễ cưới ở London," ông nói, giọng ông điềm đạm và mượt mà và có vẻ là cứu cánh, nếu như có thể nói vậy – Chúng ta đã làm xong điều đó rồi. "Như mọi người đã biết," ông tiếp tục, trong khi những người khác đang cố làm ông bình tĩnh lại, "Fennsworth vừa mới đám cưới ở Abbey chỉ hai tuần trước, và trong khi nó sẽ đặt thêm một điểm nữa vào lịch sử gia đình – tôi tin rằng bảy vị bá tước cuối cùng đã tổ chức lễ cưới của họ ở điền trang – thực vậy, khó ai có thể tham dự được."

Lucy ngờ rằng có quá nhiều thứ để làm với một sự kiện gấp rút tự nhiên như là địa điểm tổ chức của nó, nhưng dường như đây không phải thời điểm để làm nặng nề thêm cho chủ đề. Và Lucy thích cái đám cưới bởi vẻ giản đơn của nó. Richard và Hermione đã rất hạnh phúc, và tất cả mọi người tham dự đều ra về với tình yêu thương và tình bạn. Đó thực sự là một sự kiện rất đáng vui mừng.

Cho đến khi họ rời nhà vào ngày hôm sau để hưởng tuần trăng mật với Bridgerton. Lucy chưa bao giờ cảm thấy khốn khổ và cô đơn như khi cô đứng bên đường và vẫy tay chào tạm biệt khi họ đi khỏi.

Họ sẽ trở về sớm thôi, cô tự nhắc nhở mình. Trước khi đám cưới của cô diễn ra. Hermione sẽ chỉ tham dự, và Richard đã cho cô điều đó.

Và trong khoảng thời gian này, cô có cô Harriet làm người bầu bạn. Và Lord Davenport nữa. Và Haselby, người mà hoặc hoàn toàn sáng chói hoặc hoàn toàn mất trí.

Một tiếng cười – châm biếm, ngu ngốc, và cực kỳ không thích hợp – thoát ra khỏi cổ họng cô, giải thoát một tiếng khịt mũi không trang nhã từ mũi cô.

"Gi vậy?" Lord Davenport cầu nhàu.

"Chẳng có gì cả," cô do dự nói, cố gắng hết sức để ho. "Một ít thức ăn ạ. Có lẽ là xương cá".

Điều đó hầu như là buồn cười. Nó sẽ trở nên buồn cười, thậm chí nếu cô đang đọc nó ở trong một cuốn sách. Nó sẽ là một câu chuyện trào phúng, cô quyết định, bởi vì nó chắc chắn không phải là một câu chuyện lãng mạn.

Và cô không thể chịu đựng được khi nghĩ rằng nó có thể trở thành tấn bi kịch.

Cô nhìn ba người đàn ông đang ngồi quanh bàn, những người hiện tại sắp đặt cuộc sống của cô. Cô sắp phải cố gắng hết sức vì nó. Chẳng còn gì nữa để làm. Chẳng còn chút xíu nào khôn khổ nữa, không thành vấn đề nếu có khó khăn thế nào khi nhìn nó từ phía tươi đẹp cả. Và sự thực vậy, nó có thể đã trở nên tồi tệ hơn.

Vì vậy cô làm những gì cô có thể làm tốt nhất và cố gắng nhìn vào nó từ quan điểm thực tế, ghi vào trong tâm trí rằng trên tất cả nó trở nên tồi tệ hơn.

Nhưng thay vào đó, gương mặt của Gregory Bridgerton hiện ra trong tâm trí cô - và trên tất cả thì điều đó lại trở nên tốt hơn.

Chương 14

Trong chương này hai nhân vật chính của chúng ta gặp lại nhau, và lũ chim ở London được sung sướng.

Khi Gregory nhìn thấy cô, ngay trong công viên Hyde Park trong ngày đầu tiên anh quay trở lại London, điều đầu tiên anh nghĩ đến là ---

Tốt, dĩ nhiên rồi.

Nó dường như rất tự nhiên rằng anh sẽ băng ngang qua Lucy Abernathy trong giờ đầu tiên anh thực sự trở lại London. Anh không biết là tại sao, chẳng có lý do nào hợp lý để những con đường họ đi gặp nhau cả. Nhưng cô đã hiện diện quá nhiều trong suy nghĩ của anh kể từ khi họ tạm biệt nhau tại Kent. Và thậm chí anh đã nghĩ rằng cô vẫn ở Fennsworth, anh không ngạc nhiên một cách lạ kỳ rằng khuôn mặt cô sẽ là khuôn mặt đầu tiên quen thuộc mà anh sẽ nhìn thấy khi anh trở về sau một tháng ở miền quê.

Anh đã về đến thành phố vào tối hôm trước, mệt mỏi khác thường sau một chuyến đi dài trên những con đường lầy lội, và anh đã đi thẳng tới giường ngủ. Khi anh thức giấc – khá là sớm hơn so với lệ thường, thực sự là như vậy – thế giới vẫn còn ẩm ướt từ sau những cơn mưa, nhưng mặt trời đã lên và đang chiếu sáng rực rỡ.

Gregory ngay lập tức thay đổi phục trang để đi ra ngoài. Anh yêu thích cái cách không khí trở nên sạch sẽ sau một cơn mưa lớn trong lành – thậm chí là ở London. Không, đặc biệt là ở London. Đó là khoảng thời gian duy nhất thành phố có mùi vị như vậy – đậm đặc và trong lành, hầu như giống mùi của những chiếc lá.

Gregory thuê một căn hộ nhiều phòng nhỏ trong một tòa nhà gọn gàng ở Marylebone, và mặc dù đồ đạc của anh sơ sài và đơn giản, nhưng anh khá là thích nơi này. Nó có cảm giác như ở nhà.

Anh trai anh và mẹ anh đã, trong rất nhiều dịp, mời anh về sống với họ. Những người bạn của anh nghĩ rằng anh điên mới từ chối: cả hai nơi có vẻ cực kỳ trang trọng và rất tuyệt, được phục vụ tốt hơn hẳn nơi ở khiêm tốn của anh. Nhưng anh thích sự độc lập của mình hơn. Đó không phải là chuyện anh phải lắng nghe họ bảo anh phải làm gì – họ biết rằng anh chẳng bao giờ lắng nghe, và anh biết rằng anh chẳng bao giờ lắng nghe, nhưng hơn hết, tất cả mọi người đều cảm thấy tốt hơn về điều đó.

Đó là sự kiểm soát kỹ lưỡng mà anh chẳng bao giờ có thể chịu đựng. Thậm chí nếu mẹ anh làm ra vẻ không can thiệp vào cuộc sống của anh, anh biết rằng bà luôn luôn đang nhìn vào anh, và ghi nhớ lịch trình xã hội của anh.

Và cần nhắc về nó. Violet Bridgerton có thể, những khi xuất hiện thanh lịch, trò chuyện cùng những quý cô trẻ tuổi, những tấm thiệp mời khiêu vũ, và những cái đó gộp lại (khi liên quan đến đứa con trai chưa lập gia đình của bà) với một tốc độ và cách thức mà có thể làm cho đầu một quý ông trưởng thành choáng váng.

Và làm điều đó một cách thường xuyên.

Quý cô trẻ tuổi này và quý cô trẻ tuổi kia và chắc chắn là anh sẽ phải vui lòng khiêu vũ với cả hai – những hai lần – trong màn tối, và trên tất cả, anh phải không bao giờ, được bỏ qua một quý cô trẻ tuổi khác nữa. Một quý cô nào đó cạnh bức tường, anh không nhìn thấy cô, đang đứng có một mình. Cô của cô, anh

phải nhớ lại, là một người bạn rất thân.

Mẹ của Gregory có rất nhiều những người bạn rất thân như vậy.

Violet Bridgerton đã rất thành công khi hướng dẫn cho bảy trong số tám đứa con của bà đi đến một cuộc hôn nhân hạnh phúc, và bây giờ thì Gregory đang chịu đựng một gánh nặng duy nhất của sự nhiệt tình mai mối của bà. Anh quý mến bà, dĩ nhiên, và anh quý mến vì rằng bà quan tâm rất nhiều đến bản thân anh và hạnh phúc của anh, nhưng không phải là những lúc bà làm cho anh phải vò đầu bứt tai như vậy.

Và với Anthony còn tệ hơn nữa. Anh ấy thậm chí không phải nói gì cả. Chỉ cần sự hiện diện của anh ấy luôn luôn đủ là lý do để làm cho Gregory cảm thấy rằng anh không sống theo tên tuổi của gia đình. Thật là khó khăn để hoàn thiện một phong cách trên thế giới này với sự giám sát liên tục của một người vĩ đại như Lord Bridgerton. Gregory có thể khẳng định nhiều nhất anh có thể là, người anh lớn nhất của anh đã chưa bao giờ phạm một lỗi lầm nào trong đời.

Điều này càng làm cho bản thân anh ấy trở nên xuất sắc hơn.

Nhưng, điều may mắn là, đây là một vấn đề có thể dễ dàng giải quyết hơn là không thể. Gregory đã đơn giản là dọn ra ngoài. Cũng phải yêu cầu một khoản trợ cấp hợp lý để duy trì được nơi ở riêng của anh, mặc dù nó cũng chỉ nhỏ, nhưng nó cũng phải đáng giá đến từng đồng xu cuối cùng.

Thậm chí khi mà điều đó chỉ đơn giản như nó vốn vậy – chỉ cần rời khỏi nhà mà không bị ai xét nét là tại sao hoặc đi đâu – điều đó thật đáng yêu. Cũng cố thêm cho điều đó. Thật là lạ khi mà chỉ cần một cuộc đi dạo cũng có thể làm cho một người cảm thấy họ là của chính mình, nhưng nó đúng là như vậy.

Và rồi kia là cô. Lucy Abernathy. Trong công viên Hyde Park khi mà theo như tất cả những điều đúng đắn cô phải vẫn đang ở Kent.

Cô đang ngồi trên một chiếc ghế dài, ném những miếng bánh mì nhỏ cho một đám chim bắn thiu, và Gregory nhớ ra rằng vào ngày đó anh đã trượt chân lên cô ở phía sau tòa nhà Aubrey Hall. Cô cũng đang ngồi trên một chiếc ghế dài lúc đó, và cô dường như vừa bị đánh bại. Trong sự hồi tưởng, Gregory nhận ra rằng anh cô có lẽ vừa mới nói với cô rằng việc hôn ước của cô đã xong.

Anh tự hỏi tại sao cô đã không nói gì với anh.

Anh ước gì cô đã nói gì đó với anh.

Nếu anh đã biết về điều cô đã được nói, anh sẽ không bao giờ hôn cô. Nó đi ngược lại với tất cả chuẩn mực đạo đức mà anh tự mình gìn giữ. Một quý ông lịch thiệp không xâm phạm cô dâu của một quý ông khác. Điều đó chỉ đơn giản là không được phép. Nếu anh đã biết sự thật, anh sẽ tránh xa cô đêm đó, và anh sẽ ----

Anh đông cứng lại. Anh không biết anh sẽ làm gì. Làm thế nào mà anh lại vẽ lại trong tâm trí mình khung cảnh đó nhiều lần không kể xiết, và bây giờ thì anh chỉ nhận ra rằng anh sẽ chẳng bao giờ đạt được câu trả lời cho câu hỏi là anh sẽ đẩy cô đi đâu?

Nếu anh đã biết, thì anh có để cho cô đi đúng con đường của cô lúc đó không? Anh đã giữ hai bàn tay của cô để giúp cô đứng vững, nhưng anh đã có thể hướng cô về phía cô định đi đến khi anh rời đi mà. Điều đó sẽ không có gì khó khăn – chỉ là di chuyển một vài bước chân thôi. Anh đã có thể đặt dấu chấm hết cho chuyện đó, trước khi bất cứ chuyện gì có cơ hội để bắt đầu.

Nhưng thay vào đó, anh đã mỉm cười, và anh đã hỏi cô rằng cô đang làm gì ở đó, và sau đó, Chúa tôi,

anh đã đang nghĩ gì vậy – anh đã hỏi cô có muốn uống một chút brandy không.

Sau đó - ồ, anh không chắc làm sao nó xảy ra, nhưng anh nhớ tất cả. Tất cả những chi tiết cuối cùng. Cái cách mà cô nhìn anh, bàn tay cô trong tay anh. Cô đang giữ chặt lấy anh, và trong một khoảnh khắc anh hầu như cảm thấy như thể cô cần anh. Anh có thể là hòn đá của cô, là trung tâm của cô.

Anh chưa bao giờ là trung tâm của bất kỳ ai cả.

Nhưng không phải là điều đó. Anh không hôn cô vì điều đó. Anh hôn cô bởi vì....

Bởi vì....

Địa ngục, anh không biết tại sao anh lại hôn cô. Chỉ là khoảnh khắc đó – khoảnh khắc kỳ lạ, khó hiểu – và không gian khá là yên tĩnh – một sự yên lặng khó tin, ma thuật, mê hoặc mà dường như thấm vào anh và cướp mất hơi thở của anh.

Thậm chí là căn nhà đã đầy ắp, tràn ngập khách khứa, nhưng căn phòng đó như chỉ có mình họ. Lucy đã nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt đang tìm kiếm, và rồi... bằng cách nào đó.... cô trở nên gần hơn. Anh không thể hồi tưởng lại sự di chuyển, hoặc cách anh hạ đầu xuống, nhưng gương mặt cô chỉ cách anh khoảng chừng vài inches. Và điều kế tiếp anh biết là....

Anh đang hôn cô.

Kể từ khoảnh khắc đó, anh chỉ đơn giản là tiếp tục. Nó như thể là anh đã mất toàn bộ khả năng ngôn ngữ, sự hợp lý và suy nghĩ. Tâm trí anh trở nên một thứ gì đó lạ lùng. Thế giới đầy sắc màu và âm thanh, ấm áp và cảm giác. Như thể là tâm trí anh đã gộp chung thành một với cơ thể anh vậy. Và bây giờ anh tự hỏi – khi anh tự cho phép mình tư lự - anh có thể nào chấm dứt nó không. Nếu cô không nói không, nếu cô không đẩy tay cô vào ngực anh và yêu cầu anh dừng lại ---

Liệu anh sẽ tự mình dừng lại không?

Anh có thể làm điều đó không?

Anh vươn thẳng vai. Làm thẳng quai hàm. Dĩ nhiên là anh có thể rồi. Cô là Lucy, thiên đường ời. Cô khá là tuyệt vời, theo nhiều cách, nhưng cô không phải là đối tượng mà một người đàn ông đánh mất lý trí mình. Đó chỉ là một sự lầm lạc tạm thời. Tình trạng điên rồ tạm thời được gây ra bởi một buổi tối kỳ lạ và đảo lộn.

Thậm chí bây giờ, khi đang ngồi trên băng ghế tại công viên Hyde Park với một đám bò câu quanh chân, cô rõ ràng là Lucy trước đây. Cô chưa nhìn thấy anh, và anh cảm thấy hầu như thích thú khi chỉ đứng quan sát. Cô đang riêng một mình, được theo sát bởi một người hầu gái, người đang xoay xoay hai ngón tay cái cách đó hai băng ghế. Và môi cô đang chuyển động.

Gregory mỉm cười. Lucy đang nói chuyện với lũ chim. Kể cho chúng nghe điều gì đó. Hầu như giống như là cô đang cho chúng những chỉ dẫn, có lẽ là đặt một cuộc hẹn khác trong tương lai để có thể ném bánh mì cho chúng.

Hoặc nói chúng nhai với hai cái mỏ khép lại.

Anh cười lạnh lẽ. Anh không thể tự giúp mình nín được.

Cô quay sang. Cô quay sang, và cô nhìn thấy anh. Mắt cô mở to, và môi cô tách ra, và việc đó đánh một cú trực tiếp vào lồng ngực anh.

Thật là tốt khi nhìn thấy cô.

Điều đánh vào anh như một đòn phản công, khi được biết là họ đã chia thay nhau như thế nào.

"Lady Lucinda," anh nói, bước tới phía trước. "Thật là một điều ngạc nhiên. Tôi đã không nghĩ rằng cô đang ở London."

Trong một lúc dường như cô không biết phải làm gì, và rồi cô mỉm cười – cô lẽ hơi do dự hơn một chút so với những gì anh đã quen – và đưa ra phía trước một miếng bánh mì.

"Cho những chú chim bồ câu," anh lẩm bẩm. "Hay là cho tôi?"

Nụ cười của cô thay đổi, trở nên quen thuộc hơn. "Anh thích cái nào hơn. Mặc dù tôi nên lưu ý anh --- nó hơi cũ rồi."

Môi anh xoắn lại. "Vây anh sẽ thử nó chứ?"

Và rồi nó như thể là những thứ đó chưa bao giờ xảy ra. Nụ hôn, cuộc nói chuyện ngượng ngùng sáng hôm sau.... chúng như đã xa rồi. Họ như trở lại với tình bạn kỳ quặc của họ trước đây, và tất cả thế giới dường như đứng đắn.

Môi cô mỉm lại, như thể cô nghĩ cô nên rầy la anh, và anh lại cười thâm, bởi vì thật là ngộ nghĩnh khi bắt được cô.

"Đó là bữa sáng thứ hai của tôi," cô nói, mặt ngây ra.

Anh ngồi xuống về phía đầu kia của băng ghế và bắt đầu xé miếng bánh mì của anh thành những miếng nhỏ. Khi bàn tay anh đầy những miếng bánh với kích cỡ phù hợp, anh ném một loạt cho những chú chim, rồi ngồi trở lại để xem sự loạn xạ của những cái mổ và lông chim.

Lucy, anh để ý, đang xé những miếng bánh của cô rất có phương pháp, từng miếng một, cách nhau chính xác mỗi ba giây.

Anh đếm. Làm thế nào mà anh không thể?

"Bọn chúng đã từ bỏ tôi rồi," cô nói với một vẻ mặt nghiêm trang.

Gregory cười toe toét khi con chim bồ câu cuối cùng hy vọng đến bữa yến tiệc của Bridgerton. Anh ném xuống một vốc tay bánh khác. "Tôi luôn luôn chiêu đãi những bữa tiệc tốt nhất."

Cô quay sang, cảm cô nghiêng xuống khi cô cho anh một cái liếc khô khốc qua vai cô. "Anh thật không thể chịu đựng được."

Anh cho cô một cái nhìn xấu xa. "Đó là một trong những phẩm chất tốt nhất của tôi."

"Theo đánh giá của ai?"

"Ồ, mẹ tôi dường như thích tôi như thế này," anh nói khiêm tốn.

Cô áp úng với một nụ cười.

Anh cảm giác như là một chiến thắng vậy.

"Chị tôi thì... không nhiều như vậy."

Một bên mày cô nhướng lên. "Cái người mà anh thích trêu ghẹo ấy hả?"

"Tôi chẳng trêu ghẹo chị ấy bởi vì tôi thích," anh nói, giọng nói khá là ra vẻ đang chỉ dẫn. "Tôi làm điều đó vì nó cần thiết."

"Cho ai?"

"Cho cả nước Anh," anh nói. "Tin tôi đi."

Cô nhìn anh nghi ngờ. "Chị ấy không thể quá tệ như vậy."

"Tôi cho rằng không," anh nói. "Mẹ tôi dường như giống chị ấy nhiều, nhiều đến gây trở ngại cho tôi."

Cô cười lần nữa, và âm thanh nghe thật... tốt. Một từ khó tả được, chắc chắn vậy, nhưng bằng cách nào đó nó trở nên đúng đắn cho trái tim. Tiếng cười của cô đến từ -- sự ấm áp, phong phú, và thực.

Rồi cô quay sang, và mắt cô trở nên nghiêm chỉnh. "Anh có vẻ thích trêu chọc, nhưng tôi sẽ đánh cuộc tất cả những gì tôi có rằng anh sẽ hy sinh cả mạng sống của mình vì chị ấy."

Anh làm ra vẻ suy nghĩ về điều đó. "Cô có bao nhiêu?"

"Thiệt xấu hổ cho anh, Mr. Bridgerton. Anh đang lảng tránh câu hỏi."

"Dĩ nhiên là tôi sẽ," anh nói một cách lạnh lẽ. "Chị ấy là người chị bé nhỏ của tôi. Là người để trêu ghẹo và là người để bảo vệ."

"Chị ấy bây giờ đã kết hôn chưa?"

Anh nhún vai, nhìn chằm chằm xuyên qua công viên. "Rồi, tôi nghĩ rằng bây giờ St. Clair sẽ có thể chăm sóc chị ấy, Chúa giúp anh ta." Anh quay sang, chớp nhoáng cho cô một nụ cười không cân xứng. "Xin lỗi."

Nhưng cô cũng chẳng đứng quá cao trên mu bàn chân để làm một cuộc tấn công. Và sự thật là, cô ngạc nhiên về anh hoàn toàn khi anh nói như vậy – với một sự xúc động đáng kể, "Chẳng có gì phải xin lỗi hết. Đây là thời gian khi chỉ cái tên của một Đức ông thôi sẽ trở nên hợp lý để truyền đạt sự liều lĩnh của ai đó."

"Sao tôi lại cảm thấy cô đang nói về kinh nghiệm gần đây nhất nhỉ?"

"Tối hôm qua," cô xác nhận.

"Thật chứ?" Anh rướn tới, hứng thú một cách khủng khiếp. "Chuyện gì đã xảy ra?"

Nhưng cô chỉ lắc đầu. "Chẳng có gì cả."

"Không nếu như cô đang nguyên rủa."

Cô thờ dài. "Tôi có nói với anh rằng anh thật không chịu được chưa nhỉ?"

"Một lần hôm nay, và hầu như chắc chắn là vài lần trước đó."

Cô trao anh cái nhìn khô khốc, cặp mắt xanh của cô sắc nhọn khi chúng nhìn vào anh. "Anh đã đếm **?"

Anh dừng lại. Đó là một câu hỏi kỳ quặc, không phải bởi vì cô đã hỏi nó – lạ Chúa, anh đã từng hỏi rất nhiều thứ, và anh đã từng đặt những câu hỏi bầy kiêu đó. Đúng hơn là, nó kỳ quặc bởi anh có một cảm giác kỳ quái rằng nếu anh nghĩ về nó đủ lâu, anh thực tế có thể biết câu trả lời.

Anh thích nói chuyện với Lucy Abernathy. Và Khi cô nói gì đó với anh....

Anh ghi nhớ nó.

Điều đó thật kỳ lạ.

"Tôi tự hỏi," anh nói, bởi vì đây dường như là thời điểm tốt để chuyển chủ đề. "Một câu thôi thì có chịu được không nhỉ?"

Cô cân nhắc điều đó. "Tôi nghĩ là phải như vậy, đúng không?"

"Không ai từng nói như vậy về sự hiện diện của tôi cả."

"Điều đó làm anh ngạc nhiên **?"

Anh mỉm cười chậm rãi. Với một sự đánh giá cao. "Cô, Lady Lucinda, cô có một cái miệng thông minh đấy nhỉ."

Chân mày anh uốn cong lên, và trong khoảnh khắc đó cô trở nên quý quái. "Đó là một trong những bí mật được che dấu kỹ nhất của tôi."

Anh bắt đầu cười lớn.

"Tôi còn hơn cả là một người hay gây sự, anh biết đấy."

Tiếng cười lớn dần. Nó trở nên sôi sục sâu trong bụng anh, cho đến khi người anh rung mạnh.

Cô đang nhìn anh với một nụ cười bao dung, và vì một vài lý do anh cảm thấy thanh thản. Cô trông rất ấm áp... thậm chí là yên bình.

Và anh rất hạnh phúc khi ở bên cô. Ngay tại băng ghế này. Nó khá là dễ chịu khi chỉ đơn giản là ở bên cạnh cô. Vì vậy anh quay người. Mỉm cười. "Cô còn miếng bánh mì nào nữa không?"

Cô đưa cho anh ba miếng. "Tôi đem cả một ổ bánh."

Anh bắt đầu xé chúng ra. "Cô đang cố vỗ béo chúng hả?"

"Tôi có một sự thích thú với chim bồ câu," cô quay người trở lại, tiếp tục với tiến trình chậm chạp, từng chút một cho chim ăn của mình.

Gregory khá chắc chắn nó chỉ là tưởng tượng của anh thôi, nhưng anh đã ước gì lũ chim đang tìm kiếm một cách khát khao về phía anh. "Cô có thường hay đến đây không?"

Cô không trả lời ngay, và đầu cô nghiêng nghiêng, giống như thể là cô phải suy nghĩ cho câu trả lời của mình. Điều này thật là không bình thường, bởi vì đây chỉ là một câu hỏi đơn giản.

"Tôi thích cho những chú chim ăn," cô nói. "Nó thật thư giãn."

Anh ném thêm một nắm tay bánh ra và mỉm cười giễu cợt. "Cô nghĩ vậy sao?"

Mắt cô thu hẹp lại và cô quay trở lại với miếng bánh tiếp theo với một cú búng bằng cổ tay kỹ lưỡng, nhẹ nhàng hầu như theo kiểu nhà binh. Miếng tiếp theo văng ra với cùng một cách thức. Và miếng tiếp theo cũng y như vậy. Cô quay sang anh với một cái mím môi. "Nó là như vậy nếu anh không cố gắng để khuyến khích một cuộc nổi loạn."

"Tôi à?" anh quay lại, với tất cả sự ngây thơ. "Cô mới chính là người đã bắt chúng chiến đấu đến chết, tất cả chỉ vì một mẫu bánh mì nhỏ xíu cũ rích thảm hại."

"Đó là một ổ bánh còn tốt, được nướng khéo và có vị rất ổn, tôi sẽ cho anh biết."

"Về vấn đề thực phẩm," anh nói với một vẻ lịch sự quá mức, "Tôi sẽ luôn luôn nghe theo cô."

Lucy nhăm nhăm vào anh một cách lạnh nhạt. "Hầu hết phụ nữ sẽ không xem đó là một lời ca ngợi."

"Ah, nhưng cô đâu phải là hầu hết phụ nữ. Và," anh thêm vào, "Tôi đã nhìn thấy cô ăn bữa sáng."

Môi cô tách ra, nhưng trước khi cô có thể há hốc miệng ra vì cảm phần, anh cắt ngang với: "Nhân tiện thì, đó là một lời khen."

Lucy lắc đầu. Anh thật đúng là không thể chịu được. Và cô rất cảm ơn vì điều đó. Khi cô lần đầu nhìn thấy anh, chỉ đứng đó để quan sát cô khi cô cho lũ chim ăn, dạ dày cô đã rút xuống, và cô cảm thấy nôn nao, và cô không biết phải nói gì hay làm gì, hoặc thực tế thì, bất cứ cái gì.

Nhưng khi anh bước đi nhẹ nhàng về phía trước, và anh rất ư là... chính anh. Anh ngay lập tức đặt cô vào một sự thoải mái, điều mà, trong trường hợp này, thực tế khá là lạ lùng.

Sau rốt thì, cô đã phải lòng anh.

Nhưng khi anh mỉm cười, một nụ cười lười biếng, nụ cười quen thuộc của anh, và anh đã nói một vài chuyện đùa về những chú chim bồ câu, và trước khi cô biết được, cô đã mỉm cười đáp lại. Và cô cảm thấy như là chính cô, một lần nữa rất chắc chắn.

Cô đã không cảm thấy như là chính mình hàng tuần rồi.

Và vì vậy, trong cái ý nghĩ phải làm những điều đúng đắn, cô đã quyết định sẽ không chú tâm vào sự yêu mến một cách không thích hợp của cô dành cho anh và thay vào đó cảm thấy biết ơn rằng cô có thể chịu đựng sự hiện diện của anh mà không trở thành một con ngốc ngượng ngùng, nói lắp bắp.

Thì ra rõ ràng cũng còn một vài đặc ân nhỏ nhỏ còn sót lại trên thế giới.

"Anh đã ở London suốt khoảng thời gian vừa rồi à?" cô hỏi anh, xác định là sẽ duy trì một cuộc nói chuyện vui vẻ và hoàn toàn bình thường.

Anh quay lại với sự ngạc nhiên. Một cách rõ ràng, anh đã không mong đợi câu hỏi đó. "Không. Tôi chỉ mới trở về vào tối hôm qua."

"Tôi hiểu." Lucy dừng lại để tiêu hóa thông tin đó. Nó thật lạ lùng, nhưng cô thậm chí đã không cân nhắc rằng anh có thể không ở trong thành phố. Nhưng nó sẽ giải thích -- Ồ, cô không chắc nó sẽ giải thích cho điều gì. Rằng cô đã không cố để thoáng được nhìn thấy anh? Nó không phải như thể là cô đã không ở bất cứ nơi đâu bên cạnh nhà cô, trong công viên, và ở nhà của người thợ may. "Vậy anh đã ở Aubrey Hall?"

"Không, Tôi rời đi không lâu sau khi cô đi và đến thăm anh trai tôi. Anh ấy sống với vợ và những đứa trẻ ở Wiltshire, khá là hạnh phúc khi cách xa tất cả những gì gọi là văn minh."

"Wiltshire không quá xa đây."

Anh nhún vai. "Một nửa thời gian họ thậm chí không nhận được tạp chí Times. Họ than phiền rằng họ không thích nó."

"Thật lạ lùng làm sao." Lucy không biết ai đó có thể không nhận được báo, thậm chí là ở hầu hết những vùng xa xôi của miền quê.

Anh gật đầu. "Tuy nhiên, tôi cảm thấy khá là khỏe khắn lúc này. Tôi chẳng có ý kiến gì về chuyện mọi người đang làm gì, và tôi cũng chẳng lấy làm phiền."

"Anh có thường nói những chuyện tầm phào không?"

Anh trao cho cô một cái nhìn nghiêng nghiêng. "Đàn ông không nói chuyện tầm phào. Chúng tôi trò chuyện."

"Tôi hiểu," cô nói. "Điều đó giải thích được nhiều đấy."

Anh cười lặng lẽ. "Cô có bao giờ sống ở thành phố lâu chưa. Tôi đã nghĩ rằng cô luôn vui sống ở miền quê."

"Hai tuần," cô trả lời. "Chúng tôi chỉ đến đây sau đám cưới."

"Chúng tôi? Anh trai cô và Miss Watson cũng ở đây à?"

Cô ghét rằng cô đang nghe thấy sự hào hứng trong giọng anh, như cô ngờ rằng nó cũng chẳng giúp gì được. "Cô ấy giờ là Lady Fennsworth, và không, họ đang tận hưởng chuyến trăng mật của mình. Tôi ở đây với chú tôi."

"Cho mùa lễ hội à?"

"Cho đám cưới tôi."

Điều đó đã chấm dứt mạch dễ dàng của cuộc nói chuyện.

Cô thò tay vào trong chiếc túi và lôi ra một mẫu bánh mì khác. "Nó sẽ diễn ra trong một tuần nữa."

Anh nhìn vào cô trong cơn sốc. "Sớm vậy sao?"

"Chú Robert nói rằng chẳng có lý nào lại phải kéo dài nó ra cả."

"Tôi hiểu."

Và có lẽ là anh hiểu. Có lẽ có một nghi thức xã giao nào đó cho tất cả những chuyện này mà cô, một cô gái được nuôi dưỡng ở miền quê, đã không được dạy. Có lẽ chẳng có ý nghĩa với việc hoãn một điều chắc chắn xảy ra. Có lẽ tất cả là do một phần của cái triết lý sống, là làm mọi việc một cách tốt nhất, mà cô đang làm việc một cách siêng năng để tán thành.

"Ồ," anh nói. Anh chớp mắt vài lần, và cô nhận ra rằng anh không biết phải nói gì cả. Nó hầu như là một sự phản hồi không giống với anh cho lắm và là một điều mà cô cảm thấy hài lòng. Nó khá giống như chuyện Herminoe không biết nhảy vậy. Nếu Gregory Bridgerton có thể đánh rơi mất từ ngữ, đó là hy vọng

cho phần còn lại của nhân loại.

Cuối cùng anh nói: "Lời chúc mừng của tôi."

"Cảm ơn anh." Cô tự hỏi sẽ thế nào nếu anh nhận được một lời mời đi dự. Chú Robert và Lord Davenport đã xác định sẽ tổ chức buổi lễ cho tất cả mọi người. Họ nói đó là sự xuất hiện đầu tiên rất quan trọng của cô trước công chúng, và họ muốn cả thế giới phải biết rằng cô là vợ của Haselby.

"Nó được tổ chức ở nhà thờ thánh George," có nói, chẳng vì lý do nào cả.

"Ngay tại London sao?" Giọng anh nghe ngạc nhiên. "Tôi đã nghĩ là cô sẽ muốn được đám cưới ở Fennsworth Abbey chứ."

Điều này thật đau đớn – bàn luận về đám cưới sắp tới của cô với anh. Thực sự, cô cảm thấy tê liệt. "Đó là những gì chú tôi muốn," cô giải thích, vơi tới cái giỏ của cô để lấy thêm một miếng bánh mì nữa.

"Chú cô có vẻ là một người đứng đầu gia đình nhỉ?" Gregory hỏi, nhìn chăm chú vào cô với một sự tò mò nhẹ nhàng. "Anh cô là một bá tước. Anh ta không phải là người nắm quyền sao?"

Lucy ném tất cả số bánh xuống đất, sau đó nhìn với một sự thích thú khi đàn chim bồ câu trở nên hỗn loạn. "Anh ấy có," cô trả lời. "Năm ngoái. Nhưng anh hài lòng khi cho phép chú tôi có thể đảm trách những sự kiện gia đình trong khi anh ấy làm nghiên cứu sinh tại Cambridge. Tôi mong chờ rằng anh sẽ đảm đương vai trò của mình sớm khi anh ấy" – cô trao anh một nụ cười hồi lỗi – "kết hôn".

"Đừng lo lắng về tính đa cảm của mình," anh quả quyết với cô. "Tôi có thể thấy điều đó."

"Thật chứ?"

Anh cho cô một cái nhún vai nhẹ. "Thực tế mà nói, tôi nghĩ tôi đã may mắn."

Cô lôi ra một mẫu bánh khác, nhưng những ngón tay cô đông cứng lại trên miếng bánh. "Anh sao?" cô hỏi, quay sang anh với một chút thích thú. "Điều đó có thể sao?"

Anh chớp mắt với một sự ngạc nhiên. "Cô là người thẳng thắn, phải không?"

Và cô đỏ mặt. Cô cảm thấy nó, màu hồng và hơi ấm và một chút khó chịu nơi má mình. "Tôi xin lỗi," cô nói. "Tôi thật bất lịch sự quá. Chỉ là vì anh rất là ----"

"Đừng nói gì thêm," anh cắt ngang cô, và rồi cô cảm thấy tệ hơn, bởi vì cô đã được chỉ ra rõ ràng là - có lẽ bằng những chi tiết quá tỉ mỉ - anh đã tương tự Hermione như thế nào. Điều mà, cô đã ở vị trí của anh, cô đã không ước được kể lại một cách chi tiết.

"Tôi xin lỗi," cô nói.

Anh quay sang. Nhìn chăm chăm vào cô với một sự tò mò. "Cô nói điều đó một cách thường xuyên."

"Tôi xin lỗi?"

"Vâng."

"Tôi... tôi không biết." Răng cô va vào nhau, và cô cảm thấy khá căng thẳng. Không thoải mái. Tại sao anh lại chỉ ra điều đó? "Đó là những gì tôi làm," cô nói, và cô nói một cách kiên quyết. bởi vì... Ồ, Bởi vì. Đó phải là đủ cho một lý do.

Anh gật đầu. Và điều đó làm cô cảm thấy thậm chí tệ hơn. "Đó là việc tôi là ai," cô thêm vào trong thế phòng thủ, thậm chí khi anh đã đồng ý với cô, vì Chúa. "Tôi làm cho mọi việc suôn sẻ và tôi làm những gì đúng đắn."

Và đúng lúc đó, cô ném miếng bánh mì cuối cùng xuống đất.

Trán anh nhướng lên, và họ quay lại cùng lúc để quan sát sự hỗn loạn tiếp theo. "Làm tốt lắm," anh lẩm bẩm.

"Tôi làm mọi thứ tốt nhất," cô nói. "Luôn luôn."

"Đó là một nét tiêu biểu đáng khen ngợi," anh nói một cách mềm mỏng.

Và lúc đó, bằng cách nào đó, cô nổi giận. Thực tế, một cách thực sự, cơn giận khủng khiếp. Cô không muốn được khen ngợi cho việc biết làm thế nào để giải quyết vấn đề mà không trở thành người thứ nhì. Điều đó giống như là thắng một giải thưởng dành cho chiếc giày đẹp nhất trong một cuộc thi đi bộ. Nó không liên quan và không phải là điểm chính yếu.

"Còn anh thì sao?" cô hỏi, giọng cô the thé. "Anh có làm mọi việc tốt nhất không? Có phải đó là lý do tại sao mà anh đòi hỏi chính mình phải hồi phục không? Anh không phải là người đã phủ một lớp nhiệt tình lên cái suy nghĩ về tình yêu đấy chứ? Anh nói nó là tất cả, rằng nó không cho anh một sự lựa chọn nào. Anh đã nói --"

Cô tự cắt ngang, Khiếp sợ giọng nói của mình. Anh đang nhìn cô như thể cô đã phát điên, và có lẽ là cô đã vậy.

"Anh đã nói nhiều điều," cô lẩm bẩm, hy vọng rằng điều đó sẽ kết thúc câu chuyện.

Cô nên đi. Cô đã ngồi trên băng ghế này ít nhất là mười lăm phút trước khi anh đến, và thời tiết thì ẩm ướt và thoáng gió, và người nữ hầu đã không mặc cho cô đủ ấm, và nếu cô nghĩ đủ lâu và kỹ càng về điều đó, cô có lẽ đã có cả hàng trăm thứ phải làm ở nhà.

Hoặc ít nhất là một cuốn sách cô có thể đọc.

"Tôi xin lỗi nếu tôi làm cô buồn." Gregory nói một cách lặng lẽ.

Cô không thể bắt bản thân mình nhìn vào anh.

"Nhưng tôi không nói dối cô," anh nói. "Hoàn toàn là sự thật, tôi không còn nghĩ đến Miss --- thứ lỗi cho tôi, Lady Fennsworth--- thường xuyên nữa, ngoại trừ là, có lẽ, để nhận ra rằng chúng tôi cũng sẽ không hợp nhau."

Cô quay sang anh, và cô nhận ra rằng cô muốn tin anh. Cô thực sự muốn vậy.

Bởi vì nếu anh có thể quên được Hermione, cô có thể quên được anh.

"Tôi không biết phải giải thích thế nào," anh nói, và anh lắc đầu, như thể anh cũng hoàn toàn bối rối giống như cô. "Nhưng nếu cô đã từng phải lòng ai đó một cách điên cuồng và không giải thích được...."

Lucy đông cứng lại. Anh không định nói điều đó chứ. Một cách chắc chắn, anh không thể nói điều đó.

Anh nhún vai. "Ồ, tôi không nên tin vào nó."

Lạy Chúa. Đó là những lời của Hermione. Một cách chính xác.

Cô cố gắng nhớ lại cô đã trả lời Hermione như thế nào. Bởi cô phải nói một cái gì đó. Mặt khác, anh sẽ không chú ý đến sự im lặng, và rồi anh quay đi, và anh đã thấy cô trông quá yếu đuối. Và rồi anh sẽ hỏi những câu hỏi, và cô sẽ không biết được câu trả lời, và ---

"Nó không có vẻ như là đã xảy ra với tôi," cô nói, những từ ngữ như tuôn ra từ miệng cô.

Anh quay lại, nhưng cô vẫn giữ khuôn mặt mình nhìn về phía trước một cách thận trọng. và cô ước một cách liều lĩnh rằng cô đã không ném tất cả bánh mì đi. Nó sẽ khá là dễ dàng để tránh nhìn vào anh nếu cô có thể giả vờ là đang bận làm một cái gì khác.

"Cô không tin rằng cô sẽ phải lòng ai đó sao?" anh hỏi.

"Ồ, có lẽ," cô nói, cố gắng sao cho giọng mình có thể vô tư và che giấu. "Nhưng không phải như thế."

"Như thế?"

Cô hít một hơi, ghét rằng anh đang ép cô phải giải thích. "Đó là một thứ kinh khủng mà anh và Hermione đã từ bỏ," cô nói, "Tôi không phải là loại người đó, anh không nghĩ vậy sao?"

Cô cắn môi, rồi cuối cùng cũng cho phép mình quay về sự dẫn dắt của anh. Bởi vì nếu anh có thể nói rằng cô đang nói dối thì sao? Nếu anh nhận thức được rằng cô đã phải lòng – với anh thì sao? Cô sẽ rất xấu hổ trước sự nhận thức đó, nhưng chẳng phải sẽ tốt hơn nếu biết rằng anh biết sao? Ít nhất thì, cô sẽ không phải tự hỏi mình nữa.

Sự không biết không phải là một niềm vui sướng. Không phải cho ai đó giống như cô.

"Đó là tất cả quan điểm," cô tiếp tục, bởi vì cô không thể chịu đựng được sự im lặng. "Tôi sẽ kết hôn với Lord Haselby trong một tuần nữa, và tôi sẽ không bao giờ làm trái lời thề của mình. Tôi ---"

"Haselby?" Toàn bộ cơ thể Gregory xoay tròn khi anh xoay quanh để đối mặt với cô. "Cô sắp kết hôn với Haselby à?"

"Vâng," cô nói, chớp mắt một cách điên tiết. Đó là loại phản ứng gì vậy? "Tôi nghĩ là anh đã biết rồi."

Chúa trên cao.

Anh lắc đầu. "Tôi không thể tượng tượng được tại sao tôi không biết."

"Nó không phải là một bí mật."

"Không," anh nói, một chút gượng ép. "Ý tôi là, không. Không, dĩ nhiên là không. Tôi không ngụ ý gì cả."

"Anh cho là Lord Haselby không đáng kính trọng?" cô hỏi, lựa chọn từ ngữ một cách cẩn thận.

"Không," Gregory trả lời, lắc đầu – nhưng chỉ một chút, như thể anh không nhận thức được rằng anh đang làm điều đó. "Không. Tôi đã biết anh ta nhiều năm rồi. Chúng tôi cùng học một trường. Và cả trường đại học nữa."

"Anh và anh ấy cùng tuổi à?" Lucy hỏi, và nó làm cô có cảm giác rằng có cái gì đó không đúng khi cô không biết tuổi của vị hôn phu của mình. Nhưng rồi một lần nữa, cô cũng không chắc chắn về tuổi của Gregory.

Anh gật đầu. "Anh ấy khá là... nhã nhặn. Anh ta sẽ đối xử tốt với cô thôi." Giọng anh rõ ràng trong cổ họng. "Một cách dịu dàng."

"Dịu dàng?" cô lặp lại. Đó dường như là một sự lựa chọn từ ngữ lạ lùng.

Mắt anh bắt gặp mắt cô, và đó chính là thời điểm cô nhận ra rằng anh không hoàn toàn nhìn vào cô kể từ lúc cô nói với anh tên vị hôn phu của cô. Nhưng anh không nói gì. Thay vào đó anh liếc nhìn cô, mắt anh chứa đựng một cảm xúc rất mạnh đến nỗi chúng dường như thay đổi màu sắc. Nó có màu xám ánh xanh, rồi lại xanh ánh xám, và rồi là nó dường như không rõ màu nữa.

"Cái gì vậy?" cô thì thầm.

"Chẳng có gì đâu," anh nói, làm thông cổ họng. "Chị ấy sẽ tổ chức một buổi dạ hội vào tối mai. Cô sẽ tham dự chứ?"

"Ồ vâng, nghe rất đáng yêu," Lucy nói, thậm chí là, khi cô biết rằng cô không nên. Nhưng đã lâu lắm rồi kể từ khi cô tham dự bất cứ một sự kiện xã hội nào, và cô không thể nào có thể trải qua một thời gian nào với sự bầu bạn của anh một khi cô kết hôn. Cô không nên tự hành hạ mình bây giờ, mong muốn một cái gì đó mà cô không thể có, nhưng cô không thể dừng được.

Tụ tập với tất cả những cô gái đẹp.

Bây giờ. Bởi vì thực sự, khi có cái gì khác...

"Ồ, nhưng tôi không thể," cô nói, sự thất vọng làm giọng cô gần giống một tiếng than van.

"Tại sao không?"

"Là chú tôi," cô trả lời, thờ dãi. "Và Lord Davenport nữa – cha của Haselby."

"Tôi biết ông ta là ai."

"Dĩ nhiên. Tôi xin l----" Cô tự mình ngừng lại. Cô không định nói về nó. "Họ chưa muốn cho phép tôi ra mắt."

"Xin lỗi. Tại sao vậy?"

Lucy nhún vai. "Chẳng có nghĩa gì khi giới thiệu tôi ra ngoài xã hội như một Lady Lucinda Abernathy khi mà tôi sẽ trở thành Lady Haselby chỉ trong một tuần lễ nữa."

"Điều đó thật là lố bịch."

"Đó là những gì họ nói." Cô tư lự. "Và tôi thì không nghĩ rằng họ cũng muốn tốn thêm chi phí."

""Cô sẽ tham dự vào tối mai." Gregory nói một cách kiên quyết. "Tôi sẽ xem nó như thế nào."

"Anh à?" Cô hỏi một cách nghi ngờ.

"Không phải tôi," anh trả lời, như thể cô đang phát điên. "Là mẹ tôi. Tin tôi đi, khi nó trở thành những vấn đề của một bài diễn thuyết xã hội và những điều tế nhị, bà ấy có thể đạt được mọi thứ. Cô có một người đi kèm chứ?"

Lucy gật đầu. "Cô Harriet của tôi. Cô ấy hơi yếu đuối, như tôi chắc chắn rằng cô ấy có thể tham dự bữa tiệc nếu chú tôi cho phép."

"Ông ấy sẽ cho phép thôi," Gregory nói một cách tự tin. "Người chị trong câu hỏi là người chị lớn nhất của tôi, Daphne." Anh phân trần. "Nữ công tước duyên dáng của Hastings. Chú cô sẽ không nói không với một nữ công tước chứ, phải không?"

"Tôi không nghĩ vậy," cô nói chậm rãi. Lucy không thể nghĩ ra được ai là người sẽ nói không với một nữ công tước.

"Nó đã được định rồi," Gregory nói. "Cô sẽ nghe tin từ Daphne vào buổi chiều." Anh đứng dậy, đưa tay ra để giúp cô đứng lên.

Cô nuốt xuống. Cảm giác vừa ngọt ngào vừa đau đớn khi chạm vào anh, nhưng cô để yên bàn tay mình trong tay anh. Cái cảm giác ấm áp và thoải mái. Và an toàn.

"Cảm ơn," cô lẩm bẩm, thu tay lại vì thế cô có thể phủ chúng xung quanh cái quai của chiếc giỏ cô đang mang. Cô gật đầu với người nữ hầu, người ngay lập tức bắt đầu đi về phía cô.

"Đến mai nhé," anh nói, cúi đầu một cách trang trọng khi anh nói lời chào tạm biệt cô.

"Đến mai," Lucy lặp lại, tự hỏi rằng nó có thật hay không. Cô chẳng bao giờ biết được chú cô có thay đổi suy nghĩ của ông trước đó không nữa. Nhưng có lẽ....

Có khả năng.

Tràn đầy hy vọng.

Chương 15

Trong chương này, nhân vật chính của chúng ta học được rằng anh không, và có lẽ là chẳng bao giờ, sáng suốt như mẹ mình.

Một giờ sau, Gregory đang ngồi trong phòng khách tại ngôi nhà Số Năm, đường Bruton, nhà của mẹ anh tại London bởi vì bà khăng khăng bỏ trống ngôi nhà Bridgerton House khi Anthony đám cưới. Đó cũng là nhà của anh nữa, cho đến khi anh tìm thấy túp lều riêng của mình một vài năm trước đây. Mẹ anh sống ở đó một mình, nhất là kể từ khi em gái anh kết hôn. Gregory đã giữ vững thói quen đến thăm bà hai lần một tuần khi anh ở tại London, nhưng nó vẫn làm anh không hết ngạc nhiên khi thấy căn nhà bây giờ trống trải đến thế nào.

"Con yêu!" mẹ anh kêu lên, sai bước qua băng qua căn phòng với nụ cười mở rộng. "Mẹ đã không nghĩ rằng sẽ gặp con trước tối nay. Chuyến đi của con thế nào? Và kể với mẹ mọi chuyện về Benedict và Shophie và những đứa trẻ nào. Thật là một tội ác khi mẹ không được thường xuyên nhìn thấy những đứa cháu của mình."

Gregory mỉm cười khoan dung. Mẹ anh đã đi thăm Wiltshire chỉ một tháng trước đây, và một vài lần mỗi năm. Anh thông qua một loạt tin tức về bốn đứa trẻ nhà Benedict một cách nghiêm túc, và đặc biệt nhấn mạnh với đứa nhỏ có cùng tên Violet với bà. Sau đó, sau khi bà tự làm một mình với việc tung ra những câu hỏi, anh nói, "Thực sự thì, Mẹ à, con có một đặc ân cần hỏi xin mẹ."

Tư thế của Violet luôn luôn tuyệt vời, nhưng dù vậy, bà dường như hơi thẳng người lên chút xíu. "Con sao? Con cần gì vậy?"

Anh kể với bà về Lucy, cố giữ cho câu chuyện ở mức chung chung nhất có thể, vì sợ rằng bà có thể rút ra một số kết luận không thích hợp về việc anh có hứng thú với cô.

Mẹ anh có xu hướng xem tất cả những quý cô chưa chồng là cô dâu tiềm năng. Thậm chí với cả những người mà lịch đám cưới sẽ diễn ra vào cuối tuần chẳng nữa.

"Dĩ nhiên là mẹ sẽ giúp con," bà nói. "Nó sẽ dễ dàng thôi."

"Chú cô ấy đã xác định là phải cô lập cô ấy," Gregory nhắc nhở bà.

Bà vẫy tay với lưu ý của anh. "Trò trẻ con, con yêu. Để đó cho mẹ. Mẹ sẽ làm một vài việc nhỏ cho vấn đề này."

Gregory quyết định không theo đuổi vấn đề này thêm nữa. Nếu mẹ anh đã nói rằng bà biết phải làm thế nào để chắc chắn một ai đó sẽ tham dự bữa tiệc, thì anh nên tin bà. Tiếp tục hỏi sẽ chỉ làm bà tin rằng anh có một động cơ xấu.

Điều mà anh không có.

Anh chỉ đơn giản là thích Lucy. Xem cô như một người bạn. Và anh ước gì cô có thể có một chút niềm vui.

Thực sự thì, đó là một điều tuyệt diệu.

"Mẹ sẽ nói chị con gửi thư mời với một yêu cầu cá nhân," Violet trầm ngâm. "Và có lẽ mẹ sẽ đến trực tiếp đến thăm chú cô ấy. Mẹ sẽ nói dối và nói với ông ta rằng đã gặp Lucy trong công viên."

"Nói dối á?" Môi Gregory giật giật. "Mẹ á?"

Nụ cười của mẹ anh trở nên thâm hiểm. "Không thành vấn đề nếu ông ta không tin mẹ. Đó là một lợi thế của một người lớn tuổi. Không ai có đủ can đảm để phản đối một con rồng già như mẹ."

Gregory nhướn mày lên, từ chối rơi vào bẫy của bà. Violet Bridgerton có thể là một bà mẹ của tám đứa con, nhưng với làn da trắng như sữa và không có nếp nhăn và nụ cười rộng mở, bà nhìn chẳng giống một người mà có thể được cho là già. Thực tế, Gregory luôn tự hỏi tại sao mẹ mình không tái giá. Sẽ không thiếu những quý ông góa vợ nhanh chóng reo hò ầm ĩ để được hộ tống bà đến bữa ăn tối hoặc song hành trong một điệu nhảy. Gregory ngờ rằng bất kỳ ai trong số họ sẽ nắm lấy được cơ hội để kết hôn với bà, nếu bà chỉ cần tỏ ra một chút hứng thú.

Nhưng bà đã không, và Gregory phải thừa nhận rằng anh khá là vui mừng một cách ích kỷ về điều đó. Bất chấp sự can thiệp của bà, có cái gì đó khá là thoải mái trong sự hết lòng một cách tận tâm của bà với những đứa con và những đứa cháu.

Cha anh đã mất cách đây hơn hai mươi bốn năm. Gregory thậm chí còn chẳng hề có một chút xú ký ức nào về ông. Nhưng mẹ anh đã kể về ông thường xuyên, và bất cứ khi nào bà làm vậy, giọng bà thay đổi. Mất bà trở nên mềm mại, và góc miệng bà di chuyển – chỉ một chút thôi, đủ cho Gregory thấy những ký ức đang hiện ra trên mặt mẹ mình.

Đó là những khoảnh khắc mà anh hiểu tại sao bà đã rất cứng rắn trong việc các con bà phải chọn chồng hoặc vợ vì tình yêu.

Anh luôn luôn có kế hoạch tuân theo điều đó. Thực sự, thật mỉa mai trong trò khôi hài với Miss Watson.

Lúc đó người nữ hầu đi đến với một khay trà, và đặt trên một cái bàn thấp ở giữa họ.

"Đầu bếp đã làm món bánh con yêu thích," mẹ anh nói, đưa cho anh một tách trà đã được pha theo đúng cách anh thích – không đường, và một ít sữa.

"Mẹ đã mong con đến à?" anh hỏi.

"Không, không phải trong chiều nay," Violet nói, nhấm nháp tách trà của mình. "Nhưng mẹ biết con không thể ở đâu xa. Nhất là khi con sẽ cần một ít thức ăn."

Gregory cho mẹ một nụ cười nghiêng nghiêng. Điều đó đúng. Giống như nhiều người đàn ông ở độ tuổi và tình trạng của anh, anh chẳng có lấy một căn phòng trong căn hộ của mình thích hợp để làm một căn bếp. Anh ăn tại các bữa tiệc, và tại câu lạc bộ của anh, và, dĩ nhiên là, tại nhà mẹ anh và những anh chị em khác.

"Cảm ơn mẹ," anh lẩm bẩm, chấp nhận một đĩa đựng sáu miếng bánh qui mà bà đã chất lên.

Violet nhìn chăm chăm vào tách trà trong một lúc, đầu bà hơi nghiêng về một phía, rồi quay lại với cái đĩa của mình. "Mẹ cảm thấy," bà nói, "có sự liên quan giữa việc con tìm kiếm sự giúp đỡ của mẹ với Lady Lucinda."

"Mẹ sao?" anh hỏi một cách hiếu kỳ. "Còn ai nữa mà con sẽ có liên quan đến một vấn đề như thế

này?"

Bà cắn nhẹ miếng bánh của mình. "Không, mẹ là một lựa chọn hiển nhiên, dĩ nhiên là vậy, như con phải nhận ra rằng con rất ít khi nhờ cậy đến gia đình khi con cần một cái gì đó."

Gregory đứng yên, rồi một cách chậm chạp quay về phía bà. Đôi mắt mẹ anh – quá xanh và quá mẫn cảm một cách bối rối – đang nhìn thẳng vào anh. Bà có thể có ý gì khi nói vậy? Không ai có thể yêu gia đình mình hơn anh đâu.

"Điều đó không thể là sự thật," cuối cùng anh nói.

Nhưng mẹ anh chỉ mỉm cười. "Con không nghĩ vậy sao?"

Cầm anh mim chặt. "Con không nghĩ vậy."

"Ồ, đừng có cảm thấy xúc phạm chứ," bà nói, rướn người qua bàn để vỗ nhẹ tay vào anh. "Mẹ không có ý rằng con không yêu tất cả chúng ta. Nhưng con thích tự làm mọi việc hơn."

"Ví dụ như là?"

"Ồ, tìm một người vợ chẳng hạn ---"

Anh cắt ngang bà ngay tại đây. "Mẹ đang cố nói với con là Anthony, Benedict, và Colin rất biết ơn về sự tham gia của mẹ khi họ tìm kiếm một người vợ cho mình sao?"

"Không, dĩ nhiên không. Không người đàn ông nào muốn. Nhưng --" Bà đưa nhẹ hai bàn tay qua không khí, như thể bà có thể xóa bỏ câu nói vừa rồi. "Thứ lỗi cho mẹ. Đó là một ví dụ không tốt."

Bà buông một tiếng thở dài nho nhỏ khi bà nhìn về hướng cửa sổ, và Gregory nhận ra rằng bà đã chuẩn bị cho việc từ bỏ đề tài này. Tuy nhiên, trước sự ngạc nhiên của anh, anh thì không vậy.

"Có gì không ổn với việc thích tự mình làm mọi việc hơn à?" anh hỏi.

Bà quay sang anh, đang tìm kiếm toàn bộ thế giới như thể bà không phải vừa mới được giới thiệu cho một chủ đề có khả năng không hề thoải mái. "Tại sao, không có gì, mẹ khá tự hào rằng mẹ đã sinh ra những đứa con độc lập như vậy. Sau tất cả, ba đứa bọn con phải tự tìm đường đi của riêng mình trong thế giới này." Bà ngừng lại, cân nhắc điều này, rồi thêm vào, "Dĩ nhiên, với một vài sự giúp đỡ của Anthony, mẹ nên thất vọng nếu anh con không thể trông chừng cho phần còn lại của bọn con."

"Anthony cực kỳ rộng rãi," Gregory nói một cách lặng lẽ.

"Đúng rồi, anh con là vậy, phải không?" Violet nói, mỉm cười. "Với cả tiền bạc lẫn thời gian. Anh con gần giống như cha con trong vấn đề này." Bà nhìn anh với một đôi mắt buồn bã. "Mẹ xin lỗi vì con chưa bao giờ biết đến ông ấy."

"Anthony là một người cha rất tốt đối với con." Gregory nói bởi vì anh biết rằng nó sẽ mang lại cho bà niềm vui, nhưng anh cũng nói bởi vì đó là sự thực.

Môi mẹ anh mim lại và siết chặt, và trong một thoáng Gregory nghĩ rằng bà sẽ khóc. Anh ngay lập tức rút khăn giấy ra và đưa nó cho bà.

"Không, không, không cần thiết," bà nói, thậm chí khi bà cầm lấy nó và chấm nhẹ lên hai mắt. "Mẹ khá ổn. Chỉ là một chút ---" Bà nuốt xuống, và rồi mỉm cười. Nhưng hai mắt bà vẫn còn sáng lấp lánh.

"Một ngày nào đó con sẽ hiểu – khi con có những đứa con của riêng mình – thật đáng yêu làm sao khi nghe điều đó."

Bà đặt cái khăn giấy xuống và nhấc tách trà lên. Nhắm nháp nó một cách trầm tư, bà thốt ra một tiếng thở dài hài lòng.

Gregory cười một mình. Mẹ anh rất thích trà. Nó trở thành một sự sùng bái thông thường của người dân Anh quốc. Bà nói rằng nó giúp bà suy nghĩ, điều mà anh sẽ tán dương một cách nghiêm túc như là một điều tốt, ngoại trừ việc anh là đề tài khá thường xuyên cho những suy ngẫm của bà, và sau tách trà thứ ba bà thường nghĩ ra một kế hoạch khủng khiếp nào đó để cưới cho anh một cô con gái của bất kỳ người bạn nào mà bà đã có liên lạc gần đây.

Nhưng lần này, rõ ràng là, tâm trí bà không đặt ở vấn đề kết hôn. Bà đặt tách trà xuống, và, chỉ khi anh nghĩ rằng bà đã sẵn sàng thay đổi chủ đề, bà nói, "Nhưng anh ấy không phải là cha con."

Anh dừng lại, tách trà của anh đang đi được nửa đường lên tới miệng. "Mẹ nói lại ạ."

"Anthony. Anh ấy không phải là cha con."

"Vâng?" anh nói chậm rãi, bởi vì thực sự, ý của bà có thể là gì nhỉ?

"Anh ấy là anh trai con," bà tiếp tục. "Cũng như Benedict và Colin vậy, và khi con còn nhỏ - ồ, con đã rất muốn được là một phần của bọn chúng."

Gregory giữ cho mình đứng yên.

"Nhưng dĩ nhiên chúng chẳng hứng thú gì cho con theo cùng, và thực sự, ai có thể đổ lỗi cho chúng được chứ?"

"Vậy thì ai ạ?" anh lẩm bẩm một cách sít sao.

"Ồ, đừng có bực mình, Gregory," mẹ anh nói, quay sang anh với một biểu hiện hơi hối lỗi và một chút mất kiên nhẫn. "Họ là những người anh trai tuyệt vời, và thực sự, rất kiên nhẫn trong hầu hết thời gian."

"Hầu hết thời gian?"

"Một vài khoảng thời gian," bà sửa lại. "Nhưng con cũng quá nhỏ so với chúng. Đơn giản là chẳng có gì chung nhiều để cho con làm cả. Và rồi khi con lớn hơn, ồ..."

Những từ ngữ kéo thành một vệt dài tắt lịm, và bà thở dài.

Gregory rướn người về phía trước. "Ồ?" anh thúc giục.

"Ồ, chẳng có gì cả."

"Mẹ à."

"Được rồi," bà nói, và anh biết ngay lúc đó rằng bà biết chính xác bà phải nói những gì, và tất cả những tiếng thở dài và những từ ngữ còn rơi rớt lại hoàn toàn là để thêm phần hiệu quả.

"Mẹ nghĩ rằng con nghĩ con phải chứng tỏ mình trước chúng," Violet nói.

Anh nhìn chăm chăm bà với sự ngạc nhiên. "Con sao?"

Môi bà tách ra, nhưng bà không tại nên âm thâm nào trong nhiều giây. "Không," cuối cùng bà nói. "Tại sao con nghĩ là con sẽ phải chứ?"

Thật là một câu hỏi lố bịch. Bởi vì – bởi vì -.

"Đó không phải là chuyện mà một người có thể chỉ đơn giản nói ra được," anh thì thầm.

"Thật chứ? Bà nhấp một ngụm trà nữa. "Mẹ phải nói rằng, đó không phải là phản ứng mà mẹ trông đợi."

Gregory siết chặt cằm. "Chính xác thì mẹ đã trông đợi cái gì vậy?"

"Chính xác?" Bà nhìn lên anh với một chút hóm hỉnh trong mắt đủ để làm anh phát cáu hoàn toàn. "Mẹ không chắc chắn là mẹ có thể chính xác, nhưng mẹ ngờ rằng mẹ trông đợi con chối bỏ nó."

"Chỉ bởi vì con không mong muốn rằng nó sẽ là đề tài được diễn tả một cách không chính xác," anh nói với một cái nhún vai không chủ định một cách thông thả.

"Những người anh trai con tôn trọng con," Violet nói.

"Con không nói rằng họ không."

"Họ nhận ra rằng con là một người đàn ông độc lập."

Điều đó, Gregory nghĩ, không chính xác đúng.

"Không phải là dấu hiệu của sự yếu đuối khi tìm kiếm sự giúp đỡ," Violet tiếp tục.

"Con chưa bao giờ tin rằng nó là vậy," anh trả lời. "Chẳng phải con vừa tìm sự giúp đỡ của mẹ sao?"

"Với một vấn đề mà chỉ có thể được đảm nhiệm bởi một người phụ nữ," bà nói, hơi thô bạo. "Con chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài đến tìm mẹ."

Đó là sự thực, vì vậy Gregory chẳng có ý kiến gì cả.

"Con vẫn thường có những chuyện được làm cho chính con," bà nói.

"Mẹ à."

"Hyacinth cũng y như vậy," bà nói nhanh. "Mẹ nghĩ đó phải là một căn bệnh của giới trẻ. Và thực sự thì, mẹ không có ý nói bóng gió gì rằng cả hai con đều lười biếng hay hư hỏng hay có tính thực dụng theo bất kỳ cách nào."

"Vậy, ý mẹ là gì?" anh hỏi.

Bà nhìn lên với một nụ cười có phần tinh quái. "Chính xác chứ?"

Anh cảm thấy một chút căng thẳng trôi qua. "Chính xác," anh nói, với một cái gật đầu hiểu biết với trò chơi chữ của bà.

"Mẹ hoàn toàn có ý rằng con chưa bao giờ phải làm việc một cách thật sự chăm chỉ cho bất cứ cái gì. Con khá là may mắn theo cách này. Những điều tốt đẹp dường như cứ đến với con."

"Và như mẹ nói, mẹ thấy phiền lòng vì điều này... như thế nào?"

"Ồ, Gregory," bà nói với một tiếng thờ dài. "Mẹ không thấy phiền gì cả. Mẹ chẳng ước cho con cái gì cả ngoài những thứ tốt nhất. Con biết điều đó."

Anh không chắc chắn phải trả lời lại như thế nào là hợp lý, vì vậy anh giữ im lặng, hầu như nhường mày lên cho câu hỏi.

"Mẹ đã làm rối tung chuyện này lên, phải không?" Violet nói với một vẻ lo lắng. "Tất cả những gì mẹ đang cố nói là con chưa bao giờ phải hao tổn quá nhiều nỗ lực để đạt được những mục tiêu của mình. Bất kể nó là kết quả của khả năng của con hay mục tiêu của con đi chăng nữa, mẹ không chắc lắm."

Anh không nói gì. Mắt anh nhìn về một điểm rồi ren một cái đặc biệt trên tấm thảm trang trí treo trên tường, và anh tập trung, không thể chú ý vào một cái gì khác khi đầu óc anh bị khuấy tung lên.

Và cảm thấy thương hại.

Và rồi, trước khi anh thậm chí nhận ra anh đang nghĩ gì, anh hỏi, "Vậy phải làm gì với các anh con?"

Bà chớp mắt một cách khó hiểu, rồi cuối cùng lẩm bầm, "Ồ, ý con là về cảm giác của con đối với sự cần thiết phải chứng tỏ mình?"

Anh gật đầu.

Bà mím chặt môi. Suy nghĩ. Và rồi bà nói, "Mẹ không chắc."

Anh mở miệng. Đó không phải là câu trả lời anh đã mong đợi.

"Mẹ không biết hết tất cả mọi thứ," bà nói, và anh ngờ rằng đó là lần đầu tiên cụm từ đặc biệt đó thoát ra khỏi môi bà.

"Mẹ cho rằng," bà nói, một cách chậm rãi và suy tư, "rằng con... Ồ, đó là một sự kết hợp lạ lùng, mẹ nghĩ vậy. Hoặc nó không hẳn là quá lạ lùng, khi một người có quá nhiều anh trai và chị em gái."

Gregory đợi trong khi bà thu thập hết những ý nghĩ của mình. Căn phòng yên lặng, không khí hoàn toàn đứng yên, và có cảm giác như thể một cái gì đó đang ngã gục trong anh, ép chặt anh từ mọi phía.

Anh không biết bà sẽ nói những gì, như bằng cách nào đó...

Anh biết.

Nó có ý nghĩa.

Có lẽ là ý nghĩa hơn tất cả những gì anh đã từng nghe.

"Con không muốn hỏi xin sự giúp đỡ," mẹ anh nói, "bởi vì điều rất quan trọng đối với con là các anh con thấy được con là một người đã trưởng thành. Và trong khi đó... Ồ, cuộc sống trở nên dễ dàng hơn với con, và vì vậy mẹ nghĩ là đôi lúc con chẳng cần phải cố gắng."

Môi anh tách ra.

"Không phải là con từ chối không chịu cố gắng," bà vội vàng thêm vào. "Chỉ là hầu hết thời gian thì con không cần phải như vậy. Và khi có việc gì đó đến đòi hỏi sự nỗ lực vượt bậc... Nếu có gì đó mà con không thể tự mình điều khiển được, con quyết định rằng điều đó chẳng đáng để bận tâm."

Gregory thấy mắt mình quay trở lại cái điểm trên tường, cái điểm mà tại đó dây nhợ xoắn lại một cách

rất kỳ lạ. "Con biết làm việc cho một cái gì đó có nghĩa là gì," anh nói bằng một giọng lặng lẽ. Anh quay sang bà, nhìn bao quát gương mặt bà. "Muốn điều đó một cách liêu lĩnh và biết rằng nó có thể không phải là thứ dành cho con."

"Con hả? Mẹ rất mừng." Bà vươn tới tách trà, rồi hình như thay đổi suy nghĩ và nhìn lên. "Con đã có nó chưa?"

"Chưa."

Đôi mắt bà có một chút buồn. "Mẹ rất tiếc."

"Con không," anh nói một cách khó nhọc. "Không còn nữa."

"Ồ, tốt." Bà di chuyển trên ghế. "Vậy mẹ không xin lỗi nữa. Mẹ tưởng tượng rằng nhờ nó con đã trở thành một người đàn ông tốt hơn lúc này."

Con bốc đồng nguyên thủy trong Gregory vươn lên thành sự bức dọc, nhưng trước ngạc nhiên rất lớn của anh, anh thấy mình đang nói, "Con tin chắc là mẹ đúng."

Và còn ngạc nhiên với anh hơn nữa là, anh có ý đó.

Mẹ anh cười một cách hiểu biết. "Mẹ rất mừng vì con có thể thấy điều đó theo chiều hướng như vậy. Hầu hết đàn ông thì không thể."

Bà liếc lên nhìn đồng hồ và thốt ra một tiếng kêu ngạc nhiên. "Ô trời, thời gian. Mẹ đã hứa với Portia Featherington là mẹ sẽ sang thăm bà ấy trong chiều nay."

Gregory đứng dậy khi mẹ anh dướn bước đi.

"Đừng lo về Lady Lucinda," bà nói, bước nhanh ra cửa. "Mẹ sẽ xem xét mọi chuyện. Và vui lòng, uống cho xong tách trà của con nhé. Mẹ rất lo cho con, sống một mình mà chẳng có người phụ nữ nào chăm sóc. Một vài năm nữa, và con sẽ gầy mòn ốm yếu chỉ còn da bọc xương."

Anh đi với bà về phía cửa. "Nếu đó là một cú hồi thúc về hôn nhân, thì nó hẳn là một sự thô lỗ đặc biệt."

"Nó sao?" Bà cho anh một cái nhìn tinh quái. "Thật là tốt cho mẹ rằng mẹ thậm chí không còn phải cố gắng cho sự khéo léo. Dù sao đi nữa, mẹ đã thấy rằng hầu hết đàn ông đều không để ý thấy bất kỳ điều gì nếu nó không được giải thích một cách rõ ràng."

"Thậm chí với những đứa con trai của mẹ."

"Đặc biệt là với những đứa con trai của mẹ."

Anh cười nhăn nhở. "Con đã hỏi mẹ vì điều đó, đúng không?"

"Con đã viết cho mẹ lời mời một cách đặc biệt."

Anh cố gắng thắp từng bà đi đến đại sảnh, nhưng bà xua anh đi chỗ khác. "Không, không, không cần thiết. Đi đi và uống nốt tách trà. Mẹ đã nói nhà bếp bung lên cho con một ít sandwiches khi con mới đến. Họ sẽ mang đến một lúc nữa và nó chắc chắn là rất lãng phí nếu con không ăn chúng."

Dạ dày Gregory găm lên đúng vào lúc đó, vì vậy anh cúi người và nói, "Mẹ là một bà mẹ tuyệt vời, mẹ biết không?"

"Bởi vì mẹ đã cho con ăn sao?"

"Ồ, vâng, nhưng có lẽ là vì những thứ tốt nhất khác nữa."

Bà nhón chân lên và hôn vào má anh. "Con không còn là đứa con yêu của mẹ nữa, phải không?"

Gregory mỉm cười. Lòng yêu mến của mẹ đối với anh đã có từ rất lâu anh có thể nhớ được. "Con sẽ là của mẹ lâu đến khi nào mẹ muốn, Mẹ à. Lâu đến khi nào mẹ muốn."

Chương 16

Trong chương này nhân vật chính của chúng ta rơi vào lưới tình. Một lần nữa.

Khi nói đến những mưu đồ xã hội, Violet Bridgerton thực sự khá là hoàn hảo y như bà mong muốn, và thực vậy, khi Gregory về đến Hastings House trong buổi tối tiếp theo, chị của anh, Daphne, nữ công tước hiện thời của Hastings, thông báo với anh rằng Lady Lucinda Abernathy thực sự sẽ tham dự buổi tiệc hóa trang.

Anh tự nhận thấy mình khá là vui mừng không thể kể xiết với kết quả này. Lucy trông rất thất vọng khi cô nói với anh rằng cô sẽ không thể tham dự được, và thực sự là, một cô gái có nên tận hưởng một buổi tối ăn uống no say trước khi cô ấy cưới Haselby không nhỉ?

Haselby.

Gregory vẫn không thể tin được điều này. Làm sao mà anh vẫn có thể không biết rằng cô sắp kết hôn với Haselby chứ? Chẳng có gì mà anh có thể làm để chấm dứt điều đó cả, và thực sự là, đây không phải là chỗ của anh, nhưng lạ Chúa, đó lại là Haselby.

Có nên báo cho Lucy không nhỉ?

Haselby là một gã hoàn toàn tốt bụng, và, Gregory phải cho phép, sự sở hữu của một người đàn ông dĩ dỏm hơn cả là chấp nhận được. Anh ta sẽ không đánh cô, và anh ta sẽ không là một người không tốt, nhưng anh ta sẽ không... anh ta không thể...

Anh ta sẽ không phải là một người chồng dành cho cô.

Ý nghĩ về việc đó làm anh chán nản. Lucy không phải sắp có một cuộc hôn nhân thông thường, bởi vì Haselby không thích phụ nữ. Không phải cái cách mà một người đàn ông thường hàm ý.

Haselby sẽ tử tế với cô, và anh ấy sẽ có lẽ cung cấp cho cô một khoản trợ cấp hào phóng cực kỳ, nó còn nhiều hơn khoản mà nhiều phụ nữ có được trong hôn nhân của họ, bất kể khuynh hướng của chồng họ là như thế nào.

Nhưng dường như là không công bằng khi mà, trong tất cả mọi người, Lucy lại có một số phận với một cuộc sống như vậy. Cô xứng đáng có được nhiều hơn thế. Một ngôi nhà với đầy những đứa trẻ. Và những chú chó. Có lẽ là một hoặc hai con mèo. Cô dường như là típ người thích thú với những con thú.

Và cả những bông hoa. Trong nhà Lucy luôn luôn có hoa ở khắp nơi, anh chắc chắn về điều đó. Những bông hoa mẫu đơn màu hồng, những bông hồng vàng, và cây gì với cái cuống màu xanh dài như cô thích.

Cây phi yến. Đúng là nó.

Anh ngừng lại. Ghi nhớ. Cây phi yến.

Lucy có thể khẳng định rằng anh trai cô là người làm vườn của gia đình, nhưng Gregory không thể tưởng tượng cuộc sống cô trong một ngôi nhà không có màu sắc.

Đó sẽ phải là một hỗn loạn đầy tiếng cười và ồn ào và lộn xộn – bất chấp nỗ lực của cô để giữ cho

mọi thứ trong cuộc sống của cô được gọn gàng và ngăn nắp. Anh có thể nhìn thấy cô dễ dàng trong tâm trí anh, đang nặng trĩu lên và sắp xếp, cố gắng để giữ cho mọi thứ trong một trật tự thích hợp.

Điều đó hầu như làm anh cười lớn, chỉ đơn giản là nghĩ về nó thôi. Nó sẽ không là vấn đề nếu như có hàng đông những người hầu đang quét bụi và nắn thẳng và thấp sang và quét dọn. Với những đứa trẻ chẳng bao giờ yên lặng ở nơi mà chúng được đặt vào đó.

Lucy mà một nhà quản lý.

Đó là những gì làm cô hạnh phúc và cô nên có một mái nhà để mà quản lý nó.

Những đứa trẻ. Nhiều đứa trẻ.

Có lẽ tám đứa.

Anh liếc nhìn quanh phòng khiêu vũ, nó đang bắt đầu từ từ trở nên đông đúc. Anh không nhìn thấy Lucy, và căn phòng cũng không đông lắm để anh có thể bỏ qua cô. Tuy nhiên, anh lại nhìn thấy mẹ mình.

Bà đang đi về hướng anh.

"Gregory", bà gọi, vươn tới anh bằng cả hai tay khi bà chạm được vào anh, "con trông cực kỳ đẹp trai vào tối nay."

Anh nắm lấy hai tay bà và nâng chúng lên chạm vào môi anh. "Đã nói với tất cả sự thành thật và tính công bằng của một người mẹ," anh lầm bầm.

"Vô lý," bà nói với một nụ cười. "Thực tế là trong tất cả các con ta thì con là cực kỳ thông minh và trông được nhất. Nếu nó chỉ đơn thuần là ý kiến của ta, con không nghĩ là ai đó sẽ đánh chính lại ngay bây giờ sao?"

"Sẽ như vậy nếu ai đó có đủ can đảm."

"Ồ, đúng vậy, mẹ nghĩ thế," bà trả lời, vẫn giữ vẻ mặt dửng dưng cực kỳ ấn tượng. "Nhưng mẹ sẽ bước bình và khẳng định rằng quan điểm đó là có thể tranh luận."

"Như mẹ mong muốn, thưa mẹ," anh nói với một sự trang nghiêm hoàn hảo. "Như mẹ mong muốn."

"Lady Lucinda đến chưa nhỉ?"

Gregory lắc đầu. "Chưa ạ."

"Chẳng phải là kỳ quặc khi mẹ không gặp mặt cô ấy sao," bà mơ màng. "Một người sẽ nghĩ rằng, nếu cô ấy ở trong thành phố đã mười lăm ngày rồi.. À, nó đâu thành vấn đề. Mẹ chắc chắn rằng mẹ sẽ thấy cô ấy cực kỳ thú vị nếu con có thể cố gắng hộ tống cô ấy tối nay."

Gregory nhìn mẹ mình. Anh biết giọng điệu này. Nó là sự pha trộn hoàn hảo giữa sự thờ ơ và sự nghiêm chỉnh dứt khoát, thường được sử dụng khi muốn moi thông tin. Mẹ anh là chuyên gia trong việc đó.

Và đủ chắc chắn rằng, bà kín đáo vuốt tóc và không nhìn anh khi bà nói, "Con nói rằng con được giới thiệu khi đang ở thăm nhà Anthony, đúng không?"

Anh thấy chẳng có lý do gì để anh giả bộ là anh không biết bà đang nói về chuyện gì.

"Cô ấy đã được cam kết để tiến tới một cuộc hôn nhân, mẹ à," anh nói với một cái nhún mạnh. Và sau đó để tốt hơn anh thêm vào, "Trong vòng một tuần lễ nữa."

"Đúng rồi, đúng rồi, mẹ biết. Với con trai của Lord Davenport. Đó là một cuộc hôn nhân tồn tại lâu đời, mẹ hiểu như vậy."

Gregory gật đầu. Anh không thể hình dung được rằng mẹ anh biết sự thật về Haselby. Đó không phải là một việc mà ai cũng biết. Dĩ nhiên, có những tin đồn. Luôn luôn là những tin đồn. Nhưng không ai sẽ đủ can đảm để lặp lại chúng trước sự hiện diện của những người phụ nữ.

"Mẹ nhận được lời mời tham dự đám cưới," Violet nói.

"Thật sao mẹ?"

"Đó sẽ là một sự kiện rất lớn, mẹ hiểu như vậy."

Gregory nghiêng chặt răng. "Cô ấy sẽ là một nữ bá tước."

"Đúng vậy, mẹ cho là thế. Đó không phải là một thứ mà một người có thể giấu nó trong một gói nhỏ được."

"Không".

Violet thở dài. "Mẹ yêu thích những cái đám cưới."

"Mẹ sao?"

"Đúng vậy." Bà thở dài lần nữa, thậm chí còn kịch hơn, theo cách Gregory không tưởng tượng rằng nó là có thể nữa. "Nó rất là lãng mạn," bà thêm vào. "Cô dâu, chú rể..."

"Cả hai thứ đều được xem như là phần căn bản của một buổi lễ, con nghĩ vậy."

Mẹ anh nhìn anh bằng một cái nhìn cẩu kính. "Làm sao mà mẹ có thể nâng đỡ một đứa con trai được nếu nó không phải là một người lãng mạn chứ?"

Gregory quyết định rằng không cần thiết phải có một câu trả lời cho câu hỏi đó.

"Thật là xấu hổ cho con," Violet nói, "Mẹ có kế hoạch tham dự. Mẹ hầu như chẳng bao giờ từ chối một lời mời đến dự một đám cưới."

Và một giọng nói cất lên. "Ai chuẩn bị kết hôn vậy?"

Gregory quay lại. Đó là em gái anh, Hyacinth. Mặc chiếc váy màu xanh và đang chõ mũi vào câu chuyện của bất cứ ai khác như lệ thường.

"Lord Haselby và Lady Lucinda Abernathy," Violet trả lời.

"Ồ đúng rồi." Hyacinth cau mày. "Con đã nhận được lời mời. Tại nhà thờ thánh George, phải không nhỉ?"

Violet gật đầu. "Sau đó là đón tiếp ở Fennsworth House."

Hyacinth liếc nhìn quanh căn phòng. Cô làm như thể khá thường xuyên, thậm chí khi cô không đang tìm kiếm một ai đó cụ thể. 'Không phải là không bình thường khi em không gặp được cô ấy sao? Cô ấy là

em gái bá tước của Fennworth, không phải sao?" Cô nhún vai. "Cũng như là em đã không gặp anh ấy vậy."

"Anh không tin rằng Lady Lucinda đã ra ngoài," Gregory nói. "Ít nhất thì điều đó cũng không bình thường."

"Vậy tối nay sẽ là lần xuất hiện đầu tiên của cô ấy," mẹ anh nói. "Thật là tuyệt cho tất cả chúng ta."

Hyacinth quay sang anh trai mình với một ánh mắt sắc như dao lam. "Và mỗi quên biết giữa anh và Lady Lucinda là như thế nào vậy, Gregory?"

Anh mở miệng, nhưng cô hầu như đã nói rồi, "Và đừng có nói là anh không có nhé, bởi vì Daphne đã nói với em mọi chuyện."

"Vậy sao em lại hỏi?"

Hyacinth cau có. "Chị ấy không nói với em anh đã gặp như thế nào."

"Em nên ước để học lại sự hiểu biết của em về mọi thứ của thế giới đi." Gregory quay sang mẹ anh. "Từ vựng và nhận thức chưa bao giờ là thế mạnh của em ấy."

Violet đảo mắt. "Hàng ngày mẹ kinh ngạc rằng cả hai đứa đều đã cố gắng để trưởng thành đấy."

"Mẹ sợ rằng tụi con sẽ giết lẫn nhau **?" Gregory châm biếm.

"Không, điều đó mẹ sẽ tự làm lấy."

"Ồ," Hyacinth phát biểu, như thể cuộc nói chuyện vài phút trước chưa bao giờ xảy ra, "Daphne nói mẹ rất nóng lòng rằng Lucy đã nhận được một lời mời, và Mẹ à, con hiểu là, thậm chí khi sáng tác ra một câu chuyện rằng chị ấy đã thích sự bầu bạn của cô ấy như thế nào, điều mà như tất cả chúng ta đều biết là một lời nói dối trơ tráo, cũng như không ai trong chúng ta đã từng gặp ---"

"Em có bao giờ ngưng nói không vậy?" Gregory cắt ngang.

"Không phải dành cho anh," Hyacinth trả lời. "Làm sao anh biết cô ấy? Và thêm nữa, biết rõ đến thế nào? Và tại sao anh lại nhiệt tình gửi lời mời đến một phụ nữ mà người đó sẽ kết hôn trong một tuần nữa?"

Và rồi, một cách thần kỳ, Hyacinth ngưng nói.

"Mẹ cũng đang tự hỏi mình điều đó đây." Violet lẩm bẩm.

Gregory nhìn từ em gái anh sang mẹ anh và quyết định rằng không phải tất cả những điều đại dột mà anh đã nói với Lucy về một gia đình lớn là một sự thoải mái. Họ là một mối phiền toái và một sự xâm phạm và là tất cả những thứ đó nữa, anh không thể tìm ra một từ ngữ nào để diễn tả điều đó ngay bây giờ.

Điều mà có thể đã là tốt nhất, khi không một ai trong số họ tỏ ra lịch sự cả.

Tuy nhiên, anh quay sang hai người phụ nữ với một vẻ kiên nhẫn tốt độ và nói, "Con được giới thiệu với Lady Lucinda ở Kent. Tại bữa tiệc của Kate và Anthony tháng trước. Và con đã hỏi Daphne mời cô ấy vào bữa tiệc tối nay bởi vì cô ấy là một quý cô trẻ tuổi tốt bụng, và con cũng đã gặp cô ấy trong công viên ngày hôm qua. Chú cô ấy từ chối ban cho cô ấy một mùa lễ hội, và con nghĩ là sẽ thật là tốt khi cho cô ấy một cơ hội để trốn thoát trong một buổi tối."

Anh nhướng chân mày, liếc nhìn họ trong im lặng đợi câu trả lời.

Họ đã, dĩ nhiên rồi. Không phải bằng những lời nói --- những lời nói sẽ chẳng bao giờ có hiệu quả như một cái liếc nhìn nghi ngờ khi họ bị bắt ngờ trong lời giải thích của anh.

"Ồ, Chúa ơi," anh nổ ra. "Cô ấy đã đính hôn. Và sẽ kết hôn."

Điều đó chẳng gây được bao nhiêu hiệu quả rõ ràng cả.

Gregory cau có. "Bộ con nhìn giống như đang cố gắng để đặt một chân vào hôn nhân sao?"

Hyacinth chớp mắt. Một vài lần, cái cách cô thường làm khi cô nghĩ rằng có gì đó thật sự khó hiểu mà không phải là vấn đề của cô. Nhưng trước sự ngạc nhiên cực kỳ của anh, cô chỉ bắt ra một từ hmm nhỏ của sự hài lòng và nói, "Em ngờ rằng không." Cô liếc nhìn về căn phòng. "Dù vậy, em nên thích gặp cô ấy."

"Anh chắc chắn là em sẽ." Gregory trả lời, và anh tự chúc mừng mình, khi mà anh đã làm, ít nhất là một lần một tháng, cố gắng không bóp cổ cô.

"Kate viết rằng cô ấy rất đáng yêu," Violet nói.

Gregory quay sang bà với một cảm giác bị hạ bệ. "Kate viết thư cho mẹ à?" Chúa tôi, chị ấy đã tiết lộ những gì? Đã đủ tệ khi Anthony biết về sự thất bại với Miss Watson – anh ấy đã đoán ra điều đó, dĩ nhiên -- nhưng nếu mẹ anh tìm ra, cuộc đời anh sẽ trở thành địa ngục hoàn toàn.

Bà sẽ giết anh bằng sự tử tế. Anh chắc chắn điều đó.

"Kate viết một tháng hai lần," Violet trả lời với một cái nhún một bên vai thanh nhả. "Cô ấy kể cho mẹ nghe mọi thứ."

"Anthony có biết không?" Gregory thì thầm.

"Mẹ không biết," Violet nói, trao anh một cái nhìn trịnh thượng. "Đó thực sự không phải là việc của anh con."

Lạy Chúa.

Gregory chỉ vừa kiềm chế để không nói nó to lên.

"Mẹ đoán," mẹ anh tiếp tục, "rằng anh trai cô ấy đã bị bắt gặp trong một tình huống tẻ nhạt với con gái của Lord Watson."

"Thật chứ?" Hyacinth vừa mới xem xét kỹ đám đông, nhưng cô quay ngoắt lại vì điều đó.

Violet gật đầu một cách thận trọng. "Mẹ đã tự hỏi tại sao đám cưới lại quá gấp rút như vậy."

"Ồ, đó là lý do tại sao," Gregory nói, với một tiếng giống như càu nhàu.

"Hmmmmmm." Cái này, là từ Hyacinth.

Đó là một loại âm thanh mà một người chẳng bao giờ ước được nghe từ Hyacinth.

Violet quay sang con gái và nói, "Nó khá là ồn ào."

"Thực sự thì," Gregory nói, càng ngày càng phát cáu lên theo từng giây, "tất cả đã được xử lý một cách kín đáo."

"Luôn luôn có những tiếng thì thầm," Hyacinth nói.

"Con không thêm vào đấy chứ," Violet cảnh cáo cô.

"Con sẽ không nói một lời," Hyacinth hứa, vẫy bàn tay cô như thể cô chưa bao giờ tiết lộ điều gì trong suốt cuộc đời.

Gregory làm một tiếng khịt mũi. "Ồ, làm ơn đi."

"Em sẽ không," cô phản đối. "Em xuất sắc nhất với một bí mật lâu đến chừng nào em biết nó là một bí mật."

"Ah, vậy ý em là gì, rằng em không sở hữu cái ý thích tự mình hành động?"

Hyacinth thu hẹp hai mắt lại.

Gregory nhướng mày lên.

"Các con bao nhiêu tuổi rồi?" Violet xen vào. "Vì Chúa, cả hai con chẳng thay đổi chút nào kể từ khi hai con mới bắt đầu tập đi. Mẹ đã mong hai con sẽ bắt đầu kéo tóc của nhau ngay tại chỗ đấy. »

Gregory khép chặt quai hàm thành một đường thẳng và nhìn kiên quyết về phía trước. Chẳng có gì giống như một lời khiển trách từ mẹ anh mà lại làm cho một ai đó cảm thấy vừa cao lên ba feet cả.

"Ồ, đừng có vô lý như vậy, mẹ à," Hyacinth nói, chấp nhận lời khiển trách với một nụ cười. "Anh ấy biết rõ là con chỉ chòng ghẹo anh bởi vì con yêu anh ấy nhất." Cô mỉm cười với anh, tỏa sáng và ấm áp.

Gregory thở dài, bởi vì đó là sự thật, và bởi vì anh cũng cảm thấy giống y như vậy, và bởi vì, tuy nhiên, lại rất kiệt sức khi làm anh trai cô. Nhưng cả hai bọn họ đều khá trẻ hơn những anh chị em còn lại, và kết quả là, họ đã luôn luôn có nhau.

"Nhân tiện, anh ấy lại đa cảm rồi," Hyacinth nói với Violet, "nhưng bởi vì là đàn ông, anh ấy sẽ chẳng bao giờ nói quá nhiều."

Violet gật đầu. "Đúng rồi."

Hyacinth quay sang Gregory. "Và chỉ để cho vấn đề được rõ ràng hoàn toàn, em chưa bao giờ kéo tóc anh đâu nhé."

Biểu hiện của anh chắc chắn là muốn rời đi. Hoặc anh sẽ đánh mất sự sáng suốt của mình. Thực sự thì, nó cái đó tùy thuộc vào anh.

"Hyacinth," Gregory nói, "Anh yêu mến em. Em biết điều đó. Mẹ, con cũng yêu mến mẹ như thế. Và bây giờ thì con phải đi đây."

"Đợi đã!" Violet la lớn.

Anh quay lại. Anh đã nên biết rằng nó điều đó không hề dễ dàng.

"Con sẽ là người hộ tống mẹ chứ?"

"Cho cái gì?"

"Sao, đến đám cưới, dĩ nhiên rồi."

Trời đất, có cái vị gì kinh khủng trong miệng anh vậy. "Đám cưới của ai? Lady Lucinda hả?"

Mẹ anh nhìn chăm chăm vào anh bằng đôi mắt xanh hầu như rất ngây thơ. "Mẹ không thích đi một mình."

Anh giật mạnh đầu mình về hướng em gái anh. "Đi với Hyacinth đi."

"Nó sẽ ước được đi với Gareth," Violet trả lời.

Gareth St. Clair là chồng của Hyacinth đã gần bốn năm nay. Gregory rất thích anh ta, cả hai đã phát triển một tình bạn vô cùng tốt đẹp, điều mà nhờ đó anh biết Gareth sẽ lột bỏ sự vô cảm của anh ta (và vứt bỏ chúng trong một khoảng thời gian không xác định) hơn là ngồi đó trong suốt các sự kiện xã hội chán ngán, lâu hơn dự tính, dài cả ngày trời.

Trong khi Hyacinth thì ngược lại, bởi vì cô chẳng ngại để tham gia vào chúng, luôn luôn có hứng thú với những câu chuyện tầm phào, những thứ mà cô sẽ chắc chắn không muốn bỏ lỡ như cái đám cưới quan trọng thế này. Một vài người sẽ hơi quá chén, và một vài người khác sẽ nhảy quá nhiều, và Hyacinth sẽ ghét phải là người cuối cùng được nghe về điều đó.

"Gregory?" mẹ anh nhắc nhở.

"Con sẽ không đi."

"Nhưng –"

"Con không được mời."

"Chắc chắn là sơ suất thôi. Một điều mà sẽ được sửa chữa, mẹ chắc chắn, sau những nỗ lực của con tối nay."

"Mẹ, cũng nhiều như con muốn Lady Lucinda được khỏe mạnh, con không có ao ước được tham dự đám cưới của cô ấy hay đám cưới của bất kỳ ai khác. Đó là những sự kiện hết sức ủy mị."

Im lặng.

Đó chưa bao giờ là một dấu hiệu tốt.

Anh nhìn Hyacinth. Cô nhìn lại anh với đôi mắt mở to nghiêm nghị. "Anh thích những cái đám cưới mà," cô nói.

Anh cắn nhần. Nó dường như là một sự phản hồi tốt nhất.

"Anh có," cô nói. "Tại đám cưới của em, anh "

"Hyacinth, em là em gái anh. Đó là chuyện khác."

"Đúng, nhưng anh cũng tham dự đám cưới của Felicity Albandle nữa, và em nhớ rõ ràng "

Gregory quay lưng khỏi cô trước khi cô có thể kể lại chi tiết niềm hứng khởi của anh. "Mẹ," anh nói, "cảm ơn mẹ vì lời mời, nhưng con không mong muốn tham dự đám cưới của Lady Lucinda."

Violet mở miệng ra như thể bà định hỏi câu gì đó, nhưng rồi bà ngậm lại. "Tốt thôi," bà nói.

Gregory nghi ngờ ngay lập tức.

Thực là không giống mẹ anh khi đầu hàng quá nhanh như vậy. Tuy nhiên, nếu tò mò hơn nữa vào động cơ của bà, thì sẽ chấm dứt bất kỳ cơ hội nào để tẩu thoát nhanh.

Đó luôn luôn là một quyết định dễ dàng.

"Con chào mẹ nhé," anh nói.

"Anh định đi đâu?" Hyacinth đòi hỏi. "Và tại sao anh lại nói bằng tiếng Pháp?"

Anh quay sang mẹ mình. "Cô ấy là của mẹ."

"Được rồi," Violet thở dài. "Mẹ biết."

Hyacinth ngay lập tức quay sang bà. "Điều đó có nghĩa là gì?"

"Ồ, vì Chúa, Hyacinth, con "

Gregory nắm lấy lợi thế của khoảnh khắc này và linh đi trong khi sự chú ý của họ đang dành cho nhau.

Buổi tiệc đang trở nên ngày càng đông hơn, và nó cho anh cảm giác rằng Lady Lucinda có thể đã đến đây rồi trong khi anh đang nói chuyện với mẹ và em gái. Nếu đúng như vậy, cô sẽ không ở đâu xa khỏi phòng khiêu vũ, tuy nhiên, và vì vậy anh bắt đầu đi về hướng dòng người đang được đón tiếp. Nó là một thủ tục rườm rà; anh đã rời khỏi thành phố hơn một tháng, và tất cả mọi người đều dường như có gì đó để nói với anh, chẳng có cái nào trong số chúng có một chút xiu nào hứng thú cả.

"Chúc ông may mắn với nó nhé," anh lẩm bẩm với Lord Trevelstam, người đang cố dành lấy sự hứng thú của anh với thông tin về một con ngựa mà anh chẳng thể nào kham nổi. "Tôi chắc chắn rằng ông sẽ không gặp bất cứ một khó khăn nào –"

Giọng nói của anh rời bỏ anh.

Anh không thể nói.

Lạy Chúa, không phải một lần nữa chứ.

"Bridgerton?"

Ngang qua căn phòng, chỉ gần ngay cánh cửa. Ba quý ông, một quý bà lớn tuổi, hai mệnh phụ, và –

Cô ấy.

Đó là cô ấy. Và anh bị thu hút, chắc chắn như thể có một sợi dây thừng ở giữa họ vậy. Anh cần phải đến gần bên cô.

"Bridgerton, có gì – "

"Tôi xin lỗi," Gregory cố gắng nói, lướt qua Trevelstam.

Đó là cô ấy. Ngoại trừ là...

Có một sự khác biệt nơi cô ấy. Cô ấy không phải là Hermione Watson. Đó là – Anh không chắc cô là ai; anh có thể nhìn thấy cô chỉ từ phía sau. Nhưng đó là – cái cảm xúc tuyệt vời và khủng khiếp y chang. Nó làm anh choáng váng. Nó gây cho anh một sự mê ly. Phôi anh trống rỗng. Anh trống rỗng.

Và anh muốn cô.

Nó giống y như những gì anh vẫn luôn luôn hình dung – thật huyền diệu, cái cảm xúc hầu như sáng rực khi biết rằng cuộc đời anh đã hoàn thiện, rằng cô đúng là người đó.

Ngoại trừ là anh đã làm điều đó trước đây. Và Hermione Watson đã không phải là người đó.

Lạy Chúa, có thể nào một người đàn ông bị rơi vào lưới tình đến hai lần một cách điên rồ và ngu ngốc chẳng?

Chẳng phải anh đã nói với Lucy rằng nên thận trọng và sợ hãi, rằng nếu cô ấy đã vượt qua cái cảm giác đó, cô không nên tin nó sao?

Và lúc này...

Và lúc này cô ở đó.

Và anh ở đó.

Và tất cả lại xảy ra một lần nữa.

Nó đúng như những gì đã xảy ra một lần với Hermione. Không, nó còn tệ hơn. Cơ thể anh ngửa ngáy; anh không thể giữ nổi những ngón chân của mình trong đôi giày ống. Anh muốn nhảy ra khỏi lớp vỏ của anh, chạy nhanh bang qua căn phòng và chỉ... chỉ...

Chỉ để nhìn cô.

Anh muốn cô quay lại. Anh muốn nhìn gương mặt cô. Anh muốn biết cô là ai. Anh muốn biết về cô.

Không.

Không, anh tự nói với chính mình, cố gắng ép buộc đôi chân của mình đi theo hướng khác. Đây là một sự điên rồ. Anh nên đi. Anh nên đi ngay bây giờ.

Nhưng anh không thể. Thậm chí khi tất cả mọi góc ngách sáng suốt trong tâm hồn anh đang gào thét kêu anh phải quay lại và bước đi, anh vẫn đứng yên tại chỗ, chờ đợi cô quay lại.

Cầu nguyện cho cô quay lại.

Và rồi cô đã.

Và cô chính là – Lucy.

Anh trượt chân như thể bị đánh trúng.

Lucy?

Không. Không thể nào. Anh biết Lucy.

Cô không thể làm điều này với anh.

Anh đã gặp cô hàng tá lần, thậm chí đã hôn cô, và chưa lần nào cảm thấy như thế này, như thế thế giới sẽ nuốt chửng lấy toàn bộ con người anh nếu như anh không tiến đến gần cô và đặt tay cô vào tay anh.

Hắn phải có một lời giải thích. Anh đã cảm thấy thế này trước đây. Với Hermione.

Nhưng lần này – nó không hẳn là giống y chang. Với Hermione nó đã làm mê mẩn, một cách mới mẻ. Cái cảm giác thích thú của sự khám phá, của sự chinh phục. Nhưng đây là Lucy.

Đây là Lucy, và –

Rồi tất cả lại đến như thác lũ. Cái nghiêng nghiêng của đầu cô khi cô giải thích tại sao sandwiches nên được sắp xếp một cách hợp lý. Cái nhìn cầu kính cực kỳ hấp dẫn khi cô cố giải thích cho anh là anh đang làm mọi thứ sai trái thế nào trong quá trình tán tỉnh Miss Watson.

Cái cách anh cảm thấy đúng đắn một cách giản dị khi chỉ ngồi bên cô trong công viên Hyde Park và ném bánh mì cho lũ chim bồ câu.

Và nụ hôn. Chúa tôi, nụ hôn.

Anh vẫn còn mơ về nụ hôn đó.

Và anh muốn cô cũng mơ về nó như anh.

Anh bước tới một bước. Chỉ một thôi – đi về phía trước và đến một góc mà tại đó anh có thể nhìn rõ mặt cô hơn. Tất cả giờ trở nên quen thuộc – mái đầu nghiêng nghiêng, cái cách môi cô chuyển động khi cô nói. Làm thế nào mà anh có thể nhận ra cô ngay lập tức, thậm chí chỉ từ sau lưng? Các ký ức đã ở đó, rúc vào những nơi xa xôi nhất của tâm trí anh, nhưng anh đã không muốn – không anh không cho phép mình – nhận thức sự hiện diện của nó.

Và rồi cô trông thấy anh. Lucy nhìn thấy anh. Anh thấy nó đầu tiên trong mắt cô, khi chúng mở rộng và sáng lấp lánh, và rồi vành môi cô cong lên.

Cô mỉm cười. Với anh.

Điều đó lấp đầy anh. Gần như nổ tung, nó lấp đầy anh. Đó chỉ là một nụ cười, nhưng nó là tất cả những gì anh cần.

Anh bắt đầu bước đi. Anh có thể cảm thấy những bước chân anh, hầu như không có ý thức kiểm soát cơ thể anh. Anh chỉ đơn giản bước đi, biết trong tận sâu thẳm rằng anh phải đến bên cô.

"Lucy", anh nói, khi anh vừa tới chỗ cô, quên mất rằng họ đang ở giữa những người lạ, và tề hon, những người bạn, và anh không nên mạo muội dùng tên riêng của cô.

Nhưng chẳng có gì khác cảm thấy đúng đắn trên môi anh cả.

"Mr Bridgerton," cô nói, nhưng mắt cô thì lại nói, Gregory.

Và anh biết.

Anh đã yêu cô.

Đó là cảm giác kỳ lạ nhất, tuyệt vời nhất. Nó vui vẻ. Nó như thể là thế giới đột nhiên mở ra cho anh. Rõ ràng. Anh đã hiểu. Anh đã hiểu tất cả những gì anh cần biết, và tất cả đều ở đó trong mắt cô.

"Lady Lucinda," anh nói, cúi mình thật thấp trên bàn tay cô. "Tôi có thể mời cô nhảy bản này chứ?"

Chương 17

Trong chương này, em gái nhân vật chính của chúng ta thừa thế xông lên.

Đây là thiên đường.

Quên đi những thiên thần, quên đi thánh Peter và những cây đàn clavio rục rờ. Thiên đường là được khiêu vũ tay trong tay với người mình thực sự yêu. Và khi một ai đó với một câu hỏi trong đầu hầu như chỉ một tuần trước khi cưới một người khác hoàn toàn, cái người đã nói ở trên đã nắm chặt lấy thiên đàng, bằng cả hai tay.

Đó là một cách nói ẩn dụ.

Lucy cười toe toét khi cô nhảy nhót và xoay tròn. Bây giờ đó chỉ còn là hình ảnh. Thiên hạ sẽ nói gì nếu như cô vươn tới trước tóm lấy anh bằng cả hai tay?

Và không bao giờ rời đi.

Hầu hết sẽ nói cô đã phát điên. Một số khác sẽ nói là cô đang yêu. Những người đánh đá sẽ nói cả hai.

"Cô đang nghĩ gì vậy?" Gregory hỏi. Anh đang nhìn cô... một cách hoàn toàn khác.'

Cô quay đi, quay lại. Cô cảm thấy liều lĩnh, hầu như là kỳ diệu. "Anh không muốn biết đấy chứ?"

Anh bước vòng quanh người phụ nữ bên trái anh và quay trở lại chỗ cũ. "Tôi sẽ", anh trả lời, cười nham hiểm với cô.

Nhưng cô chỉ cười và lắc đầu. Ngay lúc này cô muốn làm ra vẻ mình là một ai đó khác. Một ai đó bình thường hơn. Một ai đó với một lối xử sự bốc đồng hơn.

Cô không muốn làm một Lucy như cũ nữa. Không phải trong tối nay. Cô phát ốm với những kế hoạch, phát ốm với việc xoa dịu, phát ốm với việc không bao giờ làm bất cứ cái gì mà không suy nghĩ kỹ trước đó về khả năng và trình tự của nó.

Nếu tôi làm điều này, rồi điều kia sẽ xảy ra, nhưng nếu tôi làm điều kia, rồi điều này, điều này nữa, và một điều gì khác sẽ xảy ra, cái mà sẽ dẫn đến cho một kết quả hoàn toàn khác, điều mà có nghĩ là –

Nó đủ để làm một cô gái phát điên lên. Nó đủ để cô cảm thấy tê liệt, không thể nào kiểm soát được cuộc sống riêng tư của chính cô.

Nhưng không phải trong tối nay. Tối nay, bằng cách nào đó, thông qua một cái tên huyền diệu thần kỳ là Nữ công tước của Hastings – hoặc có lẽ là quý bà Lady Bridgerton, Lucy không chắc chắn lắm – cô đang mặc một chiếc áo dài cực kỳ tinh tế được may bài vải silk màu xanh, tham dự một buổi tiệc khiêu vũ trắng lệ mà cô chưa bao giờ hình dung được.

Và cô đang khiêu vũ với người đàn ông mà cô chắc chắn là sẽ yêu cho đến cuối cuộc đời.

"Cô trông khác quá," anh nói.

"Tôi cảm thấy khác biệt." Cô nắm lấy bàn tay anh khi họ bước qua một cặp khác. Những ngón tay anh

nắm chặt lấy những ngón tay cô khi họ chỉ nên lướt qua thôi. Cô nhìn lên và nhận thấy rằng anh đang nhìn chăm chăm vào cô. Mắt anh ảm áp và đong đầy cảm xúc và anh đang nhìn cô với cùng một ánh nhìn như –

Lạy Chúa, anh đang nhìn cô với cùng một cách anh đã nhìn Hermione.

Cơ thể cô ngứa râm ran. Cô cảm thấy nó đến tận đầu ngón chân, ở những nơi mà cô không có đủ can đảm để suy nghĩ tới.

Họ lại lướt qua nhau một lần nữa, nhưng lần này anh rướn tới, có lẽ là hơn một chút xú so với bình thường, và nói, "Tôi cũng cảm thấy khác biệt."

Đầu cô bật ra, nhưng anh đã quay đi vì vậy cô chỉ nhìn thấy lưng anh. Anh khác biệt như thế nào? Tại sao? Ý anh là gì?

Cô xoay vòng quanh quý ông bên trái mình, rồi di chuyển về hướng Gregory.

"Cô có vui khi tham dự tối nay không?" anh lầm bầm.

Cô gật đầu, bởi cô đã di chuyển quá xa ra khỏi anh để trả lời mà không phải nói to lên.

Nhưng rồi họ lại gần nhau trở lại, và anh thào thì, "Tôi cũng vậy."

Họ lại di chuyển trở lại đến điểm ban đầu và giữ ở đó cho đến khi một cặp khác bắt đầu quá trình. Lucy nhìn lên. Vào anh. Vào mắt anh.

Chúng chưa bao giờ rời khỏi khuôn mặt cô.

Và thậm chí trong ánh sáng lung linh của buổi tối – hàng trăm ngọn nến và ngọn đuốc đã lấp sáng phòng khiêu vũ – cô có thể nhìn thấy tia sáng yếu ớt ở đó. Cái cách anh đang nhìn cô – nó thật nóng và đầy sở hữu và đầy tự hào.

Nó làm cho cô rung mình.

Nó làm cô nghi ngờ khả năng đứng vững của mình.

Và rồi âm nhạc kết thúc, và Lucy nhận ra rằng một vài điều gì đó thực sự phải được in sâu vào cô bởi vì cô đang nhún gối chào và mỉm cười và gật đầu với người phụ nữ đứng kế bên cô như thể toàn bộ cuộc sống của cô đã không hề thay đổi trong suốt điệu nhảy trước đó.

Gregory nắm lấy tay cô và dẫn cô đi dọc theo phòng khiêu vũ, trở lại nơi những người đi kèm tụ tập, đang quan sát những người được giao phó trông nom qua miệng của những ly nước chanh bằng thủy tinh. Nhưng trước khi họ đến được chỗ đó, anh cúi xuống và thì thầm vào tai cô.

"Tôi cần nói chuyện với cô."

Mắt cô lái sang nhìn anh.

"Một cách riêng tư," anh thêm vào.

Cô cảm thấy anh làm chậm bước đi của họ, có lẽ là để cho phép họ có thêm một ít thời gian trước khi cô quay trở lại với cô Harriet. "Về cái gì?" cô hỏi. "Có gì không đúng sao?"

Anh lắc đầu. "Không lâu nữa đâu."

Và cô cho phép mình hy vọng. Chỉ một chút xíu thôi, bởi vì cô không thể chịu đựng nổi khi cân nhắc về trái tim tan vỡ nếu như cô sai, nhưng có lẽ... Có lẽ anh yêu cô. Có lẽ anh ước gì có thể cưới cô. Đám cưới của cô chỉ còn chưa đến một tuần nữa, nhưng cô sẽ không làm trái lời thề của mình.

Có lẽ sẽ có một thay đổi. Có lẽ sẽ có cách nào đó.

Cô tìm kiếm trên gương mặt Gregory một chút manh mối, cho những câu trả lời. Nhưng khi cô thúc anh để tìm thêm thông tin, anh chỉ lắc đầu và thì thầm, "Thư viện. Cách phòng nghỉ của những quý cô hai cánh cửa. Gặp tôi ở đó trong ba mươi phút nữa."

"Anh có điên không?"

Anh mỉm cười.

"Chỉ một chút thôi."

"Gregory, tôi –"

Anh nhìn vào mắt cô, và điều đó đã làm cô im lặng. Cái cách anh nhìn vào cô –

Nó cướp đi hơi thở cô.

"Tôi không thể," cô thì thầm, bởi vì bất kể là họ cảm thấy gì về nhau, cô vẫn đang đính hôn với một người đàn ông khác. Và thậm chí là nếu cô không có, thì với hành vi ảm xù như vậy có thể dẫn đến một vụ scandal. "Tôi không thể ở một mình với anh được. Anh biết điều đó."

"Cô phải thế."

Cô cố gắng để lắc đầu, nhưng cô không thể nào làm cho chính cô di chuyển được.

"Lucy," anh nói, "cô phải."

Cô gật đầu. Có lẽ đó là lỗi lầm lớn nhất mà cô phạm phải, nhưng cô không thể nói không.

"Mrs. Abernathy," Gregory nói, giọng anh vang lớn quá mức khi anh chào hỏi cô Harriet của cô. "Tôi trao trả Lady Lucinda cho sự chăm sóc của cô."

Cô Harriet gật đầu, thậm chí Lucy ngờ rằng cô ấy chẳng hề biết Gregory đã nói những gì với mình, và sau đó cô quay sang Lucy và kêu lên, "con phải khiêu vũ với những người khác nữa."

"Dĩ nhiên rồi ạ," Lucy trả lời, mặc dù cô khá là nghi ngờ rằng cô không hoàn toàn hiểu hết được những rắc rối khác nhau liên quan đến việc lên chương trình cho một cuộc gặp mặt không hợp pháp. "Con nhìn thấy một ai đó mà con biết," cô nói dối, và rồi, trong sự nhẹ nhõm tốt bậc, cô thực sự đã nhìn thấy một ai đó mà cô biết – một người cô quen ở trường. Không phải là một người bạn tốt, nhưng dù sao, vẫn là gương mặt đủ quen thuộc để nói lời chào.

Nhưng trước khi Lucy có thể nhắc chân đi, cô nghe một giọng nữa gọi tên Gregory. Lucy không thể nhìn thấy ai đã gọi, nhưng cô có thể nhìn thấy Gregory. Anh đã nhắm mắt lại và trông có vẻ đau khổ.

"Gregory".

Giọng nói đã trở nên gần hơn, vì vậy Lucy quay sang trái để thấy một phụ nữ trẻ người mà chỉ có thể là em gái Gregory. Cái người trẻ hơn khác, hầu như là vậy, cô đã được giới thiệu kỹ.

"Đây chắc hẳn là Lady Lucinda," người phụ nữ nói. Tóc cô ấy, Lucy lưu ý, cũng có sắc thái chính xác như của Gregory – một màu hạt dẻ ấm áp tuyệt đẹp. Nhưng mắt cô ấy màu xanh, sắc sảo và nhạy cảm.

"Lady Lucinda," Gregory nói, giọng nói giống của một người đàn ông đối với một việc vặt vãnh, "xin vui lòng được giới thiệu em gái tôi, Lady St. Clair."

"Hyacinth," cô nói một cách chắc chắn. "Chúng ta phải miễn trừ những nghi thức thôi. Em chắc chắn chúng ta sẽ trở thành những người bạn tốt. Và bây giờ, chị phải kể em nghe tất cả về chị nhé. Và rồi em ước được nghe về bữa tiệc của Anthony và Kate tháng trước. Em đã ước gì được đi, nhưng chúng em đã có một cái hẹn trước đó rồi. Em nghe rằng nó cực kỳ tuyệt vời."

Bị giật mình bởi con lốc gây ra bởi người phụ nữ đứng trước mặt, Lucy nhìn Gregory để hỏi xin lời khuyên, nhưng anh chỉ nhún vai và nói, "Đây chính là người mà tôi rất thích trêu ghẹo."

Hyacinth quay sang anh. "Xin lỗi."

Gregory cúi chào. "Anh phải đi."

Và rồi Hyacinth Bridgerton St. Clair đã làm một việc hết sức kỳ quặc. Mắt cô hẹp lại, và cô nhìn từ anh trai mình cho đến Lucy và quay ngược trở lại. Và rồi lần nữa. Và thêm một lần nữa. Và rồi cô nói, "Anh sẽ cần đến sự giúp đỡ của em đấy."

"Hy-" Gregory bắt đầu.

"Anh sẽ," cô cắt ngang. "Anh có những kế hoạch. Đừng có cố chối bỏ điều đó."

Lucy không thể tin được là Hyacinth đã suy luận ra tất cả những điều đó chỉ từ cái cúi chào và một cụm từ Tôi phải đi. Cô mở miệng định hỏi, nhưng tất cả những gì có thốt ra chỉ là, "Làm thế nào –" trước khi Gregory cắt ngang cô bằng một cái nhìn lưu ý.

"Em biết rằng anh đã chuẩn bị sẵn một kế hoạch," Hyacinth nói với Gregory. "Nếu không anh đã không đi một quãng đường dài như thế để có thể đảm bảo sự tham dự của cô ấy tối nay."

"Anh ấy chỉ tỏ ra tử tế thôi," Lucy cố nói.

"Đừng có ngốc như vậy," Hyacinth nói, cam đoan bằng một cái khoát tay. "Anh ấy sẽ chẳng bao giờ làm điều đó."

"Đó là sự thật," Lucy phản đối. Gregory có thể có một chút của một con quỷ, nhưng trái tim anh ấy tốt và thành thật, và cô sẽ không cho phép bất cứ ai – kể cả em gái anh – nói điều ngược lại.

Hyacinth nhìn chăm chăm vào cô với một nụ cười thích thú. "Em thích chị," cô nói chậm rãi, như thể cô đang quyết định làm điều đúng đắn ngay bây giờ. "Dĩ nhiên chị sai rồi, nhưng dù sao thì em vẫn thích chị." Cô quay sang anh trai mình, "Em thích chị ấy."

"Đúng rồi, em vừa nói rất nhiều lần."

"Và anh cần sự giúp đỡ của em."

Lucy hết nhìn từ anh trai sang cô em gái bằng một cái nhìn như là cô không thể nào bắt đầu hiểu được.

"Anh cần sự giúp đỡ của em," Hyacinth nói mềm mỏng. "Tối nay, và, sau đó nữa."

Gregory liếc nhìn em gái một cách chăm chú, và rồi anh nói, bằng một giọng quá nhỏ nhẹ đến nỗi

Lucy phải rướn người về phía trước để nghe, "Anh cần nói chuyện với Lady Lucinda. Một mình."

Hyacinth mỉm cười. Chỉ một chút. "Em có thể sắp xếp điều đó."

Lucy cảm thấy rằng cô có thể làm điều gì đó.

"Khi nào?" Hyacinth hỏi.

"Sớm nhất có thể," Gregory trả lời.

Hyacinth nhìn quanh phòng, mặc dù ở bên trái cô, Lucy không thể hình dung loại thông tin nào mà cô đang lờm lặt mà có thể là thích hợp cho cái quyết định trong tâm tay đó.

"Một giờ nữa," cô thông báo, với tất cả sự chính xác của một tổng tư lệnh quân đội. "Gregory, anh phải đi và làm bất cứ cái gì anh vẫn làm ở những sự kiện thể này. Khiêu vũ. Uống nước chanh. Bị nhìn thấy với con gái của Whitford người mà cha mẹ cô ấy đã bám theo anh hàng tháng nay.

"Chị," Hyacinth tiếp tục, quay sang Lucy với một tia sáng độc tài trong mắt, "sẽ ở lại đây với em. Em sẽ giới thiệu chị với tất cả những người mà chị cần phải biết."

"Ai mà chị cần phải biết vậy?" Lucy hỏi.

"Em chưa chắc lắm. Nó không phải là vấn đề."

Lucy chỉ có thể liếc nhìn cô với nỗi kinh sợ.

"Trong chính xác năm mươi lăm phút nữa," Hyacinth nói, "Lady Lucinda sẽ xé toạc váy cô ấy."

"Chị sẽ sao?"

"Em sẽ," Hyacinth trả lời. "Em xuất sắc với những việc như vậy."

"Em sắp sửa xé váy cô ấy à?" Gregory hỏi nghi ngờ. "Ngay tại đây trong phòng khiêu vũ à?"

"Đừng lo lắng quá về những chi tiết," Hyacinth nói, vẫy tay với anh một cách tùy tiện. "Chỉ cần đi đi và làm phần việc của anh, và gặp chị ấy trong phòng thay đồ của Daphne trong một giờ nữa."

"Trong phòng thay đồ của nữ công tước?" Lucy rên rỉ. Cô không thể nào.

"Chị ấy là Daphne của chúng em," Hyacinth nói. "Bây giờ, tất cả, tách ra nào."

Lucy chỉ liếc nhìn cô và chớp mắt. Chẳng lẽ cô không muốn về phe Hyacin sao?

"Điều đó là dành cho anh ấy," Hyacinth nói.

Và rồi Gregory làm một điều hầu như giết mình. Anh nắm lấy tay Lucy. Ngay tại đây, giữa phòng khiêu vũ, nơi mà mọi người đều nhìn thấy, anh nắm lấy tay cô và hôn nó. "Tôi để cô lại với những người tốt," anh nói với cô, bước về phía sau với một cái gật đầu lịch sự. Anh trao cho em gái mình một cái nhìn cảnh cáo trước khi thêm vào, "Thật là khó mà tin được."

Rồi anh đi mất, có lẽ là để tỏ ra mê đắm một quý cô cả tin nào đó người mà chẳng biết rằng cô ta chẳng là gì cả ngoài một con tốt ngây thơ trong kế hoạch xuất sắc của em gái anh.

Lucy quay lại nhìn Hyacinth, bằng cách nào đó kiệt sức bởi toàn bộ cuộc gặp gỡ. Hyacinth đang toét

miệng cười với cô.

"Làm tốt lắm," cô ấy nói, mặc dù đối với Lucy thì âm thanh đó giống như là cô ấy đang tự chúc mừng mình hơn. "Và bây giờ," cô ấy tiếp tục, "tại sao anh trai em lại muốn nói chuyện với chị? Và đừng có nói rằng chị không biết gì về điều đó nhé, bởi vì em chẳng tin đâu."

Lucy cân nhắc sự khôn ngoan của nhiều cách trả lời khác nhau và cuối cùng thì quyết định "Chị chẳng biết gì cả." Đó không chính xác là sự thật, nhưng cô không mong muốn để lộ ra những hy vọng và ước mơ thầm kín nhất của mình với một người phụ nữ mà cô chỉ mới vừa gặp mặt trong vòng vài phút, bất kể cô ấy có là em gái của ai đi chăng nữa.

Và nó làm cô cảm thấy như thể cô mới vừa thắng thế về điều đó.

"Thật chứ?" Hyacinth nhìn hơi nghi ngờ.

"Thật."

Hyacinth rõ ràng là chẳng hề bị thuyết phục. "Được rồi, ít nhất thì chị rất thông minh. Em công nhận điều đó."

Lucy quyết định là cô sẽ không dễ dàng bị dọa nạt. "Cô biết không," cô nói, "Tôi đã nghĩ tôi là người có tổ chức và khéo quản lý nhất mà tôi từng biết, nhưng tôi nghĩ cô còn tệ hơn."

Hyacinth cười lớn. "Ồ, em không hoàn toàn là người có tổ chức đâu. Nhưng em là người điều khiển. Và chúng ta sẽ tiến bộ một cách cực kỳ." Cô vòng tay mình quanh tay Lucy. "Như những chị em vậy."

Một giờ sau, Lucy nhận ra ba thứ về Hyacinth, Lady St. Clair.

Thứ nhất, cô ấy biết tất cả mọi người. Và tất cả mọi thứ về tất cả mọi người.

Thứ hai, cô ấy có một lượng thông tin rất dồi dào về anh trai mình. Lucy chẳng cần thiết phải hỏi một câu nào cả, nhưng tại thời điểm họ rời khỏi phòng khiêu vũ, cô đã biết màu sắc yêu thích nhất của Gregory là gì (màu xanh) và thức ăn (phô mai, bất kể loại nào), và anh có tật nói ngọng giống như một đứa trẻ.

Lucy cũng đã học được rằng một người không bao giờ nên mắc một lỗi lầm là đánh giá thấp em gái của Gregory. Không những Hyacinth đã xé rách chiếc váy của Lucy, cô ấy còn kéo lê nó đi đủ với đầy đủ sự tinh tế và khéo léo đến nỗi có đến bốn người nhận ra sự việc không may đó (và nhu cầu phải sửa nó nữa). Và cô ấy đã thực hiện sự phá hoại của mình lên đường viền áo, vì vậy có thể bảo vệ được tính cách e lệ của Lucy một cách tiện lợi.

Đó thực sự là một việc gây ấn tượng.

"Em đã làm điều này trước đây rồi," Hyacinth kể cho cô nghe khi cô ấy hướng dẫn cô đi ra khỏi phòng khiêu vũ.

Lucy không hề ngạc nhiên.

"Đó là một năng khiếu rất có ích," Hyacinth thêm vào, âm thanh nghe hoàn toàn nghiêm túc. "Đây, lỗi này."

Lucy đi theo cô quay trở lên cầu thang.

"Có rất ít lời biện hộ sẵn có cho một phụ nữ khi họ muốn rời khỏi một buổi họp mặt xã hội," Hyacinth

tiếp tục, phô diễn một tài năng tuyệt vời trong việc bám dính lấy một chủ đề cô đã chọn. "Nó phù hợp với chúng tôi khi nắm vững bất cứ loại vũ khí nào trong kho vũ khí của mình."

Lucy bắt đầu tin rằng cô đã trải qua một cuộc sống được bảo vệ kỹ càng.

"Ah, chúng đây rồi." Hyacinth đẩy cánh cửa mở ra. Cô nhìn vào trong. "Anh ấy chưa có ở đây. Tốt. Điều đó cho em một ít thời gian."

"Để làm gì?"

"Để mạng lại váy áo cho chị. Em thú nhận là em quên mất chi tiết đó khi lập ra kế hoạch của mình. Nhưng em biết nơi Daphne cất những cây kim."

Lucy nhìn khi Hyacinth sai bước đến một cái bàn trang điểm và kéo một ngăn kéo ra.

"Thật đúng khi em nghĩ chúng ở đây," Hyacinth nói với một nụ cười chiến thắng. "Em thật yêu thích việc em đã đúng làm sao. Nó làm cho cuộc sống trở nên dễ dàng hơn nhiều, chị đồng ý không?"

Lucy gật đầu, nhưng tâm trí cô thì đang bận tâm đến câu hỏi của chính cô. Và rồi cô hỏi nó – "Tại sao cô lại giúp tôi?"

Hyacinth nhìn cô như thể cô đang mất trí. "Chị không thể nào quay trở lại đó với một chiếc váy đã bị rách. Không phải sau khi chúng ta đã nói với mọi người là chúng ta đi sửa lại nó."

"Không, không phải điều đó."

"Ồ." Hyacinth nâng một cây kim lên và nhìn nó chăm chăm một cách suy tư. "Cái này sẽ được làm. Chỉ nên màu gì nhỉ, chị nghĩ sao?"

"Màu trắng, và cô chưa trả lời câu hỏi của tôi."

Hyacinth bút đức một đoạn chỉ ra khỏi cuộn và xỏ nói xuyên qua cái lỗ kim. "Em thích chị," cô nói. "Và em yêu quý anh trai em."

"Cô biết rằng tôi đã được cam kết sẽ kết hôn," Lucy nói một cách lặng lẽ.

"Em biết." Hyacinth quỳ xuống chân Lucy, và bắt đầu những khâu những mũi khâu nhanh và cẩu thả.

"Trong một tuần nữa. Ít hơn một tuần nữa."

"Em biết. Em đã được mời."

"Ồ." Lucy ngờ rằng cô nên biết điều đó. "Erm, cô có tính đi dự không?"

Hyacinth nhìn lên. "Còn chị?"

Môi Lucy há ra. Cho đến khoảnh khắc đó, cái ý tưởng không kết hôn với Haselby là một điều gì đó điên rồ và khó tin, nhiều hơn cả cái cảm giác ồ-tôi-ước-gì-tôi-không-phải-kết-hôn-với-anh-ta. Nhưng giờ đây, với cái nhìn quá kỹ càng của Hyacinth, nó bắt đầu trở nên chắc chắn hơn. Vẫn là điều không thể, dĩ nhiên, hoặc ít nhất...

Ồ, có lẽ...

Có lẽ nó cũng chẳng đến nỗi không thể xảy ra. Có lẽ nó chỉ hơn không khả thi thôi.

"Các giấy tờ đã được ký kết," Lucy nói.

Hyacinth quay trở lại với việc khâu vá. "Chúng thế nào?"

"Chú tôi chọn anh ấy," Lucy nói, tự hỏi ai mới là người cô đang cố thuyết phục. "Nó đã được định đoạt hàng năm nay rồi."

"Mmmm."

Mmmm? Cái quái quá đó nghĩa là gì?

"Và anh ấy không... Anh trai cô đã không..." Lucy đấu tranh với những từ ngữ, xấu hổ rằng cô đang bộc lộ tâm tư mình với một người gần như xa lạ, với em gái của Gregory, Chúa tể. Nhưng Hyacinth không nói gì cả; cô ấy chỉ ngồi đó với đôi mắt tập trung vào cái kim đang khâu qua lại viền váy của Lucy. Và nếu Hyacinth không nói gì cả, vậy thì Lucy phải nói. Bởi vì –

Bởi vì –

Ồ, bởi vì cô đã.

"Anh ấy chẳng cho tôi một lời hứa nào cả," Lucy nói, giọng cô gần như run run với điều đó. "Anh ấy chẳng biểu lộ ý định nào cả."

Đúng lúc đó, Hyacinth ngược nhìn lên. Cô ấy nhìn quanh khắp căn phòng, như thể để nói rằng, Nhìn chúng tôi đây này, đang vá lại váy áo trong phòng ngủ của nữ công tước của Hastings. Và cô ấy lẩm bẩm, "Anh ấy không có sao?"

Lucy nhắm mắt trong đau đớn. Cô không giống như Hyacinth St. Clair. Một người chỉ cần một phần tư giờ bầu bạn với cô ấy để biết rằng cô ấy sẽ có can đảm đối mặt với bất kỳ thứ gì, tận dụng bất cứ cơ hội nào để bảo đảm hạnh phúc cho riêng mình. Cô ấy sẽ bất chấp các qui tắc, đập lên trong một loạt các chỉ trích gay gắt nhất, và xuất hiện hoàn toàn không bị sứt mẻ, cả con người lẫn tinh thần.

Lucy thì không mạnh mẽ như vậy. Cô không bị dẫn dắt bởi cảm xúc. Những suy tư của cô đã luôn luôn là một chủ ý tốt. Rất thực dụng.

Chẳng phải cô đã là người nói với Hermione rằng cô cần kết hôn với một người đàn ông, người mà phải được cha mẹ cô đồng ý sao?

Chẳng phải cô đã nói với Gregory rằng cô không muốn một tình yêu mãnh liệt, không chống cự nổi sao?

Cô không phải là loại người đó. Cô không phải. Khi nữ gia sư của cô vẽ những đường thẳng để có cô màu vào, cô đã luôn luôn tô màu vào khoảng giữa những đường thẳng đó.

"Tôi không nghĩ rằng tôi có thể làm được điều đó," Lucy thì thầm.

Hyacinth giữ cái nhìn khó nhọc trong một lúc lâu trước khi quay trở lại với việc khâu vá. "Em đã đánh giá sai về chị rồi," cô nói nhỏ nhẹ.

Điều đó như một cái tát vào mặt Lucy.

"Cái...cái..."

Cô ấy đã nói gì vậy?

Nhưng môi Lucy không thể nào tạo ra được một lời nào cả. Cô không mong muốn được nghe câu trả lời. Và Hyacinth quay trở lại về hoạt bát nhanh nhẹn, nhìn lên với một biểu hiện cáu kỉnh khi cô nói, "Đừng có cửa quậy nhiều quá chứ."

"Xin lỗi," Lucy lầm bầm. Và cô nghĩ – Tôi đã nói điều đó thêm một lần nữa rồi. Tôi là người rất dễ đoán trước, quá theo qui tắc và hoàn toàn không giàu trí tưởng tượng.

"Chị vẫn đang di chuyển."

"Ồ." Lạy Chúa. Cô không thể nào làm điều gì đúng đắn trong tối nay sao? "Tôi xin lỗi."

Hyacinth đâm mạnh cây kim. "Chị vẫn đang di chuyển."

"Tôi không có!" Lucy hầu như la to lên.

Hyacinth mỉm cười một mình. "Tốt hơn rồi đó."

Lucy nhìn xuống và cau có. "Tôi đang chảy máu à?"

"Nếu chị có," Hyacinth nói, giọng cao chân cô lên, "thì đó chẳng phải là lỗi của ai khác ngoài chị."

"Cô nói lại được không."

Nhưng Hyacinth rõ ràng là đã đứng lên, một nụ cười mỉm hài lòng trên mặt cô. "Đằng kia," cô thông báo, ra hiệu về phía công việc cô vừa làm. "Chắc chắn là nó sẽ không tốt như mọi, nhưng nó sẽ vượt qua bất kỳ cuộc kiểm tra nào trong tối nay."

Lucy quỳ xuống kiểm tra đường viền váy của mình. Hyacinth đã rất hào phóng trong lời tự khen của mình. Đường khâu cực kỳ lộn xộn.

"Em chưa bao giờ làm tốt với một cây kim cả," Hyacinth nói với một cái nhún vai không liên quan.

Lucy đứng lên, cố chống lại sự thôi thúc muốn rút hết những mũi khâu ra và tự mình sửa lại chúng. "Cô đã nên nói cho tôi điều đó," cô càu nhàu.

Miệng Hyacinth cong lại thành một nụ cười chậm rãi, ranh mãnh. "Lỗi của em, lỗi của em," cô nói, "chị vừa chuyển sang cáu kỉnh một cách bất thành linh đấy."

Và rồi Lucy tự làm bất ngờ với chính mình khi nói, "Cô đã bị tổn thương."

"Có lẽ vậy," Hyacinth trả lời, âm thanh nghe như thể cô không quá quan tâm đến bằng cách này hay cách kia. Cô liếc nhìn về phía cánh cửa với một biểu hiện kỳ quặc. "Anh ấy lẽ ra giờ này đã phải ở đây rồi chứ."

Trái tim Lucy đập một cách kỳ lạ trong lồng ngực. "Cô vẫn giữ nguyên kế hoạch giúp tôi đấy chứ?" cô thì thầm.

Hyacinth quay lại. "Em đang hy vọng," cô trả lời, mắt cô bắt gặp mắt Lucy với một sự đánh giá lạnh lùng, "rằng chị đã đánh giá chị sai rồi."

Gregory trễ mười phút so với thời gian ấn định. Điều đó không thể nào làm gì được; một khi anh khiêu vũ với một quý cô, nó trở nên rõ ràng rằng anh được yêu cầu lặp lại điều đó cho nữa tá các quý cô khác. Và mặc dầu là rất khó khăn để giữ cho sự chú ý của anh vào các cuộc nói chuyện mà anh có nghĩa vụ

phải thực hiện, anh chẳng có ý chậm trễ. Điều đó có nghĩa là Lucy và Hyacinth đã đi rồi khi anh trượt đến cánh cửa. Anh có ý định tìm cách nào đó biến Lucy thành vợ anh, nhưng cũng chẳng cần thiết phải đi gây ra một vụ scandal.

Anh đang đi về phía phòng ngủ của chị anh, anh đã trải qua hàng giờ tại Hastings House và biết rõ rằng đường anh phải đi. Khi anh tới được nơi anh muốn đến, anh bước vào mà không hề gõ cửa, cái bản lề có tra dầu kỹ càng đã di chuyển mà không gây nên bất kỳ tiếng động nào.

"Gregory."

Giọng của Hyacinth vang lên trước nhất. Cô đang đứng kế bên Lucy, người trông như...

Bị tác động mạnh.

Hyacinth đã làm gì cô ấy?

"Lucy?" anh hỏi, đi nhanh về phía trước. "Có gì không ổn sao?"

Lucy lắc đầu. "Chẳng có gì cả."

Anh quay sang em gái với một ánh nhìn kết tội.

Hyacinth nhún vai. "Em sẽ ở căn phòng kế bên."

"Lắng nghe qua cánh cửa?"

"Em sẽ đợi ở bàn viết của Daphne," cô nói. "Chỉ nửa đường băng qua căn phòng thôi, và trước khi anh có bất kỳ sự phản đối nào, thì em không thể nào đi xa hơn. Nếu có bất kỳ ai đó đến anh sẽ cần đến em đi vào nhanh nhất để làm cho mọi việc trở nên đúng đắn."

Quan điểm của cô đúng là có lý, bởi vì Gregory vừa miễn cưỡng thừa nhận nó, vì vậy anh trao cho cô một cái gật đầu dứt ngùn và nhìn cô rời khỏi phòng, chờ đợi cho đến khi tiếng click của cánh cửa đóng lại trước khi nói.

"Nó đã nói gì không tốt à?" anh hỏi Lucy. "Nó có thể có những cư xử không khéo đáng hổ thẹn, nhưng trái tim nó thì luôn luôn được đặt đúng chỗ."

Lucy lắc đầu. "Không," cô nói mềm mỏng. "Tôi nghĩ rằng cô ấy đã nói chính xác những gì đúng đắn."

"Lucy?" anh liếc nhìn cô với câu hỏi.

Mắt cô, chúng dường như có vẻ mờ đục, khá là tập trung. "Anh muốn nói gì với tôi vậy?" cô hỏi.

"Lucy," anh nói, tự hỏi làm cách nào để nói điều này một cách tốt nhất. Anh đã nhắm đi nhắm lại những lời này trong tâm trí anh trong suốt toàn bộ thời gian anh khiêu vũ bên dưới, nhưng bây giờ khi anh ở đây, anh chẳng biết phải nói gì.

Hoặc khá hơn, anh biết. Nhưng anh không biết sắp xếp chúng thế nào, và anh không biết phải dùng giọng điệu nào. Anh đã nói anh yêu cô chưa nhỉ? Bóc trần trái tim anh cho người phụ nữ mà người đó đang có ý định kết hôn với một người đàn ông khác sao? Hoặc anh nên chọn một cách an toàn hơn và giải thích tại sao cô không nên kết hôn với Haselby?

Một tháng trước, sự lựa chọn sẽ là hiển nhiên. Anh là một người lãn mẫn, thích thú với những hành động cao quý. Anh sẽ bày tỏ tình yêu của mình, chắc chắn cho một sự tiếp nhận hạnh phúc. Anh sẽ nắm

lấy tay cô. Quỳ gối xuống.

Anh sẽ hôn cô.

Nhưng bây giờ...

Anh không còn quá chắc chắn nữa. Anh tin tưởng Lucy, nhưng anh không tin tưởng số mệnh.

"Cô không thể kết hôn với Haselby," anh nói.

Mắt cô mở to. "Ý anh là gì?"

"Cô không thể kết hôn với anh ta," anh lặp lại, tránh né câu hỏi của cô. "Đó sẽ là một thảm họa. Đó sẽ là... Cô phải tin tôi. Cô phải không kết hôn với anh ta."

Cô lắc đầu. "Tại sao anh nói với tôi điều này?"

Bởi vì tôi muốn em cho riêng mình tôi thôi.

"Bởi vì... bởi vì..." Anh đánh vật với những từ ngữ. "Bởi vì cô đã là một người bạn của tôi. Và tôi ước cho cô được hạnh phúc. Anh ta sẽ không là một người chồng tốt của cô đâu, Lucy."

"Tại sao không?" Giọng cô thấp xuống, trông rỗng, và tan vỡ chẳng giống cô chút nào.

"Anh ta..." Lạy Chúa, anh phải nói thế nào đây? Thậm chí là cô sẽ hiểu được ý anh không nữa?

"Anh ta không..." Anh nuốt xuống. Thật không phải là một cách hay ho khi nói ra điều đó. "Anh ta không... Một số người..."

Anh nhìn cô. Môi dưới của cô đang run rẩy.

"Anh ta thích đàn ông," anh nói, tuôn những từ ngữ ra một cách nhanh nhất anh có thể. "Hơn là phụ nữ. Một số đàn ông như vậy đấy."

Và rồi anh chờ đợi. Trong khoảnh khắc dài nhất cô chẳng có hành động nào cả, chỉ đứng đó như một bức tượng thảm thương. Thình thoàng cô chớp mắt, nhưng ngoài điều đó ra, chẳng có gì cả. Và rồi cuối cùng thì –

"Tại sao?"

Tại sao? Anh chẳng hiểu gì cả.

"Tại sao anh ta –"

"Đừng," cô nói một cách nghiêm khắc. "Tại sao anh nói với tôi? Tại sao anh nói với tôi điều đó?"

"Tôi đã nói với cô –"

"Không, anh không nói với tôi vì lòng tốt. Tại sao anh nói với tôi? Đó chỉ là một điều độc ác đúng không? Để khiến cho tôi cảm thấy giống như anh đã cảm thấy, bởi vì Hermione kết hôn với anh trai tôi mà không phải anh?"

"Không!" Từ ngữ bật ra khỏi anh, và anh giữ lấy cô, hai tay anh bao bọc quanh cô trên đôi vai. "Không, Lucy" anh lặp lại. "Tôi sẽ không bao giờ. Tôi muốn cô được hạnh phúc. Tôi muốn..."

Cô. Anh muốn cô, và anh không biết nói điều đó như thế nào. Không phải bây giờ, không phải khi mà cô nhìn anh như thể anh vừa làm tan vỡ trái tim cô.

"Tôi có thể có được hạnh phúc với anh ấy," cô thì thầm.

"Không. Không, cô không thể. Cô không hiểu sao, anh ta –"

"Vâng, tôi hiểu," cô bật khóc. "Có lẽ tôi sẽ không yêu anh ta, nhưng tôi có thể sẽ hạnh phúc. Đó là những gì tôi trông đợi. Anh hiểu không, đó là những gì tôi đã được chuẩn bị. Và anh... anh..." Cô giật mạnh bản thân ra xa, quay đi cho đến khi anh không còn nhìn thấy khuôn mặt cô nữa. ""Anh đã làm hỏng nó."

"Bằng cách nào?"

Cô ngược đôi mắt lên nhìn anh, và cái nhìn đó trông khắc nghiệt, quá sâu thẳm, anh không thể thờ. Và cô nói, "Bởi vì thay vào đó anh vừa làm cho em muốn anh."

Trái tim anh đập một cú mạnh trong lồng ngực. "Lucy," anh nói, bởi vì anh không thể nói điều gì khác. "Lucy."

"Em không biết phải làm gì," cô thú nhận.

"Hôn anh." Anh nâng gương mặt cô bằng hai bàn tay anh. "Chỉ hôn anh thôi."

Lần này, khi anh hôn cô, nó thật khác biệt. Cô là cùng một người phụ nữ trong tay anh, nhưng anh không phải là cùng một người đàn ông. Anh cần cô sâu hơn nữa, mạnh mẽ hơn nữa.

Anh yêu cô.

Anh hôn cô với tất cả những gì anh có, tất cả hơi thở, cho đến nhịp đập cuối cùng của trái tim. Mỗi anh tìm kiếm má cô, trán cô, tai cô, và trong khi làm tất cả những điều đó, anh thì thầm tên cô như lời cầu nguyện –

Lucy Lucy Lucy.

Anh muốn cô. Anh cần có cô.

Cô như không khí đối với anh.

Như thức ăn.

Nước.

Miệng anh di chuyển xuống cổ cô, rồi đi xuống góc ren áo lót của cô. Da cô phát nóng bên dưới anh, và khi những ngón tay anh trượt xuống góc áo nơi vai cô, cô thở hổn hển –

Nhưng cô không dừng anh lại.

"Gregory," cô thì thầm, những ngón tay cô vùi vào mái tóc anh khi môi anh di chuyển dọc theo xương đòn cô. "Gregory, ôi Gregory của e – Gregory"

Bàn tay anh di chuyển một cách tôn kính xuống khúc quanh của vai cô. Làn da cô nhột nhột nóng rực và mịn màng như sữa in ánh sáng của ngọn nến, và anh thỉnh thoảng bị tấn công bởi cảm giác của sự sở hữu. Của sự kiêu hãnh. Không một người đàn ông nào đã từng nhìn cô như vậy, và anh cầu nguyện rằng sẽ

không có người đàn ông nào sẽ như vậy.

"Em không thể kết hôn với anh ta, Lucy" anh thì thầm một cách gấp gáp, những lời nói nóng hổi trên da cô.

"Gregory, đừng," cô rên rỉ.

"Anh không thể." Và rồi, bởi vì anh biết rằng anh sẽ không thể để cho điều này đi xa hơn nữa, anh thẳng người lại, ấn mạnh một nụ hôn cuối cùng lên môi cô trước khi đẩy cô về phía sau, ép cô nhón vào mắt anh.

"Em không thể kết hôn với anh ta," anh nói lần nữa.

"Gregory, cái gì mà em có thể -"

Anh chớp lấy tay cô. Thật chặt. Và anh nói.

"Anh yêu em."

Môi cô mở ra. Cô không thể nói.

"Anh yêu em." Anh nói lần nữa.

Lucy đã nghi ngờ - cô đã hy vọng – nhưng cô đã không thực sự cho phép mình tin vào điều đó. Và vì vậy, khi cuối cùng cô cũng tìm thấy những lời nói của mình, thì chúng là: "Anh sao?"

Anh mỉm cười, và rồi anh cười lớn, và rồi anh tựa trán anh vào trán cô. "Với tất cả những gì trong tim," anh thì. "Anh chỉ mới vừa nhận ra điều đó. Anh là một thằng ngốc. Một thằng mù. Một –"

"Không," cô cắt ngang, lắc đầu. "Đừng tự mắng mỏ mình. Chưa có ai từng chú ý đến em một cách trực tiếp khi Hermione đang ở gần đó."

Những ngón tay của anh nắm lấy cô chặt hơn. "Cô ấy còn kém xa em nhiều."

Một cảm giác ấm áp ắt đầu lan tỏa trong xương cô. Không phải là khao khát, không phải đam mê, nó chỉ là một niềm hạnh phúc trong sáng, thuần khiết. "Anh thật sự có ý đó," cô thì thầm.

"Đủ để đi từ thiên đàng xuống trái đất để đảm bảo rằng em không thông qua đám cưới với Haselby."

Cô trở nên tái nhợt.

"Lucy?"

Không. Cô có thể làm điều đó. Cô sẽ làm điều đó. Thực sự thì, nó khá là buồn cười. Cô đã trải qua ba năm trời nói với Hermione rằng cô là người thực tế, tuân theo các luật lệ. Cô đã chế giễu khi Hermione tiếp tục với tình yêu và đam mê và việc nghe thấy nhạc. Và bây giờ...

Cô hít một hơi thở sau, củng cố ý chí. Và bây giờ cô sắp phá hỏng việc đính hôn của chính cô.

Thứ đã được sắp xếp hàng năm trời.

Với con trai của một bá tước.

Chỉ năm ngày trước đám cưới.

Chúa ơi, một vụ scandal.

Cô bước lùi lại, nhướn cằm lên để cô thấy được gương mặt của Gregory. Mắt anh đang nhìn cô với tất cả tình yêu mà cô tự mình cảm thấy.

"Em yêu anh," cô thì thầm, bởi vì cô chưa nói điều đó ra. "Em cũng yêu anh."

Lần đầu tiên cô sắp sửa ngưng nghĩ tới bất cứ người nào khác. Cô không phải là sắp sửa nắm lấy những gì mà cô được trao cho và làm những điều tốt nhất. Cô sắp sửa tìm kiếm hạnh phúc cho riêng cô, quyết định số phận cho chính mình.

Cô không phải sắp sửa làm những gì được mong đợi.

Cô sắp sửa làm những gì cô muốn.

Đây chính là thời điểm.

Cô siết chặt hai bàn tay của Gregory. Và cô mỉm cười. Đó không phải là một thứ gì đó ngập ngừng, nhưng rộng mở và tự tin, tràn đầy những hy vọng của cô, tràn đầy những ước mơ của cô – và sự hiểu biết rằng cô sẽ đạt được tất cả những điều đó.

Nó sẽ khó khăn. Nó sẽ phải có đấu tranh.

Nhưng nó sẽ đáng giá.

"Em sẽ nói chuyện với chú em," cô nói, những lời mạnh mẽ và chắc chắn. "Vào ngày mai."

Gregory kéo cô về phía anh cho một nụ hôn cuối cùng, nhanh và đầy đam mê với lời hứa. "Anh có thể đi cùng em không?" anh hỏi. "Đến gặp ông ấy để anh có thể làm yên lòng ông ấy cho những mục đích của anh?"

Một Lucy mới, Lucy can đảm và dũng cảm, hỏi, "Vậy những mục đích của anh là gì?"

Mắt Gregory mở lớn với sự ngạc nhiên, rồi thừa nhận, và rồi hai tay anh nắm lấy tay cô.

Cô cảm thấy điều anh đang làm trước khi cô nhận ra nó bằng thị lực. Hai tay anh dường như trượt dọc theo tay cô khi anh cúi xuống...

Cho đến khi anh quỳ xuống bằng một bên gối, nhìn lên cô như thể tạo hóa không sinh ra một người phụ nữ nào xinh đẹp hơn.

Tay cô đưa lên miệng, và cô nhận ra cô đang lắc đầu.

"Lady Lucinda Abernathy," anh nói, giọng anh đầy sự nhiệt tình và chắc chắn, "Em sẽ ban cho anh một ân huệ lớn lao là trở thành vợ anh chứ?"

Cô cố gắng để nói. Cô cố gắng để gật đầu.

"Hãy lấy anh, Lucy," anh nói. "Hãy lấy anh."

Và lần này thì cô làm được. "Vâng." Và rồi, "Vâng! Oh, vâng!"

"Anh sẽ làm cho em hạnh phúc," anh nói, đứng dậy ôm lấy cô. "Anh hứa với em."

"Không cần phải hứa đâu." Cô lắc đầu, chớp mắt làm rơi những giọt lệ. "Chẳng có cách nào mà anh không thể cả."

Anh mở miệng, có lẽ là để nói nhiều hơn, nhưng anh bị cắt ngang bởi một tiếng gõ cửa, nhẹ nhưng nhanh.

Hyacinth.

"Đi đi," Gregory nói. "Hãy để Hyacinth đưa em trở lại phòng khiêu vũ. Anh sẽ theo sau."

Lucy gật đầu, giật mạnh chiếc váy cho đến khi mọi thứ trở lại nơi vốn có của nó. "Tóc em," cô thì thầm, mắt cô hướng tới anh.

"Nó thật đáng yêu," anh cam đoan với cô. "Em trông rất hoàn hảo."

Cô đi nhanh ra cửa. "Anh chắc chứ?"

Anh yêu em, anh nói to. Và mắt anh cũng nói y như vậy.

Lucy kéo cho cánh cửa mở ra, và Hyacinth ulla vào. "Lạy Chúa tôi, cả hai người đều quá chậm chạp," cô nói.

"Chúng ta cần phải quay trở lại. Ngay bây giờ."

Cô sải bước nhanh đến cánh cửa đến hành lang, rồi dừng lại, nhìn Lucy trước tiên rồi đến anh trai cô. Cái nhìn chăm chăm của cô đáp xuống Lucy, và cô nhướng một bên mày lên cho một câu hỏi.

Lucy cũng nhướng cao chân mày. "Cô đã không đánh giá sai về tôi," cô nói lặng lẽ.

Mắt Hyacinth mở lớn, và rồi môi cô cong lên. "Tốt."

Và nó là như vậy, Lucy nhận ra. Nó thật sự là rất tốt.

Chương 18

Trong chương này nhân vật nữ chính của chúng ta có một khám phá khủng khiếp.

Cô có thể làm điều đó.

Cô có thể.

Cô chỉ cần gõ cửa thôi.

Và khi cô đứng đó, phía bên ngoài phòng làm việc của chú cô, những ngón tay cô co lại thành một nắm đấm, như thể chúng đã sẵn sàng cho việc gõ cửa.

Nhưng không phải như vậy.

Cô đã đứng như vậy trong bao lâu rồi. Năm phút? Mười phút? Cho dù là bao lâu rồi, thì nó cũng đủ để khắc họa cô như một tên ngốc đáng buồn cười. Một người nhát gan.

Làm sao mà điều này có thể xảy ra? Tại sao nó lại xảy ra? Ở trường, cô đã được biết đến như một người thông thạo và thực dụng. Cô là cô gái người mà luôn biết làm thế nào để mọi việc được tiến hành. Cô không e thẹn. Cô không sợ hãi.

Nhưng khi giáp mặt với chú Robert...

Cô thờ dài. Cô đã luôn luôn như thế này với chú cô. Ông quá nghiêm khắc và ít nói.

Thật khác xa với người cha luôn tươi cười của cô.

Cô đã cảm thấy mình như một chú bướm bay đi khi cô đi học, nhưng bất cứ khi nào cô trở về, nó như thể là cô đã bị mắc kẹt trở lại trong cái kén chật chội bé nhỏ. Cô trở nên buồn tẻ, lặng lẽ.

Cô đơn.

Nhưng không phải là thời gian này. Cô hít một hơi, vươn thẳng vai lên. Đây là thời điểm mà cô sẽ nói những gì cô cần phải nói. Cô sẽ tự lắng nghe chính mình.

Cô đưa tay lên.

Cô gõ cửa.

Cô đợi. "Vào đi."

"Chú Robert," cô nói, di chuyển vào trong phòng. Trong này quá tối, mặc dầu những tia nắng của buổi chiều muộn vẫn còn chiếu nghiêng nghiêng vào trong phòng qua cửa sổ.

"Lucinda," ông nói, liếc lên một chút rồi lại quay trở lại với những giấy tờ của ông. "Gì vậy?"

"Con cần nói chuyện với chú."

Ông làm một ký hiệu, cau có với việc ông đang làm, rồi chắm vào lọ mực. "Nói đi."

Lucy làm thông cổ họng mình. Điều này sẽ trở thành một cuộc nói chuyện dễ dàng hơn nếu ông chỉ cần ngược lên nhìn cô. Cô ghét phải nói chuyện với cái đỉnh đầu của ông, rất ghét.

"Chú Robert," cô nói lại lần nữa.

Ông càu nhàu như một lời đáp trả nhưng vẫn tiếp tục viết.

"Chú Robert."

Cô nhìn sự di chuyển chậm chạp của ông, và rồi, cuối cùng, ông ngược lên. "Gì vậy, Lucinda?" ông hỏi, tức giận một cách rõ ràng.

"Chúng ta cần nói chuyện về Lord Haselby." Rồi đó. Cô đã nói nó.

"Có vấn đề gì sao?" ông hỏi chậm rãi.

"Không," cô nghe chính mình nói, thậm chí cho dù đó không phải là sự thật. Nhưng đó là cách cô luôn luôn trả lời mỗi khi có ai đó hỏi có vấn đề gì không. Đó chỉ là một trong một số thứ chỉ đơn giản chọt đến kiểu như Xin lỗi, hoặc Xin lỗi ông vui lòng lặp lại.

Đó là những gì mà cô đã được dạy phải nói.

Có vấn đề gì với nó sao?

Không, dĩ nhiên là không. Không, đừng bận tâm đến những mong muốn của tôi. Không, vui lòng đừng lo lắng về tôi.

"Lucinda?" Giọng chú cô trở nên sắc nhọn, hầu như gây cảm giác khó chịu.

"Không," cô nói lại lần nữa, lần này to hơn, như thể là âm lượng sẽ cho cô một sự khuyến khích. "Ý con là vâng, có một vấn đề. Và con cần nói chuyện với chú về nó."

Chú cô trao cho cô một cái nhìn chán nản.

"Chú Robert," cô bắt đầu, cảm thấy như thể cô đang đi trên đầu ngón chân băng qua một cánh đồng toàn chướng ngại vật, "Chú biết là..." Cô liếm môi, liếc nhìn khắp nơi ngoại trừ gương mặt của ông. "Ý con nói là, chú có nhận thấy..."

"Cứ nói đi," ông ngắt lời.

"Lord Haselby," Lucy nói một cách nhanh chóng, tuyệt vọng để vượt qua điều đó. "Anh ấy không thích phụ nữ."

Trong một lúc Chú Robert không nói gì cả mà chỉ nhìn. Và rồi ông....

Cười to.

Ông cười to.

"Chú Robert?" Trái tim Lucy bắt đầu đập nhanh hơn. "Chú biết điều đó chứ ạ?"

"Dĩ nhiên là ta biết điều đó," ông cắt ngang. "Vậy chứ cô nghĩ làm sao mà cha anh ta quá là nhiệt tình khi có được cô chứ? Ông ta biết rằng cô sẽ không nói gì cả."

Tại sao cô sẽ không nói?

"Cô nên cảm ơn ta," chú Robert nói một cách cay nghiệt, cắt ngang những suy nghĩ của cô. "Một nửa đàn ông là những đứa vũ phu. Ta đang trao cho cô một người duy nhất người mà sẽ không làm cô buồn phiền."

"Nhưng –"

"Cô có bất kỳ ý tưởng nào về việc có bao nhiêu người phụ nữ mong muốn được ở vào vị trí của cô không?"

"Đó không phải là vấn đề, thưa chú Robert."

Mắt ông trở lại lạnh băng. "Ta muốn cô nhắc lại."

Lucy vẫn đứng yên một cách hoàn hảo, đột ngột nhận ra rằng đây chính là thời điểm cho điều đó. Đây là thời điểm của cô. Cô chưa bao giờ thu hút được sự chú ý của ông trước đó, và cô có lẽ sẽ không bao giờ làm được vậy một lần nữa.

Cô nuốt xuống. Và rồi cô nói ra điều đó. "Con không mong muốn được kết hôn với Lord Haselby."

Im lặng. Nhưng mắt ông... Mắt ông nổi cơn thịnh nộ.

Lucy bắt gặp cái nhìn của ông với một sự thờ ơ lạnh lẽo. Cô có thể cảm nhận được một sức mạnh mới kỳ lạ đang lớn dần bên trong cô. Cô sẽ không quy xuống trở lại. Không phải bây giờ, không phải khi phần còn lại của cuộc đời cô đang bị đặt cược.

Môi chú cô mím lại và xoắn vào nhau, thậm chí khi mà phần còn lại của gương mặt ông dường như hóa đá.

Cuối cùng, chỉ khi Lucy chắc chắn là sự im lặng sẽ xé nát cô, ông hỏi, giọng ông sắc lẹm, "Ta có thể hỏi tại sao không?"

"Con – con muốn những đứa con," Lucy nói, bám chặt lấy lời biện hộ đầu tiên mà cô có thể nghĩ ra.

"Ồ, cô sẽ có chúng," ông nói.

Rồi ông lại mỉm cười, và máu cô đông cứng lại.

"Chú Robert?" cô thì thầm.

"Anh ta có thể không thích phụ nữ, nhưng anh ta sẽ có đủ khả năng để thực hiện cái việc đó đủ thường xuyên để làm cho cô sinh sản được. Và nếu anh ta không thể..." Ông nhún vai.

"Cái gì ạ?" Lucy cảm thấy một sự hoảng loạn dâng lên trong lồng ngực. "Ý chú là gì?"

"Davenport sẽ lo việc đó."

"Cha anh ta à?" Lucy thờ hồn hên.

"Dù bằng cách nào, thì đó cũng là một người thừa kế mạnh mẽ trực tiếp, và đó là tất cả những gì quan trọng."

Tay Lucy đã bay lên tới miệng cô. "Oh, con không thể. Con không thể." Cô nghĩ về Lord Davenport,

với hơi thở có mùi kinh khủng và cái hàm dưới lúc lắc của ông ta. Và sự độc ác của ông ta, những ánh mắt độc ác. Ông ta sẽ không là người tốt. Cô không biết làm cách nào cô biết được, nhưng ông ta sẽ không phải là người tốt.

Chú cô vươn tới trong cái ghế của ông, cặp mắt ông thu hẹp lại về đe dọa. " Tất cả chúng ta đều có vị trí của mình trong cuộc sống, và vị trí của cô là làm vợ một quý tộc. Trách nhiệm của cô là cho ra đời một người thừa kế. Và cô sẽ làm điều đó, bằng bất kỳ cách nào mà Davenport cho rằng là cần thiết."

Lucy nuốt xuống. Cô đã luôn luôn làm vậy bởi vì cô đã được bảo như vậy. Cô đã luôn luôn chấp nhận rằng thế giới vận hành theo một số cách nhất định. Những giấc mơ có thể được điều chỉnh; trật tự xã hội thì lại không.

Hãy nhận lấy những gì cô đã được trao, và hãy làm những gì đúng đắn.

Đó là những gì mà cô đã luôn luôn nói. Đó là những gì mà cô đã luôn luôn làm.

Nhưng không phải trong lần này.

Cô nhìn lên, trực tiếp vào mắt chú cô. "Con sẽ không làm điều đó," cô nói, và giọng cô không hề nao núng. "Con sẽ không kết hôn với anh ta."

"Cô... vừa... nói...gi?" Từng lời mộ tuôn ra như những câu riêng rẽ, sắc nhọn và lạnh lẽo.

Lucy nuốt xuống.

"Con đã nói "

"Ta biết cô vừa nói gì!ông ta găm lên, đập bàn bằng cả hai tay khi ông đứng lên trên đôi chân của mình. "Làm sao cô có đủ can đảm để hỏi ta? Ta đã nâng đỡ cô, nuôi nấng cô, cho cô tất cả những thứ chết tiệt mà cô cần đến. Ta đã chăm sóc và bảo vệ gia đình này đã mười năm nay, khi không một điều gì – không có bất kỳ điều gì – sẽ được đền đáp cho ta cả."

"Chú Robert," cô cố gắng nói. Nhưng cô khó có thể nghe được giọng nói của mình. Tất cả những lời chú cô vừa nói là sự thật. Ông không sở hữu căn nhà này. Ông không sở hữu lãnh địa Abbey hay bất cứ sự sản Fennsworths nào cả. Ông không có bất kỳ cái gì ngoại trừ những thứ mà Richard sẽ có thể lựa chọn để cho ông một khi anh ấy được hoàn toàn thừa nhận như vị trí đích thực của anh ấy như là một bá tước.

"Ta là người giám hộ của cô," chú cô nói, giọng ông chậm rãi có phần run rẩy. "Cô có hiểu không? Cô sẽ kết hôn với Haselby, và chúng ta sẽ không bao giờ nói về vấn đề này nữa."

Lucy liếc nhìn chú mình trong sự khiếp sợ. Ông đã là người giám hộ trong mười năm qua, và trong tất cả thời gian, cô chưa bao giờ thấy ông mất bình tĩnh. Những điều không hài lòng của ông đều biểu hiện dưới hình dạng lạnh lẽo.

"Có phải là vì thằng ngốc Bridgerton không?" ông cắn răng, đập mạnh một cách giận dữ lên những cuốn sách trên bàn ông. Chúng rơi xuống sàn nhà với một tiếng huỳnh lớn.

Lucy nhảy lùi lại.

"Nói cho ta nghe!"

Cô không nói gì cả, đứng nhìn chú cô một cách cảnh giác khi ông thúc giục cô.

"Nói cho ta nghe!" ông gầm lên.

"Vâng," cô nói một cách nhanh chóng, bước lùi thêm một bước về phía sau. "Làm sao chú – Làm sao chú biết?"

"Cô nghĩ ta là một thằng ngu chắc? Mẹ anh ta và chị gái anh ta đều hỏi xin một ân huệ cho sự có mặt của cô trong cùng một ngày?" Ông nguyên rủa dưới hơi thở của mình. "Họ hiển nhiên là đang bày mưu để đánh cắp cô mà."

"Nhưng chú đã cho con đi đến bữa tiệc mà."

"Bởi vì chị anh ta là một nữ công tước, cô gái ngu ngốc! Thậm chí rằng Davenport cũng đã đồng ý cho cô tham dự."

"Nhưng –"

"Chúa tôi," Chú Robert nguyên rủa, làm Lucy bị sốc trong yên lặng. "Ta không thể nào tin được sự ngu ngốc của cô. Thậm chí anh ta chắc đã hứa đến một đám cưới chứ? Vậy cô đã thực sự chuẩn bị để từ bỏ người thừa kế của ngôi vị bá tước để đến với đứa con trai thứ tư của một tử tước chưa?"

"Vâng," Lucy thì thầm

Chú cô có đã phải nhìn thấy sự quả quyết trên gương mặt cô, bởi vì ông trở nên tái nhợt. "Cô đã làm gì vậy?" Ông đòi hỏi. "Cô đã cho phép anh ta chạm vào cô sao?"

Lucy nghĩ đến nụ hôn của họ, và cô đỏ mặt.

"Cô là một con bò cái ngu ngốc," ông rít lên. "Ồ, thật may mắn cho cô là Haselby sẽ không biết làm thế nào để nói về một cô gái trinh từ một con đĩ."

"Chú Robert!" Lucy bị sốc trong nỗi hoảng sợ. Cô đã không quá liều lĩnh đến nỗi có thể cho phép chú cô một cách trơ trẽn nghĩ rằng cô đã bị ô uế. "Con sẽ không bao giờ - con đã không – Làm sao mà chú nghĩ như vậy về con chứ?"

"Bởi vì cô đang hành động như một con ngốc chết tiệt," ông ngắt lời. "Kể từ giờ phút này, cô sẽ không rời khỏi nhà cho đến khi cô rời đi đến đám cưới. Nếu ta phải gửi những người bảo vệ đến cửa phòng ngủ của cô, thì ta cũng sẽ làm."

"Không!" Lucy bật khóc. "Sao chú làm vậy với con? Vấn đề là gì? Chúng ta không cần đến tiền của họ. Chúng ta không cần đến mối quan hệ với họ. Tại sao con không thể kết hôn vì tình yêu? »

Lúc đầu chú cô không có hành động gì cả. Ông đứng im như thể đã đóng băng, chuyển động duy nhất là ở cái mạnh máu đang đập nhịp nhàn trên thái dương ông. Và rồi, chỉ khi Lucy nghĩ rằng cô đã có thể thở trở lại, ông nguyên rủa một cách thô bạo và lao về phía cô, ghim chặt cô vào tường.

"Chú Robert!" cô thờ hồn hển. Tay ông đang ở trên cằm cô, ép chặt đầu cô vào một tư thế không tự nhiên chút nào. Cô cố gắng nuốt xuống, nhưng điều đó hầu như là không thể khi cổ cô bị ép quá chặt.

"Đừng," cô cố gắng dần ra, nhưng đó chỉ là những tiếng rên rỉ đứt quãng. "Làm ơn... Đừng lại."

Nhưng cái kẹp của ông còn chặt hơn nữa, và căng tay ông đè lên xương đòn cô, những cái xương cổ tay ông thọc vào da cô đau đớn.

"Cô sẽ kết hôn với Lord Haselby," ông rít lên. "Cô sẽ kết hôn với anh ta, và ta sẽ nói cho cô biết tại sao."

Lucy không nói gì, chỉ liếc nhìn ông bằng đôi mắt điên cuồng.

"Cô, Lucinda yêu quý, là khoản thanh toán cuối cùng cho một khoản nợ tồn tại lâu dài với Lord Davenport."

"Ý chú là gì?" Cô thì thầm.

"Thư tổng tiền," Chú Robert nói bằng giọng dữ tợn. "Chúng ta đã trả cho Davenport hàng năm nay rồi."

"Nhưng tại sao?" Lucy hỏi. Họ đã có thể làm gì để đảm bảo cho lá thư tổng tiền đó?

Hai môi chú cô cong lại một cách chế giễu. "Cha cô, Bá tước của Fennsworth đời thứ tám yêu quý, là một kẻ phản bội."

Lucy há hốc miệng vì kinh ngạc, cảm thấy như thể cổ họng cô đang thít chặt lại, tự nó đang trở thành một cái nút thắt. Điều đó không thể là sự thật. Cô đã nghĩ nó có thể là vấn đề về ngoại tình. Có lẽ một bá tước nào đó mà không phải là Abernathy. Nhưng tội phản quốc ư? Lạy Chúa... không.

"Chú Robert," cô nói, cố gắng làm rõ nguyên nhân với ông. "Có thể có một sự nhầm lẫn. Một sự hiểu lầm. Cha con... Ông đã không phải là một kẻ phản quốc."

"Ồ, ta cam đoan với cô ông ấy là như vậy, và Davenport biết điều đó."

Lucy nghĩ về cha mình. Cô vẫn còn có thể nhìn thấy ông trong tâm trí – cao lớn, đẹp trai, với đôi mắt màu xanh biết cười. Ông đã tiêu xài tiền bạc quá ư là thoải mái, thậm chí khi chỉ làm một đứa trẻ cô đã biết điều đó. Nhưng ông không phải là một kẻ phản quốc. Ông không thể đã là một kẻ như vậy. Ông là một người đàn ông trọng danh dự. Cô nhớ rõ điều đó. Nó nằm trong cái cách mà ông đứng, trong những điều mà ông đã dạy cho cô.

"Chú đang nói dối," cô nói, những từ ngữ đang đốt cháy cổ họng cô. "Hoặc là tin báo đã sai."

"Có một bằng chứng," chú cô nói, đột ngột thả cô ra và sai bước băng ngang qua căn phòng đi đến chiếc bình đựng rượu brandy. Ông rót một ly và làm một hơi dài. "Và Davenport có nó."

"Bằng cách nào?"

"Ta không biết bằng cách nào," ông ngắt lời. "Ta chỉ biết rằng ông ta có nó. Ta đã nhìn thấy nó rồi."

Lucy nuốt xuống và ghì chặt hai tay trước ngực mình, vẫn đang cố gắng tiếp thu những gì mà ông đang nói với cô.

"Loại bằng chứng nào vậy?"

"Những lá thư," ông nói một cách dữ dằn. "Được viết bằng nét chữ của cha cô."

"Chúng có thể bị ép buộc."

"Chúng có con dấu của cha cô!" ông lớn tiếng, dằn mạnh chiếc ly xuống.

Mắt Lucy mở to khi cô nhìn thấy rượu brandy bắn tung tóe ra khỏi thanh ly và rơi xuống góc của

chiếc bàn.

"Cô nghĩ rằng ta sẽ chấp nhận một thứ gì đó như thế này mà không tự mình kiểm tra chúng chắc?" chú cô đòi hỏi. "Có những thông tin – những chi tiết – những thứ mà chỉ có mình cha cô được biết. Cô nghĩ rằng ta sẽ trả tiền cho vụ tố tụng của Davenport trong từng ấy năm nếu như có một cơ hội rằng điều đó là không đúng sao?"

Lucy lắc đầu. Chú cô có thể là rất nhiều thứ, nhưng ông không phải là một thằng ngu.

"Ông ta đến gặp ta sáu tháng sau khi cha cô mất. Ta đã phải trả tiền cho ông ta kể từ đó."

"Nhưng tại sao lại là con?" cô hỏi.

Chú cô lặng lẽ cười một cách cay đắng. "Bởi vì cô sẽ là một cô dâu khỏe mạnh hoàn hảo và biết nghe lời. Cô sẽ bổ sung cho những khiếm khuyết của Haselby. Davenport phải để con trai ông ta kết hôn với một ai đó, và ông ta cần một gia đình mà sẽ không hé lộ điều gì." Ông trao cho cô một cái nhìn điềm tĩnh. "Điều mà chúng ta sẽ không làm. Chúng ta không thể. Và ông ta biết điều đó."

Cô lắc đầu trong sự đồng ý. Cô sẽ không bao giờ nói gì về những thứ như vậy, bất kể là cô có là vợ của Haselby hay không. Cô thích Haselby. Cô không mong muốn làm cho cuộc sống của anh trở nên khó khăn hơn. Nhưng không có điều gì có thể làm cho mong muốn trở thành vợ anh.

"Nếu cô không kết hôn với anh ta," chú cô nói một cách chậm rãi, "toàn bộ gia đình Abernathy sẽ bị sụp đổ. Cô có hiểu không?"

Lucy đồng ý cứng lại.

"Chúng ta không đang nói về việc vượt qua thời kỳ thơ ấu, hay một người Gypsy trong phá hệ gia đình. Cha cô đã phạm phải một tội phản quốc to lớn. Ông ấy đã bán bí mật quốc gia cho người Pháp, chuyển chúng cho những điệp viên được sắp đặt như là những kẻ buôn lậu trên bờ biển."

"Nhưng tại sao?" Lucy thì thầm. "Chúng ta không cần tiền."

"Cô nghĩ làm thế nào chúng ta có được tiền vậy hả?" chú cô quay lại một cách chua cay. "Và cha cô –" Ông nguyên rủa dưới hơi thở. "Ông luôn luôn thử nghiệm với những nguy hiểm. Ông có lẽ làm điều đó để trải nghiệm cảm giác đó. Tất cả không phải là một điều trớ trêu với chúng ta sao? Địa vị bá tước đang ở trong tình trạng nguy hiểm, và tất cả chỉ bởi vì cha cô muốn có một cuộc phiêu lưu."

"Cha đã không muốn như vậy," Lucy nói, nhưng tận trong sâu thẳm cô không chắc về điều đó. Cô mới chỉ lên tám khi cha cô bị giết bởi một tên cướp đường ở London. Cô đã được bảo rằng ông đã đi đến để biện hộ cho một phụ nữ, nhưng nếu như cả những lời đó, cũng là một lời nói dối thì sao? Có thể nào ông đã bị giết bởi những hành động phản quốc của ông? Ông là cha cô, nhưng cô đã thực sự biết những gì về ông?

Nhưng chú Robert không thể hiện là đã nghe những lời của cô. "Nếu cô không kết hôn với Haselby," ông nói, những lời của ông thấp và chính xác, "Lord Davenport sẽ tiết lộ sự thật về cha cô, và cô sẽ làm ô danh toàn bộ gia đình Fennsworth."

Lucy lắc đầu. Chắc chắn là phải có cách nào khác. Không thể đặt tất cả những chuyện này lên đôi vai cô được.

"Cô không nghĩ vậy sao?" Chú Robert cười một cách khinh bỉ. "Cô nghĩ là ai sẽ chịu đựng, Lucinda? Cô sao?Ồ, đúng rồi, ta ngờ rằng cô sẽ chịu đựng, nhưng chúng ta luôn luôn có thể tổng cổ cô đến một cái

trường nào đó và để cô ở đó mục rữa như là một giáo viên. Cô có lẽ đã thương thức điều đó."

Ông bước thêm vài bước về phía cô, cặp mắt ông chưa bao giờ rời khỏi gương mặt cô. "Nhưng hãy nghĩ đến anh trai cô," ông nói. "Làm sao anh ta có thể sống được với tư cách là con trai của một kẻ phản quốc đã được biết đến? Đức vua hầu như chắc chắn là sẽ lấy đi tước hiệu của nó. Và cũng như là hầu hết tài sản nữa."

"Không," Lucy nói. Không. Cô không muốn tin vào điều đó. Richard đã chẳng làm điều gì sai trái. Chắc chắn anh ấy không phải chịu trách nhiệm vì những tội lỗi của cha.

Cô ngã vào trong một cái ghế, tuyệt vọng sắp xếp lại những suy nghĩ và cảm xúc của mình.

Phản quốc. Làm sao mà cha cô có thể làm một điều như vậy? Điều đó đi ngược lại với tất cả những gì cô đã tin tưởng khi lớn lên. Cha cô có yêu nước Anh không? Chẳng phải ông đã từng nói với cô rằng nhà Abernathy có một trách nhiệm thiêng liêng với toàn bộ nước Anh sao?

Hay đó chính là Chú Robert? Lucy nhắm chặt hai mắt lại, cố gắng để nhớ. Một ai đó đã nói điều đó với cô. Cô chắc chắn về điều đó. Cô có thể nhớ được cô đã đứng ở đâu, trước bức chân dung của vị bá tước đầu tiên. Cô nhớ rõ mùi của không khí, và những chính xác những lời nói, và – tất cả mọi thứ, cô nhớ rõ tất cả mọi thứ ngoại trừ cái người đã nói cho cô những điều đó.

Cô mở mắt ra và nhìn vào chú mình. Đó có lẽ là ông ta. Đó giống như những gì mà ông ta sẽ nói. Ông đã không chọn để nói với cô thường xuyên, nhưng khi ông nói, trách nhiệm luôn luôn là một chủ đề phổ biến.

"Ồ, Cha ơi," cô thì thầm. Làm sao mà ông có thể làm điều này? Bán những bí mật cho Napoleon – ông đã hủy hoại cuộc sống của hàng ngàn người lính Anh quốc. Hoặc thậm chí –

Dạ dày cô nhộn lên. Lạy Chúa, ông có thể đã phải chịu trách nhiệm cho cái chết của họ. Ai biết được ông đã tiết lộ những gì cho kẻ thù, bao nhiêu mạng sống đã bị mất đi bởi những hành động của ông?

"Điều này tùy thuộc vào cô, Lucinda," chú cô nói. "Chỉ có một cách duy nhất để kết thúc nó."

Cô lắc đầu, không thể hiểu nổi. "Ý chú là gì?"

"Một khi cô là người của Davenport, sẽ chẳng còn cái trò tổng tiền nữa. Bất cứ nỗi nhục nhã nào họ mang đến cho chúng ta cũng sẽ đổ lên vai họ." Ông đi đến bên cửa sổ, dựa mạnh vào bức màn khi ông nhìn ra bên ngoài. "Sau mười năm, ta cuối cùng cũng – Chúng ta cuối cùng cũng sẽ được tự do."

Lucy không nói gì cả. Chẳng còn gì để nói. Chú Robert nhìn cô chăm chú qua vai ông, rồi quay trở lại và đi về phía cô, nhìn cô thật gần. "Ta thấy rằng cuối cùng cô cũng đã hiểu được tính chất nghiêm trọng của vấn đề."

Cô ngược lên nhìn chú bằng ánh mắt của kẻ bị săn. Không có một chút trắc ẩn nào trên gương mặt ông, không có một chút cảm thông hay sự yêu mến. Chỉ làm cái mặt nạ lạnh lùng của trách nhiệm. Ông đã làm những gì ông được trông đợi, và cô sẽ phải làm đúng ý như vậy.

Cô nghĩ đến Gregory, đến khuôn mặt anh khi anh hỏi cưới cô. Anh yêu cô. Cô không biết rằng phép màu nào đã mang đến điều đó, nhưng anh yêu cô.

Và cô yêu anh.

Chúa ơi, điều đó thật buồn cười. Cô, người luôn luôn nhạo báng một tình yêu lãng mạn, đã rơi vào

lưới tình. Một cách hoàn toàn và vô vọng, cô đã rơi vào lưới tình – đủ để ném qua một bên tất cả những gì cô đã nghĩ là cô tin. Vì Gregory cô sẵn lòng chấp nhận một vụ scandal và những sự lộn xộn. Vì Gregory cô sẽ bất chấp những lời nguyền lê đôi mách và những tiếng thì thầm và những lời nói bóng gió.

Cô, người đã phát khùng lên khi những chiếc giày của cô trở nên lộn xộn trong tủ áo, đã chuẩn bị để bỏ rơi con trai của một bá tước bốn ngày trước ngày cưới! Nếu đó không phải là tình yêu, thì cô cũng chẳng biết nó là gì nữa. Ngoại trừ rằng bây giờ thì nó đã qua rồi. Những hy vọng của cô, những ước mơ, những rủi ro mà cô sẵn lòng đón nhận – chúng đã trở nên qua rồi. Cô không có lựa chọn. Nếu cô từ chối Lord Davenport, gia đình cô sẽ bị hủy hoại. Cô nghĩ đến Richard và Hermione – rất hạnh phúc, trong tình yêu. Làm sao mà cô có thể mang đến cho họ một cuộc sống trong sự tủi nhục và bần cùng?

Nếu cô kết hôn với Haselby cuộc sống của cô sẽ không như những gì cô mong muốn cho mình, nhưng cô sẽ không phải chịu đựng. Haselby rất biết điều. Anh ấy khá tốt. Nếu cô yêu cầu anh, anh, chắc chắn là anh sẽ bảo vệ cô khỏi cha mình. Và cuộc sống của cô sẽ...

Thoải mái.

Theo một trình tự.

Khá là tốt hơn nhiều so với Richard và Hermione sẽ đối mặt nếu nỗi nhục của cha họ bị công khai. Sự hy sinh của cô chẳng là gì cả nếu so với những gì mà gia đình cô sẽ buộc phải chịu đựng nếu cô từ chối. Chẳng phải là cô đã từng chẳng muốn gì cả ngoài sự thoải mái và có trật tự sao? Cô có thể nào học để muốn điều đó một lần nữa không?

"Con sẽ kết hôn với anh ta," cô nói, nhìn chằm chằm một cách mù quáng ra cửa sổ. Trời đang mưa. Khi nào thì trời đã bắt đầu mưa vậy?

"Tốt."

Lucy ngồi trên ghế, hoàn toàn yên lặng. Cô có thể cảm thấy năng lượng đang cạn dần bên trong cơ thể cô, trượt qua tay chân cô, rỉ ra ngoài qua những ngón tay và ngón chân của cô. Chúa ơi, cô thật mệt mỏi. Kiệt sức. Và cô giữ mãi ý nghĩ rằng cô muốn khóc.

Nhưng chẳng có giọt nước mắt nào cả. Thậm chí khi cô đã đứng lên và chậm rãi trở về phòng mình – cô cũng chẳng rơi được một giọt nước mắt nào cả.

Ngày hôm sau, khi người quản gia hỏi cô rằng cô có tiếp Mr. Bridgerton tại nhà không, và cô đã lắc đầu – cô cũng không có một giọt nước mắt nào cả.

Ngày hôm sau nữa, khi cô bị buộc phải lặp lại cùng một hành động như vậy – cô cũng chẳng có giọt nước mắt nào cả.

Nhưng ngày hôm sau nữa, sau khi đã trải qua hai mươi bốn giờ đồng hồ nắm trong tay tấm danh thiếp của anh, ngón tay cô trượt một cách nhẹ nhàng lên tên anh in trên đó, dò theo từng chữ một – Quý Ngài Gregory Bridgerton – cô bắt đầu cảm thấy nó, đau nhói sau mắt cô.

Rồi cô bắt được hình ảnh anh đang đứng trên vỉa hè, nhìn lên mặt tiền của tòa nhà Fennsworth House.

Và anh thấy cô. Cô biết là anh đã thấy, mắt anh mở to và cơ thể anh căng thẳng, và cô có thể cảm thấy nó, từng ounce của sự hoang mang và giận dữ trong anh.

Cô để cho bức rèm phủ xuống. Một cách nhanh chóng. Và cô đứng đó, run rẩy, hoảng sợ, và vẫn chưa

thể di chuyển được. Ngón chân cô đông cứng lại trên sàn nhà, và cô lại bắt đầu cảm thấy nó – sự hoảng loạn dồn dập một cách khủng khiếp trong bụng cô.

Sai rồi. Tất cả sai hết rồi, và cô vẫn chưa biết cô đang làm những gì mà cô phải làm. Cô đứng đó bởi tay chân cô căng thẳng và chặt cứng, và cô đứng đó bởi vì cô ép buộc mình phải thờ. Cô đứng đó bởi trái tim cô đã bắt đầu bị siết chặt, chặt hơn và chặt hơn, và cô đứng đó khi mọi thứ đã bắt đầu từ từ lắng xuống.

Rồi, bằng cách nào đó, cô tìm được đường về giường và nằm xuống.

Và rồi, cuối cùng, cô cũng tìm thấy được những giọt nước mắt của mình.

Chương 19

Trong chương này, nhân vật nam chính của chúng ta tự rước lấy rắc rối – và cả nữ nhân vật chính của chúng ta nữa – vào trong tay mình.

Tối thứ sáu thì Gregory trở nên liều lĩnh. Anh đã đến gặp Lucy ba lần tại Fennsworth House. Ba lần anh đã phải quay về.

Anh đang mất dần thời gian.

Họ đang mất dần thời gian.

Địa ngục gì đang đến đây? Thậm chí là nếu chú của Lucy đã từ chối lời yêu cầu của cô về việc dừng đám cưới lại – và anh không thể nào vui được với nó; sau cùng thì, cô cũng đang nỗ lực bỏ rơi một vị bá tước tương lai – Lucy chắc chắn là sẽ cố tìm cách gặp anh.

Cô yêu anh.

Anh biết điều đó giống như anh biết về giọng nói anh, về trái tim anh vậy. Anh biết điều đó như cách anh biết trái đất hình tròn và mắt cô màu xanh và như là hai cộng hai luôn luôn bằng bốn vậy.

Lucy yêu anh. Cô không nói dối. Cô không thể nói dối.

Cô sẽ không nói dối. Không phải với những thứ như thế này. Điều này có nghĩa là có gì đó không ổn. Chẳng thể có cách giải thích nào khác được.

Anh đã tìm kiếm cô trong công viên, chờ đợi hàng giờ liền tại băng ghế nơi cô thích ngồi cho chim bồ câu ăn, nhưng cô đã không xuất hiện. Anh đã canh chừng vào cánh cửa nhà cô, hy vọng rằng anh sẽ chặn được cô khi cô ra ngoài cho những việc vặt, nhưng cô đã không liều lĩnh đi ra ngoài.

Và rồi, sau lần thứ ba anh bị từ chối mời vào cửa, anh nhìn thấy cô. Chỉ một cái nhìn thoáng qua nơi cửa sổ, cô đã buông màn cửa xuống một cách nhanh chóng. Nhưng nhiều đó cũng đã đủ. Anh đã không thể nhìn thấy khuôn mặt cô – không đủ rõ để bắt được cảm xúc trong đó. Nhưng có điều gì đó trong cách cô di chuyển, một cách vội vã, hầu như điên cuồng rời khỏi tấm màn cửa.

Điều gì đó không ổn.

Cô lại bị nhốt trong nhà ngược với mong muốn của cô sao? Hay cô bị đánh thuốc ngủ? Tâm trí Gregory chạy đua với những khả năng, cái sau lại kinh khủng hơn cái trước.

Và bây giờ đã là thứ sáu. Đám cưới của cô chỉ còn ít hơn mười hai giờ nữa. Và đã chẳng có lấy một tiếng thì thầm – không cả một âm thanh nhỏ nào – của một câu chuyện tầm phào nào cả. Nếu thậm chí chỉ có một dấu hiệu mờ mờ rằng đám cưới giữa Haselby và Abernathy có thể sẽ không diễn ra theo kế hoạch, Gregory đã nghe được về nó rồi. Còn nếu không nữa, Hyacinth đã nói điều gì đó rồi. Hyacinth biết tất cả mọi thứ, thường là trước khi sự việc đó trở thành những tin đồn.

Gregory đứng trong bóng tối bên kia đường của nhà Fennsworth và nghiêng người qua thân của một cái cây, đang liếc nhìn, chỉ liếc nhìn. Đó là cánh cửa sổ phòng cô? Cái cửa sổ mà qua đó anh đã nhìn thấy cô sớm hôm đó? Chẳng có một chút ánh nến nào lọt ra cả, nhưng có lẽ là cái màn cửa đó nặng và dày.

Hoặc có lẽ cô đã đi ngủ. Cũng đã trễ lắm rồi.

Và cô có một cái đám cưới vào sáng mai.

Lạy Chúa.

Anh không thể để cô kết hôn với Lord Haselby được. Anh không thể. Nếu như có một điều anh biết trong trái tim anh, đó là anh và Lucinda Abernathy đã được định là vợ chồng. Khuôn mặt cô là khuôn mặt mà anh nghĩ rằng anh sẽ nhìn vào mỗi buổi sáng cùng với trứng và thịt lợn muối và cá hồi muối hun khói và cá tuyết và bánh mì nướng.

Một âm thanh của tiếng cười thoát ra nơi mũi anh, nhưng đó là tiếng cười bối rối, tuyệt vọng, một âm thanh được tạo ra chỉ khi nó là sự thay thế cho một tiếng khóc. Lucy phải kết hôn với anh, chỉ như vậy họ mới có thể cùng nhau ăn hàng đồng hàng đồng thức ăn vào mỗi buổi sáng được.

Anh nhìn cánh cửa sổ phòng cô.

Anh hy vọng rằng đó là cửa sổ phòng cô. Với may mắn của anh, anh đang đi thơ thẩn như một người hầu phòng giặt là. Anh đã đứng đó bao lâu rồi anh chẳng biết. Lần đầu tiên theo trí nhớ của anh, anh cảm thấy không còn sức lực, và chỉ ít là hiện giờ - khi đang nhìn lên một cái cửa sổ chết tiệt – là tất cả những gì mà anh có thể kiểm soát.

Anh nghĩ về cuộc đời anh. Quyển rữ, chắc chắn rồi. Có nhiều tiền, một gia đình đáng yêu, vô số bạn bè. Anh có sức khỏe tốt, anh có sự minh mẫn, và cho đến khi thất bại với Hermione Watson, một niềm tin không thể lay chuyển theo sự đánh giá của bản thân anh. Anh có thể không phải là người đàn ông kỷ luật nhất, và có lẽ anh nên chú ý hơn vào tất cả mọi thứ như Anthony để đáng phải quấy rầy anh ấy, nhưng anh biết cái gì là đúng, và anh biết cái gì là sai, và anh đã biết là – anh đã biết một cách chắc chắn là – cuộc đời anh sẽ kết thúc một bức tranh hạnh phúc và hài lòng.

Anh đơn giản là loại người như vậy.

Anh không phải là người sâu muợn. Anh không phải kiểm chế tính khí của mình.

Và anh đã chưa bao giờ phải làm việc quá vất vả.

Anh nhìn lên cái cửa sổ, một cách suy tư.

Anh đã trở nên tự mãn. Vì quá chắc chắn cho một kết cục hạnh phúc của anh đến nỗi anh đã không tin được – anh vẫn không thể nào tin được – rằng anh có thể không có được những gì anh muốn.

Anh đã đề nghị. Cô đã đồng ý. Thật sự thì, cô đã được hứa gả cho Haselby, và vấn đề là, đến bây giờ vẫn vậy.

Nhưng chẳng phải là tình yêu đích thực được cho là sẽ chiến thắng đó sao? Chẳng phải nó đã xảy ra với tất cả anh chị em của anh sao? Vậy tại sao anh lại không may mắn như vậy?

Anh nghĩ về mẹ anh, nhớ đến cái nhìn trên gương mặt bà khi bà phân tích một cách chuyên sâu tính cách của anh. Bà đã đứng trong hầu hết tất cả, anh nhận ra.

Nhưng chỉ hầu hết thôi.

Sự thật là anh chưa bao giờ phải làm việc quá vất vả cho bất kỳ thứ gì cả. Nhưng đó cũng chỉ là một phần của vấn đề. Anh không phải là người lười biếng. Anh sẽ làm việc thật hăng hái nếu anh chỉ...

Nếu anh chỉ cần có một lý do.

Anh liếc nhìn cái cửa sổ.

Bây giờ anh đã có một lý do rồi.

Anh đã đợi, anh nhận ra. Đợi cho Lucy thuyết phục chú cô giải thoát cho cô khỏi vụ đính hôn. Đợi cho các mảnh ghép của câu đố làm nên cuộc đời anh về đúng vị trí của nó để anh có thể đặt mảnh cuối cùng vào đúng chỗ của nó với một niềm tin chiến thắng "Aha!"

Chờ đợi.

Chờ đợi một tình yêu.

Chờ đợi một lời nhắn.

Chờ đợi trong sự thông suốt, cho cái khoảnh khắc khi mà anh có thể biết chính xác phải tiếp tục như thế nào.

Đây là thời điểm kết thúc việc chờ đợi, là thời gian để quên đi định mệnh và số phận.

Đây là thời điểm để hành động. Để làm việc.

Chăm chỉ.

Không có ai trao cho anh các mảnh ghép từ-thứ-hai-đến-mảnh-cuối-cùng của câu đố; anh phải tự mình tìm ra nó.

Anh cần phải gặp Lucy. Và phải là bây giờ, bởi vì có vẻ như anh đã bị cấm gặp mặt cô trong một phương thức thuận tiện hơn.

Anh băng qua đường, rồi trượt quanh góc rẽ vào căn nhà. Các cửa sổ tầng trệt đang được khép chặt, và tất cả đều nằm trong bóng tối. Cao hơn ở phía mặt tiền, một vài cái màn cửa đu đưa trong cơn gió nhẹ, nhưng không có cách nào Gregory có thể leo vào tòa nhà mà không tự giết chết mình.

Anh chọn một gốc cây quanh đó. Phía bên trái của con đường. Phía bên phải của lối đi và khu trại nuôi ngựa. Và trước mặt anh...

Là lối vào dành cho những người hầu.

Anh nhìn chăm chăm vào nó suy nghĩ. Ồ, tại sao không nhỉ?

Anh bước về phía trước và đặt tay anh vào nắm đấm cửa.

Nó di chuyển.

Gregory hầu như là cười phá lên với niềm vui sướng. Ít nhất thì, anh đã có lại niềm tin - ồ, có lẽ chỉ một chút thôi – vào định mệnh và số phận và tất cả những thứ vớ vẩn khác. Chắc chắn đây là một sự kiện không thường xuyên xảy ra. Một người hầu nào đó phải vừa mới trốn ra, có lẽ là để làm gì đó riêng tư cho hắn. Nếu cánh cửa không được khóa, thì rõ ràng là Gregory có thể vào được phía trong.

Hoặc đầu anh đã phát điên rồi.

Gregory đóng cánh cửa lại một cách yên lặng phía sau anh, rồi anh để mắt anh làm quen với bóng tối

trong ít phút. Anh hiện ra ở một phòng để thức ăn rộng rãi, với cái bếp ở về phía bên phải. Có thể có một cơ hội ngẫu nhiên rằng một số người hầu ở tầng lớp thấp hơn ngủ ở gần đó, vì vậy anh tháo đôi bốt ra, cảm nó trên tay anh khi anh đánh bạo đi sâu vào bên trong căn nhà.

Những bước chân anh không một tiếng động khi anh leo lên cầu thang, tìm đường đi lên tầng hai – nơi mà anh nghĩ rằng phòng ngủ của Lucy ở đó. Anh dừng lại một chút trên hành lang, đứng yên trong một lúc tĩnh táo trước khi bước vào trong căn phòng.

Anh đang nghĩ gì vậy? Anh chẳng có một chút manh mối mong manh nhất về những gì có thể xảy ra nếu anh bị bắt gặp ở đây. Anh đang phá luật sao? Có lẽ vậy. Anh không thể hình dung ra làm thế nào mà anh có thể không. Và trong khi với địa vị là em trai của một tử tước sẽ cứu anh thoát khỏi giá treo cổ, thì nó cũng sẽ không thể nào rửa sạch được trách nhiệm của anh khi căn nhà anh chọn để xâm nhập lại thuộc về một vị bá tước.

Nhưng anh phải gặp Lucy. Anh đã phải chờ đợi lâu rồi.

Anh đợi một lúc trên lối đi ở phía đông, rồi bước về hướng ra phía trước của căn nhà. Có hai phòng ở phía cuối hành lang. Anh dừng lại, phác họa một bức tranh về mặt tiền căn nhà trong trí nhớ, rồi bước đến trước căn phòng phía bên trái. Nếu Lucy đã ở trong phòng cô khi anh nhìn thấy cô, thì đây đúng là căn phòng đó. Nếu không thì...

Tốt thôi, vì, anh chẳng có lấy một manh mối nào. Không một manh mối. Và anh ở đây, đang rình mò trong nhà bá tước của Fennsworth sau nửa đêm.

Chúa lòng lành.

Anh xoay nắm đấm cửa một cách chậm rãi, buột ra một tiếng thờ nhẹ nhòm khi nó không gây ra một tiếng click hay bất cứ tiếng động nào. Anh để cánh cửa mở ra vừa đủ để cơ thể anh lọt vào bên trong, rồi cẩn thận đóng nó lại sau lưng, rồi tận dụng thời gian xem xét căn phòng.

Trời quá tối, với ánh trăng chỉ vừa đủ soi xung quanh khung cửa sổ bị che phủ bởi lớp rèm. Tuy nhiên, mắt anh đã được điều chỉnh phù hợp với ánh sáng lờ mờ, và anh có thể phân biệt được từng phần khác nhau của đồ gỗ - một chiếc bàn trang điểm, một cái tủ áo...

Một chiếc giường.

Một thứ nặng trĩu, to lớn, với lớp màn trướng và những tấm drapes che phủ xung quanh. Nếu có bất kỳ ai đó đang ở phía trong, thì cô ấy đang ngủ rất yên – không một tiếng ngáy, không một tiếng sột soạt, chẳng có gì cả.

Đó là cách mà Lucy sẽ ngủ, anh đột nhiên nghĩ. Giống một người chết. Cô ấy không phải là một bông hoa mỏng manh, Lucy của anh, và cô sẽ không dung thứ cho bất cứ thứ gì tệ hơn một đêm nghỉ ngơi hoàn toàn. Thật lạ lùng là anh có thể chắc chắn về điều này, nhưng anh có thể.

Anh biết cô, anh nhận ra. Anh thực sự biết về cô. Không phải chỉ là những điều bình thường. Thực tế, anh không biết về những thứ bình thường. Anh không biết về màu sắc cô yêu thích nhất. Hoặc cũng không thể đoán được con vật cô yêu thích nhất hay loại thức ăn nào cô thích nhất.

Nhưng bằng cách nào đó, nó chẳng thành vấn đề nếu anh không biết rằng cô thích màu hồng hay màu xanh hay màu tím hay màu đen hơn cả. Anh biết trái tim cô. Anh muốn trái tim cô.

Và anh không thể cho phép cô kết hôn với bất cứ một ai khác.

Một cách cẩn thận, anh kéo tấm màn ra.

Chẳng có ai ở đó cả.

Gregory nguyên rửa dưới hơi thở, cho đến khi anh nhận ra rằng tấm khăn trải giường bị lộn xộn, cái gối với một vết lõm rõ ràng của đầu ai đó.

Anh quay quanh chỉ vừa đúng lúc để nhìn thấy một cái giá đỡ nệm lao trong không khí một cách điên cuồng về phía anh. Buột ra một tiếng cầu nhàu ngạc nhiên, anh cúi xuống, nhưng cũng không đủ nhanh để tránh được một cú đánh sườn qua thái dương anh. Anh nguyên rửa lần nữa, lần này với giọng rõ ràng, và rồi anh nghe thấy –

"Gregory?"

Anh chớp mắt. "Lucy?"

Cô tiến về phía trước. "Anh đang làm gì ở đây?"

Anh ra hiệu một cách thiếu kiên nhẫn về phía chiếc giường. "Tại sao em không ngủ?"

"Bởi vì em sẽ kết hôn vào ngày mai."

"VẬY, ĐÓ LÀ LÝ DO TẠI SAO ANH Ở ĐÂY."

Cô liếc nhìn anh im lặng, như thể sự có mặt của anh là hoàn toàn không dự đoán được đến nỗi cô không thể nào tập trung cho bất kỳ một phản ứng đúng đắn nào. "Em nghĩ anh là một kẻ không mời mà đến," cuối cùng cô nói, ra hiệu về phía cái giá đỡ nệm.

Anh tự cho phép mình một nụ cười nhẹ. "Thật không quá tốt về điểm này," anh thì thầm, "nhưng anh đúng là vậy."

Trong một lúc trông như thể cô lại mỉm cười. Nhưng thay vào đó cô ôm chặt hai tay vào ngực mình và nói, "Anh phải đi. Ngay bây giờ."

"Không cho đến khi em nói với anh."

Mắt cô trượt dài qua vai anh. "Chẳng có gì để nói cả."

"VẬY VỀ VIỆC 'ANH YÊU EM' THÌ SAO?"

"ĐỪNG NÓI NHƯ THẾ," cô thì thầm thì.

Anh bước tới trước. "Anh yêu em."

"Gregory, xin đừng."

Thậm chí còn gần hơn nữa. "Anh yêu em."

Cô hít thở. Cô điều chỉnh vai mình. "Em sắp kết hôn với Lord Haselby vào ngày mai."

"Không," anh nói, "em không."

Môi cô há ra.

Anh tiến đến vào giữ lấy tay cô trong tay anh. Cô không rút nó lại.

"Lucy," anh thì thầm.

Cô nhắm mắt lại.

"Cùng với anh," anh nói.

Chậm rãi, cô lắc đầu. "Đừng mà."

Anh túm lấy tay cô và kéo cái giá đỡ nền từ những ngón tay đang trở nên lỏng lẻo của cô. "Cùng với anh, Lucy Abernathy. Làm người yêu của anh, làm vợ anh."

Cô mở mắt ra, nhưng cô chỉ chịu đựng được ánh nhìn của anh vào một lúc trước khi quay đi. "Anh đang làm cho mọi việc tệ đi," cô thì thầm.

Nỗi đau trong giọng cô thật không thể chịu đựng được. "Lucy," anh nói, chạm vào cằm cô, "hãy để anh giúp em."

Cô lắc đầu, nhưng cô ngưng lại khi cằm cô ở trong lòng bàn tay anh. Không lâu lắm. Có lẽ là chỉ một giây. Nhưng anh cảm thấy nó.

"Em không thể kết hôn với anh ta," anh nói, quay mặt cô về phía anh. "Em sẽ không được hạnh phúc."

Hai mắt cô sáng long lanh khi chúng bắt gặp mắt anh. Trong ánh sáng mờ mờ của bóng đêm, chúng đậm màu, xám đậm và buồn một cách đau đớn. Anh có thể hình dung ra toàn bộ thế giới ở đó, trong cái nhìn sâu thẳm của cô. Tất cả những gì anh cần biết, tất cả những gì anh có thể đã từng biết – nó ở đó, trong mắt cô.

"Em sẽ không hạnh phúc, Lucy," anh thì thầm. "Em biết là em sẽ không mà."

Cô vẫn không nói gì. Âm thanh duy nhất chỉ là tiếng cô thở, môi cô di chuyển một cách lặng lẽ. Và rồi, cuối cùng thì –

"Em sẽ hài lòng."

"Hài lòng?" anh lặp lại. Bàn tay anh rơi xuống khỏi gương mặt cô, về lại bên hông anh khi anh bước lùi lại. "Em sẽ hài lòng?"

"Cô gật đầu."

"Và nó là đủ sao?"

Cô lại gật đầu lần nữa, nhưng lần này ngắn hơn.

Một sự giận dữ bắt đầu xâm chiếm lấy anh. Cô đang sẵn lòng xé nát anh ra chỉ vì điều đó? Tại sao cô không sẵn lòng để đấu tranh?

Cô yêu anh, nhưng liệu tình yêu cô dành cho anh đã đủ chưa?

"Có phải là vì vị trí của anh ta không?" anh hỏi. "Có phải được làm một nữ bá tước có ý nghĩa rất lớn đối với em?"

Cô đợi quá lâu trước khi trả lời, và anh biết cô đang nói dối khi cô nói, "Vâng."

"Anh không tin," anh nói, và giọng anh nghe thật khủng khiếp. Tồn thương. Giận dữ. Anh nhìn bàn

tay mình, chớp mắt một cách ngạc nhiên khi anh nhận ra rằng anh vẫn đang nắm cái giá đỡ nền. Anh muốn quăng mạnh nó vào tường. Thay vào đó anh đặt nó xuống. Hai tay anh không hề bình tĩnh, anh thấy vậy.

Anh nhìn cô. Cô không nói gì.

"Lucy," anh van nài, "chỉ cần nói với anh. Hãy để anh giúp em."

Cô nuốt xuống, và anh nhận ra cô không còn nhìn vào gương mặt anh nữa.

Anh nắm tay cô trong tay anh. Cô căng thẳng, nhưng cô không rút tay lại. Cơ thể họ đối diện với nhau, và anh có thể nhìn thấy lồng ngực cô nâng lên rồi hạ xuống.

Điều đó đúng với những gì anh đang cảm thấy trong ngực mình.

"Anh yêu em," anh nói. Bởi nếu anh cứ nói về nó, có lẽ nó sẽ đủ. Có lẽ những lời nói sẽ lấp đầy căn phòng, bao bọc cô và len lút thấm vào da cô. Có lẽ cô cuối cùng sẽ nhận ra rằng đó là điều chắc chắn không thể chối bỏ.

"Chúng ta thuộc về nhau," anh nói. "Vĩnh viễn."

Hai mắt cô nhắm lại. Trong một cái chớp mắt nặng nề. Nhưng khi cô mở mắt ra trở lại, cô trông có vẻ vỡ vụn.

"Lucy," anh nói, cố gắng đặt tất cả tâm hồn mình vào trong từng lời nói. "Lucy, nói với anh –"

"Làm ơn đừng nói thế," cô nói, quay đầu cô lại để cô có thể nhìn vào anh. Giọng cô tắt nghẹn và sốc. "Nói bất kỳ điều gì khác, nhưng đừng nói điều đó."

"Tại sao không?"

Và rồi cô thì thầm, "Bởi vì đó là sự thật."

Hơi thở anh nghẹn lại, và trong một khoảnh khắc vụt qua anh kéo cô về phía anh. Đó không phải là một cái ôm, không hẳn vậy. Những ngón tay của họ đan vào nhau, cánh tay cong lại để bàn tay họ có thể gặp nhau ở giữa hai đôi vai.

Anh thì thầm tên cô.

Môi Lucy mở ra.

Anh thì thầm nó một lần nữa, quá dịu dàng đến nỗi những từ ngữ giống như những cử động hơn là một âm thanh.

Lucy. Lucy.

Cô vẫn đứng yên, đang hít thở một cách rời rạc. Cơ thể anh gần sát với cô, gần như chạm vào cô. Thế nhưng sức nóng vẫn lấp đầy khoảng trống giữa họ, xoáy tít xuyên qua áo ngủ của cô, run rẩy trên làn da cô.

Cô có cảm giác ngứa ran.

"Hãy để anh hôn em," anh thì thầm. "Một lần nữa. Hãy để anh hôn em thêm một lần nữa, và nếu em yêu cầu anh rời đi, anh thề là anh sẽ đi."

Lucy có thể cảm thấy mình không được tỉnh táo nữa, đắm chìm vào trong sự cần thiết, rơi vào màn sương mù mịt của tình yêu và khao khát, nơi mà sự đúng đắn không quá khác biệt rõ ràng với sự sai trái.

Cô yêu anh. Cô yêu anh rất nhiều, và anh không thể là của cô. Trái tim cô chạy đua, hơi thở cô ngắt quãng, và tất cả những gì cô có thể nghĩ là cô sẽ không bao giờ có được cảm giác này một lần nữa. Không ai sẽ có thể nhìn cô theo cái cách mà Gregory đã nhìn, ngay trong lúc này. Chỉ còn không đầy một ngày nữa là cô sẽ kết hôn với một người đàn ông, người mà thậm chí sẽ chẳng có mong muốn được hôn cô.

Cô sẽ không bao giờ có được cảm giác khác lạ này cuộn xoắn ở nơi nữ tính nhất của cô, sự rung động trong bụng cô. Đây sẽ là lần cuối cùng cô nhìn vào môi một người đàn ông và khao khát chúng chạm vào môi cô.

Chúa tôi, cô muốn anh. Cô muốn anh. Trước khi mọi việc trở nên quá trễ.

Và anh yêu cô. Anh yêu cô. Anh đã nói như vậy, và thậm chí mặc dù cô không thể tin điều đó nhiều, cô vẫn tin anh.

Cô liếm môi mình.

"Lucy," anh thì thầm, tên cô như một câu hỏi, một lời tuyên bố, một lời cầu xin – tất cả trong một.

Cô gật đầu. Và rồi, bởi vì cô biết rằng cô không thể tự lừa dối chính mình hay lừa dối anh, cô nói những lời này.

"Hôn em đi."

Chẳng còn gì để mà phải giả bộ nữa, không có đòi hỏi nào buộc cô phải để trôi đi cảm xúc của mình, vắt kiệt đi khả năng suy nghĩ của cô. Quyết định là của cô. Và cô đã thực hiện nó.

Trong một lúc Gregory không di chuyển, nhưng cô biết rằng anh nghe thấy cô. Hơi thở anh rút một cách rời rạc vào bên trong anh, và hai mắt anh chuyển thành dịu dàng tuyệt đối khi anh nhìn cô. "Lucy," anh nói, giọng anh nghe khàn khàn, sâu thẳm và dữ dội và là hàng trăm thứ khác khiến cho xương cô mềm nhũn ra.

Môi anh tìm thấy chỗ hòm giữa quai hàm cô và cổ cô. "Lucy," anh lầm bầm.

Cô muốn nói một cái gì đó để đáp trả lại, nhưng cô không thể. Cô đã phải vận dụng tất cả những gì cô có để yêu cầu anh cho một nụ hôn.

"Anh yêu em," anh thì thầm, kéo lê những từ ngữ từ cổ cô đến xương đòn cô. "Anh yêu em. Anh yêu em."

Họ đều cảm thấy đau đớn, tuyệt diệu, khủng khiếp, những từ ngữ tuyệt vời mà anh có thể nói. Cô muốn khóc – với hạnh phúc và nỗi buồn.

Niềm vui sướng và đau khổ.

Và cô hiểu ra – đây là lần đầu tiên trong cuộc đời mình – cô hiểu được niềm hân hoan một cách đau đớn mang tính chất ích kỷ hoàn toàn. Cô không nên làm điều này. Cô biết là cô không nên, và cô biết anh có lẽ nghĩ rằng điều này có nghĩa là cô sẽ tìm ra cách nào đó để hủy bỏ cam kết của cô với Haselby.

Cô đang nói dối anh. Cũng chắc chắn như là cô nói ra thành lời vậy.

Nhưng cô không thể tự giúp mình được.

Đây là thời điểm của cô. Là thời điểm duy nhất cô có thể nắm giữ niềm hạnh phúc trong hai bàn tay. Và điều đó sẽ kéo dài suốt cho đến cuối cuộc đời.

Bị thúc đẩy bởi ngọn lửa bên trong cô, cô đưa hai bàn tay chạm vào má anh một cách dữ dội, kéo miệng anh áp lên miệng cô trong một nụ hôn nồng nhiệt. Cô chẳng có ý thức mình đang làm gì – cô chắc chắn rằng phải có một số qui luật nào đó cho tất cả những điều này, nhưng cô không quan tâm. Cô chỉ muốn hôn anh. Cô không thể dừng mình lại được.

Một trong hai tay anh tìm tới hông cô, đốt cháy cô xuyên qua lớp vải mỏng của bộ đồ ngủ. Rồi nó lan tỏa xung quanh cho tới tận cùng cô, ôm chặt và ép chặt lại, và giữa họ không còn một khoảng trống nào nữa. Cô cảm thấy mình đang trượt dần xuống, và rồi họ đã nằm trên giường, và cô đang nằm ngửa, cơ thể anh ép chặt lấy cơ thể cô, sức nóng và sức nặng của một chàng trai mạnh mẽ.

Cô cảm thấy như một người phụ nữ.

Cô cảm thấy như một nữ thần.

Cô cảm thấy như cô có thể bao bọc mình quanh anh và không bao giờ rời đi.

"Gregory," cô thì thầm, thấy rằng giọng nói cũng như hai bàn tay cô đang xộc vào tóc anh.

Anh lặng yên, và cô biết rằng anh đang đợi cô nói thêm gì đó.

"Em yêu anh," cô nói, bởi vì đó là sự thật, và bởi vì cô cần phải nói điều gì đó đúng sự thật.

Ngày mai anh sẽ cảm ghét cô. Ngày mai cô sẽ phản bội anh, nhưng trong lúc này, cô sẽ không nói dối.

"Em muốn anh," cô lại nói, bởi vì cô muốn anh hơn cả những lời nói đó. Cô muốn anh hôn cô, giữ chặt lấy cô, và quên đi rằng cô đang không thì thầm những lời nói của tình yêu.

"Lu—"

Cô đặt một ngón tay lên miệng anh. Và cô thì thầm, "Em muốn là của anh." Và rồi cô thêm vào, "Tôi nay."

Cơ thể anh giật mạnh, hơi thở anh chuyển động rõ ràng qua hai môi anh. Anh rên rỉ một điều gì đó, có lẽ là tên cô, và rồi miệng anh bắt gặp miệng cô trong một nụ hôn trao và nhận và đốt cháy và đòi hỏi cho đến khi Lucy không thể nào tự giúp mình di chuyển bên dưới anh. Hai tay anh trượt từ cổ cô, rồi đến bên trong áo cô, những ngón tay cô tìm kiếm một cách liều lĩnh hơi ấm và làn da anh. Với một tiếng nguyên rủa dữ dội, anh ngừng lên, vẫn còn đang ở trên cô, anh kéo mạnh để cởi áo khoác và cravat.

Cô nhìn anh với đôi mắt mở to. Anh đang cởi áo sơ mi, không chậm rãi hay khéo léo, nhưng bằng một tốc độ điên cuồng đã nhấn mạnh khao khát của anh.

Anh đang trong tình trạng không thể kiểm soát được. Cô có lẽ cũng đang không kiểm soát, nhưng anh cũng vậy. Anh cũng là nô lệ cho ngọn lửa này nhiều giống như cô.

Anh ném tung chiếc áo sơ mi sang một bên, và cô thờ hốt hốt trước ánh nhìn của anh, của ánh sáng lấp lánh trên tóc anh cho tới lồng ngực anh, những cơ bắp đẹp như được điêu khắc và căng ra dưới làn da anh.

Anh quá đẹp. Cô đã không nhận ra một người đàn ông có thể đẹp như thế nào, nhưng đó dường như là từ duy nhất có thể được dùng để mô tả anh. Cô đưa một tay lên và thận trọng đặt nó trên da anh. Máu anh rịn lên và đập rộn ràng bên dưới da, và cô gần như bị kéo ra xa.

"Không," anh nói, bao phủ tay cô bởi tay anh. Anh bao phủ những ngón tay của anh quanh tay cô và rồi đặt tay cô vào trái tim anh.

Anh nhìn vào mắt cô.

Cô không thể nào nhìn đi chỗ khác nữa.

Và rồi anh quay trở lại, cơ thể anh căng cứng và nóng hổi trên cô, hai tay anh ở khắp nơi và một anh cũng vậy. Và áo ngủ của cô – Nó dường như không còn bao phủ lấy cô được nhiều nữa. Nó bị kéo lên đến bắp đùi cô, rồi kéo lên khỏi eo cô. Anh đang chạm vào cô – không phải ở đó, nhưng rất gần. Lướt nhẹ dọc theo bụng cô, đốt cháy da cô.

"Gregory," cô thở hổn hển, bởi vì bằng cách nào đó những ngón tay anh tìm thấy ngực cô.

"Ôi, Lucy," anh rên rỉ, bao phủ lấy cô, ôm chặt, cù vào đỉnh, và –

Ôi, Chúa ơi. Làm sao mà cô có thể cảm thấy như vậy tại nơi đó chứ?

Hông cô gập lại và cong lên, và cô cần được gần anh hơn nữa. Cô cần một điều gì đó cô không thể nào nhận thức rõ được, một điều gì đó sẽ lấp đầy cô, hoàn thiện cô.

Anh đang giật mạnh áo ngủ cô, và nó trượt qua khỏi đầu cô, bỏ cô lại hoàn toàn trần truồng một cách đáng hổ thẹn. Một trong hai tay cô theo bản năng đưa lên che phủ lấy cô, nhưng anh tóm lấy cổ tay cô và đưa chúng trở lại nơi vòm ngực anh. Anh đang ở trên cô, hầu như ngồi thẳng dậy, nhìn xuống cô như thể... như thể...

Như thể cô rất đẹp.

Anh đang nhìn cô theo cái cách một người đàn ông nhìn Hermione, ngoại trừ bằng cách nào đó nó còn hơn nữa. Đam mê hơn, khao khát hơn.

Cô cảm thấy được tôn thờ.

"Lucy," anh lẩm bẩm, nhẹ nhàng vuốt ve một bên ngực cô. "Anh cảm thấy... anh nghĩ..."

Môi cô há ra, và anh lắc đầu. Một cách chậm rãi, nhưng thể anh không thật hiểu rõ điều gì đang xảy ra với anh. "Anh đã chờ đợi điều này," anh thì thầm. "Trong toàn bộ cuộc đời mình. Anh thậm chí không biết. Anh đã không biết."

Cô nắm lấy tay anh và đưa nó đến miệng mình, hôn vào lòng bàn tay. Cô hiểu.

Hơi thở anh nhanh hơn, và rồi anh trượt khỏi cô, hai tay anh di chuyển xuống cái khóa của chiếc quần ống túm.

Mắt cô mở lớn, và cô quan sát.

"Anh sẽ nhẹ nhàng," anh thì. "Anh hứa với em."

"Em không lo lắng," cô nói, cố gắng nở một nụ cười do dự.

Môi anh cong lại. "Em trông rất lo lắng."

"Em không có." Nhưng vẫn vậy, mắt cô lơ đãng.

Gregory cười lặng lẽ, nằm xuống bên cạnh cô. "Nó có thể đau. Anh đã được nói rằng nó sẽ đau ở lần đầu tiên."

Cô lắc đầu. "Em không quan tâm."

Anh đưa bàn tay vuốt dọc theo cánh tay cô. "Chỉ cần nhớ rằng, nếu có đau đớn, thì nó sẽ trở nên tốt hơn thôi."

Cô cảm thấy nó bắt đầu quay trở lại, chậm chạp đốt cháy bụng cô. "Tốt hơn thế nào?" cô hỏi, giọng cô nghe rõ cả tiếng thở và không quen thuộc.

Anh mỉm cười khi những ngón tay anh tìm thấy hông cô.

"Chỉ một chút, anh đã nghe nói vậy." "Chỉ một chút," cô hỏi, bây giờ thì hầu như có thể nói được rồi. "hay.. khá nhiều?"

Anh di chuyển lên trên cô, da anh chạm vào từng inch của cơ thể cô. Điều này thật nguy hiểm. Điều này thật hạnh phúc.

"Khá là nhiều," anh trả lời, cắn nhẹ nơi cổ cô. "Thực tế thì, khá hơn rất nhiều."

Cô cảm thấy hai chân cô mở rộng ra, và cơ thể anh nép vào khoảng trống giữa chúng. Cô có thể cảm thấy anh, rắn chắc và nóng hổi và ép chặt vào cô. Cô cứng người lại, và anh chắc phải cảm thấy điều đó, bởi vì môi anh ngân nga một giọng nhẹ nhàng, "Shhhh," nơi tai cô.

Rồi từ đó anh di chuyển xuống dưới.

Và xuống thấp nữa.

Xuống thấp nữa.

Miệng anh khơi lên ngọn lửa từ cổ cô cho đến chỗ hõm của vai cô, và rồi –

Ôi, Chúa ơi.

Bàn tay anh khum lấy ngực cô, vun nó đầy lên và tròn trĩnh, và miệng anh tìm thấy đỉnh của nó.

Cô giật mạnh bên dưới anh.

Anh cười một mình, và bàn tay kia của anh tìm thấy vai cô, giữ cô nằm yên trong khi anh tiếp tục cuộc khám phá của mình, chỉ dừng lại khi di chuyển từ bên này sang bên kia.

"Gregory," cô rên rỉ, bởi cô chẳng biết nói gì khác. Cô bị lạc trong cảm giác, hoàn toàn vô vọng chống lại sự kích thích khoái lạc của anh. Cô không thể giải thích, cô không thể tập trung hay tư duy. Cô chỉ có thể cảm nhận, và đó là thứ hầu như khủng khiếp, rung mình có thể hình dung được.

Một một cái cắn nhẹ, anh rời khỏi ngực cô và đưa mặt anh vào chúng. Hơi thở anh lộn xộn, các cơ bắp của anh căng thẳng.

"Chạm vào anh," anh nói bằng giọng khàn khàn.

Môi cô há ra, và mắt cô tìm mắt anh.

"Ở bất cứ nơi nào," anh van nài.

Đó là lúc mà Lucy nhận ra rằng hai tay cô đặt xuôi hai bên hông cô, nắm chặt lấy tấm chăn trải giường như thể chúng có thể giúp cho cô. "Em xin lỗi," cô nói, và rồi, một cách đáng ngạc nhiên, cô bắt đầu cười.

Một bên khóe miệng anh cong lên. "Chúng ta sắp phải sửa chữa em vì cái thói quen đó đấy," anh lầm bầm.

Cô đưa tay mình lên lưng anh, nhẹ nhàng thăm dò làn da anh. "Anh không muốn em phải xin lỗi đấy chứ?" cô hỏi. Khi anh cười đùa, khi anh trêu ghẹo – nó làm cô cảm thấy thoải mái. Nó làm cô trở nên táo bạo.

"Không phải vì điều này," anh rên rỉ.

Cô chà xát ngón chân mình vào bắp chân anh. "Còn cái này?"

Và rồi hai tay anh bắt đầu những việc không thể nói nên lời. "Em có muốn anh xin lỗi không?"

"Không," cô thở hắt hắt. Anh đang chạm vào cô một cách thân mật, theo những cách mà cô không biết là cô có thể được chạm đến. Nó nên là thứ lạ lùng nhất trên thế giới này, nhưng nó không phải. Nó làm cho cô căng ra, cong người lại, quặn quai. Cô chẳng có ý tưởng gì về việc cô đang cảm thấy thế nào – cô không thể mô tả nó với những gì mà Shakespeare tự mình từ bỏ.

Nhưng cô muốn nhiều hơn nữa. Đó là những gì cô có thể nghĩ, điều duy nhất cô biết.

Gregory đang hướng cô đến một nơi nào đó. Cô cảm thấy bị lôi kéo, bị dẫn dắt, bị xúc động mạnh.

Và cô muốn tất cả.

"Làm ơn," cô van xin, những từ ngữ không kiểm soát được trượt ra khỏi môi cô. "Làm ơn..."

Nhưng Gregory cũng đi trước những lời nói. Anh gọi tên cô. Hết lần này đến lần khác anh gọi nó, như thể hai môi anh đã mất trí cho bất kỳ cái gì khác.

"Lucy," anh thì thầm, miệng anh di chuyển đến chỗ hõm giữa hai bên ngực cô.

"Lucy," anh rên rỉ, trượt một ngón tay vào bên trong cô.

Và rồi anh thở hắt hắt vì điều đó. "Lucy!"

Cô đã chạm vào anh. Một cách nhẹ nhàng, một cách ngập ngừng.

Nhưng đó là cô. Đó là bàn tay cô, sự mơn trớn của cô, và anh có cảm giác như thể anh đang ở trên đồng lúa.

"Em xin lỗi," cô nói, giật tay cô ra khỏi đó.

"Đừng xin lỗi," anh nghiêng rặng, không phải bởi vì anh giận dữ mà bởi vì anh không thể nói được gì. Anh tìm thấy tay cô và kéo nó quay trở lại. "Điều này là vì anh đã muốn em nhiều như thế nào," anh nói, bao phủ cô xung quanh anh. "Với tất cả những gì anh có, với tất cả những gì của anh."

Mũi anh chỉ cách mũi cô một inch. Hơi thở họ hòa vào nhau, và mắt họ...

Như thế họ chỉ là một.

"Anh yêu em," anh lẩm bẩm, di chuyển vào vị trí.

Tay cô trượt đi, rồi di chuyển đến lưng anh.

"Em cũng yêu anh," cô thì thầm, và rồi mắt cô mở lớn, như thể cô choáng váng vì cô đã nói điều đó.

Nhưng anh không quan tâm. Nó không thành vấn đề nếu cô có ý nói với anh như vậy hay không. Cô đã nói điều đó, và cô có thể không bao giờ lấy lại nó. Cô là của anh.

Và anh là của cô. Khi anh vẫn giữ mình đứng yên, ấn nhẹ vào lối vào của cô, anh nhận ra rằng anh đang đứng bên sườn của vách núi. Cuộc sống của anh kể từ bây giờ sẽ chia làm hai phần: trước khi và sau khi.

Anh sẽ không bao giờ yêu người phụ nữ nào khác nữa.

Anh không thể nào yêu bất cứ người phụ nữ nào khác nữa.

Không thể sau điều này. Không thể chừng nào mà Lucy còn bước đi trên cùng một trái đất. Không thể có ai khác.

Điều này thật lạ lùng, cái vách núi này. Lạ lùng, và hồi hộp, và –

Anh thúc tới.

Cô thốt ra một tiếng hôn hên khi anh đẩy về phía trước, nhưng khi anh nhìn xuống cô, cô không có vẻ gì là đang đau đớn. Đầu cô ngả về phía sau, và mỗi hơi thở đi kèm với một tiếng rên rỉ nho nhỏ, như thể cô không thể nào giữ chặt lấy khao khát ở yên bên trong.

Chân cô quấn quanh anh, ngón chân chạy dọc theo chiều dài bắp chân anh. Và hông cô cong lên, ép chặt, van xin anh tiếp tục.

"Anh không muốn làm đau em," anh nói, mỗi cơ bắp trên cơ thể anh căng ra di chuyển về phía trước. Anh chưa bao giờ muốn một thứ gì đó theo cái cách anh muốn cô như lúc này. Và anh cũng chưa bao giờ cảm thấy ít ham muốn hơn. Điều này là dành cho cô. Anh không thể làm cô đau đớn.

"Anh không có," cô rên rỉ, và rồi anh không thể tự giúp mình được nữa. Anh chiếm lấy ngực cô trong miệng anh khi anh đẩy xuyên qua rào chắn của cô, đưa anh trọn vẹn vào bên trong cô.

Nếu cô có cảm thấy đau, cô cũng chẳng quan tâm. Cô thốt ra một tiếng kêu lặng lẽ của niềm sung sướng, và tay cô bao bọc một cách hoang dại lấy đầu anh. Cô quấn quại bên dưới anh, và khi anh cố gắng di chuyển đến ngực bên kia, những ngón tay cô trở nên tàn nhẫn, giữ chặt anh ở đó với một xúc cảm mãnh liệt

Và sau tất cả, cơ thể anh đòi hỏi cô, di chuyển với một nhịp độ vượt ra ngoài giới hạn của suy nghĩ hay kiểm soát. "Lucy Lucy Lucy," anh rên rỉ, cuối cùng giật anh ra khỏi ngực cô. Điều đó thật khó khăn. Thật là quá sức. Anh cần căn phòng để thở, để há hốc miệng, để hít thêm nhiều không khí mà dường như là không bao giờ có thể đủ cho phổi anh.

"Lucy."

Anh nên đợi. Anh cố gắng đợi. Nhưng cô bao bọc anh, ấn sâu móng tay cô vào vai anh, và cơ thể cô

cong lên trên giường vừa đủ sức mạnh để kéo anh theo.

Và rồi anh cảm thấy cô. Căng thẳng, siết chặt, rùng mình quanh anh, và anh tuôn trào.

Anh tuôn trào, và thế giới nổ tung một cách đơn giản.

"Anh yêu em," anh rên rỉ khi anh đổ sụp xuống cô. Anh đã nghĩ là anh đã ra ngoài giới hạn của những từ ngữ, nhưng chúng ở đó.

Chúng ở đó cùng với anh. Ba từ đơn giản nhất.

Anh yêu em.

Anh sẽ không bao giờ tồn tại mà không có chúng.

Và điều đó thật sự rất tuyệt vời.

Chương 20

Trong chương này, nhân vật chính của chúng ta đã có một buổi sáng tồi tệ.

Một lúc sau đó, sau khi đã ngủ, và rồi thêm nhiều đam mê, rồi lại chớp mắt một chút, không gian yên lặng thanh bình và tĩnh mịch, và rồi lại thêm đam mê - bởi vì họ không thể nào tự giúp được mình – đã đến thời điểm mà Gregory phải đi.

Đây có lẽ là điều khó khăn nhất mà Gregory từng làm, và anh vẫn chưa thể nào làm điều đó với niềm vui sướng tận sâu trong trái tim bởi anh biết rằng đây chưa phải là điều cuối cùng. Nó thậm chí không phải là lời tạm biệt; chẳng có gì quá vĩnh cửu như nó cả. Nhưng thời gian đang trôi đi một cách nguy hiểm. Bình minh sẽ sớm đến thôi, và trong khi anh đang cố gắng bằng mọi cách để cưới được Lucy sớm nhất có thể, anh sẽ không đặt cô vào sự nhục nhã của việc bị bắt gặp ở trên giường với anh trong buổi sáng của ngày diễn ra đám cưới của cô với một người đàn ông khác.

Cũng còn có Haselby để mà cân nhắc nữa. Gregory không biết rõ về anh ta lắm, nhưng anh ta luôn dường như là một gã hòa nhã và không đáng để anh ta rơi vào một tình trạng bị bê mặt công khai trước công chúng.

"Lucy," Gregory thì thầm, hôn lên má cô bằng mũi anh, "gần sáng rồi."

Cô tạo ra một âm thanh ngái ngủ, rồi quay đầu lại. "Vâng," cô nói. Chỉ Vâng, mà không phải là Tất cả thật không công bằng hoặc là Điều đó thật không nên xảy ra theo cách này. Nhưng đó là Lucy. Cô rất thực tế, khôn ngoan và hầu như có lý một cách đáng yêu, và anh yêu cô vì tất cả những điều đó và còn hơn thế nữa. Cô không muốn thay đổi cả thế giới. Cô chỉ muốn làm cho nó trở nên đáng yêu và tuyệt diệu hơn cho những người mà cô YÊU QUÍ!

Sự thật mà cô đã làm điều đó – khi mà cô đã để cho anh làm tình với cô và đang lên kế hoạch hoãn đám cưới của cô ngay bây giờ, trong cái buổi sáng sớm của buổi lễ - nó chỉ cho anh thấy cô đã lo cho anh sâu đậm như thế nào. Lucy không tìm kiếm sự chú ý và kịch tính. Cô mong muốn một sự ổn định và những gì quen thuộc, và việc để cho cô phải làm một bước ngoặt khi cô đang chuẩn bị cho việc –

Nó làm cho anh cảm thấy nhỏ bé.

"Em nên đi với anh," anh nói. "Ngay bây giờ. Chúng ta nên cùng rời khỏi đây trước khi những người hầu thức giấc."

Môi dưới cô căng ra một chút trong một biểu cảm kiểu như Ôi-Chúa-ơi khiến cho anh chỉ đơn giản có một sự vui thích là phải hôn cô. Một cách nhẹ nhàng, bởi vì anh chẳng còn thời gian để mà bị cuốn đi bởi đam mê nữa, và cũng chỉ là một cái hôn vội trên khóe miệng của cô. Chẳng gì có thể gây cản trở cho câu trả lời của cô, cái mà thật đáng thất vọng. "Em không thể."

Anh rút xuống trở lại. "Em không thể ở lại đây."

Nhưng cô đang lắc đầu. "Em... em phải làm những gì đúng đắn."

Anh nhìn cô một cách kỳ quặc.

"Em phải cư xử trong danh dự," cô giải thích. Rồi cô ngồi xuống, những ngón tay cô nắm quá chặt lấy

chiếc áo ngủ đến nỗi mà khớp của chúng trở nên trắng bệch. Cô trông có vẻ bối rối, điều mà anh ngờ rằng chúng làm nên ý nghĩa nào đó. Anh cảm thấy một góc của bình minh hoàn toàn mới đang hé lộ, trong khi cô thì –

Cô vẫn còn có một ngọn núi khá lớn phải vượt qua trước khi cô có thể chạm đến hạnh phúc cuối cùng của mình.

Anh vươn ra, cố gắng nắm lấy một tay cô, nhưng cô không dễ dàng tóm lấy. Nó không phải là cô đang bị kéo ra khỏi anh; nó hầu như giống như thể cô thậm chí không nhận ra cái chạm của anh.

"Em không thể hèn hạ trốn đi và để cho Lord Haselby phải chờ đợi một cách vô vọng ở nhà thờ," cô nói, những từ ngữ tuôn ra, đổ nhào ra khỏi môi cô khi mắt cô quay về phía anh, mở rộng và cầu khẩn.

Nhưng chỉ trong chốc lát.

Rồi cô quay đi.

Cô nuốt xuống. Anh không thể nhìn thấy gương mặt cô, nhưng anh có thể thấy nó trong cái cách cô chuyển động.

Cô nói, một cách mềm mỏng, "Chắc chắn là anh hiểu điều đó."

Và anh hiểu. Đó là một trong những thứ mà anh yêu nhất ở cô. Cô có một ý thức mạnh mẽ về những gì đúng và sai, đôi khi gần như là cứng đầu. Nhưng cô chưa bao giờ tỏ qua có đạo mạo, chưa bao giờ quá hạ mình.

"Anh sẽ chờ em," anh nói.

Đầu cô quay lại ngay tức thì, và mắt cô mở rộng trong một câu hỏi.

"Em có lẽ sẽ cần đến sự giúp sức của anh," anh nói nhỏ nhẹ.

"Không, không cần thiết đâu. Em khá chắc chắn là em có thể -"

"Anh muốn vậy," anh nói, với sự ép buộc đủ để làm cô im lặng. "Đây sẽ là tín hiệu của chúng ta." Anh đưa tay lên, các ngón tay khép lại, lòng bàn tay hướng ra. Rồi anh xoay cổ tay, một lần, để đưa lòng bàn tay vòng quanh mặt, rồi một lần nữa, trở về vị trí ban đầu. "Anh sẽ chờ em. Nếu em cần sự giúp đỡ của anh, hãy đến bên cửa sổ và làm dấu hiệu này."

Cô mở miệng, như thể có có cô thể phản đối thêm một lần nữa, nhưng cuối cùng thì cô chỉ đơn thuần gật đầu. Anh đứng dậy, mở tung tấm vải trải giường nặng trĩu bao bọc giường cô khi anh tìm lại quần áo của mình. Áo quần anh rơi vãi tứ tung – chiếc quần ống túm thì ở đây, chiếc áo sơ mi thì rõ ràng ở đằng kia, nhưng anh nhanh chóng gom những gì anh cần lại và mặc vào.

Lucy vẫn ở lại giường, đang ngồi dậy với tấm chăn trải giường kẹp dưới cánh tay cô. Anh thấy cô rất quyến rũ và e lệ, và anh hầu như trêu chọc cô vì điều đó. Nhưng thay vì vậy anh quyết định chỉ mỉm cười thích thú. Đây hẳn phải là một đêm quan trọng đối với cô, cô không nên bị chòng ghẹo đến mức cỡ cho tính ngây thơ của mình.

Anh bước tới bên cửa sổ để nhìn ra ngoài. Bình minh vẫn chưa hé rạng, nhưng bầu trời thì rõ là đang hoạt động trở lại, chân trời nhuộm một tia sáng lung linh mờ nhạt chỉ nhìn thấy được trước khi mặt trời mọc. Bầu trời rực sáng nhẹ nhàng, một màu xanh tía thanh bình, và thật tuyệt đẹp khi anh vẫy tay với cô gọi cô đến bên anh. Anh quay lưng lại khi cô mặc lại áo ngủ của mình và rồi, khi cô bước nhẹ trên đôi chân

trần băng qua căng phòng, anh kéo cô nhẹ nhàng dựa vào anh, lưng cô nép vào ngực anh. Anh tựa cằm mình vào đỉnh đầu cô.

"Nhìn kia," anh thì thầm.

Bóng tối dường như đang nhảy múa, lấp lánh và rộn ràng lên, như thể không khí tự nó hiểu được rằng không có gì có thể sánh được như nó. Bình minh đang chờ đợi ở phía bên kia của chân trời, và những ngôi sao đang bắt đầu tắt dần ánh sáng trên bầu trời. Và thật may mắn và phúc lành làm sao mà anh có thể cảm thấy được cả hai thứ đó, trong từng hơi thở

Nếu anh có thể làm thời gian ngừng trôi, anh sẽ làm điều đó. Chưa bao giờ anh trải qua một khoảnh khắc nào quá huyền diệu, quá... đầy đủ như vậy. Mọi thứ đang ở đây, tất cả những gì tốt đẹp, chân thật và có thực. Và anh cuối cùng đã hiểu được sự khác nhau giữa hạnh phúc và sự mãn nguyện, Và thật may mắn và phúc lành làm sao mà anh có thể cảm thấy được cả hai thứ đó, trong tất cả những thứ ngoạn mục như thế này.

Đó là Lucy. Cô hoàn thiện anh. Cô trao cho cuộc sống của anh những điều mà anh đã biết rằng một ngày nào đó nó sẽ trở thành hiện thực.

Đây là giấc mơ của anh. Nó đang trở thành sự thật, tất cả xung quanh anh, ngay tại đây trong vòng tay anh.

Và rồi, ngay lúc họ đang đứng cạnh cửa sổ lúc này đây, một trong những ngôi sao đột nhiên lóe sáng xuyên qua bầu trời. Nó tạo thành một hình cánh cung rộng và không sâu, và Gregory dường như cảm thấy rằng anh nghe thấy nó khi nó đang chu du, lóe sáng và nổ lộp bộp cho đến khi nó biến mất trong ánh sáng.

Nó làm cho anh hôn cô. Anh ngờ rằng cầu vồng cũng sẽ làm nên điều tương tự, hay một nhánh cây bốn lá, hay thậm chí chỉ đơn giản chỉ là một bông tuyết, hạ cánh xuống ống tay áo anh mà không bị tan ra. Thật là không thể nào thương thức một trong những điều kỳ diệu nhỏ nhỏ của tự nhiên mà không hôn cô. Anh hôn lên cổ cô, và rồi anh quay cô lại trong vòng tay anh để anh có thể hôn lên môi cô, rồi trán cô, và thậm chí là mũi cô.

Và cả bảy nốt tàn nhang trên mặt cô nữa. Chúa tôi, anh yêu bảy cái nốt tàn nhang của cô quá.

"Anh yêu em," anh thì thầm.

Cô để má mình dựa vào má anh, và giọng cô nghe khàn khàn, hầu như là có vẻ nghẹn ngào, "Em cũng yêu anh."

"Em có chắc là em sẽ không đi với anh bây giờ không?" Anh đã biết câu trả lời của cô, nhưng anh vẫn cứ hỏi. Đúng như dự đoán, cô gật đầu. "Em phải tự mình làm điều đó."

"Em nghĩ chú em sẽ phản ứng thế nào?"

"Em... không chắc lắm."

Anh bước lùi lại, nắm lấy vai cô và thậm chí còn khụy gối xuống để mắt anh không bỏ sót sự tiếp xúc với mắt cô. "Ông ta sẽ làm đau em không?"

"Không," cô nói, đủ nhanh để anh có thể tin cô. "Không. Em hứa với anh."

""Ông ta sẽ cố ép buộc em kết hôn ới Haselby chứ? Hay nhốt em trong phòng? Bởi vì anh có thể ở lại, nếu em nghĩ rằng em sẽ cần đến anh, anh có thể ở lại đây." Điều đó sẽ tạo ra một vụ scandal thậm chí còn

tệ hơn những gì hiện thời họ đang phải đối mặt, nhưng nếu có một nghi vấn nào đó cho sự an toàn của cô...

Chẳng có gì anh sẽ không làm cả.

"Gregory –"

Anh làm cô im lặng bằng một cái lắc đầu. "Em có hiểu không," anh bắt đầu, "những điều này hoàn toàn đi ngược lại bản năng của anh, để em ở lại đây đối mặt với việc này một mình sao?"

Hai môi cô há ra và hai mắt cô –

Chúng đầy ắp những giọt nước mắt.

"Anh đã thề bằng cả trái tim mình là sẽ bảo vệ em," anh nói, giọng anh nghe thiết tha và mãnh liệt và có lẽ thậm chí còn có chút gì đó giải bày nữa. Bởi vì, anh nhận ra rằng, hôm nay là ngày mà anh thật sự trở thành một người đàn ông. Sau hai mươi sáu năm tồn tại không có tình thân ái và, đúng vậy, không có mục đích, cuối cùng anh đã tìm ra mục tiêu của đời anh.

Cuối cùng anh đã biết tại sao anh đã được sinh ra.

"Anh đã thề điều đó trong tim mình," anh nói, "và anh sẽ vẫn thề như vậy trước Chúa trời sớm nhất chừng nào chúng ta có thể. Và điều đó giống như xát muối vào ngực anh khi để em ở lại một mình."

Tay anh tìm đến tay cô, và những ngón tay của họ đan vào nhau.

"Điều đó không đúng," anh nói, giọng thấp nhưng dữ dội.

Một cách chậm rãi, cô gật đầu tỏ ý đồng tình. "Nhưng đó là những gì chúng ta phải làm."

"Nếu có vấn đề gì," anh nói, "nếu em cảm thấy nguy hiểm, em phải hứa ra hiệu cho anh. Anh sẽ đến với em. Em có thể ẩn náu ở chỗ mẹ anh. Hoặc bất kỳ ai trong những chị em gái anh. Họ chẳng bận tâm đến những vụ scandal đâu. Họ sẽ chỉ lo cho hạnh phúc của em thôi."

Cô nuốt xuống, và rồi cô mỉm cười, và mắt cô trở nên đăm chiêu. "Gia đình anh thật đáng yêu."

Anh nắm lấy tay cô và ép chặt lấy chúng. "Họ bây giờ cũng là gia đình của em nữa." Anh đợi cho cô nói gì đó, nhưng cô đã không. Anh đưa hai tay cô lên môi và lần lượt hôn chúng. "Sớm thôi," anh thì thầm, "tất cả những điều này sẽ sớm qua thôi."

Cô gật đầu, rồi liếc nhìn qua vai cô về phía cánh cửa. "Những người hầu sẽ sớm thức dậy."

Và anh rời đi. Anh trượt qua cánh cửa, đôi giày cầm trên tay, và thoát ra ngoài theo lối mà anh đã vào.

Trời vẫn còn tối khi anh đến được công viên nhỏ nằm giữa quảng trường và nhà cô. Chỉ còn vài giờ nữa là đến đám cưới, và anh chắc chắn là anh có đủ thời gian để quay về nhà thay quần áo.

Nhưng anh không chuẩn bị để đánh liều về điều đó. Anh đã nói với cô anh sẽ bảo vệ cô, và anh sẽ không bao giờ phá vỡ lời hứa của mình.

Nhưng khi nó xảy đến với anh – anh không cần phải làm điều đó một mình. Trên thực tế, anh không nên làm điều đó một mình. Nếu Lucy cần anh, cô sẽ cần có anh khỏe mạnh và trọn vẹn. Nếu Gregory phải viện đến một sự ép buộc, anh có thể chắc chắn nên sử dụng thêm một vài cánh tay.

Anh chưa bao giờ tìm đến anh trai mình để tìm kiếm sự giúp đỡ, chưa bao giờ nài xin họ phải gỡ cho

anh ra khỏi vụ rắc rối khó khăn nào. Anh là một người đàn ông tương đối trẻ. Anh có ý thích uống rượu, chơi bài, ve vãn phụ nữ.

Nhưng anh chưa bao giờ uống quá say, hoặc chơi bài nhiều hơn mức cần thiết, hoặc, cho đến tối hôm qua, tán tỉnh một phụ nữ nào mà người đó sẽ bị nguy hiểm về danh tiếng với anh.

Anh không theo đuổi tình thần trách nhiệm, nhưng anh cũng không tìm kiếm sự rắc rối.

Anh trai anh đã luôn luôn xem anh như một cậu bé. Thậm chí cho đến bây giờ, khi anh đã hai mươi sáu tuổi, anh ngờ rằng họ cũng chẳng thấy anh lớn được bao nhiêu. Và vì vậy, anh không hỏi xin sự giúp đỡ từ họ. Anh chẳng tự đặt bản thân mình vào bất kỳ vị trí nào mà anh có thể cần đến nó.

Cho đến hôm nay.

Một trong những anh trai của anh sống không xa nơi đây. Chỉ ít hơn một phần tư dặm, chắc chắn vậy, có lẽ là một phần tám. Gregory có thể đến đó và trở về trong hai mươi phút, kể cả thời gian anh dùng để thuyết phục Colin ra khỏi giường ngủ.

Gregory đã bắt đầu so vai lại và lao về phía trước, thả lỏng để chuẩn bị chạy nước rút, khi anh phát hiện thấy một cậu bé nạo ống khói, đang bước băng qua con đường. Cậu ta còn trẻ - cỡ chừng mười hai, có lẽ là mười ba - và chắc chắn là hăng hái với một đồng tiền vàng.

Và một lời hứa nữa, cậu ta có thể mang tin nhắn của Gregory đến cho anh trai anh.

Gregory quan sát cậu bé lao vút vào góc đường, rồi anh băng trở lại chỗ công viên. Chẳng có chỗ nào để ngồi cả, thậm chí chẳng có chỗ để mà đứng để mà anh có thể ngay lập tức quan sát nhà Fennsworth House.

Và vì vậy anh trèo lên một cái cây. Anh ngồi trên một nhánh cây thấp và to, rướn người vào thân cây, và chờ đợi.

Một ngày nào đó, anh tự nói với mình, anh sẽ cười vào điều này. Một ngày nào đó họ sẽ kể câu chuyện này cho con cháu họ, và nó sẽ nghe rất lãng mạn và hào hứng.

Giống như bây giờ...

Lãng mạn ư, đúng rồi. Hào hứng ư, không nhiều lắm.

Anh cọ xát hai bàn tay vào nhau.

Trên tất cả thì, trời cũng hơi lạnh.

Anh nhún vai, tự chờ đợi mình ngừng lưu ý đến nó. Anh chưa bao giờ làm như vậy, nhưng anh không quan tâm. Có lý gì một vài đầu ngón tay trở nên xanh tái so với toàn bộ cuộc đời còn lại của anh chứ.

Anh mỉm cười, hướng ánh nhìn của mình về phía cửa sổ phòng cô. Cô ở đó, anh nghĩ. Ngay tại đó, đằng sau bức màn đỏ. Và anh yêu cô.

Anh yêu cô.

Anh nghĩ về những người bạn của anh, hầu hết bọn họ là những người hoài nghi, luôn luôn nhìn bằng một đôi mắt chán nản vào những chàng trai mới bước vào đời, luyến tiếc rằng hôn nhân là một việc chán ngắt, rằng những người phụ nữ là hoàn toàn có thể thay thế được, và rằng tình yêu là những gì tốt đẹp nhất

còn sót lại trong thơ ca.

Những thằng ngốc, tất cả bọn họ.

Tình yêu có tồn tại.

Nó ở ngay đây, trong không khí, trong gió, trong nước. Một người phải đợi để có được nó.

Để tìm kiếm nó.

Và đấu tranh vì nó.

Và anh sẽ như vậy. Vì Chúa, anh sẽ. Lucy chỉ cần ra một dấu hiệu, anh sẽ giải thoát cho cô.

Anh là một người đàn ông đang yêu.

Không gì có thể ngăn cản anh được.

"Chú phải nhận thấy rằng, đây không phải là cách mà anh dự định trải qua buổi sáng thứ bảy của mình."

Gregory đáp lại chỉ bằng một cái gật đầu. Anh trai anh đã đến đây bốn tiếng trước, chào anh bằng một tuyên bố đặc trưng của anh. "Điều này thật đáng hứng thú."

Gregory đã kể với Colin tất cả mọi chuyện, thậm chí cả những chuyện đã xảy ra vào đêm hôm qua. Anh thật tình không thích kể về Lucy cho ai, nhưng một người không thể yêu cầu anh trai mình ngồi trên một cái cây trong bốn giờ đồng hồ mà không giải thích tại sao. Và Gregory cảm thấy một sự thoải mái đôi chút khi bộc lộ hết nỗi niềm của chính mình với Colin. Anh ấy đã không hề lên lớp anh. Anh ấy đã không phán xét gì cả.

Thực tế thì, anh ấy thấu hiểu.

Khi Gregory kết thúc câu chuyện của mình, cụt ngắn giải thích vì sao anh đang đợi bên ngoài Fennsworth House, Colin chỉ đơn giản gật đầu và nói, "Anh không nghĩ rằng chú có bất kỳ cái gì để ăn."

Gregory lắc đầu và cười toe toét.

Thật là tốt khi có một người anh trai.

"Kế hoạch của chú khá là tệ nhì," Colin thì thầm. Nhưng anh cũng đang mỉm cười.

Họ cùng quay về hướng căn nhà, cũng đã khá lâu kể từ khi có dấu hiệu của sự thức dậy. Những cái rèm cửa đã được kéo lên, nền đã được đốt và đang chiếu sáng khi bình minh cũng đang bắt đầu cho một buổi sáng.

"Cô ấy chẳng phải là nên ra ngoài vào lúc này sao?" Colin hỏi, liếc mắt nhìn về hướng cánh cửa.

Gregory nhú mày. Anh cũng đang tự hỏi điều tương tự. Anh đã tự nói với mình rằng sự vắng mặt của cô báo trước một điềm lành. Nếu chú cô vẫn có ý định ép cô kết hôn với Haselby, chẳng phải là cô phải rời nhà để đi đến nhà thờ bây giờ sao? Theo như đồng hồ bỏ túi của anh, cái mà phải thừa nhận là hầu như không được chính xác như một cái đồng hồ phải có, thì buổi lễ sẽ phải được bắt đầu trong chưa đầy một giờ nữa.

Nhưng cô cũng đã không ra dấu hiệu yêu cầu sự giúp đỡ của anh.

Và điều đó là không tốt đối với anh.

Colin đột ngột ngẩng đầu lên.

"Cái gì kia?"

Colin ra hiệu về phía bên phải của anh. "Một chiếc xe ngựa," anh nói, "đang được mang đến từ khu chuồng ngựa."

Hai mắt Gregory mở lớn với sự sợ hãi khi cửa trước của Fennsworth mở ra. Những người hầu tràn ra ngoài, cười nói và chúc mừng khi cỗ xe đi đến và dừng lại ngay phía trước Fennsworth House. Nó có màu trắng, cửa đang mở, và được trang trí bằng hoa với rất nhiều hoa màu hồng hoàn hảo và những sợi dây ruy băng bản rộng tươi tắn, kéo dài phía sau, đang rung rinh trong ánh sáng.

Đó là một cỗ xe ngựa dùng cho đám cưới.

Và không một ai cảm thấy điều đó là kỳ lạ cả.

Làn da Gregory bắt đầu ngứa râm ran. Những cơ bắp của anh bùng cháy.

"Chưa đâu," Colin nói, đưa tay ngăn cản cánh tay của Gregory.

Gregory lắc đầu. Phạm vi tầm nhìn của anh đang bắt đầu mờ dần, và tất cả những gì anh có thể thấy là cỗ xe đã được ghim cương lại.

"Em phải đi gặp cô ấy," anh nói. "Em phải đi."

"Đợi đã," Colin chỉ ra. "Đợi xem chuyện gì đang xảy ra. Cô ấy có thể không đi ra ngoài. Cô ấy có thể..."

Nhưng cô đã ra ngoài.

Không phải là người đầu tiên. Đó là anh trai cô ấy, và người vợ mới cưới bên cánh tay.

Rồi đến một người đàn ông lớn tuổi – hầu như có lẽ là chú cô ấy – và một phụ nữ lớn tuổi mà Gregory đã gặp ở bữa tiệc hóa trang của chị gái anh.

Và rồi đến...

Lucy.

Trong bộ váy cưới.

"Chúa ơi," anh thì thầm.

Cô đang đi một cách tự do. Không ai ép buộc gì cô cả.

Hermione đang nói gì đó với cô, thì thầm vào tai cô.

Và Lucy mỉm cười.

Cô mỉm cười.

Gregory bắt đầu thở hổn hển.

Nỗi đau như có thể sờ thấy được. Thực sự. Nó bắn thẳng vào gan ruột anh, ép chặt lấy những cơ quan nội tạng của anh cho đến khi anh không còn có thể di chuyển được nữa.

Anh chỉ có thể nhìn.

Và suy nghĩ.

"Cô ấy có nói với chú là cô ấy sẽ không chấp nhận điều này không?" Colin thì thầm hỏi.

Gregory cố gắng để nói vâng, nhưng từ ngữ như bóp nghẹt lấy anh. Anh cố để nhớ lại cuộc trò chuyện sau cùng giữa họ, từng lời cuối cùng của nó. Cô đã nói cô phải cư xử trong danh dự. Cô đã nói cô phải làm những gì đúng đắn. Cô đã nói cô yêu anh.

Nhưng cô đã chưa bao giờ nói là cô sẽ không kết hôn với Haselby.

"Ôi Chúa ơi," anh thì thầm.

Anh trai anh đặt bàn tay mình lên tay anh. "Anh rất tiếc," anh nói.

Gregory quan sát khi Lucy bước lên cỗ xe đang rộng mở. Những người hầu vẫn còn đang chúc mừng. Hermione thì nhặng xị lên với tóc cô, sửa lại tấm mạng che mặt, rồi cười vang khi ngọn gió làm nó tốc lên như một tấm vải mỏng nhẹ trong không khí.

Điều này không thể nào đang xảy ra.

Phải có một cách giải thích nào đó.

"Không," Gregory nói, bởi vì đó là từ duy nhất anh có thể nghĩ để nói. "Không."

Rồi anh nhớ lại. Ký hiệu bằng bàn tay. Cái phát tay. Cô ấy sẽ thực hiện nó. Cô ấy sẽ ra hiệu cho anh. Cho dù điều gì đã diễn ra trong căn nhà, cô sẽ không có khả năng để ngừng quá trình đó lại. Nhưng bây giờ, khi đã ra ngoài, nơi anh có thể nhìn thấy, cô sẽ ra hiệu.

Cô phải ra hiệu. Cô biết anh có thể nhìn thấy cô.

Cô biết anh đang ở ngoài đó.

Đang quan sát cô.

Anh nuốt xuống một cách dữ dội, chưa bao giờ rời mắt khỏi bàn tay phải của cô.

"Tất cả mọi người đều ở đây phải không?" anh nghe anh trai Lucy hỏi lớn.

Anh không nghe thấy giọng của Lucy qua tiếng ồn của những câu trả lời, nhưng không ai đặt câu hỏi về sự hiện diện của cô cả.

Cô là một cô dâu.

Và anh là một thằng ngốc, đang nhìn cô đi.

"Anh rất tiếc," Colin nói một cách lặng lẽ, khi họ quan sát chiếc xe ngựa biến mất quanh góc đường.

"Nó chẳng có nghĩa gì cả," Gregory thì thầm.

Colin nhảy xuống khỏi cái cây và giữ lấy tay Gregory trong tay anh một cách lặng lẽ.

"Nó chẳng có nghĩa gì cả," Gregory lại nói, quá hoang mang để làm bất cứ cái gì ngoài việc để cho anh trai mình giúp đưa anh xuống. "Cô ấy sẽ không làm điều đó. Cô ấy yêu em."

Anh nhìn Colin. Hai mắt anh ấy tỏ vẻ tốt bụng, nhưng có sự đáng tiếc.

"Không," Gregory nói. "Không. Anh không biết cô ấy. Cô ấy sẽ không – Không. Anh không biết cô ấy đâu."

Và Colin, người mà những kinh nghiệm của anh với Lady Lucinda Abernathy chỉ vừa một lúc mà trong đó cô ấy đã làm tan vỡ trái tim em trai anh, hỏi, "Chú biết cô ấy không?"

Gregory bước lùi lại như thể gặp chướng ngại. "Vâng," anh nói, "Vâng, em biết."

Colin không nói gì cả, nhưng hai chân mày anh ấy nhướng lên, như thể hỏi,Ồ, vậy thì sao?

Gregory quay người lại, hai mắt anh di chuyển đến góc đường nơi mà Lucy vừa mới đi khuất. Trong một khoảnh khắc anh vẫn đứng yên, chuyển động duy nhất của anh những cái chớp mắt đầy suy tư và cân nhắc của đôi mắt anh.

Anh quay người lại, nhìn lên gương mặt anh trai mình. "Em biết cô ấy," anh nói. "Em biết."

Hai môi Colin mím lại, như thể đang cố định hình câu hỏi, nhưng Gregory đã quay người đi.

Anh đang nhìn cái góc đường một lần nữa.

Và rồi anh bắt đầu chạy.

Chương 21

Trong chương này nhân vật nam chính của chúng ta mạo hiểm tất cả mọi thứ.

"Cậu đã sẵn sàng chưa?"

Lucy ngược nhìn lên phần bên trong nguy nga lộng lẫy của nhà thờ thánh George – kính màu sáng trưng, những khung cửa tò vò thanh lịch, hàng đồng và hàng đồng những bông hoa được mang đến để tổ chức cho hôn lễ của cô.

Cô nghĩ đến Lord Haselby, đang đứng trước mặt vị linh mục ở bệ thờ.

Cô nghĩ đến những người khách, tất cả hơn ba trăm người bọn họ, tất cả đang đợi cô bước vào trên cánh tay của anh trai cô.

Và cô nghĩ đến Gregory, người chắc chắn đã nhìn thấy cô trèo vào cỗ xe cô dâu, trong bộ váy cưới lộng lẫy của cô.

"Lucy," Hermione lặp lại, "cậu đã sẵn sàng chưa?"

Lucy tự hỏi Hermione sẽ nghĩ gì nếu cô nói rằng chưa.

Hermione là người lãng mạn.

Không thực tế.

Cô ấy có lẽ sẽ bảo Lucy rằng cô không cần phải chấp nhận điều này, rằng chẳng có vấn đề gì cả về việc họ chỉ đang đứng bên ngoài cánh cửa dẫn vào thánh đường của nhà thờ, hoặc rằng bản thân thủ tướng đang ngồi ở bên trong.

Hermione sẽ nói với cô rằng chẳng có vấn đề gì nếu những giấy tờ đã được ký và những thông báo đã được đọc, trong ba vùng khác nhau. Chẳng thành vấn đề gì nếu với việc chạy trốn khỏi nhà thờ Lucy sẽ tạo nên một vụ scandal thế kỷ. Cô ấy sẽ nói với Lucy rằng cô không phải làm điều đó, rằng cô không nên sắp đặt hôn nhân của mình vì sự tiện lợi khi mà cô có thể có được đam mê và tình yêu. Cô ấy sẽ nói –

"Lucy?"

(Là những gì mà cô ấy thực sự nói.)

Lucy quay lại, chớp mắt bối rối, bởi vì Hermione trong tưởng tượng của cô đã làm một bài thuyết giảng khá là say sưa.

Hermione mỉm cười nhẹ nhàng. "Cậu đã sẵn sàng chưa?"

Và Lucy, bởi vì cô là Lucy, bởi vì cô sẽ luôn luôn là Lucy, gật đầu.

Cô không thể làm được gì khác.

Richard tham gia cùng họ. "Anh không thể tin được là em đang kết hôn," anh nói với Lucy, nhưng sau khi anh đã liếc nhìn vợ anh một cách ấm áp.

"Em cũng đâu có trẻ hơn bao nhiêu so với anh, Richard," Lucy nhắc anh. Cô nghiêng đầu về hướng vị Lady Fennsworth mới mè. "Và em lớn hơn Hermione hai tháng lận."

Richard cười toe như đứa trẻ. "Đúng rồi, nhưng cô ấy không phải là em gái anh."

Lucy mỉm cười vì điều đó, và cô rất biết ơn vì nó. Cô cần những nụ cười. Đó là thứ cuối cùng mà cô có thể xoay sở để kiểm soát được.

Hôm nay là ngày cưới của cô. Cô đã tắm và xức nước hoa và phục trang với một thứ được cho là cái váy đắt tiền bậc nhất mà cô từng để mắt đến, và cô cảm thấy...

Trống rỗng.

Cô không thể hình dung Gregory nghĩ gì về cô. Cô đã cân nhắc đến việc cho phép anh nghĩ rằng cô lên kế hoạch để hủy bỏ đám cưới. Điều đó thật khủng khiếp đối với cô, tàn nhẫn và không trung thực, nhưng cô đã không biết phải làm gì khác. Cô là một kẻ nhất gan, và cô không thể chịu được việc nhìn thấy gương mặt anh khi cô nói với anh rằng cô vẫn có ý định kết hôn với Haselby.

Chúa ơi, làm sao mà cô có thể giải thích về điều đó đây? Anh sẽ khẳng khái rằng vẫn còn một cách nào khác, nhưng anh là một người lý tưởng hóa, và anh chưa bao giờ phải đối mặt với một nghịch cảnh thực sự cả. Chẳng còn cách nào khác cả. Không phải bây giờ. Không với sự hi sinh gia đình cô.

Cô thở một hơi dài. Cô có thể làm điều này. Thực sự vậy. Cô có thể. Cô có thể.

Cô nhắm hai mắt lại, đầu cô lắc lư một chút hoặc hơn thế khi những từ ngữ đó vang vọng trong tâm trí cô.

Tôi có thể làm điều này. Tôi có thể. Tôi có thể.

"Lucy?" giọng Hermione quan tâm. "Cậu không khỏe à?"

Lucy mở bừng hai mắt, và nói điều duy nhất Hermione có thể sẽ tin. "Chỉ là đang làm phép tính tổng trong đầu mà thôi."

Hermione lắc đầu. "Tớ nghĩ rằng Lord Haselby thích toán, bởi vì tớ thề rằng, Lucy, cậu điên rồi."

"Có lẽ vậy."

Hermione nhìn cô một cách giễu cợt.

"Gì vậy?" Lucy hỏi.

Hermione chớp mắt vài lần trước khi trả lời. "Chẳng có gì, thật đấy," cô nói. "Chỉ là điều đó nghe không giống cậu chút nào."

"Mình chẳng hiểu ý cậu là gì."

"Đồng ý với mình khi mình gọi cậu là một người điên sao? Đó không hẳn là những gì mà cậu sẽ nói."

"Ồ, đó hiển nhiên là những gì mà mình đã nói," Lucy cầu nhàu, "vì vậy mình không hiểu ý —"

"Ồ, khiếp thật. Lucy mà mình biết thế nào cũng nói gì đó kiểu như "Toán học là một sự nỗ lực cực kỳ quan trọng, và thật vậy, Hermione, cậu nên cân nhắc để tự mình thực hành nó nhiều hơn.""

Lucy nhăn mặt. "Minh thực sự quá đạo mạo như vậy sao?"

"Đúng rồi," Hermione trả lời, như thể cô thậm chí còn điên hơn khi hỏi về nó. "Nhưng đó là những gì mà tớ yêu quý nhất về cậu."

Và Lucy cố gắng xoay sở một nụ cười khác.

Có lẽ mọi thứ sẽ ổn thôi. Có lẽ cô sẽ hạnh phúc. Nếu có thể xoay sở được hai nụ cười trong một buổi sáng, thì chắc chắn là mọi chuyện cũng không đến nỗi quá tệ. Cô chỉ cần tiếp tục giữ như vậy, trong tâm trí cô và cả cơ thể cô nữa. Cô cần phải làm xong việc này, làm nó một cách thường xuyên, vì vậy có thể để Gregory trở thành quá khứ và ít nhất thì cũng cố gắng nắm bắt cuộc sống mới của cô với vai trò là vợ của Haselby.

Nhưng Hermione đang hỏi Richard để cô có thể có một chút riêng tư với Lucy, và rồi cô ấy nắm lấy hai tay cô, kéo đi và thì thầm, "Lucy, cậu có chắc là cậu muốn làm điều này không?"

Lucy nhìn lên cô với một sự ngạc nhiên. Tại sao Hermione lại hỏi cô điều này? Ngay tại thời điểm mà cô hầu như muốn bỏ chạy? Cô đang không mỉm cười sao? Hermione không nhìn thấy cô đan mỉm cười sao?

Lucy nuốt xuống. Cô cố gắng để làm thẳng hai vai lên. "Đúng vậy," cô nói. "Đúng vậy, dĩ nhiên rồi. Tại sao cậu lại hỏi mình câu đó?"

Hermione không trả lời ngay. Nhưng mắt cô ấy – đôi mắt to, xanh đã từng làm cho những người đàn ông trưởng thành mất hết ý thức – chúng đã trả lời cô.

Lucy nuốt xuống và quay đi, không thể chịu nổi những gì cô nhìn thấy ở chúng.

Và Hermione thì thầm, "Lucy." Đó là tất cả. Chỉ Lucy thôi.

Lucy quay lại. Cô muốn hỏi Hermione ý cô ấy là gì. Cô muốn hỏi tại sao cô ấy gọi tên cô như thể đó là một tấn thảm kịch. Nhưng cô không thể. Cô không thể. Và vì vậy cô hy vọng Hermione nhìn thấy những câu hỏi của cô trong đôi mắt mình.

Cô ấy đã nhìn thấy. Hermione chạm vào má cô, mỉm cười buồn bã. "Cậu trông giống một cô dâu buồn bã nhất mà mình đã từng nhìn thấy."

Lucy nhắm hai mắt lại. "Mình không buồn. Mình chỉ cảm thấy..."

Nhưng cô không biết cô cảm thấy gì. Cô đã nghĩ cô cảm thấy gì? Không ai dạy cô về điều này cả. Trong toàn bộ quá trình giáo dục của cô, với người bảo mẫu, và nữ gia sư, và ba năm tại trường của Miss Moss's, không ai cho cô một bài học về điều này cả. tại sao không ai từng nhận ra rằng điều này khá là quan trọng hơn hết so với các công việc may vá hay những điệu khiêu vũ đồng quê.

"Mình cảm thấy...". Và rồi cô hiểu ra. "Mình cảm thấy như thể mình đang nói lời tạm biệt."

Hermione chớp mắt trong sự ngạc nhiên. "Với ai?"

Với chính mình.

Và cô đứng như vậy. Cô đang nói lời tạm biệt với chính cô, và tất cả mọi thứ cô có thể trở thành.

Cô cảm thấy bàn tay anh trai cô trên cánh tay cô. "Đã đến giờ bắt đầu rồi," anh nói.

Cô gật đầu.

"Bó hoa của cậu đâu rồi?" Hermione hỏi, rồi tự mình trả lời, "Ồ, Đây này." Cô với lấy những bông hoa, dọc theo chỗ cô, từ một cái bàn gần đó rồi đưa chúng cho Lucy. "Cậu sẽ được hạnh phúc," cô thì thầm, khi cô hôn lên má Lucy. "Cậu phải hạnh phúc. Minh chỉ đơn giản là không thể chịu đựng một thế giới mà trong đó cậu không hạnh phúc đâu."

Hai môi Lucy run run.

"Ôi trời," Hermione nói. "Minh nghe giống y như cậu rồi. Cậu có nhận thấy là cậu đã có những ảnh hưởng tốt chưa hả?" Và rồi, cùng với cái hôn nhẹ cuối cùng, cô bước vào nhà thờ.

"Tới lượt em đây," Richard nói.

"Hầu như là vậy," Lucy trả lời anh.

Và rồi nó xảy ra.

Cô ở trong nhà thờ, đang đi dọc theo lối đi ở giữa. Cô đứng phía trước, đang gật đầu với vị linh mục, đang nhìn Haselby và ghi nhớ trong đầu mình rằng bắt chấp..., ồ, bắt chấp tất cả những thói quen nào đó mà cô hầu như là không hiểu được, anh sẽ là một người chồng hoàn hảo có thể chấp nhận được.

Đây là những gì cô phải làm.

Nếu cô nói không...

Cô không thể nói không.

Cô có thể nhìn thấy Hermione ở ngay góc mắt mình, đang đứng bên cạnh cô với nụ cười thanh thản. Cô ấy và Richard vừa về đến London hai đêm trước đó, và họ đã cực kỳ hạnh phúc. Họ cười và họ chòe ghẹo nhau và họ nói về những cải thiện mà họ đã lên kế hoạch tại Fennsworth Abbey. Một vườn cam, họ đã cười lớn. Họ muốn có một vườn cam. Và một phòng trẻ.

Làm sao mà Lucy có thể lấy đi điều đó khỏi họ được chứ? Làm sao mà cô nỡ đặt họ vào một cuộc sống tui nhục và ngập trong nợ nần?

Cô nghe giọng của Haselby, đang trả lời, "Con đồng ý," và rồi đến lượt cô.

Con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng sẽ sống cùng với anh ấy sau khi đã được Chúa kết hợp trong nghi lễ hôn nhân không? Con có đồng ý sẽ nghe lời anh ấy, và sẽ phục vụ anh ấy, yêu thương, tôn trọng, và chăm sóc anh ấy trong đau ốm cũng như lúc khỏe mạnh; và, từ bỏ tất cả, chỉ có anh ấy làm chồng, cho đến khi nào cả hai con đều còn sống không?

Cô nuốt xuống và cố gắng không nghĩ đến Gregory. "Con đồng ý."

Cô đã trao đi sự ưng thuận của mình. Vậy, điều này đã xong rồi sao? Cô không cảm thấy có gì khác cả. Cô vẫn là Lucy như cũ, ngoại trừ là cô đang đứng trước mặt rất nhiều người mà cô chưa bao giờ quan tâm đến việc có đứng trước mặt họ lần nữa không, và anh trai cô đang đưa cô đi.

Vị linh mục đặt bàn tay phải của cô vào tay Haselby, rồi anh thề nguyện lòng trung thành của mình, giọng anh to, chắc chắn, và rõ ràng.

Họ rời nhau ra, và rồi Lucy nắm lấy tay anh.

Tôi, Lucinda Margaret Catherine...

"Tôi, Lucinda Margaret Catherine..."

Đồng ý lấy Arthur Fitzwilliam George...

"Đồng ý lấy Arthur Fitzwilliam George..."

Cô nói điều đó. Cô lặp lại sau vị linh mục, từng lời một. Cô nói phần của cô, hoàn toàn cho đến khi những lời đó có ý nói cô sẽ trao cho Haselby lòng trung thành của mình, hoàn toàn cho đến khi –

Cánh cửa nhà thờ đột ngột mở ra với một tiếng rầm.

Cô quay lại. Tất cả mọi người đều quay lại.

Gregory.

Lạy Chúa.

Anh trông như một người điên, thờ khó nhọc đến nỗi anh khó có thể nói được.

Anh loạng choạng đi về phía trước, nắm chặt lấy những chiếc ghế để làm điểm tựa, và cô nghe anh nói

"Đừng."

Trái tim Lucy ngừng đập.

"Đừng làm điều đó."

Bó hoa của cô rơi khỏi tay cô. Cô không thể di chuyển, không thể nói, cũng không thể làm gì ngoài đứng đó như một bức tượng khi anh đi về phía cô, có vẻ như lơ đi hàng trăm người đang nhìn vào anh.

"Đừng làm điều đó," anh nói lại lần nữa.

Và không một ai nói gì cả. Tại sao không có một ai nói gì cả? Chắc hẳn phải có ai đó sẽ chạy lên phía trước, chụp lấy tay Gregory, giữ anh tránh xa –

Nhưng không ai làm điều đó cả. Đó là một màn trình diễn. Đây là nhà hát, và dường như không ai muốn bỏ lỡ đoạn kết.

Và rồi –

Ngay tại đây.

Ngay tại đây trước mặt tất cả mọi người, anh dừng lại.

Anh dừng lại.

Và anh nói, "Anh yêu em."

Bên cạnh cô Hermione lẩm bẩm, "Ôi trời đất ơi."

Lucy muốn khóc.

"Anh yêu em," anh lại nói, và anh vẫn đang bước đi, hai mắt anh chưa bao giờ rời khỏi gương mặt cô.

"Đừng làm điều đó," anh nói, cuối cùng rồi anh cũng đến được chỗ cô ở phía trước nhà thờ. "Đừng lấy anh ta."

"Gregory," cô thăm thì, "Tại sao anh làm điều này?"

"Anh yêu em," anh nói, như thể đó không còn một cách giải thích nào khác.

Một tiếng rên rỉ bị nghẹn lại trong cổ họng cô. Những giọt nước mắt đốt cháy đôi mắt cô, và cả cơ thể cô muốn khụy xuống. Khụy xuống và đông cứng lại. Chỉ một ngọn gió nhỏ, chỉ một hơi thở nhẹ sẽ có thể đánh gục cô. Và cô không thể xoay sở để nghĩ đến bất cứ cái gì ngoài Tại sao>

Và Không.

Và Làm ơn.

Và – Ôi trời ơi, Lord Haselby!

Cô nhìn lên anh, người mà từ vị trí chú rể đã được hạ xuống trong vai trò hỗ trợ. Anh chỉ đứng yên lặng trong toàn bộ thời gian, đang quan sát vở kịch đang diễn ra với sự thích thú nhiều như một vị khán giả. Với đôi mắt cô cầu xin một lời chỉ dẫn ở anh, nhưng anh chỉ lắc đầu. Chỉ là một chuyển động rất nhỏ, hầu như rất khó cho bất cứ ai khác phát hiện thấy, nhưng cô nhìn thấy nó, và cô hiểu nó có nghĩa là gì.

Nó có nghĩa là điều này hoàn toàn tùy thuộc vào cô.

Cô quay trở lại với Gregory. Hai mắt anh bốc cháy, và anh quỳ xuống một bên gối.

Đừng, cô cố gắng không bật khóc. Nhưng cô không thể di chuyển môi mình. Cô không thể tìm thấy giọng nói của mình.

"Hãy lấy anh," Gregory nói, và cô cảm nhận được anh trong giọng nói của anh. Nó bao bọc lấy toàn bộ cơ thể cô, hôn cô, ghì chặt lấy cô. "Hãy lấy anh."

Và Chúa ơi, cô muốn điều đó. Hơn tất cả mọi thứ, cô muốn quỳ gối xuống và đặt gương mặt anh vào hai tay mình. Cô muốn hôn anh, cô muốn hét to lên tình yêu của cô dành cho anh – ngay tại đây, trước mặt tất cả mọi người mà cô biết, có lẽ là tất cả mọi người mà cô sẽ biết.

Nhưng cô đã muốn tất cả những điều đó một ngày trước đây, và ngày trước đó nữa. Chẳng có gì thay đổi. Thế giới của cô đã trở nên rộng hơn, nhưng đã chẳng có gì thay đổi.

Cha cô vẫn là một kẻ phản bội.

Gia đình cô vẫn đang bị tống tiền.

Số phận của anh trai cô và Hermione vẫn đang nằm trong tay cô.

Cô nhìn Gregory, cúi người xuống anh, cả hai đều cong người lại.

"Hãy lấy anh," anh thì thầm.

Môi cô mở ra, và cô nói:

"Không."

Chương 22

Trong chương này thì mọi việc tồi tệ đều đua nhau xảy ra.

Lord Davenport tiến lên phía trước, cùng lúc với chú của Lucy và anh trai Gregory, người chỉ vừa mới bước lên những bậc thang phía trước nhà thờ sau khi đã đuổi theo Gregory xuyên qua Mayfair.

Anh trai Lucy xông tới phía trước để đẩy cả Lucy và Hermione ra khỏi mớ lộn xộn, nhưng Lord Haselby, người vẫn đang đứng quan sát tất cả sự kiện này với bầu không khí thích thú của một khan giả đang bị kích thích trí tò mò, bình tĩnh cầm lấy cánh tay đang đưa ra của anh và nói, "Tôi sẽ canh chừng cho cô ấy."

Trong lúc đó Lucy, trượt chân về phía sau, miệng cô mở lớn trong cơn sốc khi Lord Davenport nhảy đè lên Gregory, ép chặt bụng anh xuống đất như đối với một - ồ, trông không giống với bất cứ thứ gì Lucy đã từng nhìn thấy.

"Tôi có anh ta rồi!" Davenport hét lên trong đắc thắng, cho đến khi bị quất bằng một cái gì đấy từ Hyacinth St. Clair.

Lucy nhắm nghiền hai mắt.

"Không giống như đám cưới trong mơ của em nhỉ, tôi nghĩ vậy," Haselby lẩm bẩm vào tai cô.

Lucy lắc đầu, quá mức tê liệt để có thể làm bất kỳ điều gì. Cô nên giúp Gregory. Thực sự là, cô nên vậy. Nhưng cô cảm thấy mình đã cạn kiệt năng lượng một cách rõ ràng, và bên cạnh đó, cô quá nhút nhát để đối mặt với anh trở lại.

Điều gì sẽ xảy ra nếu anh từ chối cô?

Điều gì sẽ xảy ra nếu cô không thể kháng cự lại anh?

"Anh rất hy vọng rằng anh ta có thể thoát ra ngoài từ phía dưới của cha anh," Haselby tiếp tục, giọng anh nghe dịu dàng như thể anh đang xem một cuộc đua ngựa không có gì là hào hứng tốt bậc cả. "Một người đàn ông nặng bằng hai mươi tảng đá, mặc dù ông ta sẽ không thừa nhận điều đó."

Lucy quay sang anh, không thể tin được làm sao mà anh ta có thể giữ bình tĩnh khi đứng gần với sự náo động đang xảy ra trong nhà thờ. Thậm chí vị thủ tướng cũng có vẻ như là đang né tránh một phụ nữ to con, mập mạp trong một chiếc mũ được trang trí khá tỉ mỉ, người mà đang đánh mạnh vào bất cứ ai đi chệch.

"Anh không nghĩ rằng bà ta sẽ có thể nhìn thấy gì," Haselby nói, nhìn theo cái nhìn chăm chăm của Lucy. "Những chùm nho của bà ta đang rũ xuống kia."

Người đàn ông này là ai vậy – ôi Chúa ơi, cô đã kết hôn với anh ta chưa vậy? Họ đã đồng thuận với nhau về một số điều, điều mà Lucy chắc chắn, nhưng không một ai xem họ như là hai vợ chồng. Nhưng theo cách khác, Haselby quả là bình tĩnh một cách kỳ lạ, đối với những sự kiện xảy ra trong sáng nay.

"Sao anh không nói gì hết vậy?" Lucy hỏi.

Anh ta quay sang, nhìn cô một cách hiếu kỳ. "Ý em là trong khi gã Bridgerton của em đang bày tỏ tình

yêu của anh ta ấy hả?"

Không, trong khi vị linh mục đang đều đều ban phước cho lễ thành hôn, cô muốn nổ ra như vậy.

Thay vào đó, cô lại gật đầu.

Haselby nghiêng đầu về một bên. "Anh cho là anh muốn nhìn thấy em sẽ làm gì."

Cô liếc nhìn anh không tin được. Anh ta sẽ làm gì nếu cô đã trả lời vâng?

"Nhân tiện thì, anh rất vinh dự," Haselby nói. "Và anh sẽ là một người chồng tử tế đối với em. Em không cần phải lo về điều đó."

Nhưng Lucy không thể nói gì cả. Lord Davenport đã rời khỏi Gregory, và thậm chí rằng một vài quý ông khác mà cô không nhận ra là ai đang kéo anh lại, anh vẫn đang đấu tranh để tiến đến gần cô.

"Làm ơn," cô thì thầm, thậm chí rằng không một ai có thể nghe thấy cô, không kể cả Haselby, người đang bước xuống bên dưới để phụ giúp cho thủ tướng. "Làm ơn đừng."

Nhưng Gregory không nhượng bộ, và thậm chí rằng có tới hai người đàn ông kéo anh lại, một người thì thân thiện còn người kia thì không, anh vẫn cố để tiến đến những bậc thang cuối cùng. Anh ngẩng đầu lên, và mắt anh bùng cháy trong mắt cô. Chúng đau buốt, cứng đờ với nỗi đau và sự không thông hiểu, và Lucy gần như loạng choạng với nỗi đau không thể tháo gỡ cô nhìn thấy ở chúng.

"Tại sao?" anh yêu cầu.

Cả cơ thể cô bắt đầu rung lắc. Cô có thể nào nói dối anh không? Cô có thể làm điều đó không? Ngay tại đây, trong một nhà thờ, sau khi cô đã làm tổn thương anh theo một cách trong hầu hết tất cả cách thức mà cá nhân và cộng đồng có thể hình dung ra.

"Tại sao?"

"Bởi vì em phải làm điều đó," cô thì thầm.

Hai mắt cô bùng lên với thứ gì đó – sự thất vọng chăng? Không. Hy vọng? Cũng không phải. Đó là thứ gì đó khác. Một thứ gì đó mà cô hầu như không thể nhận biết.

Anh mở miệng định nói, để hỏi cô là thứ gì, nhưng vào đúng lúc đó người đàn ông thứ ba tham gia vào việc giữ rịt lấy anh, và họ hợp sức lại cố gắng kéo anh ra khỏi nhà thờ.

Lucy ôm chặt hai cánh tay vào cơ thể mình, khó có thể đứng vững nổi khi cô nhìn anh bị kéo đi xa dần.

"Làm sao mà cô có thể?"

Cô quay lại. Hyacinth St. Clair đã tiến đến đằng sau cô và đang nhìn cô như thể cô là một người cực kỳ xấu xa.

"Cô không hiểu đâu," Lucy nói.

Nhưng đôi mắt Hyacinth rực lên ngọn lửa giận dữ. "Cô thật nhu nhược," cô rít lên. "Cô không xứng với anh ấy."

Lucy lắc đầu, không chắc là cô đang đồng ý với cô ấy hay không nữa.

"Tôi hy vọng rằng cô –"

"Hyacinth!"

Hai mắt Lucy nhìn sang bên cạnh. Một người phụ nữ khác đang tiến đến. Đó là mẹ của Gregory. Họ đã được giới thiệu với nhau tại bữa tiệc hóa trang ở Hastings House.

"Nhiều đó là đủ rồi," Bà nói một cách nghiêm khắc.

Lucy nuốt xuống, chớp mắt để ngăn những giọt nước mắt.

Lady Bridgerton quay sang cô. "Thứ lỗi cho chúng tôi," bà nói, kéo con gái mình đi.

Lucy nhìn họ đi khuất, và cô có một ý nghĩ kỳ lạ nhất rằng tất cả những điều này đang xảy ra với một ai đó khác, rằng có thể nó chỉ là một giấc mơ, chỉ là một cơn ác mộng, hoặc có lẽ cô đã đọc được nó trong một cuốn tiểu thuyết khủng khiếp nào đó. Có thể toàn bộ cuộc đời cô chỉ là một điều bịa đặt trong trí tưởng tượng của một ai đó. Có thể nếu cô chỉ cần nhắm hai mắt lại –

"Vậy chúng ta có thể tiếp tục chứ?"

Cô nuốt xuống. Đó là Lord Haselby. Cha anh đang đứng bên cạnh, hoàn toàn có cùng quan điểm như vậy, nhưng bằng những lời lẽ ít tử tế hơn nhiều.

Lucy gật đầu.

"Tốt," Davenport cần nhắc. "Một cô gái rất biết điều."

Lucy tự hỏi nó đó phải là một lời khen từ Lord Davenport không. Chắc chắn chẳng có gì tốt đẹp cả. Nhưng vẫn vậy, cô cho phép ông ta ép cô quay trở lại bệ thờ.

Và cô đứng đó trước mặt một đám đông, những người đã không quyết định đi theo những gì đang được trình diễn bên ngoài.

Và cô đã kết hôn với Haselby.

"Con đã nghĩ gì vậy hả?"

Phải mất một lúc thì Gregory mới nhận ra là mẹ anh đang hỏi Colin mà không phải là anh. Họ đang ngồi trong xe ngựa, thứ mà anh đã bị kéo lê từ nhà thờ đến đây. Gregory không biết họ đang đi đâu. Một vòng tròn ngẫu nhiên nào đó, có lẽ vậy. Bất cứ nơi đâu mà không phải là quảng trường thánh George.

"Con đã cố ngăn cản nó," Colin chống chế.

Violet Brdigerton trông vô cùng giận dữ, điều mà không một ai trong bọn họ đã từng nhìn thấy bà như vậy. "Con hiển nhiên đã không cố gắng đủ."

"Mẹ có bất kỳ ý tưởng nào về việc nó có thể chạy nhanh như thế nào không?"

"Rất nhanh," Hyacinth xác nhận mà không thèm nhìn vào họ. Cô đang ngồi chéo góc so với Gregory, liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ qua đôi mắt nheo lại.

Gregory không nói gì cả.

"Ôi, Gregory," Violet rên rỉ. "Ôi, đứa con trai tội nghiệp của tôi."

"Anh nên rời thành phố đi," Hyacinth nói.

"Nó nói đúng đấy," mẹ họ tham gia vào. "Điều đó chẳng thể giúp gì được."

Gregory không nói gì cả. Ý của Lucy là gì với – Bởi vì em phải làm điều đó?

Nó có nghĩa là gì.

"Con sẽ không bao giờ tiếp đón cô ta nữa," Hyacinth gầm gừ.

"Cô ấy sẽ là một nữ công tước," Colin nhắc cô.

"Em không quan tâm nếu cô ta có là bà nữ hoàng chết tiệt nào của –"

"Hyacinth!"

Cái đó, là từ mẹ họ.

"Ồ, được rồi, con sẽ không," Hyacinth thối lui. "Không ai có quyền đối xử như vậy với anh trai con. Không ai cả!"

Violet và Colin nhìn cô. Colin trông có vẻ rất thích thú. Violet, thì lo lắng.

"Con sẽ hủy hoại cô ta," Hyacinth tiếp tục.

"Không," Gregory nói bằng một giọng thấp, "Em sẽ không."

Cả đám người còn lại đều im lặng, và Gregory ngờ rằng họ đã không, cho đến cái khoảnh khắc mà anh đã lên tiếng, nhận ra rằng anh đã hoàn toàn không tham gia vào cuộc chuyện trò.

"Em sẽ để cô ấy yên," anh nói.

Hyacinth nghiêng chặt hai hàm răng lại với nhau.

Anh đưa mắt mình nhìn sang mắt cô, cứng rắn và nghiêm khắc có mục đích. "Và nếu đường đi của em có khi nào mà gặp đường đi của cô ấy," anh tiếp tục, "em sẽ tỏ ra hoàn toàn từ tế và tốt bụng. Em hiểu ý anh chứ?"

Hyacinth không nói gì cả.

"Em hiểu ý anh chứ?" anh gầm lên.

Gia đình anh nhìn anh trông cơn sốc. Anh chưa bao giờ mất bình tĩnh. Chưa bao giờ.

Và rồi Hyacinth, người mà chưa bao giờ sở hữu được một sự khôn ngoan tế nhị, nói, "Không, như là một vấn đề thực tế."

"Em nhắc lại?" Gregory nói, giọng anh dần đóng băng khi Colin quay sang cô và xuyt, "Im ngay."

"Em không hiểu nổi anh," Hyacinth tiếp tục, ấn mạnh khuỷu tay cô vào xương sườn Colin. "Làm sao mà anh có thể có được sự thông cảm cho cô ta? Nếu điều này xảy ra với em, anh sẽ không –"

"Điều này không xảy ra với em," Gregory cắt ngang. "Và em không biết cô ấy. Em không biết lý do cho những hành động của cô ấy."

"Anh biết không?" Hyacinth đòi hỏi.

Anh không biết. Và nó đang giết chết anh.

"Quay sang bên kia nào, Hyacinth," mẹ cô nói mềm mỏng.

Hyacinth ngồi xuống trở lại, biểu hiện của cô rất giận dữ nhưng cô giữ mồm giữ miệng.

"Có lẽ con nên đến chỗ với Benedict và Sophie ở Wiltshire," Violet đề nghị. "Mẹ tin rằng Anthony và Kate được trông đợi là sẽ đến thành phố sớm thôi, vì vậy con không thể đến Aubrey Hall, mặc dù mẹ chắc chắn là chúng sẽ không cảm thấy phiền hà nếu con ở đó lúc chúng vắng mặt."

Gregory chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh không có mong muốn đi về miền quê.

"Em nên đi du lịch," Colin nói. "Ý đang ở thời điểm tuyệt nhất trong năm. Mà em cũng chưa đến Ý, phải không?"

Gregory lắc đầu, chỉ nghe có một nửa. Anh cũng không có mong muốn đi đến Ý.

Bởi vì em phải làm điều đó, cô đã nói như vậy.

Không phải bởi vì em muốn làm điều đó.

Không phải bởi vì nó hợp lý.

Bởi vì cô phải làm.

Nó có nghĩa là gì.

Cô đã bị ép buộc? Cô đang bị tổng tiền sao?

Cô sẽ làm gì để đảm bảo cho việc tổng tiền đó?

"Sẽ rất khó khăn cho cô ấy nếu cô ấy không chấp nhận điều đó," Violet thỉnh linh nói, đặt một bàn tay cảm thông lên tay anh. "Lord Davenport là không phải là người đàn ông mà bất cứ ai mong muốn làm kẻ thù của mình. Và thật sự là, ngay trong nhà thờ, với tất cả mọi người đang nhìn vào... Ồ," bà nói với một tiếng thờ dài từ bỏ, "một người sẽ phải cực kỳ can đảm. và kiên cường." Bà dừng lại, lắc đầu, "Và sẵn sàng."

"Sẵn sàng?" Colin thắc mắc.

"Cho những gì sẽ xảy đến," Violet làm sáng tỏ. "Đó sẽ là một vụ scandal lớn."

"Đó đã là một vụ scandal lớn rồi," Gregory lầm bầm.

"Đúng vậy, nhưng không lớn hơn nếu như cô ấy trả lời Vâng," mẹ anh nói. "Mặc dù ta không nói rằng ta hài lòng về những gì đã xảy ra. Con biết rằng mẹ chẳng mong muốn điều gì cho con ngoài hạnh phúc cho trái tim con. Nhưng cô ấy trông có vẻ đồng tình với lựa chọn của mình. Cô ấy sẽ được xem như là một quý cô biết suy xét."

Gregory cảm thấy một góc miệng anh nhếch lên trong một nụ cười châm biếm. "Còn con là một thằng ngốc si tình."

Không ai phủ nhận anh cả.

Sau một hồi, mẹ anh nói, "Con đã làm rất khá trong việc này, mẹ phải nói vậy."

Thực vậy.

"Mẹ đã nghĩ là –" Bà dừng lại. "Ồ, chẳng thành vấn đề đối với những gì mẹ đã nghĩ, mà quan trọng là những gì đã thực sự diễn ra kia."

"Không," Gregory nói, đột ngột quay sang nhìn bà. "Mẹ đã nghĩ gì vậy? Con đã nên hành động như thế nào?"

"Câu hỏi không phải là nên hay không nên," mẹ anh nói, bối rối một cách rõ ràng bởi câu hỏi đột ngột.

"Chỉ đơn giản là ta đã nghĩ con sẽ... giận dữ hơn kia."

Anh nhìn bà một hồi lâu, rồi quay trở lại với cái cửa sổ. Họ đang đi dọc theo đường Piccadilly, theo hướng tây hướng đến công viên Hyde Park. Tại sao anh không giận dữ hơn? Tại sao anh không đâm tay mình vào tường? Anh đã bị kéo lê từ nhà thờ và bị tống bằng vũ lực lên chiếc xe ngựa, nhưng một khi điều đó đã được thực hiện, anh đã vượt qua bằng một sự bình tĩnh kỳ lạ, hầu như là phi thường.

Và rồi một thứ gì đó mẹ anh đã nói vang vọng lại trong tâm trí anh.

Con biết là mẹ chẳng mong muốn điều gì cho con ngoài hạnh phúc cho trái tim con.

Trái tim anh hạnh phúc.

Lucy yêu anh. Anh biết chắc chắn điều đó. Anh đã nhìn thấy nó trong đôi mắt cô, thậm chí trong lúc cô đã từ chối anh. Anh biết điều đó bởi vì cô đã nói với anh, và cô không nói dối về những thứ như vậy. Anh đã cảm nhận được nó trong cái cách cô hôn anh, và trong sự ảm áp của cái ôm của cô.

Cô yêu anh. Và bất kể điều gì làm cho cô phải đi đến việc kết hôn với Haselby, điều đó cũng phải lớn hơn bản thân cô. Mạnh mẽ hơn.

Cô cần sự giúp đỡ của anh.

"Gregory?" mẹ anh nói một cách mềm mỏng.

Anh quay lại. Chớp mắt.

"Con đã bắt đầu trong ghế con rồi," bà nói.

Anh sao? Anh thậm chí đã không chú ý. Nhưng tâm trí anh trở nên sắc bén, và khi anh nhìn xuống, anh thấy rằng anh đang cong những ngón tay lại.

"Ngừng xe lại." Tất cả mọi người quay sang anh. Thậm chí Hyacinth, người đang nhìn một cách kiên quyết ra ngoài cửa sổ.

"Tại sao?" mẹ anh hỏi, nghi ngờ một cách rõ ràng.

"Con cần một ít không khí," anh trả lời, và đó không hẳn là một lời nói dối.

Colin gõ vào thành xe. "Anh sẽ đi với chú."

"Không. Em thích đi một mình."

Hai mắt mẹ anh mở to. "Gregory... Con không có kế hoạch để..."

"Xông vào nhà thờ?" anh kết thúc giúp bà. Anh ngã người lại, ném cho bà một nụ cười tình cờ. "Con tin rằng con đã đủ xấu hổ cho cả một ngày rồi, mẹ không nghĩ vậy sao?"

"Nhân tiện thì, giờ này họ hẳn đang đọc những lời thề của họ," Hyacinth tham gia vào.

Gregory bắn một cái nhìn nài nỉ sang cô em gái, người dường như chưa bao giờ bỏ lỡ một cơ hội nào để xen vào, kích động, hoặc xuyên tạc. "Chính xác," anh trả lời.

"Mẹ sẽ cảm thấy tốt hơn nếu con không ở một mình," Violet nói, đôi mắt xanh của bà vẫn tràn đầy sự quan tâm.

"Để nó đi đi," Colin nói một cách nhẹ nhàng.

Gregory quay sang anh trai mình trong sự ngạc nhiên. Anh đã không trông đợi một sự bênh vực từ anh ấy.

"Chú ấy là một người đàn ông," Colin thêm vào. "Chú ấy có thể tự quyết định lấy."

Thậm chí đến Hyacinth cũng không cố gắng để phủ nhận.

Chiếc xe ngựa đã tạm thời dừng lại, và người đánh xe đang đợi bên ngoài cánh cửa. Với cái gật đầu của Colin, anh mở nó ra.

"Mẹ mong con sẽ không đi," Violet nói.

Gregory hôn bà vào bên má. "Con cần một chút không khí," anh nói. "Nhiều đó thôi."

Anh nhảy xuống, nhưng trước khi anh có thể đóng cánh cửa lại, Colin rướn tới.

"Đừng làm điều gì ngốc nghếch nhé," Colin nói một cách lặng lẽ.

"Không gì ngốc nghếch," Gregory hứa với anh, "chỉ những gì cần thiết thôi."

Anh nhặt một cái cây ở nơi anh đứng, và rồi, khi chiếc xe ngựa của mẹ anh đi khỏi, anh bắt đầu đi về phía nam.

Xa khỏi quảng trường thánh George.

Nhưng một khi anh đến được con đường kế tiếp, anh đột ngột quay lại.

Bắt đầu chạy.

Chương 23

Trong chương này, nhân vật nam chính của chúng ta lại mạo hiểm mọi thứ. Một lần nữa.

Trong vòng mười năm kể từ khi chú cô trở thành người giám hộ, Lucy chưa bao giờ biết đến ông như một người đứng ra tổ chức một bữa tiệc nào. Ông không phải là người có thể mỉm cười trên bất cứ khoản chi phí không cần thiết nào – sự thật là, ông hoàn toàn không phải là một người hay cười. Vì vậy có một chút ngờ vực rằng cô đang tiến gần đến một bữa tiệc hoành tráng được tổ chức để làm rạng rỡ danh tiếng của cô tại Fennsworth House ngay sau lễ cưới.

Lord Haselby chắc chắn là khẳng định muốn bữa tiệc đó. Chú Robert sẽ rất hài lòng khi phục vụ trà và bánh ngọt tại nhà thờ và đã chuẩn bị để làm điều đó.

Nhưng không, trong hầu hết khả năng phán đoán hoang đường nhất của ngôn ngữ, đám cưới phải trở thành một sự kiện, và vì vậy tại thời điểm sớm nhất có thể khi buổi lễ đã kết thúc, Lucy lướt nhanh qua căn nhà-sẽ-sớm-trở-thành-nhà-cũ của cô và tranh thủ vừa đủ thời gian tại căn phòng ngủ-sẽ-sớm-trở-thành-phòng-ngủ-cũ của cô để tát một ít nước mát lạnh lên mặt trước khi bị triệu xuống dưới nhà để chào hỏi những vị khách.

Bữa tiệc thật nổi bật, cô nghĩ khi cô gạt đầu và nhận những lời chúc tốt đẹp từ những người đến tham dự, chỉ là thật tốt đẹp khi cứ giả vờ rằng đã chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ồ, họ sẽ chẳng nói về điều gì khác vào ngày mai, và cô thậm chí có thể sẽ là chủ đề chính cho những cuộc chuyện trò trong vòng vài tháng tới. Và chắc chắn trong năm tới sẽ chẳng ai nói đến tên cô mà không thêm vào, "Cậu biết người này. Với cái đám cưới đó đó." Thứ mà sẽ chắc chắn được theo sau bởi, "Ohhhhhh. Cô ta chính là người đó đấy."

Nhưng ngay lúc này, đối diện với cô, chẳng là gì khác ngoài, "Thật là một dịp hạnh phúc," và "Cô là một cô dâu thật xinh đẹp." Và dĩ nhiên, một cách ranh mãnh và táo bạo hơn – "Một bữa tiệc thật đáng yêu, Lady Haselby." Lady Haselby. Cô kiểm tra cái tên trong tâm trí mình. Cô bây giờ đã là Lady Haselby.

Cô có thể đã là Mrs. Bridgerton rồi.

Cô cho rằng có thể là Lady Lucinda Bridgerton, khi cô không cần phải chuyển từ cách nói trang trọng sau khi đám cưới sang một cách nói bình dân hơn. Đó là một cái tên đẹp – có lẽ là không kiêu kỳ như Lady Haselby, và chắc chắn là không gì có thể so sánh được với Nữ công tước xứ Davenport, nhưng mà –

Cô nuốt xuống, cố gắng bằng cách nào đó để không trực xuất cái nụ cười mà cô đã dán lên mặt mình vào năm phút trước.

Cô sẽ thích được làm Lady Lucinda Bridgerton hơn.

Cô thích Lady Lucinda Bridgerton. Cô sẽ là một người hạnh phúc, với một nụ cười sẵn sàng trên môi và một cuộc sống rõ ràng là đầy đủ và hoàn thiện. Cô có một chú chó, có thể là hai, và một vài đứa con. Căn nhà của cô sẽ ấm áp và thoải mái, cô uống trà với những người bạn của mình, và cô cười.

Lady Lucinda Bridgerton cười.

Nhưng cô sẽ chẳng bao giờ trở thành người phụ nữ đó. Cô đã kết hôn với Haselby, và bây giờ cô là vợ

anh, và cố gắng nhất cô có thể, cô không thể hình dung được cuộc sống của cô sẽ đi về đâu. Cô không biết nó có nghĩa là gì khi cô là Lady Haselby.

Bữa tiệc tiếp tục sôi động, và Lucy khiêu vũ một cách bắt buộc người chồng mới của mình, người mà, cô đã tự an ủi mình để ghi nhớ rằng, khá là hoàn hảo. Rồi cô khiêu vũ với anh trai cô, điều mà gần như làm cô phát khóc, rồi đến chú cô, bởi vì điều đó đã được trông đợi.

"Cô đã làm một việc đúng đắn, Lucy," ông nói.

Cô không nói gì. Cô không tin tưởng vào chính mình để làm vậy.

"Ta tự hào về cô."

Cô hầu như cười to. "Chú chưa bao giờ tự hào về con trước đây cả."

"Bây giờ ta như vậy đấy."

Việc này không thoát khỏi sự chú ý của cô rằng điều đó thật chẳng hề mâu thuẫn.

Chú cô đưa cô trở lại rìa của phòng khiêu vũ, và rồi – Chúa ơi – cô phải khiêu vũ với Lord Davenport.

Điều mà cô sẽ làm, bởi vì cô biết trách nhiệm của mình. Đặc biệt là trong ngày này, cô biết trách nhiệm của cô.

Ít nhất thì cô không phải nói gì cả. Lord Davenport đang trong lúc dễ dãi, và đã duy trì cuộc chuyện trò cho cả hai bọn họ. Ông ta rất hài lòng về Lucy. Cô là tài sản tuyệt diệu cho gia đình.

Và tiếp nữa và tiếp nữa cho đến khi Lucy nhận ra rằng cô đã cố để tự mình làm cho ông ta hài lòng trong một phương thức hầu như không thể nào rửa sạch được. Cô đã không chỉ đơn giản là đồng ý kết hôn với đứa con trai nổi tiếng một cách đáng ngờ của ông ta, mà cô đã xác nhận cái quyết định đó trước toàn thể những người đáng kính trọng của Drury Lane.

Lucy kín đáo di chuyển đầu cô sang một bên. Khi Lord Davenport đang trong cơn hào hứng, nước bọt có khuynh hướng bay từ miệng ông ta ra với một tốc độ đáng báo động và chính xác. Thực vậy, cô không thể chắc chắn cái gì tệ hơn – sự khinh bỉ của Lord Davenport hay là lòng biết ơn mãi mãi của ông ta.

Nhưng ơn Chúa là Lucy đã cố gắng lảng tránh người cha chồng mới của mình trong hầu hết thời gian của buổi tiệc. Cô xoay sở để lảng tránh hầu hết mọi người, điều mà không hề có chút khó khăn nào một cách đáng ngạc nhiên, khi mà cô được cho là cô dâu. Cô không muốn nhìn thấy Davenport, bởi vì cô ghê tởm ông ta, và cô không muốn nhìn thấy chú cô, bởi vì cô khá là nghi ngờ rằng cô cũng ghê tởm ông. Cô không muốn nhìn thấy Lord Haselby, bởi vì điều đó sẽ dẫn đến những suy nghĩ của cô về đêm tân hôn sắp đến, và cô không muốn nhìn thấy Hermione, bởi vì cô ấy sẽ hỏi những câu hỏi, và rồi Lucy muốn khóc.

Và cô không muốn nhìn thấy anh trai mình, bởi vì anh ấy chắc chắn sẽ ở bên Hermione, và ngoài ra thì, cô đang cảm thấy khá là cay đắng, và đang luân phiên giữa cảm giác có tội và cay đắng. Đó không phải là lỗi của Richard khi anh hạnh phúc cực độ và cô thì không.

Nhưng cũng như tất cả những thứ khác, cô đã không phải nhìn thấy anh.

Điều này dẫn đến việc muốn rời bỏ những người khách, hầu như cô không biết một ai trong số họ. Và cô không ao ước được gặp mặt bất kỳ một ai trong số đó.

Vì vậy cô tìm thấy một chỗ ở góc phòng, và sau một vài giờ, mọi người đã uống quá nhiều đến nỗi

không ai dường như để ý rằng cô dâu đang ngồi một mình.

Và chắc chắn không ai lưu ý khi cô thoát ra để về phòng ngủ của mình để nghỉ ngơi một lát. Đó có lẽ là một cách hành xử tồi tệ cho một cô dâu khi lãng tránh bữa tiệc mừng của chính mình, nhưng ngay lúc này, Lucy chỉ đơn giản là không quan tâm. Người ta sẽ nghĩ rằng cô đã đi để tự làm khuây khỏa chính mình, nếu bất kỳ một ai để ý đến sự vắng mặt của cô. Và bằng cách nào đó, nó dường như hợp lý cho cô khi ở một mình vào ngày này.

Cô leo lên những bậc thang ở phía sau, sợ rằng cô sẽ băng ngang qua một vài người khách nào đó đang đi dạo, và với tiếng thở dài nhẹ nhõm, cô trượt vào phòng mình và đóng cánh cửa lại đằng sau.

Cô dựng lưng vào cánh cửa, chậm chậm thở phào nhẹ nhõm cho đến khi có vẻ như là không còn gì trong cô nữa.

Và cô nghĩ – Bây giờ thì tôi sẽ khóc đây.

Cô muốn vậy. Thực sự là, cô đã làm vậy. Cô cảm thấy như thể cô đã giữ nó bên trong hàng giờ đồng hồ, chỉ chờ đợi một khoảnh khắc riêng tư. Nhưng những giọt nước mắt sẽ không đến. Cô đã quá tê liệt, đã quá bàng hoàng bởi những gì đã xảy ra trong hai mươi tư giờ qua. Và vì vậy cô đứng đó, nhìn chăm chăm vào chiếc gương của mình.

Hồi tưởng lại.

Chúa ơi, chỉ mới mười hai tiếng trôi qua kể từ khi cô nằm đó, được bao bọc trong vòng tay anh sao? Nó dường như cách xa hàng năm trời vậy. Như thể là cuộc sống của cô đã được phân chia một cách khéo léo ra thành hai phần, và cô đang ở phần phía sau.

Cô nhắm hai mắt lại. Có thể nếu cô không nhìn thấy nó, nó sẽ rời đi. Có thể nếu cô –

"Lucy"

Cô đông cứng lại. Lạy Chúa, không.

"Lucy."

Một cách chậm chạp, cô mở hai mắt ra. Và thì thào, "Gregory?"

Anh trông như một đồng lõa xôn, mái tóc bị gió thổi rối tung lên và bản thiêu giống như một người đã cười ngửa một cách điên cuồng. Chắc hẳn anh đã lên vào đây theo cùng một cách anh đã làm vào đêm hôm trước. Anh hẳn đang đợi cô.

Cô há miệng ra, cố gắng nói gì đó.

"Lucy," anh lại nói, và giọng anh thổi xuyên qua cô, tan ra xung quanh cô.

Cô nuốt xuống. "Tại sao anh lại ở đây?"

Anh bước về phía cô, và trái tim cô bị ép chặt lại bởi điều đó. Gương mặt anh quá đẹp trai, và quá đối thân thương, và quá đối quen thuộc một cách hoàn hảo tuyệt vời. Cô biết từng phần nhô lên của má anh, và màu chính xác của đôi mắt anh, nó có màu hơi nâu ở gần móng mắt, và chuyển dần thành xanh ở phía rìa.

Và miệng anh – cô biết cái miệng đó, nó trông thế nào, cảm giác của nó ra sao. Cô biết nụ cười của anh, và cô biết cái vẻ tự lự của anh, và cô biết –

Và đã biết quá nhiều rồi.

"Anh không nên ở đây," cô nói, cách ngắt nhịp trong giọng cô phản ánh sự tĩnh lặng trong tư thế cô.

Anh bước một bước về phía cô. Không có sự giận dữ trong mắt anh, điều mà cô không hiểu. Nhưng cái cách anh đang nhìn cô – nóng hổi, và sờ hữu, và nó không là gì ngoài điều mà một phụ nữ đã kết hôn không bao giờ nên cho phép từ một người đàn ông không phải là chồng mình.

"Anh phải biết tại sao," anh nói. "Anh không thể để em đi. Không cho đến khi anh biết được tại sao."

"Đừng," cô thì thầm. "Làm ơn đừng làm điều đó."

Làm ơn đừng làm cho em cảm thấy hối tiếc. Làm ơn đừng làm cho em mong mỏi và ao ước và cân nhắc.

Cô ghi chặt hai cánh tay vào lồng ngực, như thể có lẽ... có lẽ cô có thể siết quá chặt đến nỗi mà cô có thể kéo bên trong bản thân mình ra ngoài. Và rồi cô sẽ không phải nhìn thấy, cô sẽ không phải nghe thấy. Cô chỉ có thể ở một mình, và –

"Lucy"

"Đừng," cô lại nói, lần này sắc nhọn hơn.

Đừng.

Đừng làm em tin vào tình yêu.

Nhưng anh thậm chí còn di chuyển đến gần hơn. Một cách chậm rãi, nhưng không hề do dự. "Lucy," anh nói, giọng anh ấm áp và tràn đầy mục đích. "Chỉ cần nói với anh tại sao. Đó là tất cả những gì anh đòi hỏi. Anh sẽ đi ngay và hứa sẽ không bao giờ lại gần em lần nữa, nhưng anh phải biết tại sao."

Cô lắc đầu. "Em không thể nói với anh."

"Em sẽ không nói với anh," anh đính chính cho cô.

"Không," cô khóc òa lên, tắc nghẹn bởi từ ngữ. "Em không thể! Làm ơn, Gregory. Anh phải đi."

Trong một lúc lâu anh không nói gì. Anh chỉ quan sát gương mặt cô, và cô có thể nhìn thấy anh đang suy nghĩ.

Cô không nên cho phép điều này, cô nghĩ, một cảm giác của sự kinh hoàng đã bắt đầu lớn lên trong cô. Cô nên gào thét. Anh phải bị tổng cổ ra. Cô nên chạy khỏi căn phòng trước khi anh có thể hủy hoại kế hoạch cho một tương lai đã được suy tính cẩn thận. Nhưng thay vào đó cô chỉ đứng đó, và anh nói –

"Em đang bị tổng tiền."

Đó không phải là một câu hỏi.

Cô không trả lời, nhưng cô biết rằng nét mặt cô đã trả lời thay cô.

"Lucy," anh nói, giọng anh mềm mại và cẩn thận, "Anh có thể giúp em. Bất kể nó là cái gì, anh có thể làm nó trở nên đúng đắn."

"Không," cô nói, "anh không thể, và anh là một thằng ngốc để mà –" Cô tự mình ngưng lại, quá điên

tiết để có thể nói được.

Cái gì làm anh nghĩ rằng anh có thể xông lên và sắp xếp mọi thứ khi anh chẳng biết gì về những nỗi khó khăn của cô? Có phải anh đã nghĩ cô đã bị dính vào một thứ gì đó nhỏ nhoi thôi? Một thứ gì đó mà có thể dễ dàng vượt qua được?

Cô đâu có yếu đuối đến như vậy.

"Anh không biết đâu," cô nói. "Anh chẳng biết gì cả."

"Vậy nói cho anh."

Những cơ bắp của cô run run, và cô cảm thấy nóng.. lạnh... và tất cả những thứ ở giữa chúng.

"Lucy," anh nói, và giọng anh quá bình tĩnh, thậm chí quá là – giống như một tia chớp, giam giữ cô ngay tại nơi mà cô có thể ít nhất là khoan dung cho nó.

"Anh không thể dàn xếp nó được," cô nghiêng rằng.

"Điều đó không đúng. Chẳng có gì mà một người có thể giam giữ em lại mà không thể nào vượt qua được cả."

"Bằng cách nào?" cô đòi hỏi. "Cầu vồng và những tiên nữ và những ước muốn tốt đẹp bất tận của gia đình anh chắc? Nó sẽ không hiệu quả, Gregory. Nó sẽ không. Nhà Bridgerton có thể có nhiều quyền lực, nhưng anh không thể thay đổi quá khứ, và anh không thể bề cong tương lai cho phù hợp với ý thích bất chợt của mình."

"Lucy," anh nói, vươn ra để với tới cô.

"Không. Không!" cô đẩy anh ra, từ chối lời đề nghị được an ủi. "Anh không hiểu đâu. Anh không có khả năng. Tất cả những gì của anh đều quá hạnh phúc, quá hoàn hảo."

"Chúng ta thì không."

"Anh có. Anh thậm chí còn không biết rằng anh có, và anh không thể tưởng tượng được rằng những người còn lại trong chúng tôi thì không, rằng chúng tôi phải đấu tranh và cố gắng và phải tốt và vẫn không thể nhận được những gì chúng tôi ao ước."

Suốt từ đầu đến cuối, anh quan sát cô. Chỉ quan sát cô và để cô tự mình đứng đó, siết chặt cánh tay vào cơ thể cô, trông nhỏ bé và xanh xao và cô đọc một cách đau lòng.

Và rồi anh hỏi điều đó. "Em có yêu anh không?"

Cô nhắm hai mắt lại. "Đừng hỏi em điều đó."

"Em có không?"

Anh nhìn thấy cằm cô siết chặt lại, nhìn cái cách vai cô so lại và thẳng lên, và anh biết rằng cô đang cố gắng để lắc đầu.

Gregory bước về phía cô – chậm chậm, trân trọng.

Cô đang bị tổn thương. Cô đang bị tổn thương quá nhiều đến nỗi nó phát tán ra không khí, bao bọc quanh anh, quanh trái tim anh. Anh khát khao với cô. Đó là một phản ứng vật lý, không thể chịu nổi và rõ

ràng, và lần đầu tiên anh bắt đầu nghi ngờ khả năng của anh để có thể giữ nó tránh xa.

"Em có yêu anh không?" anh hỏi.

"Gregory –"

"Em có yêu anh không?"

"Em không thể -"

Anh đặt hai bàn tay mình lên vai cô. Cô do dự, nhưng cô không hất bỏ nó xuống.

Anh chạm vào cằm cô, chạm nhẹ vào gương mặt cô cho đến khi anh có thể đánh mắt mình trong đôi mắt xanh của cô. "Em có yêu anh không?"

"Có," cô nức nở, sụp đổ xuống trong vòng tay anh. "Nhưng em không thể. Anh không hiểu sao? Em không nên. Em phải dừng nó lại."

Trong một lúc Gregory không thể di chuyển. Sự thừa nhận của cô đã mang đến sự khuây khỏa, và trong một cách thì nó như vậy, nhưng còn hơn thế nữa, anh cảm thấy máu anh đang bắt đầu chạy đua.

Anh tin vào tình yêu.

Chẳng phải đó là điều duy nhất bất biến trong cuộc sống của anh sao?

Anh tin vào tình yêu.

Anh tin vào sức mạnh của nó, vào phần tinh túy cơ bản nhất của nó, vào sự đúng đắn của nó.

Anh tăng cường cho nó sức mạnh, tôn trọng nó vì sự hiếm có của nó.

Và anh biết, ngay bây giờ, ngay tại đây, khi cô khóc trong vòng tay anh, rằng anh sẽ có đủ can đảm làm bất cứ điều gì vì nó.

Cho tình yêu.

"Lucy," anh thì thầm, một ý tưởng bắt đầu hình thành trong tâm trí anh. Nó thật điên rồ, xấu xa, và hoàn toàn không được khuyến khích, nhưng anh không thể thoát khỏi cái ý nghĩ đang chạy đua trong não anh.

Cô không được hoàn thành hôn ước của cô.

Họ vẫn còn một cơ hội.

"Lucy"

Cô kéo ra xa. "Em phải quay trở lại. Họ sẽ biết em biến mất."

Nhưng anh tóm lấy tay cô. "Đừng quay lại."

Hai mắt cô mở lớn. "Ý anh là sao?"

"Đi với anh. Đi với anh ngay bây giờ." Anh cảm thấy choáng váng, nguy hiểm và chỉ một chút xíu điên rồ. "Em còn chưa phải là vợ anh ta. Em có thể bãi bỏ nó."

"Ôi không." Cô lắc đầu, giật mạnh cánh tay mình ra khỏi anh. "Không, Gregory."

"Có. Có." Và anh càng nghĩ về nó, thì nó càng trở nên ý nghĩa. Họ không có nhiều thời gian; sau tối nay thì cô sẽ không thể nói rằng cô chưa hề được chạm vào. Những hành động của bản thân Gregory đã làm sẽ đảm bảo điều đó. Nếu họ có bất kỳ cơ hội nào được ở bên nhau, nó phải là bây giờ.

Anh không thể bắt cóc cô, chẳng có cách nào để anh có thể mang cô ra khỏi nhà mà không làm dấy lên một sự báo động. Nhưng anh có thể có thêm được một ít thời gian. Đủ để anh có thể sắp xếp lại những gì phải làm.

Anh kéo cô lại gần.

"Không," cô nói, giọng cô ngày càng lớn hơn. Cô bắt đầu thực sự giật mạnh cánh tay cô, và anh có thể nhìn thấy sự hoảng loạn đang lớn dần trong mắt cô.

"Lucy, có mà," anh nói.

"Em sẽ hét lên," cô nói.

"Không ai nghe thấy em đâu."

Cô bắt đầu nhìn anh trong cơn sốc, và thậm chí anh cũng không tin nổi anh đang nói gì.

"Anh đang dọa em đấy à?" cô hỏi.

Anh lắc đầu. "Không, anh đang bảo vệ em." Và rồi, trước khi anh có cơ hội để cân nhắc lại những hành động của mình, anh chớp lấy quanh thắt lưng cô, ném cô lên vai anh, và chạy nhanh ra khỏi căn phòng.

Chương 24

Trong chương này, nhân vật nam chính để lại nữ nhân vật chính của chúng ta ở một nơi khủng khiếp.

"Anh đang trói em vào một cái bồn vệ sinh sao?"

"Xin lỗi," anh nói, đang cột hai cái khăn thành những cái nút thắt rất chuyên nghiệp mà cô hầu như lo lắng rằng anh đã thử nó từ trước rồi. "Anh không cảm thấy ổn nếu để em ở lại trong phòng em. Đó là nơi đầu tiên mà bất cứ ai cũng sẽ tìm kiếm." Anh siết chặt cái nút thắt, rồi kiểm tra xem nó có đủ chặt không. "Đó là nơi đầu tiên mà anh đã tìm kiếm."

"Nhưng một cái bồn vệ sinh sao!"

"Trên tầng ba," anh thêm vào một cách hữu ích. "Sẽ mất hàng giờ trước khi có ai đó tìm thấy em ở đây."

Lucy siết chặt quai hàm, cố gắng một cách liều lĩnh chế ngự cơn giận dữ đang ngày càng lớn lên trong cô. Anh đã trói hay tay cô lại với nhau. Sau lưng cô.

Chúa tôi, cô không biết rằng người ta có thể quá sức giận dữ thế này với một người khác.

Đây không chỉ là một phản ứng của xúc cảm – toàn bộ cơ thể cô đã nổ tung với nó. Cô cảm thấy nóng nảy và dễ nổi cáu, và thậm chí khi cô biết rằng điều đó chẳng tốt chút nào, cô giật mạnh hai cánh tay của mình ra khỏi cái ống của cái bồn vệ sinh, nghiêng rống và thốt ra một tiếng cầu nguyện thất bại khi chẳng có gì xảy ra ngoài một tiếng kêu lạnh lạnh đều đều của cái ống.

"Làm ơn đừng có cố gắng như vậy nữa," anh nói, thả rơi một nụ hôn lên đỉnh đầu cô. "Nó sẽ chỉ đem đến cho em sự mệt mỏi và đau nhức thôi." Anh nhìn lên, kiểm tra kết cấu của cái nhà vệ sinh. "Hoặc em sẽ làm vỡ cái ống, và chắc chắn lúc đó quan cảnh sẽ chẳng lấy gì làm sạch sẽ cho lắm."

"Gregory, anh phải để em đi."

Anh cúi mình xuống để cho khuôn mặt anh ngang với khuôn mặt cô. "Anh không thể," anh nói. "Không trong khi vẫn còn một cơ hội cho chúng ta ở bên nhau."

"Làm ơn," cô cầu xin, "điều này thật điên rồ. Anh phải trả em về. Em sẽ bị hủy hoại."

"Anh sẽ kết hôn với em," anh nói.

"Em đã kết hôn rồi!"

"Chưa hẳn," anh nói với một nụ cười hiểm ác.

"Em đã đọc những lời thề!"

"Nhưng em chưa hoàn thành chúng. Em vẫn có thể bãi bỏ chúng."

"Đó không phải là vấn đề!" cô khóc lên, đấu tranh một cách vô ích khi anh đứng lên và đi ra phía cửa. "Anh không hiểu tình huống này, và anh thật là ích kỷ khi đặt những mong muốn và hạnh phúc của bản thân anh lên trên tất cả những người khác."

Lúc đó, anh dừng lại. Bàn tay anh đã đặt trên nắm đấm cửa, nhưng anh đã dừng lại, và khi anh xoay lại, cái nhìn trong mắt anh gần như làm tan vỡ trái tim cô.

"Em hạnh phúc à?" anh hỏi. Một cách nhẹ nhàng, và với một tình yêu khiến cô muốn khóc.

"Không," cô thì thầm, "nhưng –"

"Anh chưa bao giờ từng nhìn thấy một cô dâu quá đổi buồn bã như vậy."

Cô nhắm hai mắt lại, xiu xuống. Đó là sự lặp lại chính xác những gì Hermione đã nói, và cô biết rằng đó là sự thật. Và thậm chí khi đó, khi cô ngược lên nhìn anh, hai vai cô cong lại, cô cũng không thể tránh được những nhịp đập của trái tim mình.

Cô yêu anh.

Cô sẽ luôn luôn yêu anh.

Và cô cũng ghét anh nữa, đã làm cho cô muốn những gì mà cô không thể có được. Cô ghét anh vì tình yêu anh dành cho cô quá nhiều đến độ anh sẽ có thể mạo hiểm mọi thứ để họ được ở bên nhau. Và trên tất cả, cô ghét anh bởi anh đã đẩy cô vào một tình huống sẽ phá hủy cả gia đình cô.

Cho đến khi cô gặp Gregory, Hermione và Richard là hai người duy nhất trên thế giới này mà cô thực sự quan tâm đến. Và bây giờ thì họ sẽ bị hủy hoại, bị chìm xuống tận cùng của sự bất hạnh to lớn so với thứ mà Lucy có thể hình dung được khi ở bên Haselby.

Gregory nghĩ rằng sẽ phải mất hàng giờ để cho ai đó tìm thấy cô ở đây, nhưng cô biết nhiều hơn. Sẽ không một ai tìm thấy cô ở đây trong vòng nhiều ngày tới. Cô không thể nhớ được lần cuối cùng có ai đó đã lang thang lên đây nữa. Cô đang ở trong phòng tắm của người giữ trẻ - nhưng Fennsworth House đã không có bất kỳ một người giữ trẻ nào cư ngụ lại trong hàng năm trời nay.

Khi sự biết mất của cô được phát hiện, đầu tiên họ sẽ kiểm tra phòng ngủ của cô. Rồi họ sẽ cố gắng tìm một vài nơi khả dĩ nào đó thay vào – thư viện, phòng sinh hoạt, một phòng tắm đã bị bỏ không trong cả nửa thập kỷ.

Và rồi, khi cô không được tìm thấy, người ta sẽ giả định là cô đã bỏ trốn. Và sau tất cả những gì đã xảy ra ở nhà thờ, không một ai sẽ nghĩ cô vẫn còn ở trong nhà mình.

Cô sẽ bị hủy hoại. Và vì vậy những người khác cũng vậy.

"Vấn đề không phải nằm ở câu hỏi về hạnh phúc của chính em," cuối cùng cô nói, giọng cô lặng lẽ, hầu như tan vỡ. "Gregory, em xin anh, làm ơn đừng làm điều đó. Đây không chỉ là về em. Gia đình em – Chúng em sẽ bị hủy hoại, tất cả chúng em."

Anh bước đến bên cô và ngồi xuống. Và rồi anh nói, một cách đơn giản, "Kể cho anh đi."

Cô kể. Nếu không thì anh sẽ chẳng buông tha, cô chắc chắn về điều đó.

Cô kể cho anh mọi chuyện. Về cha cô, và những bằng chứng bằng văn bản cho sự phản bội của ông. Cô kể cho anh nghe về việc bị tống tiền. Cô kể cho anh nghe cô là khoản thanh toán cuối cùng như thế nào và chỉ có một thứ để giữ anh trai cô khỏi bị tước đi tước vị của anh ấy.

Mắt Lucy nhìn thẳng trong khi cô kể, và vì vậy, Gregory rất biết ơn về điều đó. Bởi vì những gì cô đã nói – nó làm anh bị sốc đến tận cùng sâu thẳm trong anh.

Cả ngày nay Gregory đã cố gắng để hình dung ra cái bí mật khủng khiếp gì có thể khiến cho cô phải kết hôn với Haselby. Anh đã chạy hai lần xuyên qua London, đầu tiên là đến nhà thờ, rồi quay trở lại đây, tới Fennsworth House này. Anh đã có hàng đồng thời gian để suy nghĩ, để cân nhắc. Nhưng chưa bao giờ - không một lần - sự tưởng tượng của anh lại dẫn anh đến điều này.

"Vì vậy anh thấy đó," cô nói, "chẳng có gì quá thông thường như là một đứa con ngoài giá thú cả, không có gì đặc biệt như là một vụ ngoại tình cả. Cha em - một bá tước thực thụ - lại phạm tội phản quốc. Phản quốc." Và rồi cô cười. Cười to.

Đó là cách mà người ta làm khi những gì người ta thực sự muốn là òa lên khóc.

"Đó là một điều cực kỳ xấu xa," cô kết thúc, giọng cô thấp và buông xuôi. "Không có cách nào thoát khỏi điều đó cả."

Cô quay sang anh để tìm một câu trả lời, nhưng anh đã không có.

Phản quốc. Chúa tể, anh không thể nghĩ ra điều gì tệ hơn được nữa. Có hàng đồng cách - hàng hàng đồng cách thức - một người có thể để mình bị ném ra ngoài lề xã hội, nhưng không có cách gì không thể tha thứ được như phản quốc. Không có một người đàn ông nào, người phụ nữ nào, hay thậm chí là một đứa trẻ ở Anh quốc nay đã từng đánh mất mình cho Napoleon. Những tổn thương vẫn còn rất mới mẻ, và thậm chí nếu họ không...

Đó là tội phản quốc.

Một quý ông không từ bỏ đất nước mình.

Điều đó đã ăn sâu vào tận tâm hồn của từng người đàn ông trên đất Anh này.

Nếu sự thật về cha Lucy được phát giác, cái địa vị bá tước của Fennsworth sẽ bị tước bỏ. Anh trai Lucy sẽ phải rời đi với sự nghèo túng. Anh ấy và Hermione hầu như chắc chắn sẽ phải di cư.

Và Lucy sẽ...

Ôi, Lucy sẽ có thể sống sót qua vụ scandal, đặc biệt nếu như tên cô đã được đổi thành Bridgerton, nhưng cô sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình. Về điều đó, thì Gregory khá chắc chắn.

Và cuối cùng thì, anh đã hiểu.

Anh nhìn cô. Cô nhợt nhạt và buồn rầu, và hai bàn tay cô ghì chặt lấy vạt áo cô. "Gia đình em đã rất tốt và trung thực," cô nói, giọng cô run rẩy với xúc cảm. "Nhà Abernathy đã rất vinh hạnh được ban thưởng kể từ khi vị bá tước đầu tiên được phong cấp bậc vào thế kỷ mười lăm. Và cha em đã làm tất cả chúng em phải xấu hổ. Em không thể cho phép điều đó bị tiết lộ. Em không thể." Cô nuốt xuống một cách cực kỳ khó khăn và rồi nói một cách buồn bã, "Anh nên nhìn thấy gương mặt anh lúc này. Thậm chí là anh chẳng muốn em bây giờ nữa."

"Không," anh nói, lời nói hầu như buột miệng ra. "Không. Điều đó không đúng. Điều đó sẽ không bao giờ là sự thật." anh nắm lấy hai tay cô, giữ chúng ở giữa tay anh, xem xét hình dạng của chúng, độ cong của những ngón tay và hơi ấm mong manh của làn da cô.

"Anh xin lỗi," anh nói. "Anh không nên mất quá nhiều thời gian để định thần lại. Anh đã không ngờ đến vấn đề phản quốc."

Cô lắc đầu. "Làm sao anh có thể chứ."

"Nhưng điều đó cũng chẳng thay đổi được anh cảm thấy như thế nào." Anh nâng gương mặt cô trong hai bàn tay, cúi người xuống hôn cô nhưng anh biết rằng anh không thể.

Chưa phải lúc.

"Nếu cha em đã làm điều đó – điều đó đáng bị khiển trách. Nó –" Anh nguyên rủa trong hơi thở. "Anh sẽ trung thực nhất với em. Nó làm cho anh muốn bệnh. Nhưng em – em, Lucy – em vô tội. Em chẳng làm gì sai, và em không nên phải trả giá cho những lỗi lầm của ông ấy."

"Anh trai em cũng không nên," cô nói một cách lặng lẽ, "nhưng nếu em không hoàn tất đám cưới của mình với Haselby, Richard sẽ -"

"Shhh." Gregory ép một ngón tay lên môi cô. "Nghe anh này. Anh yêu em."

Đôi mắt cô tràn đầy những giọt nước mắt.

"Anh yêu em," anh nói lần nữa. "Chẳng có gì trên thế giới này hay thế giới tiếp theo nữa có thể làm cho anh ngừng yêu em được."

"Anh đã thấy như vậy với Hermione," cô thì thầm.

"Không," anh nói, hầu như mỉm cười cho cái hoàn cảnh dường như ngốc nghếch lúc này. "Anh đã đợi quá lâu để phải lòng một ai đó đến nỗi mà anh đã muốn phải lòng với một người phụ nữ. Anh chưa bao giờ yêu Hermione, chỉ là có ý nghĩ về cô ấy thôi. Nhưng với em... Nó thật khác biệt, Lucy. Nó sâu đậm hơn. Nó... nó..."

Anh đấu tranh với những từ ngữ, nhưng vẫn không thể tìm được từ nào. Những từ ngữ không chỉ đơn giản là tồn tại để mà giải thích với cô những gì anh cảm thấy. "Đó là anh," cuối cùng anh nói, kinh hoàng cho cái sự thiếu trang nhã của nó. "Không có em, anh.. anh.."

"Gregory," cô thì thầm, "Anh không cần phải –"

"Anh không là gì cả," anh cắt ngang, bởi anh không định cho phép cô nói với anh rằng anh không cần phải giải thích. "Không có em, anh chẳng là gì cả."

Cô mỉm cười. Đó là một nụ cười buồn, nhưng nó là thật, và nó làm cô cảm thấy như thể anh đã đợi hàng năm trời để có được nụ cười đó. "Đó không phải là sự thật," cô nói. "Anh biết nó không phải mà."

Anh lắc đầu. "Có lẽ là một sự phóng đại, nhưng đó là tất cả. Em khiến cho anh cảm thấy tốt hơn, Lucy. Em khiến anh ước mơ, và hy vọng, và khao khát. Em khiến cho anh muốn làm mọi thứ."

Những giọt nước mắt bắt đầu nhỏ giọt xuống má cô.

Anh dùng mặt trong ngón tay cái lau chúng đi. "Em là người tốt nhất mà anh biết," anh nói, "anh là người đàn ông vinh dự nhất khi gặp được em. Em khiến anh cười. Và em khiến cho anh suy nghĩ. Và anh..." Anh hít một hơi thở sâu. "Anh yêu em."

Và lần nữa. "Anh yêu em."

Và lần nữa. "Anh yêu em." Anh lắc đầu một cách vô vọng. "Anh không biết làm cách nào khác để nói về điều đó nữa."

Cô quay mặt đi, lúc lắc đầu để hai bàn tay anh rơi từ khuôn mặt cô xuống vai cô, và cuối cùng, rơi

hoàn toàn ra khỏi cơ thể cô. Gregory không thể nhìn thấy khuôn mặt cô, nhưng anh có thể nghe thấy cô – âm thanh của hơi thở lặng lẽ, đứt quãng của cô, tiếng thút thít nhẹ nhàng trong giọng cô.

"Em yêu anh," cuối cùng cô trả lời, vẫn không nhìn anh. "Anh biết là em yêu anh. Em sẽ không tự hạ thấp phẩm giá của cả hai chúng ta bằng cách nói dối về nó. Và nếu như chỉ có một mình em, em sẽ làm tất cả - bất cứ cái gì cho tình yêu đó. Em sẽ mạo hiểm với cảnh nghèo túng, với sự hủy hoại. Em sẽ chuyển đến Mỹ, em sẽ chuyển đến vùng nào tăm tối nhất Phi Châu nếu như đó là cách duy nhất để em có thể ở bên anh."

Cô hít một hơi thở dài và run rẩy. "Em không thể quá ích kỷ khi hạ thấp hai người đã yêu em quá nhiều và quá lâu như vậy."

"Lucy..." Anh chẳng có ý tưởng nào về những gì anh muốn nói với cô, chỉ là anh không muốn cô kết thúc. Anh biết anh không muốn nghe những gì cô phải nói.

Nhưng cô cắt ngang anh với – "Đừng, Gregory. Làm ơn. Em xin lỗi. Em không thể làm điều đó, và nếu anh yêu em như anh đã nói, anh sẽ mang em trở lại ngay bây giờ, trước khi Lord Davenport nhận ra rằng em đã vắng mặt."

Gregory co những ngón tay lại thành nắm đấm, rồi mở chúng rộng ra và thả lại. Anh đã biết anh phải làm những gì. Anh nên giải thoát cho cô, để cô chạy xuống cầu thang đến với bữa tiệc. Anh nên trốn ra trở lại qua lối đi danh cho những người hầu, và thề sẽ không bao giờ đến gần cô nữa.

Cô đã hứa sẽ yêu, tôn trọng, và tuân theo lệnh của một người đàn ông khác. Cô đã được cho rằng sẽ phải từ bỏ tất cả những người khác.

Chắc chắn là, anh cảm thấy không thể bảo vệ được cho cô.

Và anh chưa thể bỏ cuộc.

Không phải bây giờ.

"Một giờ nữa," anh nói, di chuyển xuống bên dưới bên cạnh cô. "Chỉ cần cho anh một giờ nữa."

Cô quay sang, hai mắt cô ngờ vực và ngạc nhiên và có lẽ là – có lẽ - chỉ một chút hy vọng. "Một giờ?" cô lặp lại. "Anh nghĩ anh có thể -"

"Anh không biết," anh nói một cách thành thật. "Nhưng anh sẽ hứa với em điều này. Nếu anh không thể tìm ra cách nào để trả lại tự do cho em khỏi vụ tống tiền trong một giờ, anh sẽ trở lại với em. Và anh sẽ giải thoát cho em."

"Để trở lại với Haselby?" cô thì thầm, và cô nghe như –

Cô nghe như thể là thất vọng? Thậm chí chỉ một chút?

"Đúng vậy," anh nói. Bởi vì sự thật thì đó là điều duy nhất anh có thể nói. Không nhiều như anh mong muốn khi anh ném sự thận trọng bay theo gió, anh biết rằng anh không thể đánh cắp cô đi. Cô sẽ phải được kính trọng, bởi anh sẽ kết hôn với cô sớm nhất có thể ngay sau khi Haselby đồng ý bãi bỏ hôn nhân, nhưng cô sẽ không bao giờ cảm thấy hạnh phúc.

Anh biết rằng anh không thể sống một mình được.

"Em sẽ không bị hủy hoại nếu em chỉ biến mất trong vòng một giờ," anh nói với cô. "Em có thể đơn

giản nói với mọi người là em đang quá bị rối loạn. Em cần chớp mắt một chút. Anh chắc chắn rằng Hermione sẽ chứng thực cho câu chuyện của em nếu em yêu cầu cô ấy."

Lucy gật đầu. "Anh sẽ mở trời cho em chứ?"

Anh lắc nhẹ đầu và đứng lên. "Anh sẽ tin tưởng em bằng cả cuộc sống của anh, Lucy, nhưng không phải bằng cuộc sống của em. Em quá xứng đáng cho những gì tốt đẹp."

"Gregory!"

Anh nhún vai khi anh bước về phía cánh cửa. "Lương tâm em sẽ làm nhưng gì em cho tốt hơn cho chính em. Em biết nó sẽ như vậy mà."

"Sẽ thế nào nếu em hứa –"

"Anh xin lỗi." Một góc miệng anh nhếch lên trong biểu hiện hối lỗi. "Anh sẽ không tin em."

Anh nhìn cô lần cuối trước khi anh rời đi. Và anh đã phải cười, điều mà dường như hơi lố bịch, khi cho rằng anh có một giờ đồng hồ để vô hiệu hóa cái thư tổng tiền đe dọa chống lại gia đình Lucy và ép cô vào việc kết hôn. Trong khi bữa tiệc chiêu đãi đám cưới đang diễn ra.

Một cách nói so sánh thì, việc di chuyển từ thiên đàng xuống trái đất dường như có vẻ xa xôi hơn mong đợi.

Nhưng khi anh quay sang Lucy, và nhìn thấy cô ngồi đó, trên sàn nhà, trông cô...

Giống như cô lại là chính cô một lần nữa.

"Gregory," cô nói, "anh không thể để em ở lại đây. Sẽ thế nào nếu có ai đó tìm thấy anh và tổng cổ anh ra khỏi nhà? Ai sẽ biết được là em ở đây? Và nếu như... và nếu như... rồi... nếu như..."

Anh mỉm cười, thường thức sự nhiều sự của cô hơn là thực sự lắng nghe những lời cô nói. Cô dứt khoát lại là chính cô một lần nữa.

"Khi tất cả những thứ này qua đi," anh nói, "Anh sẽ đem cho em một cái sandwich."

Điều đó đã chấm dứt những lời rời rạc của cô. "Một cái sandwich? Một cái sandwich sao?"

Anh xoay cái nắm đấm cửa nhưng chưa kéo nó ra. "Em có muốn một cái sandwich không, em yêu? Em luôn luôn thích sandwich."

"Anh điên rồi," cô nói.

Anh không thể tin được là cô đã chỉ đi đến một cái kết luận. "Đừng có la hét nhé," anh cảnh báo.

"Anh biết là em không thể," cô thảm thì.

Đó là sự thật. Việc cuối cùng cô muốn là bị tìm thấy. Nếu Gregory không thành công, cô sẽ phải lên trở lại bữa tiệc một cách ít ồn ào nhất nhất có thể.

"Tạm biệt, Lucy," anh nói. "Anh yêu em."

Cô nhìn lên. Và cô thì thầm, "Một giờ. Anh có thật sự nghĩ rằng anh có thể làm điều đó không?"

Anh gạt đầu. Đó là những gì cô cần thấy, và đó là những gì mà anh cần phải giả vờ như thật.

Và khi anh đóng cánh cửa lại đằng sau, anh có thể thề là anh nghe thấy cô lẩm bẩm, "Chúc may mắn."

Anh dừng lại để hít một hơi sâu trước khi đi xuống cầu thang. Anh sắp sửa cần đến cái gì đó nhiều hơn là may mắn; anh sắp sửa cần đến một điều cực kỳ kỳ diệu.

Lợi thế đang chống lại anh. Lợi thế đang hoàn toàn chống lại anh. Nhưng Gregory đã luôn luôn là người cổ vũ cho kẻ thua cuộc. Và nếu như có bất kỳ ý tưởng nào về sự công bằng trên thế giới này, bất kỳ một cái gì liên quan công bằng tồn tại trong không khí... Nếu If Do unto others offered any sort of payback, surely he was due.

Tình yêu có tồn tại.

Anh biết rằng nó có tồn tại. Và anh sẽ bị nguyên rủa nếu nó không tồn tại cho anh.

Đầu tiên, Gregory dừng lại ở phòng ngủ của Lucy, trên tầng hai. Anh không thể cứ thế mà đi thông thả vào phòng khiêu vũ và yêu cầu một trong những vị khách lắng nghe anh, nhưng anh nghĩ có thể có một cơ hội rằng ai đó sẽ để ý đến sự vắng mặt của cô và vào đây để tìm kiếm cô. Cầu Chúa phù hộ nếu có ai đó cảm thông cho động cơ của họ, ai đó mà thực sự quan tâm đến hạnh phúc của Lucy.

Nhưng khi Gregory trượt vào trong căn phòng, tất cả vẫn giữ y nguyên như khi anh rời đi. "Chết tiệt," anh lẩm bẩm, sải bước quay trở lại cánh cửa. Bây giờ thì anh sắp phải tính toán làm cách nào để nói chuyện với anh trai cô ấy – hoặc Haselby, anh giả định – mà không thu hút sự chú ý.

Anh đặt bàn tay mình lên nắm đấm và kéo mạnh, nhưng cái sức nặng của cánh cửa là không bình thường, và Gregory không chắc cái nào xảy ra trước – tiếng thét của một phụ nữ trong sự ngạc nhiên hay cái cơ thể mềm mại, ấm áp bổ nhào vào anh.

"Anh!"

"Cô!" anh đáp trả lại. "Ôn Chúa!"

Đó là Hermione. Một người mà anh biết rằng quan tâm đến hạnh phúc của Lucy hơn hết thảy bất kỳ ai khác.

"Anh đang làm gì ở đây vậy?" cô rít lên. Nhưng cô nhanh chóng đóng cánh cửa thông ra hành lang, chắc chắn đó là một tín hiệu tốt.

"Tôi phải nói chuyện với Lucy."

"Cô ấy đã kết hôn với Haselby."

Anh lắc đầu. "Nó vẫn chưa được hoàn thành mà."

Miệng cô há to ra theo đúng nghĩa đen. "Chúa ơi, ý anh không phải là –"

"Tôi sẽ trung thực nhất với cô," anh cắt ngang. "Tôi không biết ý tôi là gì, ngoại trừ là tìm cách nào đó để giải thoát cho cô ấy."

Hermione nhìn anh chằm chằm trong một vài giây. Và rồi, có vẻ như không còn cách nào khác là nói thẳng ra, cô nói, "Cô ấy yêu anh."

"Cô ấy nói với cô như thế à?"

Cô lắc đầu. "Không, nhưng điều đó là hiển nhiên mà. Hoặc ít nhất thì sớm muộn gì cũng nhận thấy." Cô nhìn căn phòng, rồi đột ngột quay lại. "Vậy tại sao cô ấy lại kết hôn với Lord Haselby nhỉ? Tôi biết cô ấy cảm thấy một lời cam kết danh dự mạnh mẽ thế nào, nhưng chắc chắn là cô ấy có thể kết thúc nó trước hôm nay chứ."

"Cô ấy đang bị tống tiền," Gregory nói dứt khoát.

Đôi mắt xám của Hermione mở lớn. "Vì cái gì?"

"Tôi không thể nói với cô."

Với lòng tin của mình, cô không phí thêm thời gian để phản đối. Thay vào đó, cô nhìn lên anh, đôi mắt cô sắc nhọn và bình tĩnh. "Tôi có thể giúp gì được?"

Năm phút sau đó, Gregory thấy mình đang đứng cạnh cả hai người Lord Haselby và anh trai của Lucy. Anh sẽ thích làm điều này mà không có người thứ hai hơn, người mà trông như thể anh ta sẽ việc xử trảm Gregory một cách vui vẻ bất kể cho sự hiện diện của vợ anh ta hay không. Người đang siết chặt hai tay anh ta.

"Lucy đang ở đâu?" Richard yêu cầu.

"Cô ấy an toàn," Gregory trả lời.

"Thứ lỗi cho tôi nếu như tôi không được đảm bảo nhé," Richard vặn lại.

"Richard, thôi đi" Hermione cắt ngang, dung sức mạnh kéo anh trở lại. "Mr. Bridgerton không có ý làm hại cô ấy. Sự quan tâm dành cho Lucy đứng hàng đầu trong tim anh ấy."

"Ồ, thật sao?" Richard lè nhè.

Hermione liếc nhìn anh với một cái nhìn sắc bén mà Gregory chưa bao giờ nhìn thấy trên gương mặt xinh đẹp của cô. "Anh ấy yêu cô ấy," cô giải bày.

"Thật vậy."

Tất cả những cặp mắt đều quay sang Lord Haselby, người đang đứng cạnh cánh cửa, quan sát cảnh tượng với một biểu hiện thích thú kỳ lạ.

Không ai dường như biết phải nói gì.

"Ồ, anh ta chắc chắn là đã làm rõ vấn đề đó trong sáng nay rồi," Haselby tiếp tục, an tọa trên một cái ghế với một vẻ duyên dáng ung dung khác thường. "Anh không đồng ý sao?"

"Er, đúng vậy à?" Richard trả lời, và Gregory không thể đổ lỗi cho anh ta vì cái tông giọng không chắc chắn đó. Haselby dường như nói về chuyện đó trong một thái độ không bình thường chút nào. Bình tĩnh. Quá bình tĩnh đến nỗi mà cái nhịp đập rộn ràng của Gregory dường như có vẻ phải nhanh quá hai lần mức cần thiết, chỉ để bù đắp cho những thiếu sót của Haselby.

"Cô ấy yêu tôi," Gregory nói với anh ta, gập bàn tay lại thành một nắm đấm đằm đằm sau lưng – không phải là để chuẩn bị cho một cách cư xử hung bạo nào đó, mà chỉ bởi vì nếu anh không di chuyển một bộ phận cơ thể nào đó, anh rất có khả năng bị hoảng hốt. "Tôi xin lỗi khi nói điều đó, nhưng –"

"Không, không, không sao đâu," Haselby nói với một cái vẫy tay. "Tôi vẫn biết là cô ấy đâu có yêu

tôi. Điều mà rõ ràng là tốt nhất, bởi tôi chắc chắn là tất cả chúng ta có thể đồng ý."

Gregory không chắc là anh có nên trả lời lại hay không nữa. Richard đang đỏ bừng mặt một cách điên cuồng, còn Hermione thì trông hoàn toàn bối rối.

"Anh sẽ giải thoát cho cô ấy chứ?" Gregory hỏi. Anh chẳng có thời gian để mà rào đón quanh chủ đề này.

"Nếu tôi không sẵn lòng làm điều đó, anh có thực sự nghĩ rằng tôi sẽ đứng ở đây và nói chuyện với anh với cùng một tông giọng như khi bàn luận về chủ đề thời tiết không?"

"Eh... không?"

Haselby mỉm cười. Một cách yếu ớt. "Cha tôi sẽ không vui đâu. Những cuộc nói chuyện cấp nhà nước luôn mang lại cho tôi sự vui thích, chắc chắn là vậy, nhưng nó cũng phơi bày ra không ít khó khăn. Chúng ta sẽ phải tiến hành thật cẩn thận."

"Lucy không nên có mặt ở đây sao?" Hermione hỏi.

Richard khôi phục lại cái nhìn chăm chăm. "Em gái tôi đâu?"

"Trên lầu," Gregory nói một cách cộc lốc. Điều đó đã thu hẹp lại phạm vi trong vòng ba căn phòng.

"Trên lầu nhưng ở đâu?" Richard gầm lên.

Gregory lờ đi câu hỏi. Đây chẳng phải là thời điểm thích hợp nhất để tiết lộ ra rằng cô đang bị trói vào một cái bồn vệ sinh.

Anh quay trở lại chỗ Haselby, người vẫn đang ngồi yên, một chân gác ngang qua chân kia một cách ngẫu nhiên. Anh ta đang xem xét những cái móng tay của mình.

Gregory cảm thấy như mình sẵn sàng leo lên tường. Làm thế nào mà người đàn ông chết tiệt này có thể ngồi đó một cách bình tĩnh quá quắt như vậy nhỉ? Đây là một cuộc đối thoại quyết định quan trọng nhất mà họ đã từng có với nhau, và tất cả những gì anh ta có thể làm là ngồi đó kiểm tra cái móng tay?

"Anh sẽ giải thoát cho cô ấy chứ?" Gregory gầm lên.

Haselby nhìn lên anh và chớp mắt. "Tôi đã nói là tôi sẽ."

"Nhưng anh có tiết lộ những bí mật của cô ấy không?"

Vào lúc đó, toàn bộ thái độ của Haselby thay đổi. Cơ thể anh ta dường như cứng lại, và mắt anh ta trở nên sắc bén chết người. "Tôi chẳng hiểu anh đang nói về chuyện gì cả," anh ta nói, từng lời một dứt khoát và chính xác.

"Tôi cũng vậy," Richard thêm vào, bước đến gần hơn.

Gregory chuyển hướng sự chú ý của mình một cách ngắn gọn. "Cô ấy đang bị tống tiền."

"Không," Haselby nói một cách rõ ràng, "không phải bởi tôi."

"Lời xin lỗi của tôi," Gregory nói một cách lạnh lẽ. Tống tiền là một việc cực kỳ xấu xa. "Tôi không có ý ám chỉ."

"Tôi luôn luôn tự hỏi tại sao mà cô ấy đồng ý lấy tôi," Haselby nói mềm mỏng.

"Điều đó đã được chú cô ấy sắp xếp," Hermione tham gia. Rồi, khi tất cả mọi người quay sang cô với một sự ngạc nhiên ôn hòa, cô thêm vào, "Ồ, mọi người biết Lucy mà. Cô ấy không phải là loại người thích nổi loạn. Cô ấy thích những mệnh lệnh."

"Tất cả đều ăn khớp," Haselby nói, "Cô ấy thực tế là đã có một cơ hội cực kỳ ấn tượng để thoát khỏi nó." Anh ta dừng lại, hếch đầu sang một bên. "Đó hẳn phải là cha tôi, phải không?"

Cầm Gregory giật mạnh trong một cái gật đầu đơn giản, dữ tợn.

"Thật chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Ông ta luôn mong muốn tôi kết hôn.Ồ, rồi—" Haselby nắm hay tay lại, xoắn chúng lại và siết chặt chúng. "Chúng ta sẽ làm gì? Vạch trần trò lừa bịp của ông ấy, tôi nghĩ vậy."

Gregory lắc đầu. "Chúng ta không thể làm điều đó."

"Ồ, đi ngay bây giờ đi. Nó không thể nào tệ như thế. Cái quái gì trên trái đất này mà Lady Lucinda đã có thể làm chứ?"

"Chúng ta thực sự phải gặp cô ấy," Hermione nói lần nữa. Và rồi, khi cả ba người đàn ông quay sang nhìn cô lần nữa, cô thêm vào, "Làm sao mà các anh lại thích thú chuyện số phận của các anh đang được thảo luận mà lại vắng mặt các anh nhỉ?"

Richard bước đến trước mặt Gregory. "Kể cho tôi nghe," anh nói.

Gregory không có ý định cố ý hiểu nhầm câu nói. "Nó rất tệ hại."

"Kể cho tôi."

"Đó là về cha anh," Gregory nói bằng một giọng lạnh lẽ. Và anh bắt đầu thuật lại những gì Lucy đã kể với anh.

"Cô ấy làm vậy là vì chúng ta," Hermione thì thầm khi Gregory đã kể xong. Cô quay sang chồng mình, nắm chặt lấy tay anh. "Cô ấy làm điều này để cứu chúng ta. Ồi, Lucy."

Nhưng Richard chỉ lắc đầu. "Đó không phải là sự thật," anh nói.

Gregory cố gắng để giữ không tỏ rõ lòng thương hại trong đôi mắt mình khi anh nói, "Có một bằng chứng."

"Ồ, thật vậy sao? Loại bằng chứng gì vậy?"

"Lucy nói rằng có một sổ bằng chứng bằng văn bản."

"Cô ấy đã nhìn thấy nó chưa?" Richard yêu cầu. "Và cô ấy thậm chí có biết phải nói thế nào có cái gì đó là đồ giả mạo không?"

Gregory hít một hơi dài. Anh chẳng thể nào đổ lỗi cho anh trai Lucy vì những phản ứng của anh ta. Anh ngờ rằng anh cũng sẽ làm giống vậy, đó là một phản ứng muốn làm sáng tỏ vấn đề về chính cha mình.

"Lucy không biết đâu". Richard tiếp tục, vẫn còn đang lắc đầu. "Cô ấy còn quá nhỏ. Cha tôi sẽ không làm một điều như thế đâu. Điều đó là không thể tưởng tượng được."

"Anh cũng còn nhỏ như thế mà," Gregory nói một cách nhẹ nhàng.

"Tôi đủ lớn để biết về cha tôi," Richard ngắt lời, "và ông không phải là một kẻ phản quốc. Một ai đó đã lừa gạt Lucy."

Gregory quay sang Haselby. "Là cha anh à?"

"Thật chẳng thông minh chút nào," Haselby kết thúc. "Ông ta sẽ rất vui về mà thực hiện việc tổng tiền, nhưng ông ta sẽ làm điều đó với một điều có thật, chứ không phải là một điều dối trá. Ông ta thông minh, nhưng ông ta không phải là người thích sáng tạo."

Richard bước lên phía trước. "Nhưng chú tôi thì có."

Gregory quay sang anh ta với một chút nôn nóng. "Anh nghĩ rằng chú anh đã nói dối Lucy à?"

"Ông ta chắc chắn là đã nói một điều gì đó với cô ấy để đảm bảo là cô ấy sẽ không rút lui khỏi việc kết hôn," Richard nói một cách chua chát.

"Nhưng tại sao ông ta lại muốn cô ấy kết hôn với Lord Haselby?" Hermione hỏi.

Tất cả bọn họ đều quay sang nhìn người đàn ông trong câu hỏi.

"Tôi chẳng biết gì cả," anh ta nói.

"Ông ấy chắc phải có một vài bí mật cho riêng mình," Gregory nói.

Richard lắc đầu. "Không phải là những khoản nợ."

"Ông ấy chẳng nhận được bảy kỳ khoản tiền nào thanh toán cả," Haselby chỉ rõ ra.

Mọi người quay sang nhìn anh ta.

"Tôi có thể để cha tôi chọn cô dâu cho mình," anh ta nói với một cái nhún vai, "nhưng tôi sẽ không kết hôn với ai đó mà không được đọc những hợp đồng của nó."

"Rồi, những bí mật," Gregory nói.

"Có lẽ là dự tính với Lord Davenport," Hermione thêm vào. Cô quay sang Haselby. "Rất xin lỗi."

Anh ta vẫy tay với lời xin lỗi của cô. "Tôi chẳng nghĩ gì đâu."

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?" Richard hỏi.

"Đến gặp Lucy," Hermione trả lời ngay lập tức.

Gregory gạt đầu một cách mạnh mẽ. "Cô ấy đúng đấy."

"Không," Haselby nói, đứng lên. "Chúng ta cần có cha tôi."

"Cha anh à?" Richard mím môi. "Ông ta sẽ rất thông cảm cho động cơ của chúng ta đấy."

"Có lẽ vậy, và tôi sẽ là người đầu tiên nói rằng ông ta là không thể chịu đựng nổi quá ba phút đâu, nhưng ông ta sẽ có những câu trả lời. Và bởi vì tất cả những gì chua cay của ông ta, ông ấy hầu như là vô hại."

"Hầu như?" Hermione lặp lại.

Haselby có vẻ cân nhắc điều đó. "Hầu như là vậy."

"Chúng ta cần phải hành động," Gregory nói. "Ngay bây giờ. Haselby, anh và Fennsworth sẽ đưa cha anh đến đây và thẩm vấn ông ta. Cố tìm ra sự thật. Lady Fennsworth và tôi sẽ quay trở lại chỗ Lucy và mang cô ấy đến đây, nơi mà Lady Fennsworth sẽ ở lại với cô ấy." Anh quay sang Richard. "Tôi xin lỗi cho những sắp xếp này, nhưng tôi cần có vợ anh đi với tôi để đảm bảo cho danh tiếng của Lucy trong trường hợp có ai đó nhìn thấy chúng tôi. Cô ấy đã biến mất gần một giờ đồng hồ rồi mà. Một ai đó có thể sẽ chú ý."

Richard trao cho anh cái gật đầu cộc lốc, nhưng rõ ràng là anh chẳng hề hạnh phúc với tình huống này. Cũng vẫn vậy, anh chẳng có lựa chọn nào cả. Danh dự của anh đòi hỏi anh phải là người đặt câu hỏi với Lord Davenport.

"Tốt," Gregory nói. "Chúng ta đã đồng ý rồi. Tôi sẽ gặp lại hai người trong vòng.." Anh dừng lại. Ngoài phòng ngủ của Lucy và căn phòng tắm trên lầu ra, anh chẳng biết gì về cấu trúc của căn nhà cả.

"Gặp chúng tôi trong thư viện," Richard hướng dẫn. "Nó nằm ở tầng một, đối mặt với hướng đông."

Anh bước một bước về phía cánh cửa, rồi quay lại và nói với Gregory, "Đợi ở đây. Tôi sẽ trở lại trong lát nữa."

Gregory rất muốn đi khỏi, nhưng biểu hiện của Richard đủ để thuyết phục anh đứng lại. Chắc chắn là đủ, khi anh trai Lucy quay lại, hầu như chỉ một phút sau đó, anh mang theo hai khẩu súng ngắn.

Anh đưa một khẩu cho Gregory.

Chúa nhân từ.

"Anh sẽ cần nó," Richard nói.

"Chúa giúp tôi nếu tôi có cần đến nó," Gregory nói trong hơi thở.

"Xin lỗi?"

Gregory lắc đầu. "À, chỉ là may mắn thôi." Richard gật đầu với Haselby, và hai người họ xuất phát, di chuyển một cách nhanh nhẹn xuống phía dưới nhà.

Gregory gật đầu ra hiệu với Hermione. "Chúng ta đi thôi," anh nói, hướng cô đi về phía ngược lại. "và đừng có cố mà phán xét tôi khi cô nhìn thấy nơi tôi đang đưa cô đến."

Anh nghe thấy tiếng cười thầm của cô khi họ đi lên cầu thang. "Tại sao," cô nói, "tôi cứ nghi ngờ rằng, nếu có bất cứ thứ gì, thay vào đó, tôi sẽ phán rằng anh khá là thông minh nhỉ?"

"Tôi không tin là cô sẽ lưu lại nơi đó," Gregory thú nhận, bước một lúc hai bậc. Khi họ lên đến đỉnh cầu thang, anh xoay sang đối mặt với cô. "Nó có thể hơi nặng tay, nhưng tôi chẳng thể làm được cái gì khác cả. Tất cả những gì tôi cần chỉ là một ít thời gian."

Hermione gật đầu. "Chúng ta đang đi đâu?"

"Đến phòng tắm của người giữ trẻ," anh thú nhận. "Tôi trói cô ấy vào một cái bồn vệ sinh."

"Anh trói cô ấy vào – Ôi Chúa ơi, tôi không thể đợi được để thấy cảnh đó."

Nhưng khi họ mở cánh cửa phòng tắm nhỏ, Lucy đã đi rồi.

Và tất cả dấu hiệu ở đó cho thấy cô đã không sẵn lòng rời khỏi đó.

Chương 25

Trong chương này, chúng ta sẽ biết được điều gì đã xảy ra, chỉ khoảng mười phút trước đó thôi.

Đã đủ một giờ chưa nhỉ? Chắc chắn là đã đủ một giờ rồi.

Lucy hít một hơi sâu và cố gắng làm cho những sợi dây thần kinh đang chạy đua của cô bình tĩnh lại. Tại sao chẳng ai nghĩ đến chuyện lắp một cái đồng hồ vào căn phòng tắm này nhỉ? Sao không có ai đó nhận ra rằng nếu một người thậm chí sẽ nhận thấy mình bị trôi vào cái bồn vệ sinh và sẽ mong muốn được biết giờ?

Thực sự là, đó chỉ là vấn đề về thời gian thôi.

Lucy gõ gõ mấy ngón tay phải lên sàn nhà. Một cách nhanh dần, nhanh dần, từ ngón trỏ đến ngón út, từ ngón trỏ đến ngón út. Bàn tay trái của cô bị trôi sao cho phần phía trong của những ngón tay đưa lên trên, vì vậy cô uốn cong nó lên, rồi lại cong xuống, rồi lại cong lên, rồi lại cong xuống, rồi –

"Eeeeeuuuuuhhh!"

Lucy rên rỉ thất vọng.

Rên rỉ sao? Cầu nhàu chứ.

Cầu nhàu.

Nó hẳn là một từ rồi.

Chắc chắn là đã được một giờ rồi. Đã được một giờ rồi.

Và rồi...

Tiếng bước chân.

Lucy giật mình chú ý, liếc nhìn về phía cánh cửa. Cô điên tiết. Và hy vọng. Và khiếp sợ. Và bối rối. Và –

Chúa nhân từ, cô chẳng hề có ý rằng tất cả những cung bậc cảm xúc đó đều đồng thời xảy ra. Từng cái trong từng thời điểm là những gì mà cô có thể hình dung. Có thể là hai.

Cái nắm đấm xoay tròn và cánh cửa thỉnh thoảng bị giật mạnh ra sau, và –

Giật mạnh? Lucy chỉ có khoảng một giây để ý thức được có gì đó sai trái ở đây. Gregory sẽ không giật mạnh cánh cửa. Anh ấy sẽ –

"Chú Robert?"

"Cô," ông nói, giọng ông thấp và điên tiết.

"Con –"

"Cô là một con điếm," ông chửi thề.

Lucy do dự. Cô biết rằng ông chẳng hề yêu mến gì cô, nhưng điều đó vẫn gây tổn thương.

"Chú không hiểu," cô buột ra, bởi cô chẳng biết nên nói gì, và cô từ chối – cô chắc chắn là từ chối nói, "Con xin lỗi."

Cô đã nói lời xin lỗi. Đã nói rồi.

"Ồ, thật vậy sao?" ông ta phun ra, cúi xuống cho bằng với chỗ cô. "Ta đã không hiểu những gì? Cái phần cô cảm thấy về đám cưới của cô à?"

"Con không chạy trốn," cô bắn trả lại. "Con bị bắt đi! Hoặc chú không để ý rằng con bị trói vào cái bồn vệ sinh này?"

Hai mắt ông ta thu hẹp lại về đe dọa. Và Lucy bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Cô co người lại, hơi thở cô trở nên nông hơn. Cô đã kính sợ chú cô quá lâu – sự băng giá trong tính khí ông, cái nhìn lạnh lẽo, tẻ nhạt của sự khinh bỉ của ông.

Nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy bị đe dọa.

"Anh ta đâu?" chú cô yêu cầu.

Lucy không có ý định hiểu nhầm. "Con không biết."

"Nói cho ta!"

"Con không biết!" cô chống chế. "Chú có nghĩ rằng anh ấy sẽ trói con lại nếu anh ấy tin con không?"

Chú cô đứng lên và nguyên rửa. "Đó không phải là vấn đề."

"Ý chú là gì?" Lucy hỏi một cách thận trọng. Cô không chắc điều gì đang sắp sửa xảy ra, và cô không chắc cô sẽ là vợ của ai, cho đến cuối ngày này, nhưng cô khá chắc chắn rằng cô nên kéo dài thời gian.

Và không tiết lộ điều gì cả. Không gì có tầm quan trọng cả.

"Điều này! Cô!" chú cô phun ra. "Tại sao anh ta lại trói cô và bỏ lại cô ở đây, trong chính Fennsworth House này?"

"Ồ," Lucy nói chậm rãi. "Con không nghĩ anh ấy có thể đem con ra mà không để một ai nhìn thấy cả."

"Anh ta cũng không thể trà trộn vào bữa tiệc mà không một ai nhìn thấy được."

"Con không chắc ý chú là gì."

"Làm cách nào," chú cô yêu cầu, cúi xuống và nâng mặt cô lên gần hơn, "mà anh ta bắt giữ được cô mà không có sự đồng ý của cô hả?"

Lucy thở ra một hơi ngắn. Sự thật luôn dễ dàng. Và vô thương vô phạt. "Con đi đến phòng con để nghỉ ngơi một lát," cô nói. "Anh ấy đang đợi con ở đó."

"Anh ta biết phòng nào là phòng cô?"

Cô nuốt xuống. "Hình như vậy."

Chú cô nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu một cách không thoải mái. "Người ta đã bắt đầu để ý đến

sự vắng mặt của cô," ông lẩm bẩm.

Lucy không nói gì cả.

"Tuy vậy điều đó chẳng thể giúp gì được."

Cô chớp mắt. Ông ta đang nói gì vậy nhỉ?

Ông ta lắc đầu. "Chỉ có một cách duy nhất."

"Con – con xin chú nhắc lại?" Và rồi cô nhận ra – ông không đang nói chuyện với cô. Ông đang tự nói với chính mình.

"Chú Robert?" cô thì thầm.

Nhưng ông ta đang cắt những dây trói cho cô.

Cắt? Cắt? Tại sao ông ta lại có một con dao?

"Đi thôi," ông ta cầu nhàu.

"Trở lại bữa tiệc ạ?"

Ông ta lộ ra một tiếng cười thâm. "Cô không muốn điều đó, phải không?"

Sự hoảng loạn bắt đầu lớn lên trong ngực cô. "Chú đang đưa con đi đâu?"

Ông ta kéo mạnh cô đi, một trong hai cánh tay ông ta kẹp chặt quanh cô. "Đến với chồng cô."

Cô cố xoay sở để lùi ra đủ xa để nhìn thấy gương mặt ông ta. "Chồng – Lord Haselby hả?"

"Vậy chứ cô còn có người chồng nào khác à?"

"Nhưng không phải anh ấy đang ở bữa tiệc sao?"

"Ngưng hỏi quá nhiều câu hỏi đi."

Cô trông có vẻ điên cuồng. "Nhưng chú đang nói với con là ở đâu?"

"Cô không được hủy hoại những điều này vì ta," ông rít lên. "Cô có hiểu không?"

"Không," cô cãi. Bởi vì cô không. Cô không còn hiểu bất kỳ cái gì nữa cả.

Ông ta kéo mạnh cô lại gần. "Ta muốn cô lắng nghe ta, bởi ta chỉ nói những điều này một lần thôi."

Cô gật đầu. Cô không đang đối mặt với ông, nhưng cô biết ông có thể cảm thấy đầu cô di chuyển so với lồng ngực ông.

"Việc kết hôn này phải được tiếp tục," ông ta nói, giọng ông ta chết chóc và thấp. "Và ta sẽ phải tự mình nhìn thấy nó đã được hoàn tất trong đêm nay."

"Cái gì?"

"Đừng có tranh cãi với ta."

"Nhưng –" Cô dậm mạnh gót chân lên sàn nhà khi ông ta bắt đầu kéo cô tới bên cánh cửa.

"Vì Chúa, đừng có chống lại ta," ông ta lầm bầm. "Nhân tiện thì, chẳng có điều gì mà cô sẽ phải làm đâu. Khác biệt duy nhất chỉ là cô sẽ có một vị khán giả."

"Một khán giả?"

"Hơi thiếu tế nhị, nhưng ta sẽ có bằng chứng của mình."

Cô bắt đầu chống trả lại một cái nghiêm chỉnh, cổ xoay sở được một cánh tay tự do đủ lâu để vung nó lên một cái hoang dại trong không khí. Ông ta nhanh chóng cản trở cô, nhưng sự thay đổi tư thế trong thoáng chốc của ông ta cho phép cô có thể tung một cú đá mạnh vào ống quyển.

"Chết tiệt nó," ông ta lầm bầm, giật mạnh cô lại gần. "Dừng lại!"

Cô đá thêm một cái nữa, làm đổ kèn một cái bình rỗng.

"Dừng nó lại!" Ông ta kẹp chặt cái gì đó vào xương sườn cô. "Ngay bây giờ!"

Lucy đứng yên ngay lập tức. "Đó có phải là một con dao không?" cô thì thầm.

"Hãy nhớ điều này," ông ta nói, những lời của ông ta nóng nảy và xấu xa đối với lỗ tai cô. "Ta không thể giết cô, nhưng ta sẽ có lý do để làm cô cực kỳ đau đớn."

Cô nuốt xuống trong tiếng nước nở. "Con là cháu gái của chú mà."

"Ta không quan tâm."

Cô nuốt xuống và hỏi, giọng cô lạnh lẽ, "Chú có bao giờ quan tâm chưa?"

Ông ta thúc cô hướng đến cánh cửa bằng khuỷu tay. "Quan tâm à?"

Cô gật đầu.

Trong một lúc chỉ là sự yên lặng, và Lucy chẳng có ý muốn làm sáng tỏ điều đó. Cô không thể nhìn thấy khuôn mặt chú cô, có thể cảm giác được chẳng có gì thay đổi trong tư thế của ông ta. Cô chẳng thể làm gì được ngoại trừ nhìn chăm chăm vào cánh cửa, vào bàn tay ông ta khi ông ta với đến cái nắm đấm.

Và rồi ông ta nói, "Không."

Và, cô đã có câu trả lời của mình.

"Cô là trách nhiệm của ta," ông ta chỉ ra. "Một việc mà ta phải thực hiện, và một việc mà ta phải vui vẻ hoàn thành. Bây giờ đến đây với ta, và đừng nói gì cả."

Lucy gật đầu. Con dao của ông ta ấn chặt hơn vào xương sườn cô và cô đã nghe một tiếng nghiến nhẹ khi nó thúc qua làn vải dày của tấm áo lót của cô.

Cô để ông ta đưa cô đi dọc theo hành lang và đi xuống cầu thang. Fennsworth House rất rộng lớn, nhưng không đồ sộ. Chỉ một vài nơi mà chú cô có thể giấu cô ở đó. Và đang có hàng trăm vị khách đang ở dưới tầng một.

Có ít nhất cả tá lý do để chú cô không thể thành công trong việc này.

Một tá. Mười hai. Có thể nhiều hơn. Và cô chỉ cần có một mà thôi – chỉ một để đánh bại âm mưu của ông ta.

Nhưng điều này như một sự thoải mái nho nhỏ khi ông ta dừng lại và kéo mạnh cô để bịt mắt cô lại. Và thậm chí còn tệ hơn khi ông ta thấy cô vào một căn phòng nào đó và trói cô lại.

"Ta sẽ trở lại," ông ta phun ra, để cô ngồi lại ở một góc phòng, bị trói cả chân và tay.

Cô nghe tiếng bước chân ông ta băng qua căn phòng, và rồi nó bùng lên từ môi cô – một từ đơn giản, từ duy nhất có ý nghĩa –

"Tại sao?"

Những bước chân ông ta dừng lại.

"Tại sao, chú Robert?"

Điều này không thể chỉ đơn giản là về danh dự gia đình. Chẳng phải cô đã chứng tỏ bản thân bằng hành động sao? Chẳng lẽ chú cô không tin cô vì điều đó sao?

"Tại sao?" cô hỏi lần nữa, cầu nguyện để ông ta là một người có lương tâm. Chắc chắn là ông ta không thể chăm sóc cô và Richard trong hàng năm trời nếu như không có một ý nghĩ đúng hay sai.

"Cô biết tại sao," cuối cùng ông ta nói, nhưng cô biết là ông ta đang nói dối. Ông ta đã đợi quá lâu trước khi trả lời.

"VẬY, ĐI ĐI," cô nói một cách cay đắng. Chẳng có lý gì để trì hoãn ông ta lại cả. Sẽ tốt hơn nếu Gregory tìm thấy cô một mình ở đây.

Nhưng ông ta không di chuyển. Và thậm chí qua đôi mắt bị bịt kín cô có thể cảm thấy sự nghi ngờ của ông ta.

"Chú đang chờ đợi điều gì?" cô òa khóc.

"Ta không chắc lắm," ông ta trả lời một cách chậm rãi. Và rồi cô nghe ông ta quay lại.

Những bước chân của ông ta tiến đến gần hơn.

Một cách chậm rãi.

Một cách chậm rãi.

Và rồi –

"Cô ấy đâu?" Hermione thở hổn hển.

Gregory trượt vào bên trong căn phòng nhỏ, hai mắt anh tìm kiếm ở mọi thứ - cái dây trói bị cắt đứt, cái bình rỗng nằm lẩn lóc. "Ai đó đã bắt cô ấy đi," anh nói một cách dứt khoát.

"Chú cô ấy?"

"Hoặc Davenport. Họ là hai người duy nhất có lý do để -" Anh lắc đầu. "Không, họ không thể làm hại cô ấy. Họ cần cuộc hôn nhân này được hợp pháp và ràng buộc. Và lâu dài. Davenport muốn một người thừa kế từ Lucy."

Hermione gật đầu.

Gregory quay sang cô. "Cô biết căn nhà. Cô ấy có thể ở đâu?"

Hermione đang lắc đầu. "Tôi không biết. Tôi không biết. Nếu đó là chú cô ấy –"

"Chắc chắn đó là chú cô ấy," Gregory ra lệnh. Anh không chắc là Davenport đủ nhanh nhẹn để bắt cóc Lucy, và bên cạnh đó, nếu những gì Haselby nói về cha anh ta là sự thật, thì Robert Abernathy sẽ là người đàn ông có những bí mật.

Ông ta sẽ là người đàn ông với một thứ gì đó có thể mất.

"Phòng làm việc của ông ta," Hermione thì thầm. "Ông ta luôn luôn ở phòng làm việc của mình."

"Nó ở đâu?"

"Ở tầng trệt. Nó nhìn ra phía sau căn nhà."

"Ông ta sẽ không mạo hiểm điều đó," Gregory nói. "Quá gần phòng khiêu vũ."

"Vậy thì phòng ngủ của ông ta. Nếu ông ta muốn tránh xa một căn phòng có đông người qua lại, thì đó sẽ là nơi ông ta giam giữ cô ấy. Ở đó hoặc ở phòng ngủ của cô ấy."

Gregory nắm lấy tay cô và đi trước cô ra khỏi căn phòng. Họ theo lối đi đi xuống cầu thang, dừng lại trước khi mở cánh cửa dẫn đến cầu thang dành cho những người phục vụ đi từ tầng hai xuống đất.

"Chỉ cho tôi phòng của ông ta," anh nói, "rồi đi đi."

"Tôi không –"

"Tìm chồng cô," anh ra lệnh. "Mang anh ta trở lại đây."

Hermione trông có vẻ mâu thuẫn, nhưng cô gật đầu và làm những gì anh dặn.

"Đi đi," anh nói, một khi anh đã biết nơi phải đến. "Nhanh lên."

Cô chạy xuống cầu thang khi Gregory bước dọc theo hành lang. Anh tiến đến cánh cửa Hermione đã chỉ và cẩn thận đặt tai lên đó.

"Chú đang chờ đợi điều gì?"

Đó là Lucy. Tiếng kêu bị bóp nghẹt qua cánh cửa bằng gỗ dày, nhưng đó là cô ấy.

"Ta không biết," một giọng đàn ông cất lên, và Gregory nhận ra rằng anh không thể nhận diện được nó. Anh đã có một số cuộc đối thoại với Lord Davenport và chẳng có cuộc trò chuyện nào với chú cô cả. Anh chẳng biết ai đang giữ cô làm con tin.

Anh hít một hơi và chậm chậm xoay nắm đấm cửa.

Bằng bàn tay trái.

Và với bàn tay phải anh kéo khẩu súng ra.

Chúa giúp tất cả bọn họ nếu như anh phải sử dụng nó.

Anh cố xoay sở để mở cánh cửa với một tiếng crack nhẹ – chỉ vừa đủ để nhìn vào trong mà không gây chú ý.

Tim anh ngừng đập.

Lucy bị trời và bị bịt mắt, đang nằm rúc vào góc xa nhất của căn phòng. Chú cô ấy đang đứng trước mặt cô, một khẩu súng đang chia vào giữa hai mắt cô.

"Cô đang định làm gì?" ông ta hỏi cô, giọng ông ta lạnh lạnh trong sự nhu nhược.

Lucy không nói gì cả, nhưng cảm cô run run, như thể cô đang cố hết sức để giữ cho cái đầu mình bình tĩnh.

"Tại sao cô muốn ta rời đi?" chú cô yêu cầu.

"Con không biết."

"Nói cho ta." Ông ta xoay lưng lại, ép chặt khẩu súng của ông ta ở giữa xương sườn cô. Và rồi, khi cô không trả lời đủ nhanh, ông ta giật mạnh đôi mắt bị bịt kín của cô, kéo chúng xuống mũi. "Nói cho ta!"

"Bởi vì con không thể chịu được sự chờ đợi," cô thì thầm, giọng cô run lẩy bẩy. "Bởi vì –"

Gregory bước nhẹ nhàng vào trong căn phòng và hướng khẩu súng vào giữa lưng của Robert Abernathy. "Giải thoát cho cô ấy."

Chú Lucy đông cứng lại.

Bàn tay Gregory siết chặt xung quanh cò súng. "Giải thoát cho Lucy và bước chậm ra xa."

"Ta không nghĩ vậy," Abernathy nói, và ông ta quay người chỉ vừa đủ để Gregory có thể nhìn thấy khẩu súng của ông ta bây giờ đang chia thẳng vào thái dương Lucy.

Bằng cách nào đó, Gregory giữ vững bình tĩnh. Anh sẽ chẳng bao giờ biết làm thế nào, nhưng cánh tay anh giữ yên chắc chắn. Bàn tay anh không hề run rẩy.

"Thả súng của mày xuống," giọng ông ta ra lệnh.

Gregory không di chuyển. Đôi mắt anh chiếu lên Lucy, rồi quay trở lại chỗ chú cô. Liệu ông ta sẽ làm tổn thương cô? Ông ta có thể không? Gregory vẫn không thể chắc chắn là tại sao, một cách chính xác, Robert Abernathy cần Lucy phải kết hôn với Haselby, nhưng rõ ràng là ông ta đã làm vậy.

Điều đó có nghĩa là ông ta không thể giết cô ấy.

Gregory nghiêng chặt răng và siết chặt ngón tay lên cò súng. "Giải thoát cho Lucy," anh nói, giọng anh thấp, mạnh mẽ, và bình tĩnh.

"Thả súng mày xuống!" Abernathy gầm lên, và một âm thanh khủng khiếp, nghẹn ngào thoát ra khỏi miệng Lucy khi một trong hai cánh tay ông ta siết chặt bên dưới xương sườn cô.

Chúa ơi, ông ta điên rồi. Đôi mắt ông ta hoang dại, nhìn xung quanh căn phòng, và bàn tay ông ta – bàn tay đang cầm khẩu súng – đang run bần bật.

Ông ta sẽ bắn cô. Gregory nhận ra điều đó trong một khoảnh khắc chớp nhoáng. Bất kể điều gì Robert Abernathy đã làm – ông ta nghĩ rằng ông ta không còn gì để mất. Và ông ta sẽ không quan tâm nếu ông ta

mang ai theo cùng với mình.

Gregory bắt đầu khuyu gối xuống, chưa bao giờ rời mắt khỏi chú của Lucy.

"Đừng làm điều đó," Lucy khóc òa lên. "Ông ta sẽ không làm tổn thương em. Ông ta không thể."

"Ồ, ta có thể," chú cô trả lời, và ông ta mỉm cười.

Máu Gregory đông cứng lại. Anh sẽ cố gắng - Lạy Chúa, anh sẽ cố gắng bằng mọi thứ anh có để đảm bảo rằng cả hai sẽ vượt qua được điều này để sống sót và không bị tổn thương, nhưng nếu có một sự lựa chọn – nếu chỉ có một trong hai được bước ra khỏi cửa...

Đó sẽ là Lucy.

Điều này, anh nhận ra, chính là tình yêu. Đó là ý nghĩ về những gì đúng đắn, đúng vậy. Và đó cũng là sự đam mê, và sự nhận thức đáng yêu rằng anh có thể thức dậy một cách hạnh phúc bên cạnh cô trong suốt cả quãng đời còn lại của mình.

Nhưng nó còn hơn tất cả những điều đó. Đó là cảm giác này, nhận thức này, điều chắc chắn là anh sẽ cho cô cả cuộc đời của anh. Không có bất kỳ câu hỏi nào. Không một chút do dự. Nếu anh thả rơi khẩu súng, Robert Abernathy sẽ chắc chắn bắn anh.

Nhưng Lucy có thể sống.

Gregory hạ thấp mình xuống trong một cái cúi mình. "Đừng làm tổn thương cô ấy," anh nói mềm mỏng.

"Đừng rời đi!" Lucy khóc to lên. "Ông ta sẽ không –"

"Im mồm!" chú cô cắt ngang, và nòng súng ông ta ép thậm chí còn mạnh hơn vào người cô.

"Đừng nói gì thêm nữa, Lucy," Gregory cảnh báo. Anh vẫn không thể chắc chắn bằng cách chết tiệt nào mà anh có thể thoát khỏi điều này, nhưng anh biết rằng chìa khóa của vấn đề là phải giữ cho Robert Abernathy càng bình tĩnh và đúng mực càng tốt.

Hai môi Lucy há ra, nhưng rồi hai mắt cô bắt gặp...

Và cô nhắm mắt lại.

Cô tin anh. Lạy Chúa, cô tin anh sẽ giữ cho cô an toàn, sẽ giữ cho cả hai an toàn, và anh cảm thấy như một sự lừa dối, bởi tất cả những gì anh đang làm là trì hoãn thời gian, giữ cho tất cả những viên đạn nằm yên trong những khẩu súng cho đến khi có ai đó khác đến.

"Tôi sẽ không làm tổn thương ông, Abernathy," Gregory nói.

"Vậy thả súng xuống."

Anh giữ cho tay anh mở rộng ra, khẩu súng bây giờ đang nghiêng một bên vì vậy anh có thể để nó rơi xuống.

Nhưng anh không định làm điều đó.

Và anh không rời mắt mình khỏi khuôn mặt Robert Abernathy khi anh nói, "Tại sao ông muốn Lucy phải kết hôn với Lord Haselby?"

"Cô ta không kể với mày sao?" ông ta nhạo báng.

"Cô ấy kể với tôi những gì ông đã kể với cô ấy."

Chú Lucy bắt đầu lắc đầu.

"Tôi đã nói chuyện với Lord Fennsworth," Gregory nói một cách lặng lẽ. "Anh ta, về mặt nào đó, hoàn toàn ngạc nhiên bởi sự mô tả của ông về cha anh ta."

Chú Lucy không trả lời, nhưng cổ họng ông ta di chuyển, cái quả táo Adam di chuyển lên xuống trong một cái nuốt xuống nao núng.

"Thực tế thì," Gregory tiếp tục, "anh ta khá là bị thuyết phục rằng ông đang phạm phải sai lầm." Anh thậm chí giữ cho giọng mình trơn tru. Không nhạo báng. Anh nói như thể đang ở một bữa tiệc tối. Anh không mong muốn khiêu khích. Anh chỉ muốn trò chuyện.

"Richard chẳng biết gì cả," chú Lucy trả lời.

"Tôi cũng đã nói chuyện với Lord Haselby," Gregory nói. "Anh ta cũng rất ngạc nhiên. Anh ta không nhận ra là cha anh ta đã tổng tiến ông đấy."

Chú Lucy nhìn chăm chăm vào anh.

"Ông sẽ nói chuyện với anh ta ngay bây giờ," Gregory nói mềm mỏng.

Chẳng ai nói gì. Chẳng ai di chuyển. Các cơ bắp của Gregory đang gào thét. Anh đã đứng trong tư thế cúi mình được vài phút rồi, đang giữ thăng bằng trên đôi chân. Tay anh, vẫn đang mở rộng, vẫn giữ lấy khẩu súng nghiêng sang một bên, cảm thấy nó như đang ở trên đồng lửa.

Anh nhìn khẩu súng.

Anh nhìn Lucy.

Cô đang lắc đầu. Một cách chậm rãi, và với những chuyển động rất nhỏ. Hai môi cô không gây ra một âm thanh nào, nhưng anh có thể dễ dàng hình dung ra những lời của cô.

Đi đi.

Và làm ơn.

Một cách đáng ngạc nhiên, Gregory cảm thấy chính mình mỉm cười. Anh lắc đầu, và anh thì thầm, "Không bao giờ."

"Mày nói gì vậy?" Abernathy yêu cầu.

Gregory nói điều duy nhất đến trong tâm trí anh. "Tôi yêu cháu gái ông."

Abernathy nhìn anh như thể anh đã phát điên. "Tao không quan tâm."

Gregory đánh liều một ván bài. "Tôi yêu cô ấy đủ để giữ kín những bí mật của ông."

Robert Abernathy tái nhợt đi. Ông ta chắc chắn là không còn giọt máu, và hoàn toàn đứng yên.

"Đó chính là ông," Gregory nói một cách mềm mỏng.

Lucy xoay qua. "Chú Robert?"

"Im mồm," ông ta cắt ngang.

"Chú đã nói dối con sao?" cô hỏi, và giọng cô nghe hầu như là thương tổn. "Phải không?"

"Lucy, đừng," Gregory nói.

Nhưng cô đã đang lắc đầu. "Đó không phải là cha con, phải không? Đó là chú. Lord Davenport đã tổng tiền chú cho những hành động xấu xa của chú."

Chú cô không nói gì cả, nhưng tất cả bọn họ đều thấy sự thật trong đôi mắt ông ta.

"Ôi, chú Robert," cô thì thầm một cách buồn bã, "Làm sao mà chú có thể?"

"Ta chẳng có gì cả," ông ta rít lên. "Chẳng gì cả. Chỉ những gì rơi rớt lại và những phần thừa từ cha cô thôi."

Lucy chuyển thành tái xám. "Chú đã giết ông ấy?"

"Không," chú cô trả lời. Không gì thêm nữa. Chỉ không thôi.

"Làm ơn," cô nói, giọng cô nhỏ và đau đớn. "Đừng nói dối con. Không phải về điều này."

Chú cô thở ra một hơi nặng nề và nói, "Ta chỉ biết những gì mà nhà chức trách nói lại với ta thôi. Anh ấy được tìm thấy ở gần chiến trường, bị bắn ngay ngực và bị cướp hết tất cả những gì có giá trị."

Lucy nhìn ông một hồi lâu, và rồi, đôi mắt cô đọng đầy nước mắt, gật nhẹ đầu.

Gregory chậm chậm đứng lên trên đôi chân. "Nó đã qua rồi, Abernathy," anh nói. "Haselby biết điều đó, cũng như Fennsworth vậy. Ông không thể ép Lucy phải trả giá cho ông."

Chú Lucy kẹp cô còn chặt hơn nữa. "Ta sẽ sử dụng nó để đi khỏi đây."

"Thực sự thì chú có thể. Bằng cách thả cô ấy ra."

Abernathy cười to lên. Đó là một âm thanh chua chát và cay độc.

"Chúng tôi chẳng được lợi gì khi vạch trần ông cả," Gregory nói một cách cẩn thận. "Tốt hơn hết là cho phép ông rời khỏi đất nước một cách lặng lẽ."

"Nó sẽ không bao giờ được ngủ yên," chú Lucy chế giễu. "Nếu cô ta không kết hôn với tên công tử bột đồng bóng đó, Davenport sẽ hét to nó lên từ đây cho đến Scotland. Và cả gia đình sẽ bị hủy hoại."

"Không." Gregory lắc đầu. "Họ sẽ không. Ông chưa bao giờ là một bá tước. Ông chưa bao giờ là cha cô ấy. Sẽ có một vụ scandal, điều đó không thể tránh được. Nhưng anh trai Lucy sẽ không đánh mất tước vị của anh ta, và tất cả điều đó sẽ bị thổi bay khi người ta bắt đầu nhớ lại rằng họ đã chưa bao giờ yêu quý ông."

Trong chớp mắt, chú Lucy di chuyển khẩu súng từ bụng cô lên cổ cô. "Anh hãy xem những gì anh nói đây," ông ta cắt ngang.

Gregory tái nhợt đi và bước một bước lùi.

Và rồi tất cả họ nghe thấy nó.

Một tiếng âm vang của những bước chân. Di chuyển nhanh xuống căn phòng.

"Đặt súng xuống," Gregory nói. "Ông chỉ có một lúc này thôi trước khi –"

Lối ra ngoài đầy những người là người. Richard, Haselby, Davenport, Hermione – tất cả bọn họ tràn vào trong, không nhận thấy một sự đối đầu chết chóc đang diễn ra ở đây.

Chú Lucy nhảy lùi lại, chĩa điên cuồng khẩu súng vào đám đông. "Đứng yên," ông ta hét lên. "Ra ngoài! Tất cả bọn bay!" Đôi mắt ông ta lóe lên như một con thú bị dồn vào góc, và cánh tay ông ta vẫy trở lại, không có mục đích.

Nhưng Richard bước tới trước. "Ông thật đáng khinh," anh rít lên. "Tôi sẽ gặp ông trong –"

Một khẩu súng phát nổ.

Gregory quan sát trong sự hoảng loạn khi Lucy ngã xuống nền đất. Một tiếng khóc xé toạt yểu hờn anh; anh nâng khẩu súng của mình lên.

Anh nhắm mục tiêu.

Anh nổ súng.

Và lần đầu tiên trong cuộc đời, anh bắn trúng đích.

Ồ, hầu như vậy.

Chú Lucy không phải là một người đàn ông to lớn, nhưng dù sao, khi ông ta ngã xuống đất ngay phía trên cô, nó cũng gây thương tích. Không khí bị ép chặt lại trong phổi cô, làm cô thở hổn hển và ghen lại, hai mắt cô nhắm nghiền lại trong đau đớn.

"Lucy!"

Đó là Gregory, đang kéo chú cô ra khỏi người cô.

"Em bị thương ở đâu?" anh yêu cầu, và hai tay anh tìm khắp mọi nơi, điên cuồng trong những cảm xúc của họ khi anh tìm kiếm thương tích.

"Em không có –" Cô đấu tranh với hơi thở. "Ông ta không –" Cô cố xoay sở để nhìn vào ngực mình. Nó phủ đầy những máu. "Ôi chúa tôi."

"Anh không thể tìm thấy nó." Gregory nói. Anh nâng cầm cô, định vị gương mặt cô sao cho mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Và cô hầu như là không nhận ra anh.

Hai mắt anh.. đôi mắt tuyệt đẹp màu nâu lục nhạt của anh... chúng trông mất mát, gần như là trống rỗng. Và dường như là bất cứ cái gì đã mang nó đi đều làm cho anh.. anh...

"Lucy," anh nói, giọng anh cộc cằn với cảm xúc, "làm ơn. Nói gì với anh."

"Em không bị thương," cuối cùng cô gào lên.

Hai tay anh đông cứng lại. "Máu."

"Không phải của em." Cô nhìn lên anh và đưa tay cô lên má anh. Anh đang run rẩy. Ôi Chúa ơi, anh đang run rẩy. Cô chưa bao giờ thấy anh như vậy, chưa bao giờ hình dung anh có thể bị ảnh hưởng đến thế này.

Cái nhìn trong mắt anh – Cô nhận ra nó ngay lúc này. Đó chính là sự khiếp sợ.

"Em không bị thương," cô thì thầm. "Làm ơn.. đừng.. mọi việc đều ổn mà, anh yêu." Cô không biết cô đang nói gì; cô chỉ muốn dỗ dành anh.

Hơi thở anh rời rạc, và khi anh nói, những lời của anh vỡ vụn, không hoàn tất. "Anh nghĩ anh đã – Anh không biết anh đã nghĩ gì nữa."

Một thứ gì đó chạm vào ngón tay cô ướt đầm, và cô lau nó đi một cách nhẹ nhàng. "Bây giờ nó qua rồi," cô nói. "Bây giờ nó qua rồi, và –"

Và đột nhiên cô bắt đầu nhận thức được về những người còn lại trong căn phòng. "Ồ, tôi nghĩ nó đã qua rồi," cô nói một cách do dự, ép cho mình ngồi xuống. Chứ cô đã chết sao? Cô biết là ông đã bị bắn. Bởi Gregory hoặc là Richard, cô không biết là ai. Cả hai đều đã khai hỏa vũ khí của họ.

Nhưng chú Robert đã có một vết thương khủng khiếp. Ông ta đã tự kéo lê mình đến bên rìa căn phòng và dựa vào bức tường, đang giữ chặt lấy hai vai ông ta và nhìn về phía trước với một biểu hiện thất bại.

Lucy quắc mắt nhìn ông. "Chú thật may mắn là anh ấy không phải là một người bắn giỏi."

Gregory tạo ra một tiếng âm thanh nghe như là một tiếng khịt mũi kỳ lạ.

Ở góc phòng, Richard và Hermione đang ôm chặt lấy nhau, nhưng họ đều có vẻ như không bị thương gì cả. Lord Davenport đang gằm gù về một điều gì đó, cô không chắc là điều gì, và Lord Haselby – Chúa nhân từ, chồng cô – đang dựa người một cách lười biếng vào cạnh cửa, đang quan sát toàn bộ cảnh tượng.

Anh ta bắt được ánh mắt cô và mỉm cười. Chỉ một chút. Dĩ nhiên là không hờ rãnh rồi; anh ta chưa bao giờ cười quá mở rộng miệng cả.

"Em xin lỗi," cô nói.

"Đừng như thế."

Gregory quỳ một gối bên cạnh cô, một cánh tay anh bao bọc một cách bảo vệ quanh vai cô. Haselby nhìn cảnh đó với một sự vui thú rõ ràng, và có lẽ chỉ một chút thú vị nữa.

"Em vẫn muốn bãi bỏ việc này chứ?" anh ta hỏi.

Lucy gật đầu.

"Anh sẽ chuẩn bị giấy tờ sẵn sàng vào ngày mai."

"Anh chắc chứ?" Lucy hỏi, vẻ quan tâm. Anh là thực sự là một người đàn ông đáng mến. Cô không muốn danh tiếng của anh bị tổn hại.

"Lucy!"

Cô quay nhanh sang Gregory. "Xin lỗi. Anh không có ý – anh chỉ -"

Haselby vẫy tay với cô. "Làm ơn, đừng tự làm khó mình. Đó là thứ tốt nhất có thể xảy ra. Bắn giết, tổng tiền, phản bội... Chẳng ai còn nhìn vào tôi sau những nguyên nhân của việc bãi bỏ này bây giờ đâu."

"Oh. Vây, thật tốt," Lucy nói một cách rạng rỡ. Cô nhún một bên chân bởi vì, ồ, điều đó dường như là cách lịch sự duy nhất, để tỏ lòng biết ơn là anh ta đã rộng lượng như thế nào. "Nhưng anh vẫn muốn có một người vợ chứ? Bởi vì tôi có thể tìm cho anh một người, một khi tôi đã sắp xếp, thì nó sẽ thành công."

Hai mắt Gregory quay trở lại trên đầu anh ta. "Thật tốt quá, Lucy."

Cô quan sát khi anh đứng lên. "Em cảm thấy em phải làm cho việc này đúng đắn. Anh ấy đã nghĩ anh ấy đang có được một người vợ. Theo cách nào đó, thì điều này không hẳn là công bằng."

Gregory nhắm hai mắt lại một hồi lâu. "Thật là một điều tốt khi anh yêu em quá nhiều," anh nói một cách mệt mỏi, "bởi vì nếu không thì, anh nên khóa miệng em lại thôi."

Miệng Lucy há to ra. "Gregory!" Và tiếp theo, "Hermione!"

"Xin lỗi!" Hermione nói, một bàn tay vẫn còn ấn mạnh lên miệng mình để ngăn tiếng cười lớn. "Nhưng hai người hợp nhau đấy."

Haselby sai bước đi vào căn phòng và đưa cho chú cô một cái khăn tay. "Ông sẽ muốn cầm máu lại," anh lầm bầm. Anh ta quay lại Lucy. "Anh không thực sự muốn một người vợ, bởi anh chắc là em đã nghĩ vậy, nhưng anh cho là anh sẽ phải tìm cách nào đó để có thể sinh sản hoặc là tước hiệu sẽ phải truyền lại cho đứa cháu trai đáng ghê tởm của anh. Thực sự thì điều đó cũng là một nỗi xấu hổ. Nghị Viện chắc chắn sẽ phải giải tán nếu như anh ta quyết định chiếm lấy chiếc ghế của mình."

Lucy chỉ nhìn lên anh ta và chớp mắt.

Haselby mỉm cười. "Vì vậy, đúng đấy, anh sẽ rất biết ơn nếu em có thể tìm cho anh một ai đó phù hợp."

"Dĩ nhiên rồi," cô lầm bầm.

"Cô cũng sẽ cần đến sự chấp thuận của ta nữa," Lord Davenport quát tháo, tiến thẳng về phía trước.

Gregory quay sang ông ta với một sự ghê tởm không che giấu. "Ông," anh cất ngang, "có thể im mồm. Ngay lập tức."

Davenport rút lưỡi trong cơn giận dữ. "Anh có biết anh đang nói chuyện với ai không hả, tên mất dạy."

Hai mắt Gregory thu hẹp lại và anh đứng lên trên đôi chân. "Với một người đàn ông ở trong một trạng thái rất không ổn định."

"Anh nhắc lại xem."

"Ông sẽ chấm dứt ngay cái trò tổng tiền của ông," Gregory nói một cách sắc nhọn.

Lord Davenport giật mạnh đầu mình về phía chú Lucy. "Ông là một kẻ phản quốc!"

"Và ông chọn để không giao nộp ông ta," Gregory cất ngang, "điều mà tôi hình dung là đức vua sẽ cảm thấy đáng bị khiển trách như nhau."

Lord loạng choạng bước lui lại như thể gặp trở ngại.

Gregory đứng lên, kéo Lucy theo với anh. "Ông," anh nói với chú Lucy, "sẽ rời khỏi đất nước. Ngay ngày mai. Và đừng quay trở lại."

"Tôi sẽ chi trả phí tổn cho chuyến đi của ông ta," Richard cắt ngang. "Không hơn."

"Anh khá là rộng rãi hơn là tôi sẽ có thể đấy," Gregory lầm bầm.

"Tôi muốn ông ta đi khuất mắt," Richard nói bằng giọng cứng nhắc. "Nếu tôi có thể thúc đẩy chuyến xuất phát của ông ta, tôi sẽ rất hạnh phúc để chịu đựng những khoản chi phí."

Gregory quay sang Lord Davenport. "Ông sẽ không bao giờ được hờ ra một lời về việc này. Ông hiểu chứ?"

"Và anh," Gregory nói, quay sang Haselby. "Cảm ơn nhiều."

Haselby chấp nhận anh với một cái gật đầu lịch thiệp. "Tôi không thể dừng được. Tôi là một kẻ lãng mạn." Anh ta nhún vai. "Một người có thể vướng vào rắc rối hết lần này đến lần khác, nhưng chúng ta không thể thay đổi bản chất của mình được, phải không nhỉ?"

Gregory lắc đầu một cách chậm rãi từ bên này sang bên kia trong khi một nụ cười rộng mở đang nở trên mặt anh.

"Anh không biết đâu," anh lầm bầm, nắm lấy tay Lucy. Anh không thể chịu được việc chia cắt với Lucy nữa, thậm chí chỉ một vài inches.

Những ngón tay họ đan vào nhau, và anh nhìn xuống cô. Đôi mắt cô ngời sáng với tình yêu, và Gregory có một ước muốn ngớ ngẩn, không thể chống lại được là được cười to lên. Chỉ bởi vì anh có thể.

Chỉ bởi vì anh yêu cô.

Nhưng rồi anh nhận thấy rằng hai môi cô cũng mím chặt lại. Quanh khóe miệng, đang cố gắng dập tắt nụ cười của chính mình.

Và ngay lúc đó, trước mặt những người làm chứng phù hợp nhất, anh bao bọc cô trong vòng tay anh và hôn cô với tất cả những lãng mạn vô vọng nhất còn sót lại trong tâm hồn anh.

Rốt cuộc thì – sau cùng thì – Lord Haselby cũng làm thông cổ họng mình.

Hermione giả vờ nhìn ra hướng khác, và Richard thì nói, "Còn về đám cưới thì..."

Với sự miễn cưỡng tốt bậc, Gregory nhắc đầu lên. Anh nhìn sang bên trái. Anh nhìn sang bên phải. Anh nhìn trở lại Lucy.

Và anh hôn cô lần nữa.

Bởi vì, thực sự là, đây là một ngày rất dài.

Và anh xứng đáng có được những gì mình muốn.

Và Chúa biết rằng anh đã phải chờ đợi lâu đến thế nào cho đến khi anh thực sự có thể cưới được cô.

Nhưng chủ yếu thì, anh hôn cô bởi vì...

Bởi vì...

Anh mỉm cười, giữ đầu cô trong hai tay anh và cọ mũi anh vào mũi cô. "Anh yêu em, em biết mà."

Cô mỉm cười lại. "Em biết."

Và cuối cùng thì anh đã khám phá ra tại sao anh lại đang hôn cô lần nữa.

Chỉ bởi vì điều đó.

Phần Kết

Phần kết

Trong chương này, nhân vật nam chính và nhân vật nữ chính của chúng ta bộc lộ một sự siêng năng cần mẫn mà chúng ta biết là họ rất giỏi.

Lần đầu tiên, Gregory đã gần như sụp đổ.

Lần thứ hai thì thậm chí còn tệ hơn nữa. Cái ký ức của lần đầu tiên đã giúp anh bình tĩnh chút xíu. Thực tế thì, hầu như ngược lại. Bây giờ anh đã hiểu hơn về những gì đang xảy ra (Lucy thì miễn cho anh những chi tiết, một điểm khủng khiếp trong cái tâm hồn quá chi tiết tỉ mỉ của cô) tất cả những tiếng động nhỏ nào cũng đều được đặt dưới sự suy xét và nghiên cứu không lạnh mạnh.

Thật là một điều tốt đẹp đáng nguyên rủa cho những người đàn ông nào không thể có con. Gregory chẳng lấy gì làm hổ thẹn khi thừa nhận rằng loài người sẽ bị tàn lụi dần trong những thế hệ tiếp theo sớm hơn.

Hoặc ít nhất thì, anh sẽ không góp phần vào cái đám tinh nghịch nhỏ mang tên Bridgertons hiện nay.

Nhưng Lucy dường như chẳng e ngại chuyện sinh con, cũng như sau đó cô có thể mô tả kinh nghiệm cho anh theo chi tiết khá thường xuyên.

Bất cứ khi nào cô muốn.

Và vì vậy đến lần thứ ba, Gregory có khá hơn một chút. Anh vẫn ngồi ngay bên ngoài cánh cửa, và anh giữ nín thở mỗi khi anh nghe thấy một tiếng rên rỉ rồi rạc, nhưng lần này, anh không sụp đổ với nỗi lo lắng.

Lần thứ tư thì anh mang theo một cuốn sách.

Lần thứ năm, chỉ là một tờ báo (Dường như có vẻ nhanh hơn đối với mọi đứa trẻ. Cũng tiện thôi.)

Đến đứa thứ sáu thì anh hoàn toàn không biết. Anh đã đi ra ngoài trong một chuyến đi dạo ngắn với một người bạn, và vào thời điểm anh quay trở lại, Lucy đang ngồi đó với một đứa bé trên tay cô, một nụ cười mệt mỏi và sung sướng trên gương mặt cô.

Tuy nhiên, Lucy thường xuyên nhắc anh về việc vắng mặt của anh, vì vậy anh đã rất lưu ý đến thời điểm cho sự ra đời của đứa thứ bảy. Điều mà anh đã làm, chỉ cần ai đó đã không loại trừ cái ý nghĩa thiết yếu của việc anh đã bỏ rơi bên ngoài cánh cửa phòng cô tất cả những giấy tờ của mình để tìm cho cô một bữa ăn nhẹ lúc nửa đêm.

Ở đứa thứ bảy, Gregory nghĩ rằng họ nên dừng lại. Bảy là con số hoàn hảo cho số lượng những đứa trẻ, và, như anh đã nói với Lucy, anh hiếm khi có thể hồi tưởng lại cô trông như thế nào khi cô không trông đợi.

"Đủ tốt cho anh để đảm bảo là em đang mong đợi trở lại đây," Lucy trả lời một cách thiếu lịch sự.

Anh không thể tranh cãi với cô về điều đó, vì vậy anh đã hôn cô lên trán và đi thăm Hyacinth, để giải thích những lý do cho việc con số bảy là con số lý tưởng cho số lượng những đứa con. (Hyacinth không

hứng thú lắm.)

Nhưng rồi, dù chắc chắn là, sáu tháng sau đứa thứ bảy, Lucy ngượng ngùng nói với anh rằng cô đang trông đợi một đứa trẻ khác nữa.

"Không thêm nữa," Gregory thông báo. "Chúng ta có thể nỗ lực lo cho những đứa chúng ta đã có." (Điều này không đúng; Tài năng của Lucy là cực kỳ lớn, và Gregory đã khám phá ra rằng anh đã có một đôi mắt chuyên nghiệp trong vấn đề đầu tư)

Nhưng thực sự thì, tám đứa là đã đủ rồi.

Không phải là anh sẵn lòng giảm bớt những hoạt động hàng đêm của anh với Lucy, nhưng có một số thứ mà người đàn ông có thể làm được – những thứ mà anh có lẽ là đã nên làm rồi mới phải, là nói ra sự thật.

Và vì vậy, kể từ khi anh bị thuyết phục là đứa này sẽ là đứa trẻ cuối cùng của anh, anh đã quyết định tốt hơn hết là anh có thể nhìn thấy những gì đang diễn ra, và bất chấp phản ứng khủng khiếp của các bà đỡ, anh ở lại với Lucy trong suốt quá trình sinh nở (đứng ở gần vai cô, dĩ nhiên rồi.)

"Cô ấy là một chuyên gia trong chuyện này," vị bác sĩ nói, nâng tấm vải lên để nhìn một cái. "Thực tế là, tôi là người thừa trong chuyện này."

Gregory nhìn Lucy. Cô đã mang theo tấm vải thô của cô.

Cô nhún vai. "Nó thực sự dễ dàng hơn ở mỗi lần sau."

Và chắc chắn là, khi thời điểm đến, Lucy sẽ bỏ dở công việc của cô, càu nhàu một tiếng nhỏ, và –

Whoosh!

Gregory chớp mắt khi anh nhìn cái sinh linh bé nhỏ đang gào thét, nhăn nhúm và đỏ hồng. "Ồ, cũng không cần phải cố gắng nhiều như anh dự tính," anh nói.

Lucy nhìn anh cau kinh. "Nếu anh đã ở đây vào lần đầu tiên, anh sẽ phải – ohhhhhhh!"

Gregory quay nhanh trở lại gương mặt cô. "Cái gì vậy?"

"Em không biết," Lucy trả lời, đôi mắt cô tràn đầy nỗi đau đớn. "Nhưng lần này không ổn."

"Nào, nào," bà đỡ nói, "cô chỉ -"

"Tôi biết tôi cảm thấy thế nào," Lucy cắt ngang. "Và lần này không phải là nó."

Vị bác sĩ đưa tay trao đứa trẻ mới – một cô con gái, Gregory rất vui mừng được biết như vậy – cho bà đỡ và quay trở lại bên Lucy. Ông đặt hai bàn tay của mình lên bụng cô. "Hmmm."

"Hmmm?" Lucy quay lại. Và không phải với một biểu hiện của sự kiên nhẫn.

Vị bác sĩ nhấc tấm vải lên và cúi xuống.

"Gah!" Gregory bước đến, quay trở lại bên bờ vai Lucy. "Ông không có ý nhìn cái đó chứ."

"Cái gì đang diễn ra vậy?" Lucy yêu cầu. "Ông đang – ohhhhhhhhh!"

Whoosh!

"Chúa ơi," bà đỡ kêu lên. "Những hai đứa."

Không, Gregory nghĩ, cảm thấy rõ ràng là buồn nôn, những chín đứa ả.

Chín đứa trẻ.

Chín.

Chỉ ít hơn mười có một đứa thôi.

Con số có hai chữ số. Nếu anh lặp lại điều này lần nữa, anh sẽ là một ông bố có hai-chữ-số những đứa con.

"Ôi Chúa ơi," anh thì thầm.

"Gregory?" Lucy hỏi.

"Anh cần ngồi xuống."

Lucy mỉm cười mệt mỏi. "Ồ, mẹ anh sẽ rất vui lòng, ít nhất là vậy."

Anh gật đầu, khó có thể nghĩ ngợi gì. Chín đứa trẻ. Một người nên làm gì với chín đứa trẻ đây chứ?

Yêu thương chúng, anh cho rằng vậy.

Anh nhìn vợ mình. Tóc cô xõa ra, gương mặt cô sưng húp, và những cái bọng dưới hai mắt cô xanh xao và đang dần trở nên đỏ-xám.

Anh nghĩ cô thật đẹp.

Tình yêu có tồn tại, anh tự nói với mình.

Và đó là điều vĩ đại nhất.

Anh mỉm cười.

Chín lần vĩ đại.

Thật sự là, điều đó rất vĩ đại.

HẾT.